

Quản Quanh Nhân Gian

Contents

Quản Quanh Nhân Gian	2
1. Chương 1	2
2. Chương 2	4
3. Chương 3	6
4. Chương 4	9
5. Chương 5	11
6. Chương 6	15
7. Chương 7	17
8. Chương 8	19
9. Chương 9	22
10. Chương 10	25
11. Chương 11	27
12. Chương 12	30
13. Chương 13	32
14. Chương 14	35
15. Chương 15	38
16. Chương 16	41
17. Chương 17	43
18. Chương 18	46
19. Chương 19	49
20. Chương 20	52
21. Chương 21	54
22. Chương 22	57
23. Chương 23	60
24. Chương 24	62
25. Chương 25	65
26. Chương 26	68
27. Chương 27	70
28. Chương 28	73
29. Chương 29	76
30. Chương 30	79
31. Chương 31	82
32. Chương 32	87
33. Chương 33	89
34. Chương 34	92
35. Chương 35	94
36. Chương 36	96
37. Chương 37	100
38. Chương 38	104
39. Chương 39	109
40. Chương 40	113
41. Chương 41	119

42. Chương 42	124
43. Chương 43	128
44. Chương 44	134
45. Chương 45	138
46. Chương 46: Phiên Ngoại 1	142
47. Chương 47: Phiên Ngoại 2	147
48. Chương 48: Phiên Ngoại 3	151
49. Chương 49: Phiên Ngoại 4	155
50. Chương 50: Phiên Ngoại 5	160
51. Chương 51: Phiên Ngoại 6	164

Quần Quanh Nhân Gian

Giới thiệu

Thể loại: Ôm yếu lớn tuổi công x Bạch nhãn lang thụ, huynh đệ niên thượng, cầu huyết, ngược thân, ngược tâm, 1×1Độc

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-quanh-nhan-gian>

1. Chương 1

Ma ma (*vú) chăm sóc ta nói dưới mắt ta có nốt ruồi, là mệnh khổ, đã định trước cả đời chảy không hết lệ.

Trên mặt bà ngược lại không có nốt ruồi, nhưng mệnh cũng không tốt được bao nhiêu. Mười tuổi năm đó, bà lấy trộm di vật của mẫu phi bị ta phát hiện, ta giao bà cho thái giám trông coi cung nữ trong cung, sau đó cũng không hề gặp qua bà nữa.

Một năm đó, Đoạn Niết cười về nữ nhân Tuần Dự đến cầu thân.

Nữ nhân kia lớn hơn ta bốn tuổi, gọi là A Cốt Na, không nói được tiếng Hạ, cũng không hiểu được tiếng Hạ. Nàng vừa đến Đẳng Linh, Đoạn Niết liền dọn sạch người bên cạnh nàng, đổi lại thành người của mình. Đầu năm nay, công chúa hoàng tử cũng không phải nghề dễ làm, khó trà trộn.

Ta một bên thờ ơ lạnh nhạt với tình cảnh thê thảm của A Cốt Na, so sánh nàng với mình, cảm thấy bản thân cũng không tốt hơn nàng chỗ nào; một bên lại vô cùng thống hận cùng chán ghét nàng, chỉ vì nàng đoạt đi chú ý của Đoạn Niết đối với ta.

Đoạn Niết chỉ có thể nhìn ta, cũng chỉ có thể là của ta. Lúc ấy mặc dù tuổi nhỏ, nhưng suy nghĩ như vậy rồi lại xuất hiện vào lúc đó.

Lục hoàng huynh của ta, thuở nhỏ thân thể không tốt, không được phụ vương chào đón, nhưng không biết sao, hắn đối với ta ngược lại càng thêm ưu ái xem trọng, từ nhỏ đã rất quan tâm đến ta, khiến cho ta không đến mức sống không nổi trong hoàng cung người ăn thịt người này.

Hắn với ta như cha như huynh, ta với hắn... ngay từ đầu ta cho là ta với hắn ít nhất cũng coi như người thân, nhưng về sau ta biết ta sai rồi, ta với hắn nhưng chỉ là một con cờ, một bù nhìn, một vật trang trí không có cũng không sao.

Ta không phải nhi tử của Hạ vương, mà là nghiệp chướng của Nhị hoàng tử cùng mẫu phi tăng tị với nhau sinh hạ, trong cung có một lần truyền ra lời đồn đãi như vậy.

Chư hầu Tổng phủ là ngoại tổ của Tam hoàng huynh Đoạn Kỳ, mỗi lần gặp ta đều phải nói một câu nhắc đến tướng mạo của ta: “Cửu hoàng tử cùng Nhị hoàng tử năm đó thật là càng lớn càng giống nhau a.”

Lão già này, chính là muốn phụ vương sinh ra chán ghét đối với ta.

Ta cảm thấy sợ hãi, càng cảm thấy thương tâm, vì vậy đi tìm Đoạn Niết, hỏi hần bản thân rốt cuộc có phải nhi tử của Hạ vương hay không.

Sắc mặt Đoạn Niết trước sau vẫn là trắng bệch, môi không chút huyết sắc, màu sắc đồng tử cũng nhạt hơn nhiều, nhưng không ai sẽ cảm thấy hần dễ bắt nạt.

“Đệ lặp lại lần nữa.” Giọng hần nói rất trầm, ngữ điệu ổn định.

Ta nằm trên đùi hần, nghe vậy liền nâng lên khuôn mặt đắm nước mắt, nhìn chăm chú vào đôi mắt hần.

“Ta...” Đột nhiên ta không dám nói tiếp nữa, hần thoát nhìn không có biểu tình gì, ánh mắt cũng rất lạnh.

Hần nắm cầm ta, khẽ nâng lên: “Nhớ kỹ, đệ vĩnh viễn là huynh đệ của ta, hoàng tử Đại Hạ, nhi tử của phụ vương, về sau không cho phép nói ra những lời như vậy, hiểu chưa?”

Ta kinh ngạc gật đầu, cảm bị nắm đến đau nhức: “Đã rõ, đã rõ!”

Đoạn Niết như thế, nguy hiểm mà khủng bố, lại khiến cho ấu tử (*đứa nhỏ) ta không dám nung nịu cầu sủng đối với hần giống như dĩ vãng.

Khi đó quá ngây thơ, cảm thấy hần tức giận như vậy là vì không thích ta tự coi nhẹ mình, về sau ngẫm lại, hần hần là chán ghét ta ồn ào, như là phải phơi bày chuyện này cho ai ai đều biết mới đúng. Dù sao nếu ta không phải nhi tử của Hạ vương, cũng liền mất đi giá trị lợi dụng.

Ở trong mắt hần, chỉ có Tề Phương Sóc mới có thể sánh vai cùng hần, càng giống đệ đệ của hần.

Đó là chất tử của Yến Địa, trước khi ta sinh ra đã cùng Đoạn Niết ở trong thâm cung sống nương tựa lẫn nhau, hai người bọn hần làm bạn từ đứa nhỏ cho đến khi trưởng thành, trải qua trọn vẹn bảy năm.

Ta không chỉ một lần vì thế mà cảm thấy ghen ghét thật sâu, nhưng thời gian không cách nào trở lại, cho dù hận cũng không có biện pháp.

Cũng là ta mười tuổi năm đó, hai người bọn họ không hề có điềm báo trước mà sinh ra khoảng cách. Cụ thể ta cũng không rõ lắm, chỉ biết Đoạn Niết mới kết hôn không lâu, liền nhận được thư gửi từ Yến Địa, sau khi xem xong sắc mặt khó coi, đập phá rất nhiều thứ. Về sau Trí Thâm mang theo vết thương trở về, quỳ trước mặt hần nhận sai, bị hần đá một cái vào miệng vết thương, nhổ ra một búng máu thật lớn.

Đạp thật tốt!

Ta ở bên cạnh nhìn thấy khẽ cười lạnh, con lừa ngốc này, lúc nào cũng lắc lư trước mặt Đoạn Niết, có khi nhìn Đoạn Niết bằng ánh mắt quả thật khiến người ta buồn nôn, thật sự chứng mất đến cực điểm, nếu Đoạn Niết có thể trực tiếp giết gã đi thì tốt biết bao!

Đáng tiếc cuối cùng Đoạn Niết cũng không giết Trí Thâm, vẫn càng ngày càng sủng hạnh gã.

Xem ra Tề Phương Sóc với hần mà nói cũng không có bao nhiêu quan trọng, còn không bằng con chó cắn người.

Ta cảm thấy không cam lòng, cũng đành phải yên lặng ăn nhẩn.

Nhưng Đoạn Niết cùng Tề Phương Sóc mâu thuẫn, ta vẫn cảm thấy rất sáng khoái. Ta mặc kệ cái gì Thái tử cái gì tranh đoạt, tốt nhất Đoạn Niết bị chúng bạn xa lánh, ai cũng không muốn hần, chỉ có ta ở bên cạnh hần, như vậy ta liền vui mừng.

Vài năm trước lúc Tề Phương Sóc triều kiến*, tặng cho Đoạn Niết một cái chén lưu ly nhỏ (*), đồ là đồ tốt, Đoạn Niết cũng rất yêu thích, bình thường đựng cũng không cho ta đựng một cái, nhưng ta hết lần này tới lần khác nhìn nó không vừa mắt, thừa dịp bọn họ cãi nhau, ta tìm cơ hội ném bể nó.

(*Vào châu gắp mặt vua.)

Ném đến vỡ tan.

Ném xong ta liền muốn chạy, lại bị Đoạn Niết bắt tại trận.

Ánh mắt của hần đảo qua mảnh vụn của chén lưu ly, nói ra hai chữ.

“Đệ làm?”

Ta bị hấn nắm cổ tay, không tránh thoát, trong lòng vừa sợ vừa hưng phấn, cắn môi không nói một lời.

Hai ta nhìn nhau một lát, giọng hấn lại trầm thêm vài phần: “Nói.”

Ta trừng hấn, cảm thấy mình giống như vị anh hùng khí khái không sợ chết: “Ta làm!”

Đoạn Niết không nhiều lời kéo ta đến bên giường, đặt ta nằm úp sấp lên trên, lấy ra cái thước (*) bên cạnh liền quất xuống mông ta.

Hấn đánh hơn mười cái lại tiếp hơn mười cái, lúc ấy đang chịu đau, không đếm. Ngay cả một chữ đau ta cũng không la, thiếu chút nữa đã cắn nát một miếng răng, chờ đến khi Đoạn Niết đánh xong, đã là mồ hôi đầy người.

“Có biết sai hay không?” Đoạn Niết vừa đánh vừa hỏi.

Ta không đáp, vẫn cùng hấn bướng bỉnh.

Cuối cùng thước đánh đến gãy đôi, ta nằm trên giường không nhúc nhích, vẫn là không nhận sai.

Đoạn Niết tức giận quăng thước ra, gọi tôi tớ chăm sóc vết thương cho ta, sau đó dùng xe chở ta trở lại cung, đối với người ngoài thì nói là ta bị té thương ở quý phủ hấn.

Mấy ngày này ta đau đớn nằm lì trên giường, gần như có loại lỗi giác nửa đời sau cũng không đứng lên nổi.

Tắm cung trống rỗng lớn như vậy, Đoạn Niết thật sự tức giận với ta, muốn để ta một mình tro troy đến chết. Ta vô cùng thống khổ nghĩ, nước mắt không tự chủ rơi xuống, chậm rãi chảy vào miệng, vừa đắng vừa mặn.

Sớm hay muộn cũng có một ngày ta giết Tề Phương Sóc, giết Trí Thâm, giết tất cả những người xem thường ta! Giết, giết tất cả bọn chúng! Còn Đoạn Niết, một ngày nào đó ta sẽ khiến hấn phải hối hận! Ta âm thầm ghi lại lời thề.

2. Chương 2

Quỹ, đẹp.

Quỹ trong Đoạn Quỹ tên của ta, đến từ mẫu phi.

Nghe đầu năm đó bà ở trước mặt vua nhảy một điệu múa, kỹ thuật uyển chuyển, diễm kinh tứ tọa (*đẹp đến mức người xung quanh phải kinh ngạc), phụ hoàng mở miệng liền dùng một câu “Ký quỹ họa vu u tính hề, hựu bà sa hồ nhân gian” trong Thần nữ phú để tán thưởng bà. Vì vậy đến thời điểm ta sinh ra, vì kỷ niệm lần đầu gặp gỡ của hai người, cũng mang theo mong ước tốt đẹp, liền lấy chữ Quỹ làm tên.

(* , tác phẩm Thần Nữ Phú của Tống Ngọc, Quý họa: Dáng điệu nhã nhặn lịch sự xinh đẹp của người con gái. Dịch thô: Vẻ đẹp thùy my tại nơi u tĩnh này, lại như quần quanh khắp nhân gian. Ý là, đã hướng tới cuộc sống vắng vẻ tĩnh mịch, rồi lại nhận hết thấy sự chú ý của thế gian.)

Thế nhưng tiệc vui chóng tàn, Đế vương sủng ái lúc nào cũng ngắn ngủi, không ngoài một năm mẫu phi ta liền thất sủng, sau đó chẳng biết tại sao lại vô thanh vô tức chết đi vì một lần trượt chân ‘ngoài ý muốn’.

Hơn mười năm này, cái tên đẹp cùng mệnh khổ của ta có lẽ vẫn âm thầm phân cao thấp, cho nên mệnh của ta gần như là một hồi như ý một hồi nghịch, mắt nhìn thấy muốn chết rồi, hết lần này tới lần khác lại sống lại, rõ ràng là hoàng tử xuất thân thấp kém nhất, rồi lại vinh đăng đại bảo (*lên ngôi). Cũng không biết rốt cuộc là mệnh khổ thắng, hay là cái tên đẹp thắng.

(* Vinh đăng đại bảo: chỉ hoàng đế đăng cơ, ý tứ chính là vinh hạnh leo lên bảo tọa hoàng đế.)

Đoạn Niết cũng có một cái tên hay, nhưng hiển nhiên mệnh không tốt hơn ta.

Ta nhốt hấn trong cung, nhốt tại cung điện khi còn bé hấn từng ở đây, cách mấy ngày đến nhìn hấn một lần.

Đây cũng không phải là người thắng diệu võ dương oai, chẳng qua là quan tâm với tư cách đệ đệ mà thôi.

“Hoàng huynh, huynh vậy mà có tóc bạc rồi.” =

Đoạn Niết sắc mặt trắng bệch tựa ở đầu giường, thời điểm nhìn ta tựa như đang nhìn giọt nước, một áng mây, một người chết, không mang theo bất kỳ cảm xúc nào. c

Ta cũng không quan tâm, ngồi trên giường giúp hấn kéo chăn, thấy trên đầu Đoạn Niết có sợi tóc bạc, còn cẩn thận nhổ cho hấn.

“Huynh là định cả đời không nói chuyện với ta sao?”

Lục hoàng huynh của ta đây lớn lên vẫn thật dễ nhìn, mẫu thân hấn Lan phi năm đó chính là đại mỹ nhân nổi danh khắp thiên hạ, không vậy sẽ không khiến cho Trí Thâm tâm tâm niệm niệm, cuối cùng làm hòa thượng còn không hết hy vọng.

Mí mắt Đoạn Niết chớp cũng không chớp một cái, mặc kệ ta, cũng không thèm để ý đến ta.

Cho dù ta hôm nay là quân lâm thiên hạ, trở thành người đứng đầu Đại Hạ, trong mắt hấn cũng lắm chỉ là một phế vật không làm được việc lớn.

Trong lòng ta bỗng dâng lên cơn giận, hấn không để ta vào mắt, hấn đến loại thời điểm này rồi vẫn còn không để ta vào mắt!

“Hoàng huynh, có phải huynh đang trách ta giết Trí Thâm? Huynh không nói lời nào, nhất định là trách ta rồi. Tuy rằng gã là một trợ thủ rất hữu dụng, nhưng gã biết quá nhiều bí mật, lại không để ta vào mắt, ta là giữ lại không được gã. Huống hồ, ta chán ghét ánh mắt gã nhìn huynh...” Ta ghé sát vào bên tai Đoạn Niết, thấp giọng ác liệt nói: “Gã đã lên giường của huynh ư, hoàng huynh?” Một câu thăm dò cuối cùng hết sức ác độc cùng nhục nhã, ta không tin hấn còn có thể bỏ qua cho ta như vậy.

Quả nhiên, Đoạn Niết nghe vậy chậm rãi chuyển động con người: “Người cho rằng ta không có biện pháp bắt người?” Hấn nhìn thẳng vào ta, cả người âm u mà lạnh như băng, giọng nói vừa khàn vừa trầm, mang theo khó khăn vì đã lâu không mở miệng.

Ta thấy hấn rốt cuộc để ý đến ta, trong lòng tràn đầy như ý cùng khoái ý: “A? Huynh nói thử xem huynh có biện pháp nào? Tề Phương Sóc sao? Ta làm sao dám quên huynh còn vị trúc mã này, nhưng gã hiện tại có người so với huynh còn quan trọng hơn, chỉ sợ sẽ không mạo hiểm tới cứu huynh...”

Lời còn chưa dứt, hấn đột nhiên bóp cổ ta, môi mỏng mím chặt, khoe mắt đuôi lông mày kéo căng đến mức tận cùng: “Cánh cửa người đã đủ cứng rồi.”

Ta cảm thấy được sức mạnh trên cổ, theo thời gian trôi qua, cảm giác hít thở không thông càng ngày càng nghiêm trọng, thậm chí đạt đến trình độ trước mắt ta xuất hiện từng chấm màu đen.

Ta có thể dễ dàng chế ngự hấn, bẻ gãy tay chân hấn, lại khiến cho hấn cả đời cũng không thể ra tay với ta, nhưng hết lần này đến lần khác ta không muốn làm như vậy, ít nhất hiện tại còn không muốn. Ta muốn xem, rốt cuộc hấn có thể ra tay giết chết ta hay không. Việc này quyết định thái độ về sau của ta đối với hấn.

“Hoàng huynh, huynh muốn... giết ta sao?” Âm thanh khàn đặc từ cổ họng ta phát ra.

Sức mạnh trên tay hấn vừa siết chặt lại nơi lỏng, có lẽ vẫn chưa muốn cùng ta ngọc nát đá tan, hấn lựa chọn buông tha ta, một tay ném ta xuống giường. Ta chập vọt ngã xuống mặt đất vừa cứng vừa lạnh, cổ họng đau đớn như hỏa thiêu.

“Hoàng huynh... ha ha ha ha cuối cùng huynh cũng... khụ cuối cùng vẫn là chưa từ bỏ ý định!” Ta bụm cổ ho đến kinh thiên động địa, một bên ho một bên cười.

Hấn không giết ta dĩ nhiên không phải bởi vì mềm lòng, ta vừa đăng cơ, vương vị chưa ổn định, hấn nếu không muốn cả đời bị ta cưỡng ép, chỉ có thể tìm kiếm cơ hội đông sơn tái khởi. Hấn tại Đằng Linh không

tìm ra cơ hội như vậy, chỉ có rời đi, hần mới có thể từ từ tích lũy thế lực của mình. Một năm không được thì năm năm, năm năm không được thì mười năm, hần không phải người ngu như Đoạn Kỳ cùng Tống Phủ kia, chính là có khả năng tìm ra cơ hội lật đổ ta.

Mà hiện tại là giai đoạn quan trọng nhất, đương nhiên còn sống. Còn sống mới có hy vọng.

Ta cười đến khóe mắt ứa ra nước mắt, lấy tay tùy ý lau đi, cũng không đứng dậy, ở tại chỗ xoay mình, tay chống đất, khiêu khích nhìn lại Đoạn Niết.

“Cút.” Hần sẽ không tiếp tục cùng ta nói nhảm, trực tiếp ra lệnh đuổi khách.

“Cứ vậy đuổi ta đi sao?” Ta cưỡi xuống Bích hồng linh châu bên hông, quơ quơ trước mặt hần, đồ là đồ tốt, trách không được có thể trở thành chí bảo (*vật quý, bảo vật) của vương thất (*dòng dõi vương tộc) Tuần Dự, “Hoàng huynh có muốn thứ này không?”

Đồng tử hần đột nhiên có rút lại, lại nói thêm lần nữa: “Cút!”

Thật là kỳ quái, hần không để ý tới ta xem ta là không khí ta cảm thấy không thoải mái, lúc này hần giận không kìm lòng được hận không giết được ta, ta ngược lại vui vẻ đến cực kỳ!

Hần đối với ta nói lời hung ác ta cũng không tức giận, trên mặt mang theo tươi cười đứng dậy, vỗ vỗ bào tử, chậm rãi bước đến trước mặt hần, cố ý khoe Bích hồng linh châu cho hần nhìn.

“Nhìn hạt châu này xem, huynh có nhớ tới A Cốt Na hay không?”

Không đợi hần tức giận thêm, ta dứt lời liền dứt khoát thu hồi hạt châu, quay người rời khỏi tầm điện của Đoạn Niết.

Kỳ thật ta cũng từng có ý niệm ngoan ngoãn làm con rối của hần ở trong đầu. Rất nhiều lần ta đều nghĩ, chỉ cần về sau Đoạn Niết đối tốt với ta, xem ta như người quan trọng nhất mà đối đãi, ta liền nguyện ý nghe hần, làm hoàng đế giả!

Nhưng phụ hoàng chết đi lại khiến ta bỗng nhiên thông suốt, hần làm sao có thể chỉ thỏa mãn tước vị dưới một người? Ta sợ hần đối xử với ta như đối xử với phụ hoàng, khiến ta vô tri vô giác chết trong tầm điện, càng sợ hần đối với ta giống như A Cốt Na, vô dụng liền vứt bỏ ta.

Ta đột nhiên nổi dậy, không cho hần một chút chuẩn bị, cũng không chừa lại một chỗ trống, cướp đi Bích hồng linh châu vô cùng vô cùng quan trọng của hần, đem tính mạng của hần nắm trong tay.

“Lưu công công, bảo người hầu hạ Phượng vương cho tốt, đừng để hần bệnh càng thêm bệnh” Lão thái giám râu tóc bạc trắng đứng đợi ngoài cửa cung, ông ta là người trong cung, thường thường người không cần nói thêm cái gì, ông ta đã có thể hiểu rõ tâm ý chân chính của người.

Trước kia ta không rõ lắm một lão già tóc bạc da nhăn, như thế nào nhiều năm như vậy không mất thánh sủng, vẫn một mực đi theo bên cạnh phụ hoàng? Hiện tại ngược lại cũng có chút hiểu. Chỉ cầu ông ta sống lâu thêm hai năm, vì ta làm thêm nhiều chuyện một chút, đừng nhanh đi gặp tiên đế như vậy mới tốt.

3. Chương 3

Tuyết rơi.

Qua song cửa sổ, Ta nhìn tuyết trắng bay lượn đầy trời, nhin không được đưa tay ra hứng.

Bông tuyết nho nhỏ rơi vào lòng bàn tay ta, trắng nõn mà mềm mại, nhưng không sinh ra chút nhiệt độ nào, sau một lúc lâu ta mới kịp phản ứng là tay của ta bị đông cứng rồi.

“Bệ hạ, bên cửa sổ lạnh, quay về trong buồng đi!” Lưu công công ở một bên đợi một buổi, cũng không biết là lão già cố đến thật sự chịu không nổi hay vẫn là thật sự lo lắng cho ta bị đông lạnh, rốt cuộc không nhin được mới mở lời.

Ta nắm lại bông tuyết trong lòng bàn tay, hỏi: “Hai ngày nay hấn như thế nào?”

Lưu công cong khom lưng đến càng thấp, khẽ nói: “Trời quá lạnh, tuy rằng điện hạ vẫn luôn trong phòng, chậu than cũng chuẩn bị đủ, vài ngày trước vẫn bị nhiễm phong hàn. May mà không đáng lo, đã để ngự y kê đơn thuốc, uống mấy ngày thì tốt hơn rồi.”

Lưu công công là một người có nhãn lực*, ta đối với ông ta rất hài lòng, có ông ta ở đây cũng tương đối bớt lo.

(*nhãn lực; khả năng quan sát; sự sáng suốt; sự hiểu thấu; sự thấu suốt)

“Trông nom hấn thật tốt, cần được liệu quý báu nào cứ việc dùng, ta nhưng chỉ còn sót lại một ca ca bảo bối này, cũng không thể để hấn thiệt ở trong tay ta.” Xoa xoa đầu ngón tay có chút tê dại, ta hoảng hốt nhớ lại ngày này năm ngoái phụ hoàng vẫn còn ở đây. Các lộ chư hầu vào châu, Đẳng Lĩnh náo nhiệt giống như lễ mừng năm mới, Tề Phương Sóc cùng Đoạn Kỳ đều tới, Đông liệt (* săn mùa đông) năm ấy ta té bị thương một cánh tay.

Nói là Đoạn Kỳ kinh động đến ngựa của ta, cố ý hại ta ngã xuống ngựa, kỳ thật không phải vậy, ta tự mình biết, là ta thất thần.

Ta chỉ để ý Đoạn Niết cùng Tề Phương Sóc phía trước “mắt qua mây lại”, âm thầm oán hận, đầy ngập lửa giận không chỗ phát tiết, không để ý đến mũi tên sau lưng.

Đoạn Kỳ có lẽ cũng chỉ muốn hù dọa ta một chút, khiến ta bị ê mặt, không nghĩ tới ta mất thăng bằng trực tiếp ngã khỏi ngựa, ngã như chó gặm bùn, còn bị thương một cánh tay.

Ta nhớ được khi đó bản thân chật vật ngã xuống đất, cánh tay đau nhức từng cơn, ngẩng đầu nhìn chung quanh, bọn họ từng người một xúm lại, ngồi trên lưng ngựa, từ trên cao nhìn xuống ta. Không ai chịu hạ mình* xuống giúp ta, chỉ có người hầu bên cạnh lo lắng cuống cuồng đến xem ta bị thương như thế nào, nâng ta lên.

(* hu tôn hàng quý: người có địa vị cao lại đầu hàng nhân nhượng trước người có địa vị thấp; hạ mình)

Phụ hoàng khi đó đã chán ghét Đoạn Kỳ, trách mắng gã một trận, biểu hiện ra là bảo vệ ta, trên thực tế cũng chỉ là dùng ta làm lá chắn.

Người vây quanh ta không có Đoạn Niết, hấn đứng ở nơi không gần không xa, cùng một chỗ với Tề Phương Sóc. Ta xuyên qua đám người nhìn về phía bên kia, chỉ sợ hấn căn bản không chú ý. Lúc ấy thật sự là không biết mình đang nghĩ gì, vừa hận hấn thấu xương, muốn khiến hấn chú ý, lại không muốn bị hấn chế giễu, cả người hỉ nộ bất định, liền muốn đối đầu với hấn.

Bị thương ngày hôm sau, ta không đi Đông liệt, ta biết hấn cũng không đi, chờ hấn đến thăm ta, nhưng đợi trái đợi phải cũng đợi không được nữa, rốt cuộc nhịn không được vẫn là tự mình đi tìm hấn.

Vén rèm lên ta chính là đang hùng hùng hổ hổ muốn chất vấn hấn, không nghĩ rằng trong lều vải của hấn còn có một người khác, là người của Tề Phương Sóc, ta đã từng gặp qua tại Cửu Hào tháp, tiểu thế tử Yến Mục Hào mang theo bên người. (*Yến mục hầu là Tề Phương Sóc ak.)

Ta cho rằng Đoạn Niết là vì chuyện của Tề Phương Sóc mà hoàn toàn quên mất ta, đã có đối phương liền không cần ta, thoáng cái giận không kìm được, lời nói ra cũng bắt đầu cay nghiệt, tính tình quái gở* mà ngay cả bản thân mình cũng cảm thấy mất thể diện.

(*Nguyên văn Âm dương quái khí: nghĩa đen là khí quái lạ trong trời đất, nghĩa bóng chỉ những người lời lẽ, cử chỉ quái đản, kỳ lạ hoặc lời nói, thái độ không chân thành, khiến người ta đoán không ra.)

Sau đó hấn đi tiễn người, một mình ta ở trong lều vải chờ hấn, mà đúng lúc này A Cốt Na tới.

Ta đang hồi hận vừa rồi lỡ miệng, tâm tình không tốt lắm, nhìn nàng một cái không nhúc nhích, cũng không mở lời với nàng.

“Tay khá hơn chút nào chưa?” A Cốt Na dung mạo thâm thúy, cười đen ôn nhu, chậm rãi đi đến chỗ ta.

Nàng mới hai mươi tuổi, chính là tuổi xuân tươi đẹp*, nhưng đáng tiếc tất cả đều cho chó ăn. Đoạn Niết không thương nàng, vắng vẻ nàng, thậm chí không cho phép nàng có con, đơn giản nàng là người của Tuần Dự.

(* đại hảo niên hoa: còn trẻ.)

“Đỡ nhiều rồi.” Ta rũ mắt nhìn chăm chăm vào vết thương.

Có lẽ ta và nàng đều là kẻ lưu lạc ở chốn chân trời (*thiên nhai lưu lạc nhân.), thái độ của ta đối với nàng chính là khác biệt, cũng không thô bạo giống như đối với người khác, còn có thể duy trì bình thản.

Nàng đứng ở đó yên tĩnh trong chốc lát, sau một lúc do dự duỗi ra đầu ngón tay, tâm thần bất định mà cẩn thận nhẹ nhàng chạm vào cánh tay ta, dường như muốn cho ta an ủi, lại giống như muốn mượn lực từ ta.

“Lần tới cẩn thận chút.”

Nàng là dè chừng cẩn thận như vậy, mang theo thương yêu cùng mong đợi khiến người ta trợn mắt há mồm. Ta ngẩn ra, ánh mắt từ đầu ngón tay trắng nõn của nàng dời lên hàng mi khẽ run rẩy, tâm tình trong nháy mắt mê mang, sau đó là kinh ngạc, cuối cùng biến thành hưng phấn cùng chán ghét.

Hưng phấn là vì nàng đối với ta tồn tại tình cảm. Chán ghét là vì nàng cũng dám sinh ra loại tình cảm như vậy.

Ta đã mười sáu tuổi, cũng không còn là thiếu niên ngây thơ vô tri vô giác, hành động lần này của nàng đã vượt qua khuôn phép, ta chỉ cần động não tưởng tượng một chút, là có thể rõ ràng rốt cuộc nàng đối với ta có tâm tư gì.

Ta bất động thanh sắc rút tay về: “Tạ hoàng tẩu quan tâm, lần sau ta sẽ chú ý.”

Ta rất ít khi gọi nàng như vậy, nàng nghe xong khuôn mặt nháy mắt tái nhợt, vừa muốn mở miệng, Đoạn Niết đã tiến người trở về, nàng bối rối liếc nhìn ta một cái, đành phải tự giác lui ra.

Ta không cáo trạng cho Đoạn Niết, A Cốt Na vốn không được hấn sủng, nói hay không nói cũng không có gì khác nhau.

Đoạn Niết đi đến ngồi xuống bên cạnh ta, duỗi ra một tay: “Để ta xem một chút.”

Trong lòng của ta ấm áp, khó chịu vừa rồi bị quét sạch không còn dấu vết, không thể đợi được đưa cánh tay ra cho hấn xem.

“Huynh xem một chút, đau lắm, tối hôm qua ta đau đến nỗi ngủ không ngon.”

Ngón tay Đoạn Niết nhẹ nhàng chạm vào vết thương của ta, êm ái giống như lông vũ mềm mại, không đau, nhưng ngứa, ngứa đến trong lòng.

Đầu ngón tay hấn chuyển một cái, ngón cái vuốt qua quãng thâm dưới mắt ta: “Nhìn có chút tiều tụy, ở đây đều đen.”

Hấn là quan tâm ta đấy...

Ta một phát nắm được tay hấn, dưới cơn xúc động mở miệng hỏi: “Hoàng huynh, ở trong lòng huynh, có phải Tề Phương Sóc so với ta còn quan trọng hơn?”

Đoạn Niết sững sờ, ta có thể cảm giác được thân thể hấn cứng ngắc, cho là mình nói đúng tâm sự của hấn, trong lòng càng cảm thấy khó chịu.

“Người và y không giống nhau, không cách nào so sánh.” Tay hấn tránh khỏi bàn tay ta.

Ta không phục: “Chỗ nào không giống? Huynh là cảm thấy ta căn bản so ra kém y sao? Ta sẽ không nghịch huynh, y rồi lại có thể vì người khác mà chống đối huynh, người như vậy tốt ở chỗ nào?”

Về mặt hấn nhanh chóng lạnh xuống, cả người đều lộ ra loại khí thế người lạ chớ tới gần.

Ta không tự giác co rúm người, một giây sau lại tiếp tục không chịu yếu thế mà trừng lại hấn.

“Không được lỗ mãng.” Hấn cảnh cáo ta.

Bình thường lúc hắn dùng loại giọng điệu này nói chuyện, liền có nghĩa đề tài đã đi đến hồi kết, không phải nhất thời, là vĩnh viễn.

Hiện tại suy nghĩ một chút, ta khi đó thật đúng là ngốc đến lợi hại, ta rất cuộc muốn nghe được lời gì từ miệng hắn đây? “Người so với Tề Phương Sóc quan trọng hơn” sao? Khó mà tin được, ta đã từng bởi vì một câu nói như vậy mà cảm thấy vui vẻ, nếu hắn nói, ta chỉ sợ sẽ hận không thể giao tim cho hắn.

May mắn hắn chưa cho ta cơ hội như vậy.

Hiện tại hắn là Phượng vương của ta, chim trong lồng của ta, huynh trưởng duy nhất của ta.

Chúng ta đã định trước đây dựa lẫn nhau, đến chết mới thôi.

4. Chương 4

A Cốt Na trước khi chết đã tới tìm ta, nàng muốn cùng ta chạy trốn, trốn về Tuần Dự. Nàng nói cho ta biết nàng muốn rời khỏi Đằng Linh, rời xa Đoạn Niết, rời xa hết thầy âm mưu quỷ kế cùng lợi dụng tổn thương. Nàng cảm thấy ta giống như nàng, đáng thương lại đáng buồn, tại Đại Hạ tìm không thấy bất luận đường ra, đáng lý nên cảm động lây, gia nhập kế hoạch của nàng.

Nàng là ngây thơ như vậy, ngu xuẩn như vậy, mang theo ảo tưởng tốt đẹp đầy kỳ quái và không thiết thực, cho là ta sẽ cùng nàng bỏ trốn, cùng nhau phản bội Đoạn Niết.

Nhưng làm sao có thể?

Đại Hạ có loạn thế nào vẫn là nhà của ta, Đoạn Niết đáng giận nhưng lại là thân nhân của ta, cùng với chó Tuần Dự sao có thể đánh đồng?

Ta không lập tức từ chối nàng, càng không đồng ý với nàng, mà bảo nàng cho ta thời gian hai ngày suy nghĩ, rồi nàng về trước.

Lúc ta đang do dự có nên báo việc này cho Đoạn Niết biết hay không, đêm đó, hắn liền nghe tin mà đến.

“A Cốt Na đã tới tìm đệ.” Hiển nhiên, hắn đối với hành động của A Cốt Na biết đến vô cùng rõ ràng, căn bản không cần ta xen vào việc của người khác.

“Nàng ấy đã tới.” Ta cùng hắn ngồi xuống, khí trời bên ngoài có chút lạnh, hắn mặc áo lông thật dày, trên mặt vẫn là không thấy chút huyết sắc.

“Nói gì?” Hắn hỏi thẳng.

Ta đảo một vòng qua khuôn mặt tuần mỹ tái nhợt của hắn, thấy ánh mắt hắn ảm đạm, biết rõ là hắn đang thử dò xét ta, vì vậy nói thẳng: “Nàng muốn cùng ta quay về Tuần Dự, để ta làm phò mã của nàng.” Nói xong, ta có chút há hê nhìn về phía đối phương, không muốn bỏ qua bất kỳ biểu lộ nào trên mặt hắn.

Cho dù A Cốt Na không được sủng, nói như thế nào trên danh nghĩa cũng là Lục hoàng tử phi, hồng hạnh vượt tường vượt đến chỗ nội viện của đệ đệ ta đây, cũng thật sự khó nhìn.

Đây là A Cốt Na trả thù Đoạn Niết cũng không chừng, giống như hiện tại ta đang làm —— không cam lòng bị hắn đối đãi hờ hững như thế, cho nên nghĩ hết biện pháp muốn khiến hắn để ý.

“Nàng muốn dẫn đệ đi?” Hắn nhăn mày, dứt lời khóe môi lại gắt gao mím chặt.

Đây là dấu hiệu hắn tức giận, hắn đây là vì A Cốt Na cả gan làm loạn mà căm tức. Chẳng qua trong này có vài phần là vì ta, vài phần là vì chính hắn, cũng không biết được.

“Không tệ.”

“Đệ đồng ý nàng.”

Ta cười xùy một tiếng: “Ta cũng không bệnh, sao có thể cùng nàng nổi điên.”

A Cốt Na cho rằng trốn về Tuần Dự có thể chấm dứt cơn ác mộng, nàng cũng không nghĩ một chút núi cao đường xa, phải như thế nào trèo non lội suối mới có thể trở lại Nguyệt Triều thành. Nàng một người con gái yếu ớt, chỉ sợ nửa đường phải hồn quy địa phủ.

“Rất tốt.” Đoạn Niết thoát nhìn tương đối thỏa mãn, bên môi thậm chí còn mang theo chút ý cười, nụ cười này khiến khuôn mặt âm u của hắn thoáng cái nhiễm lên chút màu sắc.

Ta hỏi hắn: “Hoàng huynh định thế nào?”

Hắn cầm lên chung trà trên bàn, nhẹ nhàng dùng nắp gạt lá trà thổi thổi, nói: “Đệ không cần quản, nàng nếu như lựa chọn phản bội, phải gánh chịu hậu quả.”

Bộ dạng kia, giọng điệu kia, vô tình vô tâm, không thể lay động, khiến người ta vừa yêu vừa hận.

Ta không khỏi nghĩ, nếu như đồng ý cùng A Cốt Na quay về Tuần Dự, Đoạn Niết sẽ còn lãnh tĩnh như bây giờ không? Thời điểm cùng môn khách* nói đến ta, có thể cũng là một câu nói không mặn không nhạt “Nếu như lựa chọn phản bội, phải gánh chịu hậu quả” như thế này hay không?

(* người có tài năng được giới quý tộc thời phong kiến coi trọng và nuôi dưỡng trong nhà, để khi cần thiết thì dùng đến.)

Ánh mắt của hắn biến đổi, buồn cười nhìn ta, ta lúc này mới giật mình phát hiện bản thân bất giác đem suy nghĩ trong lòng nói ra khỏi miệng.

Hắn đứng lên khỏi ghế, sửa sang lại nếp gấp trên tay áo cùng quần áo. Trong phòng rất ấm áp, hắn nhưng vẫn không hề cởi áo lông.

“Đứa nhỏ ngốc.” Bóng dáng cao lớn của hắn phủ xuống, khiến ta hoàn toàn bị bao phủ trong bóng tối.

Ta ngẩng đầu nhìn, vừa mới chạm đến ánh mắt của hắn, một bàn tay to lớn liền đưa qua xoa xoa đầu ta, giống như xoa chó nhỏ vậy.

Khi còn bé hắn cũng thường xuyên xoa xoa đầu ta như vậy, trên người lúc nào cũng mang theo mùi thuốc thoang thoang, đầu ngón tay man mát lạnh lạnh, cho tới bây giờ cũng chưa từng nóng qua.

Ta hưởng thụ đụng chạm của hắn, hơi híp mắt: “Hoàng huynh...”

Tinh thần hoảng hốt, lưu luyến độ nóng thoáng qua, thời điểm lấy lại tinh thần Đoạn Niết đã thu tay lại quay người rời đi.

“Đừng luôn nghĩ về những thứ bừa bãi lộn xộn, mấy ngày này không yên ổn, ở trong cung không được phép đi loạn!”

Chóp mũi còn lưu lại mùi hương mơ hồ, người đã vượt qua ngưỡng cửa.

Ta có chút ảo não bản thân bị hắn mê hoặc, trầm mê trong ôn nhu ngắn ngủi, liền quên mất truy hỏi ngọn nguồn. Hắn nhất định là cố ý, cố ý trả lời qua loa vấn đề này, nghĩ muốn lừa gạt ta.

Một lần nữa ta nhìn chăm chăm vào đại môn đóng kín, tức giận đến siết chặt nắm tay, đốt ngón tay khe phát ra tiếng vang.

Vài ngày sau, Tuần Dự công Hạ (*tấn công), cả nước tức giận, lập tức quý phủ Đoạn Niết truyền ra tin tức Lục hoàng tử phụ chết bất đắc kỳ tử. A Cốt Na vô thanh vô tức mà chết, lại vô cùng đúng lúc, khiến người ta không thể không suy nghĩ nhiều.

Đoạn Niết giết A Cốt Na, khả năng là chính bản thân hắn ra tay, cũng có khả năng là Trí Thâm.

Trong hoàng cung thường xuyên sẽ xảy ra chết chóc, ta từ nhỏ đến lớn mắt đã thấy nhiều, tham dự tử vong vô số kể, A Cốt Na mặc dù có vài phần giao tình với ta, nhưng cùng lắm cũng chỉ là một ngoại nhân, chết thì cũng đã chết rồi. Đoạn Niết muốn giết người, ta cũng sẽ không vì nàng cảm thấy thương tiếc.

Khi đó ta sẽ không nghĩ tới, con đường ta đi hoàn toàn ngược lại với nàng. Nàng lựa chọn trốn tránh, mà ta lựa chọn nghênh đón, cuối cùng may mắn thoát, chiến thắng trong gang tấc.

Ta đánh bại nam nhân vẫn luôn chi phối ta, hoàn toàn khống chế hắc trong lòng bàn tay ta, không cần lại lo lắng bị hắc vứt bỏ, bị hắc tổn thương.

“Hoàng huynh.” Ta đến gần nhìn chăm chú vẻ mặt say ngủ của Đoạn Niết, nhẹ giọng gọi hắc.

Lông mi Đoạn Niết rung động một trận, chậm rãi mở mắt ra.

Hắc nhìn thấy ta, trong mắt một mảnh lạnh lùng, đôi môi màu tím nhạt khẽ giật giật, lời nói còn chưa ra khỏi miệng, cơn ho kịch liệt đã bắt ngờ vọt đến.

Hắc nằm trên giường ho đến tê tâm liệt phế, ta cẩn thận vô lương hắc, vội vàng bảo cung thị (*người hầu trong cung) bưng tới ống nhỏ cùng trà nóng.

“Như thế nào đã nhiều ngày như vậy phong hàn còn chưa bớt? Có phải lửa than trong điện còn chưa đủ? Lưu công công làm việc như thế nào...”

Đoạn Niết một cái gạt tay ta ra: “Cút!” Giọng nói hắc khàn khàn trầm thấp, một chữ đều là cố hết sức mới nói được.

Đối với chống đối của hắc, ngạo mạn chậm rãi thu tay lại, biểu hiện trên mặt cũng thu liễm, lạnh lùng nói: “Đoạn Niết, ngươi có phải đã quên thân phận của mình rồi hay không?”

Hắc thật vất vả mới hòa hoãn được hô hấp, nghe được câu này cả người bỗng nhiên kéo căng, ngũ quan giấu dưới mái tóc tán loạn, thấy không rõ sắc mặt.

“Nghe,” Ta mãnh liệt nắm lấy tóc hắc, ép hắc ngẩng đầu nhìn về phía ta, “Tâm tình ta tốt ngươi mới là hoàng huynh của ta, tâm tình ta không tốt ngươi cùng lắm chỉ là một phượng hoàng gây cánh ta nuôi. Có hiểu không. Phượng vương?”

Đoạn Niết hung ác trừng mắt nhìn ta, không nói lời nào, khóe mắt bởi vì ho khan vừa rồi mà có chút ửng đỏ.

Ta thích nhìn biểu lộ ẩn nhẫn của hắc như thế này, càng thương hắc một thân gầy yếu, bộ dạng không thể không dựa vào ta.

Như vậy đủ để ta hưng phấn, khiến ta cảm thấy vô cùng thỏa mãn.

Ta thấy hắc không phản ứng lại, lại càng thô bạo nắm chặt tóc hắc, lại hỏi: “Có hiểu không?”

Hắc hận ta, nhưng lại không thể không phục ta, cũng giống như ta đã từng.

Đoạn Niết cắn răng, từng âm tiết giống như ngậm lấy máu thịt ta, phá thành từng mảnh nhỏ mà thoát ra khỏi cổ họng: “... Đã hiểu.”

Ta thoáng cái buông ra gông cùm xiềng xích đối với hắc, đổi thành ôn nhu vuốt ve mái tóc dài của hắc, chải vuốt gọn gàng.

“Ngoan.” Ta lấy ra một lọn tóc đen, đặt bên môi lưu luyện vô hạn mà hôn một cái.

5. Chương 5

Tề Phương Sóc trước khi đi yêu cầu được một mình nói chuyện với Đoạn Niết, ta đồng ý.

Nói thật ra ta cũng không sợ y phản bội, mấy năm trước Tề Phương Sóc có lẽ đánh đầu thắng đó, nhưng hiện tại, muốn đánh thắng y quá dễ dàng. Y đã có thứ để bận tâm, cũng liền có nhược điểm —— tình nhân trẻ tuổi cùng con trai y. Nhưng nhược điểm này cũng quá nghịch lân*, nguy hiểm mười phần, đụng đến gây chuyện không tốt sẽ lưỡng bại câu thương, cho nên ta sẽ không dễ dàng đối địch với y.

(* Nghịch lân có nghĩa là chạm phải vảy rồng, mỗi con rồng đều có điểm yếu là vảy ở trước yết hầu, kẻ nào dù vô tình hay cố tình chạm vào nó đều bị rồng giết chết.)

Ta lại để y cùng Đoạn Niết ở trong phòng ôn chuyện, mình ở gian ngoài uống trà.

Bọn họ nói chuyện tròn vẹn một canh giờ, ta cũng đợi một canh giờ, nước trà trước người từ nóng đến lạnh, dần dần mất đi độ ấm ở trong lòng bàn tay.

Trong lúc ta một mực nhìn qua phong cảnh ngoài cửa sổ, trong đầu lại trống rỗng.

Thời điểm Tề Phương Sóc đi ra, ta ra hiệu y ngồi xuống, nói chuyện với ta một chút.

“Đoạn Niết hiện tại thật không tốt.” Y vừa mở miệng liền đánh thẳng vào trọng điểm, khiến cho một chuỗi lời khách sáo của ta nghẹn ngay cổ họng, lại theo đường cũ nuốt vào.

Ta dĩ nhiên biết hẳn thật không tốt, mưu đồ nhiều năm kiếm củi ba năm thiêu một giờ (*phí công), đứa nhỏ tự mình nuôi lớn lâm trận phản bội, ngay cả linh châu giữ mạng cũng bị cướp đi...

Ta không ngừng vuốt ve ly nhỏ trong tay, cuối cùng phun ra ba chữ.

“Không chết được.”

Không chết được, sống không được, dù sao cứ trối lại như vậy, ngày nào đó ta chán, sẽ đưa hắn đi.

Dung mạo như băng tuyết của Tề Phương Sóc nửa phần bất động, nghe vậy lại nói: “Bệ hạ nghĩ kỹ chưa? Con đường này đã xa lại nguy hiểm, không phải người nghị lực phi phạm liền không thể đi tới cuối cùng.”

Ta gật đầu: “Nghĩ kỹ.”

Tề Phương Sóc hơi ngừng lại, ánh mắt nặng nề nhìn thẳng vào ta, giống như phỏng đoán ta có mấy phần nhiệt tình.

“Người ngồi trên cao, hết thấy đều lấy nước làm trọng, dùng xả tắc làm đầu, đoạn tuyệt tư tình, đoạn tuyệt tư dục (*ham muốn riêng), người có thể làm sao?” Y từng bước ép sát, ngôn từ sắc bén.

“Người không tin ta có thể làm được?” Biểu tình ta lạnh xuống, “Cũng không phải chỉ có Đoạn Niết mới có thể làm được những thứ này.”

Về mặt Tề Phương Sóc nhàn nhạt, cũng không xin lỗi, nhưng cũng không hỏi lại vấn đề ta không vui.

“Hy vọng là như vậy.”

Sau đó y nói lời từ giả với ta, bảo ngày mai phải về đất phong*.

(* trong xã hội nô lệ hoặc phong kiến vua chúa phong đất đai cho chư hầu, chư hầu lại cấp cho tầng lớp dưới.)

Chúng ta vốn không có lời gì tốt để nói, đàm luận chút ít sau này Đại Hạ nên áp dụng chính sách nào, không lâu sau y liền đi.

Ta một mình ngồi bên bàn vuốt chung trà trong chốc lát, mắt nhìn nội thất (*phòng bên trong) yên tĩnh, cuối cùng vẫn không đi vào.

Ngày đó Tề Phương Sóc rốt cuộc nói gì với Đoạn Niết, ta không thể nào biết được, có lẽ là khuyên hắn ẩn nhẫn, có lẽ là thương lượng với hắn như thế nào thoát khỏi móng vuốt của ta, ai biết được.

Khí trời chậm rãi ấm lại, bởi vì một trong số những phi tần của ta mang thai, ta không còn thường xuyên chạy đến chỗ Đoạn Niết bên kia. Đây chính là đứa con đầu tiên của ta, còn có thể là hoàng tử duy nhất của ta, bởi vậy ta cực kỳ xem trọng.

Nữ nhân mang thai tên gọi Triệu Viện, là con gái của Thị tộc, ta chỉ sướng hạnh qua nàng một lần, không nghĩ tới trùng hợp như vậy liền mang thai.

(*ôi cái tên đọc xong mị cười sắc súa:)))

Nhớ rõ ngày đó ta cãi nhau với Đoạn Niết một trận, tâm tình rối loạn, uống nhiều rượu, chẳng có mục đích đi loạn trong cung, kết quả là mò mẫm đến chỗ Triệu thị.

Lúc ấy xa xa đã thấy nàng, lập tức nhận lầm nàng thành Đoạn Niết.

Ánh mắt của bọn họ thật sự quá giống nhau.

Một đêm xuân, qua một đêm đó ta cũng không đặt chân đến cung điện của Triệu thị nữa, không lâu sau lại truyền đến tin nàng mang long chủng. Ta bắt đầu đến thăm nàng nhiều thêm một chút, có đôi khi cùng nàng tâm sự, có đôi khi cùng dùng một bữa cơm, không tính quá thân thiết, nhưng cũng chưa từng vắng vẻ nàng.

Khắp nơi trên triều đều đang đồn, chờ ta giữ xong thời hạn đạo hiếu, có phải muốn phong nàng làm hậu hay không.

Bọn họ nghĩ quá nhiều.

Trong lúc đó ta cũng đến chỗ Đoạn Niết mấy lần, có lần nhện không được nói tin tức này cho hắn biết.

“Ta sắp làm cha rồi.”

Hắn đối với bàn cờ, cố chấp chơi cờ giống như không nghe thấy, không để ý tới ta.

“Ta hy vọng nó lớn lên giống như mẫu thân nó, Triệu thị có đôi mắt xinh đẹp, đặc biệt giống hoàng huynh.”

Hắn nghe vậy đánh rơi quân cờ ngẩng đầu nhìn ta, nói: “Người cũng đừng hối hận.”

Vì cái gì ta sẽ hối hận? Ta chỉ xem như hắn nói nhảm, không thêm bận tâm, sau đó lại quần quýt nói với hắn thêm mấy lời rồi mới đi.

“Bệ hạ?”

Ta lấy lại tinh thần, thấy ánh mắt xinh đẹp của Triệu thị đang chuyên chú nhìn ta, tay đưa tới một ly trà thơm đã pha xong.

Ta mỉm cười nhận lấy, hỏi: “Lần này là cái gì?”

“Lạc thần hoa*.” Bụng của nàng cao ngất, mặt nhưng lại không bị sưng, ta thật sự rất thích đôi mắt của nàng...

(*cây búp giấm, atiso đỏ của mình ak)

Có lẽ nàng cũng để ý thấy ta lúc nào cũng thích nhìn chăm chăm vào đôi mắt nàng, che miệng cười nói: “Bệ hạ lại nhìn đến ngây người, đôi mắt thần thiếp có đẹp như vậy sao?”

“Đẹp.” Ta ôn nhu vuốt ve gò má nàng, “Đôi mắt của nàng đẹp vô cùng, ta rất thích.”

Nếu một đôi mắt khác có thể chuyên chú nhìn ta như vậy, trong mắt chỉ có bóng hình của ta, thật là tốt biết bao.

Ta biết là hy vọng xa vời, nhưng vẫn không nhịn được cứ mãi vọng tưởng. (*mơ mộng trong vô vọng.)

Người a, có đôi khi chính là tiện, càng không có được lại càng muốn có, càng chúng mắt người lại càng muốn đạt được một phen thành tựu khiến cho hắn rửa mắt mà nhìn. Kỳ thật có quan hệ gì đâu? Cả đời này cũng không phải sống vì người khác.

Nhưng biết là một chuyện, làm lại là một chuyện khác.

Ta đối với nữ nhân hậu cung lại chẳng hề ham thích, thỉnh thoảng có sủng hạnh, nhưng đều không để lại con nôi dối. Triệu thị mặc dù sẽ trở thành mẫu thân của con trai ta, nhiều ít là có chút bất đồng.

Trong lúc ta đang nghĩ như thế nào phong thưởng nàng, ngoài ý muốn đã xảy ra một chuyện.

Sau bữa tối đêm đó, ta cùng Triệu thị giống như ngày thường ngồi bên giường uống trà nói chuyện phiếm, nàng đột nhiên nói thấy ta mấy ngày mệt nhọc, vẻ mặt mệt mỏi, muốn bấm huyệt giúp ta thư giãn.

Nàng lúc trước đã từng xoa bóp chân cho ta, ta cũng không hề sinh nghi, gạt đầu đồng ý.

“Gần đây Bệ hạ có đau đầu hay không?”

“Tốt hơn nhiều...” Lúc trước ta thường xuyên thức đêm xử lý tấu chương, bởi vậy dính phải bệnh về đầu, thỉnh thoảng đau đến mức khó nhin, Triệu thị biết liền kê đơn cho thái y, lại để cho thái y phối hợp lại, uống mấy lần nhưng kết quả lại vô cùng có ích. “Đơn thuốc của nàng rất hữu dụng, từ đâu tới?”

“Gia phụ lúc trước cũng có tật đau đầu, đơn thuốc này là bỏ ra giá tiền rất lớn tìm hỏi danh y, năm này tháng nọ uống thuốc liền lựa ra được cách điều chế tốt nhất. Cũng là trùng hợp, ta sợ con mình hoặc bản thân cũng có tật xấu này, liền học đến thuộc lòng.”

“Thì ra là thế.” Thủ pháp của Triệu thị tương đối ôn nhu, ấn đến huyết vị tê tê đại đại, không lâu sau liền cảm thấy buồn ngủ.

“Thiếp không nghĩ tới tật đau đầu này còn có di truyền, huynh đệ của ông ấy rồi lại di truyền đến...”

Lời còn chưa dứt, một luồng sát ý đập vào mặt, ta bỗng nhiên mở mắt, thoáng cái ngăn chặn trâm cài tóc sắc nhọn đã kề sát bên cổ.

Khí lực Triệu thị lớn đến lạ, xóa đi ấn tượng nhu nhược khi xoa bóp cho ta, sững sờ để cây trâm cài tóc cắt qua lòng bàn tay đâm về phía cổ ta.

Ta cảm thấy một trận đau đớn, nhấc chân quét về phía Triệu thị, giờ tay lên gạt rơi chung trà trên bàn xuống đất.

Tiếng đồ sứ vỡ tan kinh động đến người bên ngoài phòng, người đầu tiên xông vào chính là Lưu công công.

Triệu thị bị ta đập ngã xuống đất, búi tóc tán loạn, sắc mặt trắng bệch, quân hộ vệ nối đuôi nhau vào không lưu tình đè xuống đất.

“Bệ hạ!” Lưu công công tiến đến bên cạnh ta, lo lắng hỏi thăm vết thương của ta.

Cây trâm kia ghim không sâu, cũng không đâm đến chỗ yếu hại, ta dùng bàn tay không bị đâm thương kéo mạnh cây trâm ra, nhận lấy khăn tay Lưu công công đưa cho chặn lên chỗ vết thương.

Máu trên cổ chảy xuống áo, vừa nóng lại vừa dính, tay phải chảy đầy máu, đau rát, nhưng những thứ này đều không kích thích bằng một câu nói của Triệu thị.

“Đoạn Quý, người giết huynh giết cha, làm trái nhân luân (*luân lý làm người), tương lai nhất định chết không yên!”

Tay ta run rẩy: “Người là ai?”

Hàm răng của ta cũng run rẩy.

“Ha ha ha ta tên Đoạn Anh, là nhi nữ của Lệ vương Đoạn Kỳ,” Nặng chặt vật nằm trên mặt đất, vẻ mặt rồi lại lộ ra ngạo mạn cùng cay nghiệt, “Ta là chất nữ của ngươi, Cửu hoàng thúc!”

Tức giận, hoặc có lẽ là bị mất máu, lại khiến trước mắt ta biến thành màu đen, không tự chủ lui về sau hai bước.

Ta cảm thấy cả người rét run, loại cảm giác vừa buồn nôn vừa phẫn nộ này, đã rất lâu ta chưa cảm nhận qua, lần trước giống như vậy, chính là biết con lừa trọc Trí Thâm kia có tâm tư xấu xa với Đoạn Niết.

Ta đối với nhi nữ của Đoạn Kỳ, ngủ với chất nữ của mình.

Vì ám sát ta, nàng không tiếc mang thai con của ta, để khiến ta buông lỏng cảnh giác.

Thật buồn nôn, thật muốn nôn...

Nghĩ như vậy, ta gặp người nôn một trận. Bên tai là tiếng mắng chửi của Đoạn Anh, nàng mắng ta bạc tình bạc nghĩa, mắng ta lãnh huyết, lại mắng ta ngu xuẩn sùng ái nàng khiến cho nàng buồn nôn.

“Nhanh truyền thái y!” Lưu công công cất cao giọng the thé chẳng biết đang phân phó ai.

Trong đầu ông ông, âm thanh quanh ta đột ngột xa xôi.

“Giữ chặt ả ta! Giữ chặt ả ta!” Ta nghe thấy tiếng quát mắng khống chế của mình: “Giết ả!”

Trong đầu đột nhiên hiện lên lời nói sâu xa của Đoạn Niết ngày đó: “Người cũng đừng hối hận.” Rốt cuộc là hối hận cái gì? Có phải hắn đã sớm biết cái gì đó, liền đợi đến lúc ta mất mặt?

Hiện tại nghĩ lại, ánh mắt khi đó của hắn rõ ràng là lạnh lùng lại cất giấu giễu cợt, ta nhưng đến lúc này rồi mới phát hiện ra.

6. Chương 6

Mưa to như trút, sấm sét cuốn theo mây đen cuộn cuộn gào thét bên ngoài Cửu Tiêu, giống như cái đuôi của quái thú dữ tợn.

“Bệ hạ, chú ý thân thể a Bệ hạ!”

Ta đẩy ra cái ô Lưu công công đưa tới, ở trong cơn mưa hướng đến chỗ Phượng Ngô cung của Đoạn Niết.

Cho dù đã băng bó ổn thỏa, miệng vết thương trên cổ cùng tay vẫn đau đớn âm ỉ, từng chút từng chút nhắc nhở đến sự hiện hữu của nó. Ta mặc dù nhốt Đoạn Niết, rút đi móng vuốt của mãnh hổ, nhưng ta biết hắn không có khả năng một chút ám tuyến (* : tay trong, nội ứng) hữu dụng cũng không lưu lại. Ở chốn thâm cung này, bên cạnh ta, nói không chừng còn có người của hắn.

Lúc trước ta không quan tâm, là bởi vì bọn họ đem đến cho ta áp lực không lớn, giữ lại cũng không sao. Nhưng hiện tại, Đoạn Niết biết chuyện ta không biết, còn trở mặt nhìn nó xảy ra, đẩy ta vào hoàn cảnh hôm nay, khiến ta như thể nào có thể tiếp tục coi như không biết?

Ta không để ý đến uy nghi thiên tử, lúc cả người chật vật xuất hiện trước cửa điện, đám cung nhân hắn là không nghĩ tới ta sẽ đi vào với bộ dạng như vậy, mặt đều lộ vẻ kinh hoàng, vội vàng quỳ xuống hành lễ.

Lưu công công thức thời không đi theo, đứng chờ ở chỗ xa.

“Bệ hạ, có thông báo cho Phượng vương không?” Thủ vệ cẩn thận hỏi.

“Không cần.” Ta vẫy lui bọn họ, đi đến trước cửa, giơ chân đạp mở.

Trong phòng ánh nến mờ nhạt, còn có hun hương không thể che hết mùi thuốc nồng đậm, khiến cho ta thoáng cái như trở về mười tuổi trước kia. Đoạn Niết vẫn chưa có Bích hồng linh châu, thân thể ngày càng suy yếu, ngay cả ta cũng có thể cảm nhận được hơi thở chết chóc tỏa ra từ người hắn.

Khi đó trong cung thậm chí đã bắt đầu chuẩn bị quan tài cho hắn, dường như cái chết của hắn là không thể tránh khỏi.

Ta đến nhìn hắn, khóc nhào vào lồng ngực hắn, hỏi hắn có phải sắp chết rồi không, có phải sẽ giống như mẫu phi rời bỏ ta. Hắn lau đi nước mắt của ta, không cho phép ta khóc, khuôn mặt trắng bệch nhưng ánh mắt lại hữu thần, khiến người khác không tự chủ tin tưởng hắn, dựa vào hắn.

“Hoàng huynh, nếu như huynh rời đi, ta nhưng làm sao bây giờ?” Ta ghen ngào nói.

Đoạn Niết xoa xoa đầu ta, bên môi gợi lên nụ cười: “Ta chết đi, đệ cho rằng có thể sống được bao lâu? Chưa đến hai năm đệ cũng sẽ bị hoàng cung ăn thịt người này gặm đến cả xương cũng không còn.”

Trên mặt hắn mặc dù mang theo nụ cười, lời nói lại khiến ta lạnh thấu xương. Nhưng lời hắn nói vẫn chưa đúng lắm, nếu không có hắn, ta một ngày cũng sống không nổi.

“Hoàng huynh, ta không muốn huynh chết!” Thật sự không nín được, ta lại nhào vào lòng hắn gào khóc.

Lần này Đoạn Niết không còn giúp ta lau lệ, hắn giống như đã nhìn thấy thứ gì đó thú vị, con ngươi màu đen tinh tế đánh giá ta, ánh mắt kia thậm chí khiến cho ta nổi hết cả gai ốc.

Cuối cùng hắn thở dài một hơi: “Kỳ thật, ta đã có chút chống đỡ không nổi...” Bị dọa đến rút lại nước mắt vừa muốn tuôn như đê vỡ, liền cảm thấy hắn nhẹ nhàng chạm lên lệ chí* của ta, tiếp tục nói: “Nhưng nếu

đại thụ ta đây ngã, đệ một bụi cỏ ti tử* chỉ sợ cũng không còn chỗ nào để bám vào, không thể sống được bao lâu. Cho nên, ta sẽ nghĩ một chút biện pháp.”

(*Nốt ruồi nhỏ dưới mắt.)

(* cỏ cỏ ti, là một giống tầm gửi, sống nhờ ở các cây khác, hạt nó dùng làm thuốc.)

Mà cái hấn gọi là “biện pháp”, chính là cưới công chúa của Tuần Dự về làm vợ.

Trong đồ cưới của A Cốt Na có một linh châu tuyệt thế, là trân bảo truyền qua các đời hoàng hậu của Tuần Dự, đeo lâu dài có thể khiến người kéo dài tuổi thọ, bồi dưỡng ngũ tạng. Mà sau khi hấn lấy được linh châu kia, quả nhiên thân thể từng ngày trôi qua lại càng lúc càng khá hơn.

Chấm dứt hồi tưởng, ta nắm chặt Bích hồng linh châu đeo bên người, bước nhanh vào phòng.

“Đều rút ra ngoài!” Ta lạnh lùng nói.

Đám cung nhân đang cầm đèn cùng lô hương đột nhiên giật mình, bất an nhìn nhau, rất nhanh cúi đầu gấp lưng lui ra khỏi điện.

Ngoài phòng là mưa to gió lớn, trong phòng là ánh đèn leo lét, hai con người bình thường*.

(*Nguyên văn là dong nhân: loại người bình thường, kiến thức nông cạn, k có tư cách là người.)

Đoạn Niết mặc một bộ bào phục (*) màu trắng, trên vai khoác một áo hạc sừng (*) màu đen, đang tựa ở đầu giường đọc sách.

Hiện tại, chúng ta vẫn đang dựa vào nhau, ta nhưng đã sớm không còn là dây leo yếu ớt của năm đó. Ta đã dựa vào việc hấp thụ máu thịt của đại thụ để sinh sôi nảy nở, lớn đến độ đã không còn dễ dàng bị người bài bố.

“Có phải huynh đã sớm biết hay không?” Ngạo mạn thông thả bước đến chỗ hấn, giọng điệu bình thản ngay cả chính ta cũng kinh ngạc.

Đoạn Niết lật qua một trang sách, không trả lời, hoặc là nói... cam chịu.

Ta đưa tay đánh rơi quyển sách trên tay hấn: “Trả lời ta, có phải huynh đã biết rõ chuyện Đoạn Anh?” Cổ họng khô khản phun ra hai chữ, “Nàng, là do huynh đưa vào?”

Hấn rút cuộc ngược mắt nhìn ta, vẫn không nói chuyện, ánh mắt vẫn lạnh lùng như trước.

“Huynh thật sự muốn ta chết sao? Huynh liền hận ta như vậy sao? Nói đi a!”

Vì cái gì không phản bác? Vì cái gì?!

Ta nắm chặt vạt áo chỉnh tề của Đoạn Niết, dải băng bị mưa làm ướt thấm ra máu loãng, phút chốc làm dơ bộ bào phục thuần trắng của hấn.

Bởi vì đội mưa, vẫn luôn có giọt nước lăn xuống mặt ta, phần lớn là lạnh như băng, lúc này lại có một dòng nóng hổi cọ rửa mà qua, thấm vào vết thương quần băng tầng tầng, đau thấu tim gan.

“Buông ra.” Đoạn Niết bỗng nhiên nắm tay ta, từng chút giật tay ta ra khỏi vạt áo hấn.

Mưa xuân lạnh lẽo, cả người ta rét run, nhiệt độ trên người hấn thật sự không cao hơn ta chút nào.

“Ta đã từng nhắc nhở ngươi.” Hấn chậm rãi sửa sang lại y bào.

Ta nghe vậy cười thầm một tiếng: “Huynh căn bản không muốn để cho ta nhận ra, huynh chính là muốn trả thù ta, muốn cho ta thương tâm tuyệt vọng, khiến cho ta nếm toàn bộ đau khổ!”

Đoạn Niết nhìn bộ dạng của ta giống như nhìn một kẻ ngu, “Bằng không thì ngươi nghĩ là gì?” Cả người hấn không chỗ nào không để lộ ra thông điệp này.

Ta nổi giận, hai ngón tay nắm chặt cầm hấn, buộc hấn nhìn thẳng vào ta: “Rất tốt, huynh đã kiên quyết muốn như thế, chúng ta liền chờ xem!” Nói xong ta đẩy hấn xuống giường, từ trên cao nhìn xuống hấn, “Đoạn Niết, hiện tại đổi cho ngươi dựa vào ta mà sống.”

Hắn ngã xuống giường lớn, khuôn mặt đau bệnh lưu lại hai vết máu chói mắt, ánh mắt nhìn ta hung ác nham hiểm, như muốn ở trên người ta đâm thành trăm động.

Ta cùng hắn không ai nhường ai trừng mắt nhìn nhau một lúc, hắn dứt khoát nhắm mắt lại, không nhìn ta nữa.

Hắn chưa nói, nhưng ý tứ bảo ta “Cút” đã rất rõ ràng.

Ta mang theo giận dữ mà đến, lại mang theo giận dữ mà ra.

Bởi vì bị thương cộng thêm mắc mưa, đêm đó ta liền phát sốt, nhưng cũng may không nghiêm trọng, chẳng qua là cả người có chút mê mang.

Trước khi ngủ, Lưu công công lại để cho Ngự thiện phòng làm bát canh gừng cho ta đuổi hàn khí, đang một ngụm uống hết muốn đưa bát lại cho Lưu công công, ngoài điện gấp gấp hoảng loạn truyền vào tiếng thông báo.

Cho người đi vào, chỉ thấy một tiểu thái giám quỳ sụp xuống trước mặt ta.

Lòng ta thoáng cái nhấc lên, nghĩ đến sẽ không phải là Đoạn Niết bên kia xảy ra chuyện gì đi.

Không nghĩ tới tiểu thái giám lại nói, lúc Triệu thị đang thụ hình, vốn nên một xác hai mạng, không biết như thế nào lại sinh hạ một bé trai.

Xoảng, bát thoát lực rơi xuống, vỡ ra một lỗ hồng, lăn một vòng trên đất chậm chạp phát ra tiếng vang, càng tăng thêm cảm giác quỷ dị trong không gian yên tĩnh chết chóc này.

7. Chương 7

Chuyện Đoạn Anh, ta cũng không muốn làm ra động tĩnh quá lớn, dù sao cũng không có gì vẻ vang.

Ta nghĩ đợi đến thời điểm không sai biệt lắm, liền tuyên bố với bên ngoài Triệu thị trong lúc sinh rong huyết không ngừng, mẫu tử đều chết, đề việc này xuống. Nhưng hết lần này đến lần khác ông trời không cho người khác toại nguyện, lão thiên gia cũng không giúp ta, lúc Triệu thị thụ hình treo cổ, lại hạ sinh một đứa bé.

Đứa con đầu tiên của ta, cũng là hoàng tử duy nhất của ta.

Ta lại để Lưu công công xử lý chuyện này, trong lúc chờ đợi tâm tình vẫn luôn không yên, đợi ông ta quay lại, nhưng cũng không biết như thế nào mở miệng.

Hoàn hảo đầu óc ông ta nhanh nhạy, chủ động nói ra tất cả.

“Triệu thị sinh không đủ tháng, đứa nhỏ này vô cùng gầy yếu, so với trẻ bình thường mới sinh nhỏ hơn không ít, chỉ hơn năm cân chút xíu, cũng không biết có thể sống qua một tháng hay không.”

Này thật sự là củ khoai nóng bỏng tay.

Nếu như nó chết theo Đoạn Anh, chưa chắc đã không phải là chuyện tốt đối với mọi người, nhưng nó hiện tại cố tình còn sống, tuy tùy thời có thể chết non, nhưng thật sự vẫn còn sống, lại hạ lệnh giết chết nó, ta dù thế nào cũng không hạ xuống được.

Ta một mỗi chống trán: “Không được để lộ ra ngoài, tạm thời để nó ở tại...” Ta ngừng lại, nhất thời không biết an bài nó như thế nào, vung tay lên, “Người cứ nhìn theo đó mà làm, nếu nó qua một tháng vẫn chưa chết lại đến báo ta, nếu chết thì... chôn cùng một chỗ với Triệu thị.”

Lưu công công cúi thấp đầu: “Vâng.”

Đêm đó, vết thương trên cổ ta đau đớn không ngừng, cả đêm lại còn ác mộng liên tục, một chốc là Đoạn Kỳ, một chốc là Đoạn Anh, một chốc lại là phụ hoàng ta.

Thời điểm mơ đến phụ hoàng, vô cùng chân thật. Ngực ông cảm một thanh kiếm, té ngã trên đất, máu chảy đầm đìa, vươn tay về phía ta, dường như muốn bảo ta cứu ông, mặt mũi tràn đầy thống khổ, mà ta lại hồ hững nhìn ông, bước chân không hề di chuyển nửa phần, trở mặt nhìn ông tắt thở.

Cuối cùng là Trí Thâm, hắn tại lúc phụ hoàng tắt thở đột nhiên xuất hiện, giống như la sát trên trời rơi xuống, da mặt tím bầm, trên cổ là một đường máu mảnh mai, giống như đến đòi nợ.

Gã một phát rút ra trường kiếm trước ngực phụ hoàng, dòng máu nóng hồi lập tức phun ra, tung tóe đầy người đầy mặt gã, cũng văng vào đầy người đầy mặt ta.

Phụ hoàng chết không nhắm mắt, ánh mắt của ông vẫn luôn trừng về phía ta, dùng một loại tư thế vận vẹo bám theo ta, dường như đang lên án ta đối với ông thấy chết mà không cứu.

Tim ta như nổi trống, hô hấp dồn dập, sợ hãi tràn ngập cả người.

“Ta là con chó của hần, ngươi lại là cái gì? Bạch nhãn lang hần nuôi?”

(*Bạch nhãn lang () — hình dung người vô tình vô nghĩa, tâm địa hung ác, vong ân phụ nghĩa.)

Ta cứng đờ ngẩn đầu, phát hiện trong tay Trí Thâm cầm trường kiếm nhỏ máu, đang không nháy mắt nhìn ta chăm chăm.

Ánh mắt xem thường căm hận, giống như tâm tình ta đối với gã.

Gã xem thường ta, ta cũng xem thường gã.

Người nam nhân này, cả đời đều theo đuổi ảo ảnh của Lan phi, Lan phi chết rồi, hắn đem loại tình cảm vô vọng này gửi gắm lên trên người đứa con của nàng.

“Ngươi ngay cả điều mình muốn cái gì cũng phân không rõ, có tư cách gì nói ta, so với ta?” Ta mạnh mẽ chống đỡ, cho gã nụ cười lạnh, “Huống hồ sống đến cuối cùng là ta, là ta! Ngươi không ngoan ngoãn đi chết, ít làm chuyện thừa đi!”

Trí Thâm nghiêm túc mà nói cũng không phải là do ta giết, ta đuổi theo thích khách xông vào nội cung, lúc đó phụ hoàng ta kỳ thật đã sớm chết, Trí Thâm liền đợi cạnh thi thể ông, không trốn không né, giống như đã sớm đoán được ta đến.

Gã tưởng rằng Đoạn Niết muốn gã chết, cũng không phản kháng, cười lớn nói mình đã báo được thù, có thể xuống dưới tìm Lan phi rồi, nói xong cũng cắt cổ.

Phi, gã cũng không nghĩ lúc Lan phi biết được gã xem con trai của nàng thành thể thân có thể sẽ tha thứ cho gã hay không!

Tự cho là tình yêu cao quý, kỳ thật không bằng cầm thú.

Trí Thâm bày ra vẻ mặt gào khóc, giơ kiếm chỉ về phía ta, trong mắt lưu lại huyết lệ: “Ngươi lại biết mình muốn cái gì? Ta không có được, ngươi cũng đừng hòng lấy được. Ta đang ở âm tào địa phủ chờ ngươi, Đoạn Quý!” Dứt lời kiếm kia liền đâm về phía ta.

Ta đột ngột bừng tỉnh, mồ hôi lạnh ướt lưng, đầu đau muốn nứt ra.

“Giờ nào?” Ta hỏi cung nhân gác đêm.

“Bẩm Bệ hạ, vừa qua giờ sửu.”

Lại ngủ không được, ta dứt khoát khoác áo. Cung nhân thấy ta, nhanh nhẹn đốt nến trong phòng.

Đi đến bên cửa sổ, chỉ thấy một vòng ngọc thềm (*cóc ngâm ngọc, chỉ mặt trăng) lửng lơ ở không trung, dưới ánh trăng cảnh sắc trong đình hiện lên đặc biệt lạnh lẽo,

Một đêm ấy cũng dưới ánh trăng này...

Ta nghe thấy Đoạn Niết sinh bệnh, liền nóng lòng muốn đến nhìn hần, thế nhưng đã muộn, ta không muốn kinh động hần, liền không cho người thông báo, đi thẳng vào tắm điện của hần.

Loại chuyện này trước kia ta làm không ít, cũng không sợ hần trách tội.

Ta biết hẳn nhất định ở trong tấm điện, hẳn không qua đêm chỗ A Cốt Na, nhưng ta không nghĩ tới trừ hẳn ra còn có một người khác, hơn nữa người khác này lại chính là Trí Thâm.

Thủ vệ ngoài điện nhìn thấy ta vẻ mặt lúng túng, nói Điện hạ đang có khách, không cho quấy rầy, nhưng rốt cuộc vẫn không dám ngăn cản ta.

Ta cho rằng Đoạn Niết đang cùng người khác bàn chuyện quan trọng, muốn hù Đoạn Niết giật mình, liền lặng lẽ đẩy cửa tiến vào.

Ta thả nhẹ hô hấp, nâng nhẹ bước chân, rón rén đi về phía nội thất. Lúc nhìn thấy Trí Thâm quỳ dưới đất, cả người chấn động, vội lui nửa bước che lại thân mình sau tấm rèm.

Trước mặt Trí Thâm đặt một chậu nước, trong nước là đôi chân trắng nhợt, cho dù ngâm trong chậu nước nóng hơi ẩm mờ mịt cũng không thấy một chút huyết sắc, dường như được chạm khắc bằng ngọc.

Đó là chân của Đoạn Niết.

Trí Thâm dịu dàng vốc nước lên mắt cá chân Đoạn Niết, xoa bóp cho hẳn, trong mắt như châu như bảo, không giống rửa chân, là giống như hành hương*. (* dạng như tín ngưỡng.)

Mà Đoạn Niết đang một tay chống trán, khuỷu tay đặt trên thành giường nhắm mắt nghỉ ngơi, khuôn mặt bệnh khí dày đặc, không cảm giác được ta đến.

Khi đó ta cùng lắm cũng chỉ là một đứa bé, dựa vào trực giác cũng cảm nhận được một màn này đầy cổ quái cùng không thích hợp.

Không có môn khách nào dùng ánh mắt như thế nhìn chủ nhân của mình, cũng sẽ không có môn khách nào cảm giác được đệ đệ của chủ nhân mình đến, còn cố ý phơi bày tình cảnh ái muội không thể cho ai biết này cho đối phương nhìn.

Không sai, Trí Thâm là cố ý.

Khi đó ta cho là mình vô tung vô ảnh không có người phát hiện, giấu mình rất kỹ. Nhưng sau này lớn lên ngẫm lại, ta có thể đánh vỡ ý niệm xấu xa kia của gã, tuyệt đối là gã cố ý làm, bằng không thì dùng vô công của gã, sao có thể không phát hiện được ta tới gần?

Bắt đầu từ đó ta liền muốn gã chết.

Gã như vậy từ lúc nào, ta cũng không biết.

8. Chương 8

Chuyện Đoạn Anh gây ra đã kích lớn đối với ta, sau chuyện đó là liền có chút khó có thể an giấc, gay go hơn chính là, ta phát hiện mình không được.

Ta không được, đối với nữ nhân không được, thứ kia đã trở thành vật trang trí, như thế nào cũng không có động tĩnh.

Ban đầu ta còn không tin, cảm thấy chỉ là do thân thể mệt mỏi, mấy ngày nữa rồi sẽ khỏi. Nhưng sau một tháng, cho dù đã thử bao nhiêu lần, đổi qua bao nhiêu ôn hương nhuyển ngọc, yên tĩnh vẫn là yên tĩnh, im lặng cuối cùng vẫn im lặng.

(* Miêu tả người con gái trẻ tuổi thân thể trắng nõn mềm mại, toát ra hơi thở thanh xuân ấm áp)

Ta dề xuống trái tim hoảng loạn, lệnh Lưu công công truyền thái y.

Thái y còn tưởng là vết thương trên cổ ta xảy ra chuyện, lúc chạy tới một đầu đầy mồ hôi, mặt mũi đỏ bừng, đợi nghe xong chứng bệnh của ta, sắc mặt đột nhiên chuyển sang trắng, run rẩy.

Chuyện này liên quan đến tôn nghiêm của nam nhân, trị hết tất cả đều vui, nếu trị không hết...

“Quả nhân không phải bạo quân thích chém giết, ái khanh cứ yên tâm điều trị.”

Một câu nói này của ta, đối phương mới như được đại xá, chuyển buồn thành vui.

Sau khi bắt mạch cho ta, thái y vuốt chòm râu dài do dự bằng thời gian một tách trà nhỏ, mồ hôi trên trán vừa lau đi lại bắt đầu ứa ra, chẳng qua lần này là mồ hôi lạnh.

Trái tim ta thoáng cái rơi xuống, biết không phải là chuyện tốt.

Quả nhiên, ông ta nháy mắt liền quỳ xuống xưng tội, nói mình vô năng, mạch tượng của ta không phù cũng không trầm, hòa hoãn hữu lực, ông ta cũng không nhìn ra được có vấn đề gì.

Nói cách khác, ta không có bệnh.

Thân thể không có bệnh, như vậy chính là tâm bệnh.

Kỳ thật kết quả này ta đã sớm đoán được, nhưng vẫn cảm thấy cả người lạnh lẽo.

Trong đầu thoáng hiện lên khuôn mặt trầm tĩnh xa cách của Đoạn Niết, giọng nói mĩa mai ánh mắt giống như hai mũi tên nhọn, liên tục đâm vào trái tim ta, cuối cùng thương tích đầy mình.

Đoạn Niết!

Đoạn Niết!

Lập tức dâng lên hận ý ngập trời, ta một tay gạt xuống tất cả mọi thứ trên bàn, nhất thời chung trà lư hương, mài mực bút lông, *loảng xoảng* rơi đầy đất.

Lưu công công cùng thái y thở cũng không dám thở mạnh, quỳ rạp xuống đất không nhúc nhích.

Sau một lúc lâu, ta bảo bọn họ đứng lên.

“Người làm rất khá.” Ta nói với ông ta: “Ngậm kín miệng, có thể bình an.” Dứt lời phát tay, Lưu công công liền mời thái y ra ngoài.

Mấy ngày sau, ta đi gặp Đoạn Niết.

Từ lần trước chia tay trong không vui, đã trọn vẹn một tháng ta chưa gặp qua hắn. Mặc dù cách một ngày sẽ có mặt báo trong Phượng Ngô cung đến trình cho ta, nhưng không giống như tận mắt nhìn thấy.

Xuân hàn se lạnh, Đoạn Niết mặc một bộ thường phục màu đen bên trong, bên ngoài khoác một áo choàng đỏ thẫm thêu hạc trắng, cứ như vậy đứng trong nội viện, giữa đầu nhìn chăm chú vào một chùm hạnh hoa phấn trắng. Ta vừa vào Phượng Ngô, thấy vậy, hô hấp bất giác bị kiềm hãm, dừng bước.

Đúng lúc này, gió nhẹ lướt qua, hạnh mưa tuôn rơi, mê mắt người, quả nhiên là “Nhất thiên phong lộ, hạnh hoa như tuyết”. (*Sương gió đầy trời, hạnh hoa như tuyết – Ưc Tần Nga.)

Nhưng đối mặt với cảnh đẹp như thế, Đoạn Niết nhìn qua cũng không chút nào trầm trồ tán thưởng, không lâu sau liền thu hồi tầm mắt. Trong lúc lơ đãng, liền thu vào mắt bóng dáng đứng lặng đằng xa của ta.

Hắn mặt không biểu tình, ta không lùi không tiến, hai người không ai nhường ai, có thể nói bầu không khí vô cùng kỳ quái.

Cuối cùng, Đoạn Niết nhàn mày, quay đầu tay chụm bên môi ngăn lại cơn ho, kết thúc trận giằng co không tiếng động này. Bóng dáng cao lớn của hắn dưới bầu trời hoa này trông giống như một nhánh bèo đỏ thẫm thê diễm (*đẹp mà buồn) không chốn nương tựa, bấp bênh bất định, nhìn lại có vài phần khiến người ta đau lòng.

“Nhìn cái gì? Còn không mau đỡ Phượng vương vào trong?” Ta lớn giọng quát cung nhân trái phải.

Mọi người hoảng sợ tiến lên, Đoạn Niết rồi lại khoát tay ý bảo không cần người đỡ, tự mình quay người đi vào trong.

Hắn đối với ta chưa từng có sự tôn trọng, lại càng không quỳ lạy nói tạ với ta, nhưng ta một chút biện pháp để bắt hắn làm cũng không có.

Đè nặng lửa giận, ta theo hấn vào căn phòng ấm áp.

Xuân tháng ba, trong điện của ta đã sớm bỏ đi chậu than, hấn bên này lại nhất thời không bỏ.

Tay Đoạn Niết vẫn luôn rất lạnh, trong trí nhớ của ta dường như chưa lúc nào ấm áp. Ta ngược lại từ nhỏ đã không sợ giá lạnh, ngược lại sợ nóng, ngay cả nhiệt độ cơ thể so với người thường cũng cao hơn.

Khi còn bé ngu ngốc dần dần, lúc nào cũng âm thầm muốn chia sẻ vài phần ấm áp này cho Đoạn Niết, để cho hấn không còn đau khổ vì thân thể lạnh lẽo, kỳ thật hấn đâu cần loại ân cần giá rẻ này từ ta?

Ta cùng hấn song song ngồi xuống giường la hán (*), cung nhân bày biện chung trà lên bàn nhỏ, châm trà nóng, yên tĩnh lui sang một bên.

“Hoàng huynh gần đây như thế nào?”

“Khách sáo liền miễn đi.” Hấn đã cởi đi áo choàng, bộ đồ đen trên người càng làm nổi bật sắc mặt tái nhợt của hấn, so với hạnh hoa kia còn trắng hơn một phần.

Ta cũng không giận, mỉm cười nói: “Hoàng huynh nhận chức Thái tử đến nay, vẫn luôn ở tại Phượng Ngô cung, sự vụ trên tay đều do Lục Khanh tiếp nhận, gần đây ta thấy thân thể hoàng huynh tốt hơn nhiều rồi, không biết đã có thể chính thức đảm đương chức vụ Thái Tử hay không?”

“Thái tử? Người không sợ ta trở thành Tổng Phủ thứ hai?” Đoạn Niết lạnh lùng liếc nhìn ta.

Trước kia Tổng Phủ nhận chức Thái Tử, chẳng những không khuyến bảo phụ vương nhân chính* yêu dân, ngược lại giúp ông nói giáo cho giặc, cuối cùng thậm chí sinh ra phản tâm.

(* nền chính trị vì dân.)

Ta cười lạnh một tiếng, phóng túng nói: “Tổng Phủ tính là gì?”

Được làm vua thua làm giặc, sao phải sợ?

Đoạn Niết hơ tay trên lửa nóng: “Vậy không bằng trả lại Bích hồng linh châu cho ta?”

“Hoàng huynh yên tâm, linh châu ta vẫn luôn thay huynh bảo quản, sẽ không mất.”

Đoạn Niết dĩ nhiên chẳng muốn nhìn ta.

Nơi nơi vắng vẻ, ta không có việc gì, liền xuất thần nhìn chăm chăm vào bàn tay đang hơ trên lò than của Đoạn Niết.

“Ám tuyến huynh đặt bên cạnh ta đều bị ta nhổ bỏ.” Động tác hơ tay của hấn dừng lại, ta nói tiếp: “Lãng trí xử tử, nghiền xương thành tro.”

Những người kia đều vô cùng kiên cường, từ đầu đến cuối đều không biện giải cho mình nửa chữ, lúc hành hình cũng ít có gào khóc, ngược lại quả thật giống như bút tích của Đoạn Niết.

Hấn luôn có thể khiến cho tất cả mọi người sinh vì hấn chết vì hấn thuần phục hấn, ngay cả ta... ngay cả ta cũng không trốn thoát khỏi sắp đặt tỉ mỉ của hấn, còn rơi xuống vũng bùn không thể thoát thân.

“Tốt tốt tốt!” Hấn nhắc lên khóe môi, chậm rãi mà rõ ràng nói liên tục ba chữ “Tốt”, ánh mắt sắc bén như dao, “Người thật sự lớn rồi.”

Lòng ta đau xót, nói: “Hoàng huynh nếu nguyện ý, ta liền vĩnh viễn là cửu đệ của huynh. Chúng ta còn có thể ở chung giống như trước kia, một đời một thế, tương thân tương ái.”

Hấn thu tay lại, cả người thả lỏng ngã về sau tựa lên gối mềm, tư thái tùy ý, bộ dạng hoàn toàn không để ý đến lễ chế.

“Đáng tiếc ta không muốn.”

Rõ ràng đã đoán trước, nhưng nụ cười trên mặt thiếu chút nữa không cách nào duy trì.

Ta châm trà cho hấn: “Vậy liền không miễn cưỡng huynh rồi, chuyện Thái Tử qua chút thời gian nữa hấn bàn lại.” Một viên thuốc trắng so với hạt vừng còn nhỏ hơn từ móng tay ta vô thanh vô tức rơi vào nước

trà màu vàng, vỏ bọc gặp nước tức thì thay đổi, lập tức hòa tan. “Ta kính huynh một ly, chúc hoàng huynh sớm ngày đạt được ước muốn.”

Hắn nhận chung trà, hỏi: “Người biết mong muốn của ta là gì sao?”

Ta bắt buộc mình không nên quá để ý chung trà kia, cười nói: “Không phải thoát khỏi ta sao?”

Huynh chỉ muốn thoát khỏi ta, ta cố tình khiến huynh cả đời không thể trốn thoát khỏi ta, cả đời đều phải chịu ta làm nhục.

Đoạn Niết nhìn chăm chăm ta hồi lâu, nhìn đến ta thiếu chút nữa cho là hắn nhìn ra cái gì, hắn cười không ra tiếng, ngửa đầu uống cạn chén trà kia.

Trên đường trở về, chân ta mềm nhũn.

Trong trà của Đoạn Niết là một loại cỏ, tên gọi là “triền miên”, nghìn vàng khó cầu.

Loại cỏ này một khi tiến vào cơ thể, mỗi khi đến mừng một mười lăm sẽ xao động khó an, không phải giao hợp không thể bình ổn.

Mà người giao hợp cùng chủ ký sinh trong lần phát tác đầu tiên, rất quan trọng. Bởi vì sau đó sâu độc chỉ nhận duy nhất mùi của người này, nói cách khác, sau này cũng chỉ có người này mới có thể khiến chủ ký sinh giải quyết dục vọng.

Ngày mai chính là lần đầu tiên, ta muốn khiến cho Đoạn Niết sau này chỉ có thể đối với ta động tình phát tiết, ở trên người ta mới thỏa mãn!

Ta ngồi trên kiệu, càng nghĩ càng thư thái, nhện không được chống trán cúi đầu nở nụ cười, nhưng không lâu sau cảm giác bị thương dần dần dâng lên, liền biến thành cười khổ.

Đây rốt cuộc... là đang trả thù hắn, hay là đang tra tấn chính mình?

Ta biết chấp niệm của ta đối với hắn đã sâu, giống như thành ma.

9. Chương 9

Ta đứng bên song cửa trợn vện hai canh giờ, từ mặt trời ngã về Tây, đến trăng tròn mọc ở đằng Đông.

Không ai dám tới quấy rầy ta, dĩ nhiên cũng không ai dám đến đốt đèn.

Trong bóng tối, ta có thể nghe được động tĩnh thị vệ cùng cung nhân ngoài cửa thay ca, cũng có thể nghe được côn trùng kêu to trong bụi cỏ, thậm chí là tiếng lá cây bị gió thổi xào xạc.

Ta chưa bao giờ nghiêm túc lắng nghe bất cứ một loại âm thanh nào trong đó như lúc này, với ta mà nói chúng quá nhỏ bé, giống như con sâu con kiến, kéo không nổi chú ý của ta. Nhưng hôm nay ta lại nghe đến đặc biệt cẩn thận, đặc biệt chăm chú, truy cứu nguyên nhân, có thể là ta chưa từng đơn thuần vứt bỏ tạp niệm như thế này, chỉ vì chờ đợi thời khắc này đến.

Trong không khí có hương thơm lẫn trong bùn đất, từng chút một lan tỏa trong màn đêm, không che không dấy, ngân hà vạn dặm, là cảnh đẹp khó có được.

Ta sắp dưới cảnh sắc này, làm một chuyện xấu xa trời đất không tha.

Nhưng dù sao cũng không phải lần đầu tiên, đã có Đoạn Anh trước đó, cũng đã khiến ta giảm bớt không ít cảm giác tội lỗi.

Dù sao cũng không có khả năng sinh ra nghiệp chướng.

“Lưu Phúc!” Ta gọi Lưu công công.

Ông ta nhẹ tay nhẹ chân đẩy cửa ra, khúm núm khom lưng đi đến trước mặt ta.

“Bệ hạ.”

Ta dặn dò ông ta: “Mời Phượng vương đến, yên tĩnh một chút, đừng để quá nhiều người biết.” Tạm ngừng, “Nếu thân thể hần không tốt, không cần gọi thái y, dẫn hần tới gặp ta là được.”

Tính toán thời gian, sâu độc triền miên kia cũng nên phát tác rồi, dựa vào trí thông minh của hần, nhất định đã nghĩ đến là ta ra tay.

Lưu công công lặng lẽ ngẩng đầu liếc nhìn ta, không cẩn thận đúng lúc đụng phải ánh mắt ta đang nhìn chăm chăm về phía ông, dọa đến biến sắc, lập tức cúi đầu: “Vâng!” Dứt lời liền lui ra.

Bộ dạng kia thậm chí có chút sợ hãi, ta không khỏi cảm thấy buồn cười, một lão nhân đã quen nhìn sóng gió trong nội cung, bị ta dọa sợ đến như thế, ta có đáng sợ như vậy sao?

“Lưu công công,” Ta thấy ông ta đã nhanh lui đến cạnh cửa rồi, gọi ông ta lại, “Người đã gặp qua mẫu phi ta sao?”

Lưu công công đã đặt nửa bước bên ngoài cửa, trong phòng rất tối, ngoài phòng bởi vì đốt đèn nên vô cùng sáng.

Gương mặt già nua của ông ta nhăn lại giống như quả cam sấy khô, tại nơi nửa sáng nửa tối lại càng quỷ dị không tả nổi.

Ta nghĩ ông ta nhìn ta nên như vậy cũng đúng.

“Nô tài may mắn gặp qua hai lần.” Ông ta nói.

“Ta giống bà sao?”

Lưu công công là người tinh tế, không nói giống cũng không nói không giống, nói thẳng: “Bệ hạ vẫn giống Tiên đế gia nhiều hơn một chút.”

Khá lắm, mở mắt nói lời bịa đặt!

Ta không cho ông ta thả lỏng, hỏi tiếp: “Bọn họ đều nói ta giống như Nhị hoàng huynh.”

Thân thể Lưu công công run lên: “Không thể nào, trước kia nô tài cũng hầu hạ qua Nhị điện hạ, không giống, nếu nói giống cũng là do giống tiên đế.”

Ta nhẹ nhàng a một tiếng, trong bóng đêm cười không ra tiếng.

“Ta ngược lại cảm thấy, ta vẫn là giống mẫu phi nhiều hơn một chút.” Ta nhẹ nhàng nói: “Luân thường lễ giáo cũng không thể ngăn cản chúng ta mơ ước tới những thứ không nên mơ ước...”

Mắt thấy Lưu công công già nua đã sắp chống đỡ không nổi nữa, ta mở lòng từ bi phát phát tay, để cho ông mau chóng dẫn Đoạn Niết đến.

Lưu công công đi rồi, ta mới thả lỏng gân cốt cứng ngắc trong suốt hai canh giờ, để người tiến vào đốt nến, đưa nước ấm.

Một phen tắm rửa thay quần áo, ta chỉ mặc một bộ nội sam mỏng manh ngồi trên long sàng, kiên nhẫn chờ đợi Đoạn Niết đến.

Bác sơn lô (*) tỏa ra từng luồng huân hương, sương mù lượn lờ, một mùi hương pha trộn giữa gỗ thông cùng hoa lan.

Không biết đã qua bao lâu, ngoài cửa truyền đến tiếng của Lưu công công.

“Bệ hạ, Phượng vương đến!”

Rốt cuộc đã tới.

“Để hần vào.”

Lưu công công nhanh chóng mở cửa, để hai gã thị vệ cường tráng vác một thứ tiến vào, cẩn thận đặt trên mặt đất, lại phẩy phất trần (* cây phất trần ak) đuổi bọn họ ra ngoài. Toàn bộ quá trình sạch sẽ lưu loát (* phong quyền tàn vân: gió cuốn tàn mây.), vừa nhanh lại vừa yên tĩnh, còn rất cẩn thận.

Ta đi chân không đến trước thứ được cuộn lại kia, phát hiện là một tấm len thật dày, từng đóa từng đóa phù dung (*) đan xen, chính giữa phồng lên thật lớn, đang chậm chạp nhúc nhích, dường như bướm bướm sắp phá kén mà ra.

Ta đương nhiên biết rõ trong đó không phải là bướm bướm gì cả, là phượng hoàng, ta bắt được một con phượng hoàng bị bệnh.

Đá một cái vào chỗ phồng lên kia, tấm len lật ra một bên, bên trong lộ ra nam nhân chật vật không chịu nổi.

Đoạn Niết nằm rạp trên mặt đất, ngón tay nắm chặt tấm lông dưới thân, tóc dài xõa tung, lộn xộn phủ bên người hắn.

Mồ hôi từ thái dương, sợi tóc, trên từng lỗ chân lông chảy khắp người hắn, thấm ướt quần áo của hắn, đánh bại tư thái thông dong không ai bì nổi của hắn.

Vừa nghĩ tới người này ban ngày vẫn còn chậm rãi nói lời dạy dỗ ta, nhưng hiện tại chỉ có thể mềm yếu nằm trên mặt đất, mặc ta khi nhục, ta liền không ngừng được hưng phấn.

Nam nhân cường đại này, cuối cùng vẫn là bị hủy trên tay ta.

“Đoạn Quý...” Hắn gọi tên ta, trong mắt rồi lại không hề có tiêu cự, ta cho rằng hắn hẳn là không nhìn thấy ta, thậm chí, có khả năng hắn cũng không nghe thấy bất luận âm thanh gì. Giờ khắc này, trong lòng của hắn chỉ có dục vọng, cùng với hận ý đối với ta.

“Đoạn Quý!” Hắn gọi một tiếng so với một tiếng lại càng nghiêng răng nghiêng lợi, nếu như hắn biết rõ ta hiện tại đứng trước mặt hắn, chỉ sợ sẽ muốn nhào về phía trước uống máu ăn thịt ta.

Hắn nhất định đã nghĩ đến, ta làm thế này là vì làm nhục hắn, nhưng hắn tuyệt đối sẽ không nghĩ đến, ta sẽ điên như vậy, ngay cả bản thân cũng liên lụy vào.

Đoạn Niết bị dục vọng đốt vầng đầu, làn da bình thường trắng bệch lạnh lẽo lại mơ hồ lộ ra huyết sắc.

Hắn giãy giụa xé rách quần áo trên người, lộ ra một thân da thịt thon gầy rồi lại không hề gầy yếu.

Ngũ quan Đoạn Niết, cũng không dương cương (*nam tính) giống như phụ vương, cũng không hề âm nhu giống như Lan phi, dường như là trung hòa của cả hai, nhào nặn vừa vặn. Chẳng qua là hắn quanh năm bị bệnh tật quần thân, hai đầu lông mày vẫn luôn quấn quanh một tia bệnh khí âm u, lại khiến hắn có vẻ bất cận nhân tình. (*K hợp lẽ thường, chỉ tính tình hoặc lời nói việc làm cổ quái. Không gần với lòng người. Ý nói viễn vông, không thực tế, không hợp lý.)

Lúc trước, hắn là bầu trời của ta, thay ta ngăn trở hết thảy kiếp nạn.

Hiện tại, ta rồi lại muốn trở thành bầu trời của hắn, lại khiến hắn chỉ có thể dựa vào hơi thở của ta mà sống.

Ta ngồi xổm xuống, duỗi ngón tay nâng cằm hắn lên.

Hô hấp của hắn nặng nề, một phát nắm lấy cổ tay ta, suy yếu hỏi: “Người là ai?”

Ta cũng không trả lời hắn, dùng sức tránh thoát khỏi gông cùm của hắn, ngón tay tại bên cổ di chuyển đầy ái muội, một đường thẳng xuống ngực.

Lúc đụng đến viên thịt màu nâu trước lồng ngực trần trụi của hắn, thân thể hắn chấn động mãnh liệt, cổ họng phát ra tiếng gầm nhẹ như dã thú bị nhốt vậy.

Ta biết hắn đang nhẫn nại, đang chống cự, đang đấu tranh, nhưng uy lực của triển miên được xưng là thần tiên cũng khó ngăn, há lại để hắn một người phạm tục có thể đối phó hay sao?

Tầm mắt của ta từ nửa người trên của hắn chuyển xuống nửa người dưới, chỗ đó vẫn bị quần áo che đậy, lại bởi vì tư thế bị Đoạn Niết đè dưới thân, nhìn không ra bộ dạng dữ tợn ra sao.

Nhưng ta cũng không nóng nảy, dù sao hắn còn chưa lộ ra bộ dạng xấu xí thật sự.

“Cút mau, tránh bốn vương xa một chút!” Hắn rống giận, dường như muốn đứng lên, nhưng thất bại.

Hắn siết chặt tay nện xuống mặt đất, lông mày nhăn lại thật sâu, có thể nhìn ra là đang cực lực nhẫn nại dục vọng đang mãnh liệt dâng lên trong cơ thể.

Ta đứng lên, lui qua một bên, cách đó không xa, hờ hững nhìn xem trận chiến giữa lý trí và dục vọng.

Thân thể Đoạn Niết pháp phòng pháp phòng, cơ bắp chỗ lưng căng cứng, như là hai cánh bướm, chính giữa lộ ra đường cong mê người.

Chó cùng rút giậu.

Nhìn hắn như vậy, lửa nóng cùng huyết dịch tràn ngập toàn thân, hạ thể tuy vẫn không hề có động tĩnh, lại có dục vọng nói không ra tiếng – nhìn không thấy đường. (* không biết như thế nào để trình bày vấn đề; khó nói rõ ràng | tình cảm, quan hệ không rõ ràng.). Đối với Đoạn Niết có dục vọng.

Ta chưa bao giờ nghĩ tới bản thân sẽ có một ngày đối với thân huynh trưởng làm ra loại chuyện như vậy, nhưng nếu như là Đoạn Niết, lựa chọn này dường như không tệ...

Tối nay còn rất dài, trò hay chỉ mới bắt đầu.

10. Chương 10

Dương vật Đoạn Niết căng cứng, phòng lên thành một đường cong bất nhả ở giữa háng. Hắn không chút liềm sỉ cạo trên mặt đất, xé rách quần áo của mình, phát ra tiếng gào thét thống khổ, thậm chí muốn áp da thịt trần trụi lên gạch lát bóng loáng lạnh như băng, mới có thể giảm chút khô nóng trong cơ thể.

Đây thật sự là một màn trình diễn đặc sắc, khiến người ta tán thưởng.

Ta nhìn hắn chăm chú, ngay cả mắt cũng không nỡ chớp, hô hấp dần dần dồn dập giống hắn.

Hắn bắt đầu thủ dâm trước mặt ta, biểu lộ dữ tợn, cơ bắp rung động lắc lư, vội vàng muốn phát tiết dục vọng khiến hắn điên cuồng. Nhưng cố gắng của hắn đã định trước là phí công, không giao hợp, triển miên không cách nào tháo gỡ.

Mồ hôi không ngừng chảy xuống tóc mai hắn, từng giọt nhỏ xuống mặt đất xám tro, đọng thành vệt nước.

Ta nhìn mà độ nóng cũng không kém là bao, chậm rãi nhấc chân bước qua, đá hắn thành tư thế nằm ngửa, sau đó duỗi chân, cách vài vốc vũng vàng đặt trên dương vật phần chần bưng bưng của hắn, lực không nặng không nhẹ giẫm lên thứ kia, mềm mại an ủi.

Đoạn Niết lập tức ưỡn ngực, lộ ra yết hầu nổi bật trên cổ, hai mắt ngây dại nhìn chằm chằm trần nhà, trong miệng phát ra từng tiếng kêu nhỏ vụn.

Hắn thoát nhìn rất hưởng thụ, ta làm bộ muốn dịch chân ra khỏi, hắn lập tức nắm chặt mắt cá chân ta, không cho ta đi.

Ta lặng lẽ cong khoe môi, cởi ra nội sam trên người mình, ném xuống mặt hắn.

Dưới lớp vải mỏng manh, lộ ra ngũ quan mơ hồ của Đoạn Niết.

“Đừng đi, cứu ta...”

Hắn cầu xin ta, bàn tay cực nóng từ mắt cá chân mò lên cẳng chân, lại đến bắp đùi.

Khi ngón tay dừng đến hạ thể thuộc rõ ràng về nam nhân của ta, hấn dừng một chút, nhưng cũng không lâu lắm, lại tiếp tục như không có việc gì vuốt ve thân thể ta.

Có lẽ là nam nhân đối với hiện tại mà nói ngược lại dễ dàng hơn, dù sao sẽ không để lại huyết mạch thấp hèn.

Nhiệt độ trên người hấn so với ta còn muốn cao hơn, lúc hai tay vuốt ve da thịt của ta, thậm chí có loại ảo giác bản thân sắp bị đốt cháy.

Quần áo tơ tằm trắng như tuyết theo Đoạn Niết đứng dậy mà chậm rãi trượt xuống, phía dưới lộ ra khuôn mặt u ám phiền muộn mà tuần mỹ nam tính.

Đuôi mắt hấn đỏ bừng một mảnh, con ngươi màu đen co lại nhỏ nhất, cả người giống như bị ảo giác chi phối, con rối không có linh hồn.

Nhưng đây là lần đầu tiên hấn giữ lâu như vậy, lần đầu tiên không mang theo trào phúng cùng lạnh lùng, hoàn toàn bình tĩnh cùng ta đối mặt.

Ta nhận không được duỗi tay vuốt ve gương mặt hấn, có chút nhìn ngây người.

Mà tựa như một tín hiệu, một bữa tiệc nhục dục* đan xen giữa máu cùng mồ hôi, ngay tại khoảnh khắc này mở ra tín hiệu.

(* ham muốn về thể xác.)

Hấn dùng sức siết chặt cổ tay ta, sức lực lớn đến độ ta thiếu chút nữa kêu ra tiếng, gần như cho rằng tay sắp bị bẻ gãy.

“Không cho phép... dừng ta!” Hấn như dã thú, dứt lời liền đánh về phía ta, khiến ta ngã nhào xuống đất.

Mặc dù có thăm len làm đệm, lưng ta vẫn có chút đau đớn, đầu óc rối loạn. (* Thất tuân bát tốt: thường dùng để chỉ tình trạng đầu óc rối loạn, hồ đồ hoặc mê muội, không tỉnh táo)

Sau đó chính là đau đớn kịch liệt.

Hấn hung ác cắn một bên gáy ta, máu chảy xuôi theo mạch đập, đồng thời nâng một chân của ta lên, thô bạo mà đâm mạnh một cái, đâm toàn bộ dương vật của hấn vào.

“A... Đau!” Mười ngón tay ta bấu chặt thăm dưới thân, đau đến cả người phát run.

Miệng huyết phía sau nhất định bị xé rách, theo Đoạn Niết đâm vào không chút lưu tình, chỗ đó phát ra tiếng nước dính dấp, trong không khí còn tản ra mùi máu tanh nhàn nhạt..

Đau quá a, thật sự rất đau.

Nhưng đau nhức này là Đoạn Niết mang đến cho ta, vừa nghĩ đến điều này, ta lại cảm thấy bản thân không đau đớn như vậy.

Ngày mai chờ hấn tỉnh lại, nhìn thấy dấu vết trên người ta, nhìn thấy dấu vết trên người mình, vẻ mặt sẽ như thế nào đây?

Đoạn Niết ấn chặt chân ta, khiến miệng huyết phía sau còn mở to hơn, tách chân ta ra thành một góc độ không thể tưởng được.

Hấn thô bạo đâm vào cơ thể ta, không để ý nơi đó đã vết thương chồng chất.

“A a...” Ta cào lưng hấn, móng tay đâm sâu vào da thịt hấn, phát tiết đau đớn của mình.

Sâu độc sẽ không thỏa mãn trong một lần giao hợp, cả đêm này nó sẽ liên tục đòi hỏi, thẳng đến khi chủ ký sinh đạt đến tình trạng kiệt sức.

Bên tai là tiếng thở dốc ồ ồ của nam nhân, da thịt chạm nhau dính dính trơn ướt, thấm đẫm mồ hôi.

Hạ thân chậm rãi trở nên chết lặng, không còn cảm thấy đau nhức, nhưng cũng không có khoái cảm.

Thứ kia tràn đầy tử khí, không hề có động tĩnh, nương theo Đoạn Niết đâm vào mà lắc qua lắc lại, dính một chút dịch nhờn trong suốt, còn có máu của ta.

Đoạn Niết giống như một dã thú động tình, mạnh mẽ đâm vào cơ thể ta, phát tiết dục vọng quá thịnh của mình, lại không để ý tới sống chết của ta.

Cho dù giờ khắc này dưới thân hắn chỉ là một bộ tử thi, có lẽ hắn cũng có thể làm đến sáng khoái đi.

Hắn đột nhiên lui ra ngoài, thả chân ra xuống. Ta ngăn người, còn chưa kịp phản ứng, thân thể liền trong một cái chớp mắt bị hắn lật ngược lại.

Hắn để ta nằm trên thảm len, tách bắp đùi ra, lần nữa chen vào.

Lần này hắn tiến vào rất sâu, bởi vì liên quan đến góc độ, tiến đến địa phương lúc trước chưa đạt đến.

“A! Chỗ đó... a... a!” Ta lên tiếng kêu gào, hắn đâm đến nơi đó, vô cùng kỳ diệu, dường như dương vật khô phục sức sống, khoái cảm từng cơn từng cơn ập tới.

Nhưng ta biết không có, chỗ đó không sống lại, vẫn không hề có động tĩnh.

Đoạn Niết làm việc hoàn toàn dựa vào dục vọng của mình, có lẽ đâm đến chỗ kia, ta theo phản xạ co rút lại khiến cho hắn rất thoải mái, liền ra sức đâm đến chỗ đó, khiến ta liên tục cầu xin tha, giãy giụa trên thảm len, muốn trốn khỏi khoái cảm vô cùng kịch liệt này.

Hắn có chút không vui, kéo ta trở về, một bàn tay gắt gao đặt bên eo ta, tay kia bắt lấy tóc ta, nắm trong tay, bởi vì dính với da đầu, không cho ta dễ dàng nhúc nhích.

“Đừng mà...”

Đoạn Niết không để ý ta phản kháng, cứng rắn đè xuống, ở trên người ta găm cắn, nghĩ hết biện pháp thỏa mãn chính hắn, cuối cùng bắn toàn bộ nóng bỏng của hắn vào trong cơ thể ta.

11. Chương 11

Một đêm này ngủ cũng không ngon, cả người khó chịu, tùy tiện lật người động chân chính là đau đến tê tâm liệt phế. Đến lúc ánh mặt trời chợt lóe, ta dứt khoát không ngủ nữa, nhắm mắt giả ngủ, chỉ chờ Đoạn Niết bên cạnh tỉnh lại.

Rõ ràng từ lúc bắt đầu lập ra kế hoạch ta vẫn luôn chờ mong giờ khắc này đến, khi đến rồi lại tự dừng bắt đầu thấp thỏm không yên.

Ta chỉ xem hắn dư uy* còn tại, dù sao cũng là bị hắn đánh lớn, lòng còn sợ hãi cũng là bình thường.

(*Dư uy: uy lực còn lại.)

Đầu óc hỗn loạn lo nghĩ đến những thứ vắn vơ, nghĩ đến mười lăm còn muốn chịu tội một lần nữa, mộng liền đau hơn. Nhưng những thứ này đều do chính mình làm ra, cũng không thể trách tội người khác.

Ta cùng Đoạn Niết rốt cuộc là như thế nào đạt đến tình trạng như ngày hôm nay? Nếu như ta không bướng bỉnh như vậy, an phận làm một con cờ một con rối của hắn, hai ta hôm nay có thể tốt hơn một chút không?

Có lẽ là không đi, ta chính là bạch nhãn lang, độc nhất trên trời dưới đất, bạch nhãn lang chuyên khắc Đoạn Niết. Bằng không thì hắn làm sao sẽ không thua trong tay cướp đoạt của chúng huynh đệ, không thua trong tay tạo phản của Tống Phủ, thậm chí không thua trong tay lão thiên gia vẫn luôn giày vò hắn, cố tình thua trong tay một mao đầu tiểu tử* ta đây?

(*Chỉ thanh niên tính tình bồng bột.)

Khi đó, hắn là hoàn toàn không đề phòng ta, hoặc là nói hắn căn bản không cảm thấy một thiếu niên thì có bản lĩnh gì, có can đảm phản bội hắn, đến nỗi ta có thể dễ dàng lật đổ hắn, không cần tốn nhiều sức.

Kỳ thật ta chỉ dựa vào một lần bốc đồng xông vào, dường như cả người mình đều là (*can) đảm, có khả năng khai thiên lập địa. Gặp thần sát thần, gặp phật giết phật, gặp thân ca ca cũng có thể giơ tay chém xuống. Chờ đến khi tất cả kết thúc, cả người dường như vẫn còn nằm trong mộng, những tim gan mật gấu (*gan lớn, dũng cảm.) chợt đến kia nhanh chóng biến mất không dấu vết, ngoại trừ không thể tin, chính là may mắn.

Dù sao, ta chưa bao giờ nghĩ tới sẽ dễ dàng lật đổ Đoạn Niết như vậy, dễ dàng giống như... được thần trợ giúp.

Ánh mặt trời dần lên cao, chiếu thẳng vào điện, từng tia sáng tạo thành những chấm lốm đốm trên người, lâu dần có thể cảm thấy chút ấm áp.

Nam nhân mê man bên cạnh bỗng nhiên khẽ động, ta mở mắt ra, duy trì tư thế nằm nghiêng, không quay đầu lại.

Sau lưng truyền đến tiếng sột soạt, Đoạn Niết phát ra tiếng rên rỉ mơ hồ, ngồi dậy. Sau đó, có lẽ hẳn nhìn thấy ta, rên rỉ im bật, bốn phía tĩnh lặng như tờ.

Chỉ một thoáng, âm thanh gì cũng không có, ta thậm chí không cách nào nghe được tiếng Đoạn Niết hít thở.

Ngoài cửa sổ không biết nơi nào bay đến một con chim thanh tước (*), đậu trên cành riu ra riu rít hai tiếng, lại lần nữa bay đi.

Dường như hoàn toàn bị bưng tĩnh, nháy mắt sau đó ta bị kéo mạnh một cái, thân thể ngã về sau, lưng đập xuống, mặt đối diện với hai con người ngập tràn tức giận của Đoạn Niết.

Hắn trừng mắt nhìn ta, hàn tay gắt gao bóp cánh tay ta: “Người làm cái gì!”

Không biết có phải đêm qua hắn tiêu hao quá nhiều tinh lực hay không, lúc này sắc mặt hắn không chỉ có trắng bệch, thậm chí so với ngày xưa càng bết bát hơn hai phần, môi màu tím, hàm dưới bở vì phần nộ mà căng cứng.

Hắn đang phát run, lần đầu tiên ta thấy hắn như thế.

Chỉ không biết là hắn sợ đến phát run, hay là tức giận phát run, cũng có thể là cả hai?

Nhớ lại thời điểm biết rõ thân phận thật sự của Đoạn Anh, ta cũng như vậy, không, ta so với hắn càng tội tệ hơn, ta còn cùng Đoạn Anh có một tiểu nghiệp chủng.

Hơn nữa sau đó cái kia cũng không gượng dậy nổi...

Nghĩ đến đây, trái tim ta lần nữa bình tĩnh lại.

“Như hoàng huynh chứng kiến,” ta ngả ngón dùng đầu ngón tay lướt qua một thân bừa bãi của mình, cười nói: “Đêm qua quả nhân phục vụ có tốt không? Hoàng huynh cảm thấy thế nào?”

Sắc mặt Đoạn Niết lập tức trở nên vô cùng đáng sợ, ngón tay bóp cánh tay ta càng thêm dùng sức, giống như gọng kiềm bằng sắt. Biểu tình phần nộ đến mức tận cùng như vậy, cho dù là tại thời điểm biết rõ ta phản bội hắn, trở thành tù nhân, cũng chưa từng một lần xuất hiện trên mặt hắn.

Một đường gió nặng nề đánh vào mặt, sau tiếng giòn vang da mặt bỏng rát, khóe môi co rút đau đớn, lỗ tai kêu *ong ong*.

Một cái tát này, Đoạn Niết ra tay không hề lưu tình.

Quay đầu, ta ném được vị máu tươi trong miệng, không biết là răng chỗ nào lung lay.

Liếm liếm môi, ta lần nữa quay sang nhìn Đoạn Niết, không sợ chết tiếp tục khiêu khích hắn: “Người mà ngay cả loại chuyện giết cha cũng dám làm, cùng lắm chỉ ngủ với đệ đệ khác mẹ, có gì phải ngạc nhiên?”

Hắn quát: “Câm miệng! Người rốt cuộc có biết mình đang làm những gì không?”

“Biết rõ.” Ta cười lạnh, “Ta cũng muốn cho hoàng huynh ném thử tư vị tiêu hồn của loạn luân bội đức (*trái đạo đức). Thế nào, dễ chịu không?”

Hai mắt Đoạn Niết phủ kín tơ máu nhìn ta chăm chăm, ngực phập phồng kịch liệt, môi nhúc nhích hai cái, dường như muốn nói gì đó, rồi trong lúc mở miệng lại đột ngột quay sang một bên, dưới cơn phấn nộ công tâm* lại nôn ra một ngụm máu tươi.

(*nói chung là ảnh hưởng đến tim, đau tim^^)

Máu kia thật sự chói mắt vô cùng, làm phỏng mắt ta.

Ta giật mình, cũng bất chấp vết thương trên người, vội vàng đứng dậy muốn kiểm tra tình huống của đối phương.

Chẳng qua là còn chưa đụng đến, hắn liền hét ta ra: “Người đang trả thù ta? Người để ta làm ra loại chuyện này... chỉ là muốn trả thù ta?” Hắn khàn giọng hỏi ta, vẻ mặt mệt mỏi, đôi môi bị máu nhuộm đã biến thành màu đỏ diêm lệt.

Ta rút lại ý tưởng muốn nâng tay hắn, mấp máy môi, nói: “Không sai, hơn nữa cái này không phải là lần cuối cùng, về sau mừng một mười lăm, đều là thời điểm huynh phát tác, không có ta, huynh chịu không được.”

Khoảnh khắc dừng lại, trong nháy mắt ta có thể cảm thấy hắn muốn giết ta, thật sự muốn giết ta.

“Ha!” Hắn đột nhiên cười một tiếng, tiếng này ngược lại không quá kích động, “Đoạn Quỳ...”

Chẳng biết tại sao, ta cảm thấy tiếng kêu này xen lẫn tiếng thở dài, đặc biệt nặng nề.

Một âm tiết cuối cùng này phiêu tán trong hơi lạnh ngày xuân, hắn nhặt lên quần áo của mình, lảo đảo từ dưới đất đứng lên.

Ta còn đang thất thần trong tiếng gọi “Đoạn Quỳ” đầy phức tạp kia, chợt nghe trên đỉnh đầu lần nữa truyền đến “câu sau” đầy lạnh lùng chán ghét của hắn.

“Người thật khiến ta buồn nôn.”

Ánh vàng rơi trên người càng lúc càng nhiều, càng lúc càng lan rộng, hàn ý rồi lại không chỗ nào không có.

(*ánh vàng đây là mấy tia nắng ak.)

Đau quá...

Đau đớn kia chẳng biết đến từ đâu, lại nên dẹp đi như thế nào, chẳng qua là đau đớn, chỉ có đau đớn.

Ta ngẩng đầu lên đuổi theo bóng hình của hắn, ánh mắt bị ánh sáng kích thích mà hơi nheo lại. Khuôn mặt hắn ngược sáng, bao phủ trong ánh nắng chói chang, cả người giống như được viền vàng, cao lớn vĩ đại giống như trong ký ức khi còn bé của ta vậy, hết như một thiên thần hạ xuống trần gian.

Ta cười với hắn: “Hoàng huynh, tận hưởng lạc thú trước mắt a!”

Hắn không để ý tới ta, bắt đầu đưa lưng về phía ta chậm rãi mặc lại quần áo của mình, sửa soạn xong xuôi, gắng đạt tới không một chút sơ hở.

Trên tấm lưng rộng lớn, còn lưu lại mấy vết máu đêm qua ta cào rách.

Ta yên lặng nhìn hắn, vươn tay, trong tia nắng ban mai vuốt ve bóng hình kia, cong cong ngón tay, muốn bắt được cái gì đó, nhưng cuối cùng cái gì cũng không bắt được.

“Đoạn Niết.” Ta lặng lẽ gọi tên hắn, như bình thường vẫn không có bất kỳ lời hồi đáp.

Buông cánh tay xuống, ta cười giễu một tiếng, cũng không để ý tới nội sam đêm hôm qua bị giày xéo nhìn không ra hình dạng ban đầu, trực tiếp khoác thăm lên lên người, nhìn chăm chăm vào dung nhan đã sửa sang tốt của Đoạn Niết, sau đó đẩy ra cửa điện, từ trước mặt ta cũng không quay đầu lại rời đi.

Mà ta ngồi nguyên tại chỗ một hồi, càng ngồi càng lạnh, liền kéo lấy thân thể đau đớn khó nhin, khó khăn đứng dậy khỏi mặt đất, chậm chạp dời đến giường.

Rõ ràng thân thể trần truồng vừa rồi vẫn còn cảm thấy ấm áp áp, như thế nào nhanh như vậy liền lạnh lẽo đến tận xương?

Ta rúc vào thăm len, cuộn thành con tôm, lần nữa mơ mơ màng màng thiếp đi.

12. Chương 12

Một thân tổn thương giày vò ta trên giường trọn vẹn ba ngày mới có thể xuống đất, chữa trị cho ta vẫn là lão thái y lần trước.

Thái y này tuổi tác cũng không khác Lưu Phúc là bao, họ Trương, tổ tiên ba đời đều làm ngự y, có thể bình an vô sự trong cung nhiều năm như vậy, tự nhiên sẽ có một bộ xử thế chi đạo (*đạo xử thế: đại loại biết cách ăn ở~). Lúc trước đã từng chẩn loại bệnh không tiện nói ra cho ta một lần, lần thứ hai cũng không còn hốt hoảng như vậy nữa, chẳng qua là sắc mặt có chút trắng, tay bôi thuốc lại rất ổn.

Có lẽ cảm thấy phía trước của ta không được, cho nên mới có ý tưởng kỳ lạ dùng mặt sau phát tiết đi. Chuyện hoang đường dâm mỹ như thế, các thời Hạ vương đoán chừng cũng làm không thiếu, ta đây một lần, tại tổ tiên ba đời bọn họ cùng lắm chỉ xem như một câu chuyện cười mới lạ mà thôi.

“Trương thái y, mấy ngày nay Phượng vương thế nào?”

Ta nằm ba ngày cũng không phải cái gì cũng không biết, Đoạn Niết quay về Phượng Ngô cung liền ngã bệnh, mỗi ngày uống thuốc không ngừng, so với lúc trời lạnh còn muốn náo nhiệt hơn. Bắt mạch cho hần, viết mạch chứng, cũng là vị Trương thái y này.

Phượng vương tôn quý, thân thể nghìn vàng, cũng biết không thể sơ suất, từ trong ra ngoài, ăn dùng, mỗi thứ đều là đồ tốt nhất, ngay cả thái y cũng vậy.

Lão thái y đang giúp ta dọn sạch vật bẩn, nghe vậy cúi đầu nói: “Phượng vương đột nhiên nhiễm gió độc, hôm nay vì thân đã bắt mạch cho Phượng vương, phát hiện mạch tượng hư phù, ấn vào vô lực, tinh huyết thương tổn, thêm với tư lự (*lo nghĩ.) tích trọng, ứ tại tâm, thất tình* đều thương...”

(*bao gồm 7 trạng thái tình cảm: hỉ, nộ, ai, cù, ái, ô, dục)

Ta nghe xong phiền muộn một trận, giơ tay cắt ngang lời ông ta nói: “Được rồi, nói thẳng ra, có gì đáng ngại hay không?”

Trương thái y đem toàn bộ lời sắp sửa nói ra nuốt ngược trở vào, ghen đến mức vẽ mặt phức tạp, qua một hồi lâu mới nói: “Còn không ngại.”

“Không ngại là được.”

“Nhưng nếu cứ mãi như thế, Phượng vương người...”

Ta chê ông ta phiền, lại để cho ông ta lui ra ngoài, Trương thái y giật giật chòm râu, không còn cách nào khác, khiếp sợ dâm uy của ta, vẫn là ngoan ngoãn lui xuống.

Ta ngồi ngốc trên giường một lát, không lâu sau Lưu công công cẩn thận đẩy cửa vào, nói là thuốc sắc xong rồi, muốn hầu hạ ta uống thuốc.

Chén thuốc vừa đen vừa đắng, giống như đem tất cả hoàng liên* trong thiên hạ nấu thành một chén.

(* hoàng liên, tên một vị thuốc.)

Ta từ nhỏ mệnh thô, cực kỳ dễ nuôi, cho dù bị ma ma cắt xén thức ăn, mỗi ngày chỉ ăn hai bát cơm trắng, thân thể vẫn cường tráng như cũ, không bệnh không đau. Trái lại Đoạn Niết, thường xuyên sẽ bị bệnh một trận, bát thuốc chua đắng mặn ngọt một bát lại tiếp một bát, đến nỗi về sau dù không uống những thứ đó nữa, trên người vẫn quần quanh mùi thuốc khó tả.

Khi còn bé không hiểu chuyện, luôn cho là Đoạn Niết ăn đều là đồ tốt, thấy hần mỗi ngày uống thuốc, mình lại không có, liền cho rằng hần keo kiệt, không chịu chia cho ta.

Vì vậy ngày đó ta thừa dịp Đoạn Niết không để ý, vụng trộm đi đến cung điện của hắn, nhìn thấy bát thuốc còn ấm đặt trên bàn, sâu thềm ăn tác quái, vui mừng phấn khởi chạy tới bưng bát thuốc ngửa đầu lên uống. Cũng không phải chỉ một ngụm nhỏ, một miệng tham lam uống sạch non nửa bát thuốc, ngay cả chút cặn bã cũng không còn.

Sau đó báo ứng liền tới.

Vốn tưởng rằng là món ăn trân quý, không nghĩ tới là nước thiu. Mùi vị đó, thật sự là cảm thụ phức tạp khó diễn tả nhất mà đời này ta từng nếm qua, giống như bùn sinh ủ trong mấy năm, hòa cùng nước cống, lại thêm một chút hương liệu, vậy là thành.

Mùi vị cổ quái bùng nổ nơi đầu lưỡi, muốn nhổ ra, thực quản nhưng lại không nghe theo mệnh lệnh, trái lại nuốt xuống toàn bộ.

Nháy mắt nuốt xuống kia ta liền bật khóc, khóc lớn, cho là mình ăn phải thứ gì bẩn thỉu, không sống được lâu nữa.

Động tĩnh quá lớn, muốn không để người khác không nghe thấy cũng khó, Đoạn Niết vẻ mặt lạnh lùng từ bên ngoài đi vào, thấy ta như vậy, không nhiều lời liền cầm ấm trà trên bàn rót vào miệng ta.

Lúc ấy đang là mùa hè, trong phòng chuẩn bị sẵn trà mát, ta giã giũa bị Đoạn Niết rót cho một bụng đầy nước, lại bởi vì lúc trước uống hết một bát gì đó ghê tởm, khóc khóc liền ói ra.

Thẳng đến khi nôn hết những thứ có trong dạ dày, ta vẫn còn nhỏ giọng nức nở, cả người bởi vì sợ mà lạnh run.

Biết rõ làm chuyện xấu bị tóm được, tránh không khỏi bị người quở trách một trận, nhưng vẫn không thể ngăn ta tiếp tục khiêu chiến sự kiên nhẫn của Đoạn Niết. Có lẽ khi đó ta mờ hồ ý thức được, dùng một trận này đổi lấy sự chú ý của hắn đối với ta, cuộc mua bán này tương đối có lời.

Đoạn Niết kéo ta dậy, ngồi xổm xuống dùng ống tay áo lau đi chất lỏng dính đầy mặt ta, lông mày nhíu lại: “Về sau không được phép chạm vào thuốc của ta, nghe thấy chưa?”

“...Ừm.”

“Nói nghe thấy được!”

“Ô ô nghe thấy...” Ta nghẹn ngào, biện luận cho mình, “Ta chỉ là muốn biết... hoàng huynh lén lút ăn... ăn thứ gì tốt...”

“Không phải đồ tốt!” Hắn chỉ vào bát thuốc trống rỗng, nghiêm nghị nói: “Những thứ này đều là độc, kịch độc, uống một lần nữa lực phủ ngũ tạng của đệ đều hóa thành máu mủ, đến lúc đó kêu ta, ngay cả Đại La Kim Tiên cũng không cứu được đệ, lần sau không được phép đụng!”

Hắn thật ra là đang gạt ta, nhưng đứa nhỏ dù sao vẫn tin là thật, đặc biệt là lúc đối phương dùng vẻ mặt nghiêm túc cảnh cáo người.

Ta sợ đến mức lập tức ngậy người, nắc một cái cẩn thận hỏi hắn: “Vậy hoàng huynh... huynh... có phải huynh cũng trúng độc?”

Hắn xoa xoa đỉnh đầu ta, từ hộp điểm tâm trên bàn lấy ra một miếng mai hoa cao (*) đưa cho ta, sau đó dặt tay ta đứng dậy đi ra ngoài.

“Hoàng huynh không giống đệ, những thứ này đối với đệ là độc, đối với ta nhưng là thuốc hay đáng miệng. (* thổ khẩu lương dược, thuốc đáng nhưng có lợi.)

Khi đó ta cảm thấy lúc hắn nói những lời này giọng điệu kỳ lạ, khiến người ta nghe xong hốc mũi cay cay, sau khi lớn lên mới hậu tri hậu giác hiểu rõ những chua xót trong đó, tự giễu cùng cực kỳ hâm mộ.

Chua xót, tự giễu là đối với bản thân hắn, cực kỳ hâm mộ là đối với ta. Hắn hướng tới cuộc sống của ta, hâm mộ ta khỏe mạnh, đây là thứ mà cả đời này hắn cầu không được.

Lúc ra tới cửa, ta phát hiện hai bên quỹ đầy cung nhân đang nơm nớp lo sợ, có mấy thái giám chính là chịu trách nhiệm hầu hạ ta, ta làm chuyện xấu, dĩ nhiên là để bọn họ ở ngoài canh chừng cho ta rồi.

“Hoàng huynh?” Cái miệng nhỏ nhắn của ta cắn mai hoa cao, nghi hoặc ngẩng đầu.

Hắn đưa mắt nhìn ta, không có biểu tình gì: “Bọn họ không chú ý đến hoàng tử cho tốt, phải bị trừng phạt.”

Có mấy cung nữ nhát gan nghe vậy liền khóc ồ lên, miệng không ngừng hô điện hạ tha mạng. Lúc ấy ta không rõ lắm, chỉ biết ngây thơ gật đầu, sau đó theo sát Đoạn Niết dần cách xa đám người kia. Về sau, mấy thái giám hầu hạ ta liền không xuất hiện nữa, ta cũng không truy vấn hỏi thăm tin tức của bọn họ.

Uống thuốc xong, ta trả lại chén thuốc cho Lưu Phúc, ông ta đón lấy, lại đưa qua hai miếng mứt quả để ta giảm vị đắng chát trong miệng.

Ta bóp bóp thịt quả trong suốt, đột nhiên nói: “Trước kia quả nhân tại Phượng Ngô cung ném qua một loại bánh ngọt, giống như hoa mai, ăn vào có hương hoa, tư vị trong veo, xốp mềm ngon miệng. Người đi hỏi một chút là ai làm, quả nhân muốn ném lại mai hoa cao kia.”

Lưu Phúc khom người nói: “Vâng.”

Điểm tâm kia ta chưa từng ném thử trong cung người khác, chỉ ở chỗ Đoạn Niết ăn qua mấy lần, nghĩ đến không phải thủ nghệ (*tay nghề) của ngự trù, hẳn là trù phòng (*phòng bếp) ở Phượng Ngô cung làm.

Lau miệng, rửa sạch tay, Lưu Phúc vừa chuẩn bị muốn lui ra, ta gọi ông ta lại, hỏi: “Đứa bé kia còn sống không?”

Lưu công công nghe hiểu, nét mặt già nua không chút biến đổi, thấp giọng nói: “Đã lớn bằng đứa trẻ mới sinh bình thường.”

Xem ra là ý trời, ta thở ra một hơi thật dài, nói: “Thay quả nhân suy nghĩ, Triệu thị lúc sinh rong huyết không dứt, niệm có công thai nghén hoàng trưởng tử, truy phong Triệu Tần. Hoàng trưởng tử ban tên “Tân” đưa tới Phượng Ngô cung cho Phượng vương nuôi dưỡng.”

Tân*, đại tội.

Đối với hoàng tử không giao Tần phi nuôi dưỡng, mà giao cho một chư hầu nuôi dưỡng, Lưu Phúc không dám xen vào, lĩnh mệnh lui ra.

“Tuân mệnh.”

13. Chương 13

Ta gần như tốt rồi, liền đi tìm Đoạn Niết gây phiền toái.

Từ khi làm Hoàng đế, tửu sắc không thể khiến ta trầm mê, trêu chọc Đoạn Niết ngược lại đã trở thành một chuyện khiến ta làm không biết mệt, thật sự là làm cho người ta khó hiểu.

Đã đến Phượng Ngô cung, chính là thời điểm Đoạn Niết uống thuốc, cung nhân bưng thuốc thấy ta liền muốn quỳ, ta khoát tay bảo ngừng.

“Chỉ một bát thuốc này?” Ta thuận tay lấy bát thuốc từ trên khay, đưa mũi hít hà, chịu không được mùi gay mũi mà nhăn mày nhăn mặt.

So với bát thuốc kia của ta vẫn buồn nôn hơn gấp trăm lần.

Cung nhân cẩn thận nói: “Vâng, Thái y nói hiện tại thân thể điện hạ suy yếu, không hợp dùng thuốc quá mạnh, chỉ dùng loại thuốc ôn hòa này để điều dưỡng từ từ.”

Ta ừ một tiếng, lại để những người khác đứng chờ ngoài cửa, tay bưng bát thuốc đi vào trong điện.

Cung nhân trong điện thấy ta đều giật mình, vừa muốn quỳ, ta giơ tay ra hiệu, để bọn họ chớ có lên tiếng, lặng lẽ rời đi,

Cung nhân khom lưng nhận lệnh, lặng yên không tiếng động xếp thành một hàng ra ngoài cửa điện.

Trong điện thoáng cái trống không, ngoại trừ tiếng bước chân của ta, một mảnh tịch liêu.

Đá lát trong Phượng Ngô cung có màu đen bóng, mùa hè đặc biệt mát mẻ, mùa đông đốt lên lò than lại rất ấm áp. Mà lúc này, phía trên phản chiếu ánh nền lay động, ở trong màn đêm lúc sáng lúc tối, lại có vài phần “Lưu huỳnh kỷ điểm, phi lai hựu khứ” (*đom đóm mấy con – bay tới lại đi).

Đoạn Niết an tĩnh vui mình trên giường, qua màn tơ mỏng phác họa bóng dáng mơ hồ.

Ta nhẹ tay nhẹ chân nhấc lên rèm che, dùng móc cố định, ngồi bên mép giường, gọi hần: “Hoàng huynh, ngồi dậy uống thuốc đi.”

Đoạn Niết nghe thấy tiếng ta gọi liền mở mắt, một đôi mắt đen kịt như giếng sâu, không có nửa điểm bộ dạng khi vừa tỉnh ngủ.

Ta hoài nghi hần căn bản không ngủ, đã sớm biết ta tới rồi.

Hần nâng người dậy, muốn lấy đi bát thuốc từ trên tay ta, ta không cho, nhẹ nhàng đẩy hần về sau, tựa vào đầu giường.

Tay của ta dán trên ngực hần, xuyên qua chất vải mỏng manh, có thể cảm nhận được rõ ràng tiếng tim đập theo quy luật phía dưới. Đường như bị mê hoặc, ta theo khe hở từ vạt áo, luồn cả bàn tay vào trong, ái muội sờ trớn da thịt hần, trơn tuột giống như rắn.

Đoạn Niết rút cuộc đổi sắc mặt, thoáng cái nắm lấy cổ tay ta, chậm rãi kiên định kéo ra ngoài.

“Đừng làm loạn.”

Hần tựa như đại cô nương bị ta khinh bạc, chỉ có thể cố nén khuất nhục lại không thể làm gì mà bảo ta “đừng làm loạn”, nhưng nếu ta cứng rắn làm loạn, hần nhưng thật ra một chút biện pháp cũng không có.

Thật biết điều, so với bất cứ một loại trò chơi nào ta từng chơi trước đây còn muốn thú vị hơn.

Ta cười cười: “Được, ta không xằng bậy, hoàng huynh không phải sợ.” Thu tay lại, ta múc một muống nước thuốc đen đặc, thổi thổi, đưa đến bên miệng hần, nói: “Ta dứt huynh.”

Đoạn Niết đối mặt với ta một lát, cuối cùng không thể không khuất phục, rũ mắt xuống, ngoan ngoãn nuốt xuống từng muống thuốc ta đưa sang.

“Hoàng huynh, có nhớ khi còn bé ta cũng từng có lần dứt huynh như thế này hay không? Nhưng huynh chê ta dứt không tốt, thuốc rơi vãi khắp nơi, lại không để ta hầu hạ nữa.” Nhưng hần lại để cho A Cốt Na hầu hạ hần, để cho Trí Thâm hầu hạ hần, lại để cho bất kỳ một cung nhân bình thường nào hầu hạ hần. “Ta hiện tại đã trưởng thành, tay cũng ổn, huynh xem có phải ta làm vô cùng tốt?”

Hần không nói lời nào, điềm đạm uống hết một bát thuốc, mới thản nhiên mở miệng nói: “Dẫn Đoạn Tân đi đi.”

Để cho hần nuôi dưỡng con của ta, là không có đạo lý. Nhưng hiện tại ta chính là “đạo lý”, ta nói đen, không ai có thể nói trắng.

Ta nhướn mày: “Không được.”

“Ta đã nuôi qua một tiểu súc sinh là người, không có hứng thú nuôi thêm một đứa nữa.”

Trái tim thít chặt, khóe miệng ta trĩu xuống, lạnh lùng nhìn hần: “Hoàng huynh nói chuyện thật khó nghe, nếu ta là súc sinh, vậy hoàng huynh là gì?”

Hần nhấc lên khóe môi, bật ra tiếng cười lạnh muốn chết không muốn sống: “Một trò cười.”

Dù sao khoảnh khắc ôn hòa ấm áp bao giờ cũng ngắn ngủi, không quá dăm ba câu, hai ta lại trở về trạng thái giương cung bạt kiếm.

Có lẽ này là một loại số mệnh đi, không cách nào trốn thoát.

Đặt bát lên bàn nhỏ bên cạnh, ta xốc lại tâm tình, nói tiếp: “Huynh thay ta dưỡng nhi tử, ta trả lại Bích hồng linh châu cho huynh.”

Sau khi Tề Phương Sóc đến Tiên đảo cầu thuốc thất bại, Đoạn Niết liền chuyển hy vọng lên một người khác, biết rõ trong đồ cưới của A Cốt Na có linh châu như vậy, không tiếc đắc tội trúc mã chỉ muốn lấy vị công chúa Tuần Dữ này về làm vợ. Từ đó cho đến nhiều năm sau, linh châu chưa từng rời khỏi người, thẳng đến khi ta phản bội...

Này là bảo bối quý giá của hần, ta không tin hần không động tâm.

Quả nhiên, lời ta vừa dứt, hần liền phóng tầm mắt sang, dường như đang thông qua quan sát ánh mắt ta để xác định độ tin cậy trong lời nói của ta.

Ta cũng rất thẳng thắn, trực tiếp gỡ xuống linh châu xanh hồng xen kẽ bên hông, đưa tới trước mặt hần.

“Có muốn không?”

Hần không trả lời, ánh mắt lóe lên một tia sáng âm u, gơ tay liền muốn đoạt. May mà ta phản ứng nhanh nhẹn, thoáng cái dịch ra mới không để cho hần cướp được, nhìn ra được hần thật sự rất muốn hạt châu này.

Lúc Bích hồng linh châu còn của Đoạn Niết, được hần xem như ngọc bội đeo bên người, một lần đeo chính là rất nhiều năm. Thời điểm đến tay ta, chên lưu tô (* dây tua) vốn có màu đen khó coi, vì vậy thay thành màu tím, cũng luôn đeo bên người.

Ta nắm tua rua, quơ quơ linh châu trong suốt hoàn mỹ trước mặt hần, nói: “Dùng miệng.”

Bích hồng linh châu lớn bằng quả nhãn di chuyển trái phải trên mu bàn tay ta, rất đáng yêu. Sắc mặt Đoạn Niết giống như rơi xuống sương tuyết, lạnh đến đáng sợ.

“Hoàng huynh không muốn, ta liền lấy lại.” Ta cá là hần tiếc mệnh, hần cũng không khiến ta thất vọng, chặn đường ta đi, không cho tay ta kịp thu lại chút nào.

Môi của hần dán tới, ngậm lấy linh châu, không thể tránh khỏi việc chạm lên mu bàn tay ta.

Mềm mại hơi lạnh, khác hoàn toàn với độ nóng rơi xuống người ta đêm đó, nhưng đều kiều diễm như nhau.

Hần cắn hạt châu muốn lui về sau, ta không cho phép, nắm chặt tua rua cùng hần phân cao thấp.

Hần đột nhiên ngược mắt đối diện với ta, ánh sáng trong mắt đều hóa thành lửa giận, hung hãn đến độ hận không thể cắn đứt một ngón tay của ta.

Hần càng như vậy, ta càng hưng phấn, lại càng muốn giày vò hần.

Ta không còn nắm chặt tua rua nữa, bởi vì hần ngậm trong mồm, đổi tay lại duỗi một ngón tay đẩy linh châu vào trong miệng hần.

Hần cau mày, đầu lưỡi đấu sức với ta, không cho hạt châu đi vào càng sâu.

Ta đùa bỡn lưu tô trơn mềm, vòng quanh xoay tròn, khiến chúng nó lộn xộn không chịu nổi, chợt nhìn thấy bên môi Đoạn Niết dường như nở rộ một đóa hoa kiều diễm.

Ta cười rộ lên: “Hạt châu cùng hoàng huynh rất xứng đôi, trả lại huynh, thay ta chăm sóc tốt Đoạn Tân.” Nói xong thu tay lại, thay hần sửa lại vạt áo rộng mở, đứng dậy đi ra ngoài.

Ta ra khỏi Phượng Ngô cung, Lưu Phúc cẩn thận nâng ta lên xe kéo. Xe đi từ từ, ông ta ở một bên bước nhanh qua, nhỏ giọng nói: “Bệ hạ, lão nô hỏi trên dưới Phượng Ngô cung, lại hỏi người trong ngự thiện phòng, mai hoa cao kia dường như không phải người trong cung làm, là đến từ dân gian.”

Ta kinh ngạc nói: “Dân gian?”

Đoạn Niết một người như vậy, vậy mà lại thích ăn một món điểm tâm của dân gian?

“Có cần lão nô sai người làm món điểm tâm kia vào cung? Chỉ cần ngự trù học được cách làm từ người nọ, về sau Bệ hạ liền có thể thường xuyên ăn mai hoa cao rồi. Chẳng qua là năm tháng qua lâu, chỉ sợ muốn tìm phải tốn chút thời gian.”

Trước kia mỗi lần đi tìm Đoạn Niết đều có thể ăn đủ các loại bánh ngọt, trong số đó thích nhất là mai hoa cao này, một lần có thể ăn rất nhiều, về sau hẳn là chán rồi nên không còn thích nữa, món điểm tâm kia ở trong trí nhớ ta liền mất tăm không còn bóng dáng.

Nói cho cùng, ta kỳ thật cũng không phải muốn ăn điểm tâm gì cả, chỉ là hoài niệm cảnh vật ngày bé mà thôi.

Ta thở dài: “Không cần, quả nhân nhất thời tâm huyết dâng trào mà thôi, nếu như tìm không thấy, vậy không cần tìm nữa.”

Thời gian như nước trôi, không thể quay về, cũng không cần trở lại.

14. Chương 14

Ta có mấy người huynh đệ, ngoại trừ Đoạn Niết đều không có ai thân thiết với ta. Bọn họ ghét bỏ ta là đứa con của vũ cơ, ta chê bọn họ tự cho mình là siêu phàm.

Nhị hoàng tử chết sớm, ta không có ấn tượng. Còn lại mấy người, bắt đầu từ cái năm A Cốt Na gả tới, chết thì chết, giáng chức thì giáng chức, trong sáu năm chỉ còn mỗi Đoạn Kỳ, Đoạn Niết cùng ta. Có lẽ cảm thấy nhi tử không đủ dùng, phụ hoàng già nhưng cường, trong một năm ngày đêm làm lưng vất vả, lại khiến cho hậu cung có thêm hai tiểu Hoàng tử. Ta đối với bọn họ không có cái gì huynh đệ tình thâm, sau khi đăng cơ liền phong chư hầu cho bọn họ, ngay sau đó đưa tất cả mẹ con bọn họ đến nơi đất phong.

Trong mấy huynh đệ, ta tuy rằng không chút nào coi trọng, nhưng ghét nhất phải kể tới Đoạn Kỳ.

Đoạn Kỳ so với ta lớn hơn hai mươi tuổi, là con thứ ba của phụ vương, ngoại tổ hiển hách, tự xưng là tôn quý, được phong Lịch Vương.

Mà khác với huyết mạch tôn quý của y, y làm người lòng dạ hẹp hòi, tầm nhìn hạn hẹp, thường xuyên đối với ta châm chọc khiêu khích. Lúc y gọi ta là “Cữu hoàng đệ”, ánh mắt luôn tràn ngập chán ghét, dường như nói ra ba chữ kia cũng ngại bẩn miệng. Ta biết trong lòng y kỳ thật đang gọi ta là “tiện chủng”, nhưng không sao, bởi vì trong lòng ta cũng gọi y là “Đồ chơi dơ bẩn”.

Sau khi Đoạn Niết rút lui khỏi tranh đoạt, mặt ngoài chỉ còn ta cùng Đoạn Kỳ tranh ngôi vị Hoàng đế, Đoạn Kỳ là bao cổ, ngoại tổ phụ (*ông ngoại) của y – Tổng Phủ lại không phải, liếc một cái liền nhìn ra cái gì là hư cái gì là thực.

Có lẽ Tổng Phủ chỉ điểm cho Đoạn Kỳ một chút, từ đó về sau y thấy ta liền thường xuyên châm ngòi vào mối quan hệ của ta và Đoạn Niết.

Một hồi nói ta là con chó không biết cắn người cũng không biết sủa, một hồi lại nói ta không bằng Trí Thâm mua vui cho Đoạn Niết, thời gian lâu dài chỉ sợ sẽ bị Đoạn Niết chán ghét mà vứt bỏ.

“Đoạn Quĩ, người liền cam tâm làm quân cờ cho lão Lục? Hẳn lợi dụng người trở thành cái đích cho mọi người chỉ trích, người vẫn đối với hắn mang ơn?” Về mặt Đoạn Kỳ tràn đầy xem thường, “Thật sự là tiện chủng của tiện nhân!”

Hoàng huynh nói đây là y cố ý khiêu khích ta, bảo ta không cần mắc lừa, cho nên dù hận đến mức nghiêng răng nghiêng lợi, ta cũng chưa từng phát sinh xung đột chính diện với Đoạn Kỳ.

Tích vũ trầm chu*, ban đầu ta dĩ nhiên không để ý đến y, chỉ coi miệng y tiện. Nhưng qua hồi lâu, ta bắt đầu suy nghĩ vấn đề, đặc biệt là Đoạn Niết ngày thường đối đãi ta cũng không quá thân mật, có chuyện quan trọng cũng không thương lượng cùng ta, mà lựa chọn Trí Thâm hoặc là môn khách phụ tá khác, càng khiến ta lo sợ bất an.

(*Chất lỏng nhiều quá có thể làm chìm thuyền, dạng như tích tiểu thành đại.)

Đến năm ta mười lăm tuổi, thế cục triều đình càng phát ra khản trương, gần như đã đạt đến tình trạng hết sức căng thẳng, Đoạn Niết vẫn là cái gì cũng không nói cho ta biết.

Ta thấy ánh mắt Trí Thâm càng lúc càng bất thiện, quả thật xem gã là cái gai trong mắt cái đinh trong thịt. Nghĩ muốn biểu hiện dự vọng một phen, cũng vì Đoạn Niết năm này tháng nọ càng lúc càng muốn xem nhẹ ta.

Nếu như ta đánh bại Trí Thâm, nếu như ta có thể chứng minh ta so với con lừa trọc kia càng mạnh hơn, hoàng huynh có phải sẽ nhìn ta với con mắt khác hay không?

Vì vậy, ta thừa dịp Đoạn Niết không có ở đây, khiêu chiến Trí Thâm.

Hiện tại nhớ lại, đây là loại chuyện buồn cười đến cỡ nào, không chỉ buồn cười, còn khiến cho Đoạn Niết mất hết thể diện. Một là môn khách đặc lực của hần, một là Hoàng tử hần ủng hộ, lại dưới mí mắt hần lao vào đánh nhau. Người khác thấy thế nào ta không biết, Đoạn Kỳ cùng Tống Phủ kia đoán chừng mấy ngày nằm mơ cũng sẽ cười tỉnh.

Kỳ thật cũng không tính là đánh nhau, ta cầm song kiếm từng bước ép sát, Trí Thâm dùng tay không, nhìn càng giống như là so chiêu với ta. Nhưng gã càng thành thạo như vậy, càng khiến ta lộ ra vẻ vô dụng, dưới sự khó chịu, chiêu thức càng trở nên tàn nhẫn.

Ta hận không thể chém gã thành trăm mảnh vạn mảnh, lại khiến gã không thể ở trước mặt ta điều vô dương oai.

“Đừng... đừng đánh nữa!” A Cốt Na thân là nữ chủ nhân, ở một bên tích cực khuyên can, thế nhưng ta cùng Trí Thâm không để năng vào mắt, năng đành phải vội vàng rút ruột phách người đi tìm Đoạn Niết.

Trí Thâm bị ta chém cho thành cả người đầy vết máu, nhìn thì dọa người, kỳ thật chỉ là thương ngoài da.

Ta giờ hai lưỡi kiếm hướng về phía gã, dùng toàn lực, bị gã dễ dàng tránh thoát, tiếp theo nâng tay đánh tới, trên tay đột nhiên đau xót, một kiếm rơi xuống đất. Mà thanh kiếm còn lại kia, cũng bị gã dùng hai ngón tay kẹp ở mũi kiếm, cho dù ta rút rút đâm đâm thế nào cũng không chút di chuyển.

Ta oán hận: “Buông ra!”

Luận vô công, ta biết mình dù thế nào cũng không thắng nổi Trí Thâm, nhưng ta biết gã không dám dẫm thương ta. Dù sao ta là Hoàng tử, dẫm thương ta Đoạn Niết có thể sẽ trách tội gã hay không thì không biết, thiên tử chắc chắn sẽ nổi giận.

Trí Thâm cười một cái: “Vâng.” Quả thật là thả, chẳng qua là hai ngón tay vặn một cái, mạnh mẽ bẻ gãy kiếm của ta.

Kiểm gãy là chuyện nhục nhã, ta vừa sợ vừa giận, người nhưng bởi vì gã đột nhiên thu lại lực mà toàn bộ nghiêng về phía trước, trong nháy mắt đó, kiếm gãy liền phập một tiếng đâm vào da thịt Trí Thâm, mà một tay gã chống trước ngực ta, tại bên tai nói một câu chỉ mình ta có thể nghe được.

Gã nói: “Tiểu tử, ta vì hần vào sinh ra tử, ngươi lại vì hần làm cái gì?”

Ta vì hần làm cái gì? Ngươi là cái thá gì, cũng dám tùy tiện đánh giá?!

Ta nhìn gã chăm chăm, vừa định quát lớn, đã bị gã cho một chưởng nhẹ nhàng ngã ra ngoài, cùng lúc đó: “Đoạn Quý!” Hai chữ này bỗng nhiên tới, giống như Đinh Hải Thần Châm đóng ta ngay tại chỗ.

Ta thu lại nửa chân vừa bước ra ngoài, không biết sao lại nắm kiếm gãy, nghênh đón đường nhìn giận dữ trên khuôn mặt lạnh băng của Đoạn Niết.

Vạt áo hần phất qua mặt đất, chậm rãi đến gần, mỗi một bước lại giống như giẫm lên trái tim ta.

“Lui xuống chữa thương.” Hần nói với Trí Thâm.

Tăng y (*đồ tăng) trên người của con lừa trọc bị rách hơn phân nửa, nhìn máu me đầm đìa, rất dọa người.

“Cửu hoàng tử tuổi nhỏ, Điện hạ không nên trách nặng.” Gã chấp hai tay niệm một tiếng phật, quay người rời đi.

Giả tạo! Ta thăm mắng.

A Cốt Na vẻ mặt sợ hãi đứng ngoài cửa điện thò đầu vào nhìn, thấy Trí Thâm đi ra, vội vàng nhường đường. “Người cũng lui xuống.” Đoạn Niết nói với A Cốt Na.

A Cốt Na cắn cắn môi, lo lắng nhìn ta, cuối cùng cúi đầu rời đi.

Mọi người đi hết rồi, ta ném đoản kiếm xuống đất, ngênh mặt, có chút không thèm đếm xỉa tới.

Hắn muốn phạt ta thế nào cũng được, nhưng muốn ta nhận sai? Không có khả năng.

“Vì cái gì mâu thuẫn với gã?” Hắn đối với kiêu ngạo của ta không đáng đưa ra bình luận, đi đến một ghế đá dài ngồi xuống, hỏi.

Ta thành thật khai báo: “Ta nhìn gã không thuận mắt, gã ý có huynh làm chỗ dựa, căn bản không để ta vào mắt. Ta là Hoàng tử, há có thể để cho loại người như gã xem nhẹ! Ta chỉ muốn... chỉ muốn dạy dỗ gã.”

“Đệ không muốn người ta xem nhẹ?” Hắn cười như không cười, “Chuyện đệ làm hôm nay, đủ để khiến cho Đoạn Kỳ cười đến rụng răng.”

Ta cảm thấy ủy khuất, lại rất không phục, liền cãi hắn: “Vậy cứ để y cười, nhìn xem y còn có thể cười đến khi nào! Chờ huynh làm Hoàng đế, y sớm muộn gì cũng phải chết.”

Hắn híp mắt lại: “Ta làm Hoàng đế?”

Ta cũng không phải người ngu, hắn giúp ta đoạt đến ngôi vị Chí tôn (*hoàng đế), để cho ta làm Hoàng đế, là vì Hạ Vương chán ghét hắn, hắn không có biện pháp. Nhưng chờ cho tất cả đều kết thúc, hắn dựa vào gì mà cam tâm tình nguyện để cho ta tiếp tục ngồi ở cái ghế kia?

Ta thiên phú dị bẩm? Thánh nhân thoát thai? Cứu thế minh quân?

Người người đều nói ta là quân cờ của Đoạn Niết, ở sau lưng ta, cái gọi là các phái chư hầu cùng phe “Cửu hoàng tử”, nói trắng ra cũng chỉ là thân tín của Đoạn Niết.

Trong mắt bọn họ, ta chỉ là đồ vật, một đạo cụ mang tên “Hoàng tử”. Mà trong mắt Đoạn Niết, ta cùng lắm là quân cờ có cùng huyết mạch tương liên có lợi mà thôi.

Ta oán hắn cái gì cũng không nói cho ta, nhưng hắn vì cái gì phải để tâm với một quân cờ a?

Nhưng những cái này bối mớ ra liền không còn ý nghĩa nữa rồi, sẽ chỉ khiến cho thân tình vốn đã không nhiều lại còn thừa chẳng được bao nhiêu.

Ta mấp máy môi, không nói lời nào nữa, chỉ xem như vừa rồi mình nói sai.

Hắn không tiếp tục truy vấn, cũng chỉ xem như mình nghe nhầm rồi.

“Nhặt võ kiếm lên cho ta.”

Ta nghe vậy nhặt lên võ huyền thiết kiếm đen dài dưới đất, rề rà đưa qua cho Đoạn Niết.

Hắn nhận lấy, cân nhắc, nói: “Đưa tay ra.”

Ta biết đây là muốn phạt ta, xắn tay áo lên, giơ thẳng hai tay, bàn tay hướng lên trên, duỗi đến trước mặt hắn.

Võ kiếm giơ lên cao, mạnh mẽ rơi xuống, cũng không biết đã đánh bao nhiêu lần.

Ta nhin đau, kiên cường không la một tiếng, đến cuối cùng mồ hôi ướt lưng, cảm thấy cả hai tay gần như bị phế đi, Đoạn Niết mới dừng lại.

Vết đỏ trải rộng hai tay, có nơi thậm chí còn rịn ra tơ máu. Ta thấy hắn ngừng đánh, vội vàng buông tay xuống, dùng ống tay áo che đầu ngón tay không ngừng run rẩy.

Hắn ném võ kiếm xuống mặt đất, giống như chẳng muốn nhiều lời với ta: “Cút đi.”

Ta ảo não cút về cung, tay đau không cầm nổi bất kỳ thứ gì, mấy ngày ăn cơm đều là cung nhân đút cho, tức đến độ phát hỏa một trận, cảm thấy mình bị lừa, dường như bị Trí Thâm chiếm mất món lời cực lớn.

Trong lúc đó A Cốt Na có cho người đến đưa cho ta thuốc trị thương, nói là linh dược của Tuần Dự, bôi hai ngày thì tốt. Ta tin nài, bọc trong hai ngày, ngày thứ ba quả nhiên liền tốt.

Sau đó ta nghĩ đi một chuyến đến cảm ơn nàng, có lẽ nàng nhất thời không kịp phản ứng, ngăn người: “... Linh dược?”

Ta giải thích, nàng mới nhớ tới, bưng tỉnh đại ngộ: “A, là cái đó à!”

Nàng muốn nói lại thôi, giống như có điều muốn nói.

Ta thấy sắc mặt nàng cổ quái, hỏi: “Làm sao vậy?”

Nàng do dự một lúc, cười nói: “Có ích là tốt rồi, mấy ngày qua ta rất lo cho người.”

Khi đó rất nhiều chuyện chỉ thấy ở mặt ngoài, không nghĩ sâu như vậy, hiện tại nhìn lại, chỉ có A Cốt Na quan tâm ta, đưa thuốc cho ta, nhưng không phải cũng bởi vì nàng thích ta sao? Những người khác ở nơi nào sẽ quản sống chết của ta.

Thế gian này, thật lòng đối đãi với ta nhất vậy mà lại là nữ nhân của Tuần Dự, còn là thê tử của Đoạn Niết.

Ha ha, đoán chừng Đoàn thị cũng là số tẫn rồi, tổ tông cũng không còn.

15. Chương 15

Tuần Dự quy phục, Đoạn Kỳ đã chém, loạn trong giặc ngoài đều trừ. Lúc trước thiên tai khiến lưu dân* bạo loạn, ta mặc dù chưa từng trà trộn dân gian, nhưng hiểu được việc đồng áng khó khăn, bởi vậy sau khi đăng cơ việc cần làm trước tiên chính là tu chính hành đức**, cắt giảm thuế má các nơi, hy vọng dân chúng có thể mau chóng trở lại cuộc sống bình thường.

(*Lưu dân: chỉ những người trong xã hội cũ, gặp cảnh thiên tai không chỗ nương tựa, đi lưu lạc đất khách quê người)

(**sửa chữa lẽ lỗi chính sách, hành thiện tích đức, đại loại vậy ^^)

Hôm nay chư hầu Đại Hạ đều là minh chủ (*quân chủ anh minh), theo lý thuyết ta hẳn là rất nhẹ nhàng mới đúng, nhưng rắn chết trăm năm vẫn còn độc, dư nghiệt của Đoạn Kỳ trà trộn khắp Đại Hạ, bọn họ mưu đồ lật đổ đại nghiệp, giống như dòi trong khúc xương, quả thực khiến người ta ăn ngủ không yên.

Đoạn Anh chỉ là bắt đầu, kết thúc lại không biết là ai.

Một kích không thành, còn có kích tiếp theo, bọn họ có tử sĩ* dùng mãi không hết, nhưng ta còn được mấy mạng để độ sức cùng bọn họ?

(*lính cảm tử, sẵn sàng hy sinh)

Sau chuyện Đoạn Anh, ta liền hạ xuống một đạo mật chỉ*, muốn chư hầu các nơi điều tra lãnh thổ, một khi phát hiện loạn đảng, không giữ người sống, lập tức xử tử.

(*chỉ dụ bí mật của vua.)

Thượng Địa vốn là đất phong của Tổng Phủ, về sau Tổng Phủ chết đi, ta liền đem nó phong cho Đoạn Niết. Phượng Vương tuy là chư hầu Thượng Địa, rồi lại một ngày cũng chưa từng đi qua, đừng nói chi là thống trị nơi đó.

Hiện tại Thượng Địa do á khanh* Thân Lộc mà ta bổ nhiệm quản lý, quản được cũng không tệ lắm, mấy ngày trước dâng thư nói trời ban điềm lành* hạ xuống Thượng Địa, muốn đích thân hộ tống bảo vật đến gặp ta. Nhưng kỳ thật đây chỉ là lấy cớ, hộ tống điềm lành là giả, hộ tống phạm nhân mới là thật.

(*Ở dưới bậc khanh, chỉ một quan to thời xưa.)

(*Nguyên văn thiên hàng tường thụ, một hiện tượng thiên văn, trên trời xuất hiện đám mây xinh đẹp hoặc ráng chiều rực rỡ.)

Ta muốn các chư hầu bắt được người của Đoạn Kỳ liền giết, nhưng không nói cho bọn họ biết bắt được người của Phượng vương thì nên làm gì, đặc biệt là khi người của Phượng vương cùng người của Đoạn Kỳ ở cùng một chỗ.

Đã từng là kẻ thù không đội trời chung, nên là thủy hỏa bất dung, lại sau một chủ tử bị ta giết chết một bị ta bắt nhốt, đã liên thủ với nhau như một kỳ tích.

Bản lĩnh của ta thật lớn.

“Thân Lộc gần tới Đăng Lĩnh rồi, hoàng huynh hẳn là nên gặp y một lần? Nói như thế nào cũng là á khanh của Thượng Địa.”

Ta nói chuyện này cho Đoạn Niết, vốn cũng không nghĩ được hẳn đáp lại, không ngờ hẳn dời mắt nhìn về phía ta, suy tư một lát rồi cuộc gât đầu.

“A, nô lệ kia? Gặp một lần ngược lại cũng không phải không thể.”

Bích hồng linh châu đối với hẳn thật sự có hiệu quả, mới được vài ngày, sắc mặt tuy vẫn kém, nhưng ít nhất không còn vẻ bệnh tật nữa rồi.

“Y gọi Thân Lộc.” Ta sửa lời hẳn.

Đoạn Niết ngồi dựa trên giường La hán rộng lớn, một tay chống đầu, một tay nắm sách, bàn nhỏ bên cạnh bày lọ hoa miệng nhỏ màu xanh lục, trong bình cắm một nhánh bồ liễu (*), cả người lộ vẻ thờ ơ không chút để ý. (* mạn bất kinh tâm.)

“Ta biết.” Hẳn cũng không ngần đầu lên nói.

Có đôi khi ta thật sự cảm thấy bọn ta, ta, Đoạn Niết, kể cả Đoạn Kỳ, không hổ là huynh đệ. Chỉ cần liên quan đến người mình khinh thường, liền ngay cả gọi thẳng tên húy đều cảm thấy là một loại dày vò, nhất định phải tìm một từ hết sức hạ nhục để thay thế, mới gọi là không bôi nhọ thân phận của mình.

Ví dụ như ta, hiện tại ở trong lòng Đoạn Niết e rằng chỉ là một “tiểu súc sinh” không có lương tâm. Mà Thân Lộc, đối với Đoạn Niết mà nói vĩnh viễn chỉ là “nô lệ kia”.

Nhưng Thân Lộc vốn cũng là nô lệ, tổ tiên ba đời đều là đầy tớ. Y từ nhỏ đã bị chủ nhà ngược đãi đánh chửi, không chịu nổi nhục, vì vậy chạy trốn, kết quả chạy không thoát, lại bị bắt trở về.

Nô lệ bỏ trốn, có thể lớn có thể nhỏ*, vì giết gà dọa khỉ, chủ nhà trói y vào một cây cột, phong xuy nhật sai (*gió thổi, mặt trời gay gắt.) để người qua đường quan sát. Ta trùng hợp chính là một trong những “người qua đường” kia.

(*Nguyên văn khả đại khả tiểu, ý bảo chuyện này làm lớn thì lớn nhỏ thì nhỏ.)

Có lẽ bởi vì trong thân thể ta có một phần huyết mạch “không cao quý”, ta đối với đám hoàng thân quốc thích xung quanh không hề có chút cảm xúc, ngược lại càng có thể đồng cảm với dân thường cùng nô lệ.

Ta để tùy tùng bên người chứng tỏ thân phận với chủ nhà, mua lại Thân Lộc. Vốn chỉ là nhất thời xúc động, cảm thấy trong xe ngột ngạt, vén rèm thoáng nhìn ra bên ngoài, thấy đáng thương liền mua, căn bản không nghĩ tới chuyện này còn có thể kinh động đến Đoạn Niết.

Thân Lộc lớn hơn ta hai tuổi, ta cùng y rất hợp ý, người trẻ tuổi nha, đều có vài phần chung. Mà trong mấy lần trò chuyện cùng nhau, ta phát hiện y nhưng thật ra là một thanh niên rất có lý tưởng, có khát vọng, có can đảm có cái nhìn sâu sắc, tiến hành bồi dưỡng, thật sự có thể trở thành một nhân tài hiếm có.

Ôm lòng quý trọng nhân tài, ta cho người đi lấy nô tịch của y, lại để y trở thành môn khách bên cạnh ta.

Nhưng việc này chưa được bao lâu thì Đoạn Niết đã biết, ngày ấy hắn gọi ta đến gặp hắn, thời điểm ta đến, hắn cũng ngồi dựa trên tháp (*) giống thế này, chẳng qua là bên cạnh bày một bình hoa khác, trong bình cũng cắm một đóa hoa xuân khác.

—
“Nghe nói đệ mua một nô lệ.”

Ta thành thực đứng cách hắn nửa trượng*, nói: “Y hiện tại không phải nô lệ, là môn khách của ta, không giống với đám môn khách của huynh.”

(*1 trượng (zhang) = 2 bộ = 10 thước = 2,3 m.)

“Không được.” Hắn không chút chần chờ, môi phun ra hai chữ rõ ràng hữu lực, âm điệu mạnh mẽ.

Ta cũng sờ: “Vì cái gì không được?”

Hắn một bên lật sách một bên chậm rãi nói: “Hôm nay đệ tiện tay mua được một nô lệ cũng có thể trở thành môn khách, về sau những người có học thức thân mang bản lĩnh như thế nào còn dám tới đề cử mình với đệ? Đệ không tiếc thanh danh, cũng đừng trách người khác chỉ trích, về sau đến lúc đệ hối tiếc cũng không kịp.”

Hắn có suy tính của hắn, nhưng ta không thích hắn dùng loại giọng điệu này nói chuyện với ta, thật giống như ta làm chuyện gì cũng đều là sai.

Ta dè xuống cơn giận, hỏi: “Nô lệ thì làm sao? Y có thể khiến ta hiểu được vất vả của dân chúng, việc đồng áng khó khăn, nỗi khổ dột may, cũng không phải là không dùng được, chẳng lẽ cần phải giống như Trí Thâm mới xứng là ‘khách’ sao? Như cái gọi là ‘người có học thức’ trong miệng hoàng huynh cảm thấy Thân Lộc là nô lệ liền xem nhẹ y, cho rằng ta là dùng người như đùa, người như vậy thật sự không xứng là môn khách của ta, người nào thích nói gì thì nói!”

Ta đây ngang nhiên khiêu chiến với hắn, thiếu chút nữa là nói mất hắn có vấn đề, loại người này hắn thích thì cứ dùng, ta mới không cần.

Ta cho rằng sẽ bị đánh một trận, đang gồng cứng người sẵn sàng chịu trận, không nghĩ tới hắn lần này rồi lại không nổi giận.

“Xem ra đệ rất coi trọng y.” Hắn đặt sách xuống, nhìn về phía ta.

“Đúng.” Ta không sợ nhìn thẳng hắn, nghiêm mặt nói: “Bởi vì y đáng giá để ta coi trọng.”

Chính mình cũng tự lau mồ hôi cho mình, mà chẳng biết do luận điệu thuyết phục Đoạn Niết của ta, hay là do đấu pháp của đám người Tổng Phủ đã chiếm hết lực chú ý của hắn, hắn cũng không tiếp tục can thiệp vào chuyện ta bổ nhiệm Thân Lộc. Sau đó ta đưa Thân Lộc vào học đường, học tập binh pháp mưu lược, một đường hết sức thuận lợi.

Về sau Đoạn Kỳ tạo phản, Tuần Dự đánh tới, Thân Lộc một đường trung thành và tận tâm đi theo ta, mấy lần cứu ta khỏi nguy hiểm, dùng sự thực chứng minh năm đó ta không nhìn lầm y.

Ta thấy Đoạn Niết không để ý tới ta, chấp tay sau lưng đi đến trước mặt hắn, rút quyển sách ra khỏi tay hắn, ép hắn nhìn ta.

“Mấy ngày nữa chính là mười lăm, hoàng huynh là tự mình đến tìm ta, hay là giống lần trước ta cho người ‘mời’ huynh qua?”

Cái này kỳ thật chính là quá trình tra tấn lẫn nhau, giày vò thân thể của ta, giày vò tâm của hắn.

Nhưng dù là một ngày, tra tấn hắn mang tới khoái cảm còn lớn hơn thân thể gặp đau đớn, loại hành vi này sẽ không dừng lại.

“Người còn có... liêm sỉ hay không?” Hắn hơi dùng lực, kéo sách về.

“Liêm sỉ?” Ta nghiêng ngả lặp lại hai chữ này, cười nói: “Từ này thật sự tốt, khiến người tỉnh ngộ. Mười lăm ngày đó, nếu hoàng huynh không muốn đi tìm ta, liền đến lượt ta đi tìm hoàng huynh a.”

Ta lại muốn hẳn dạy ta, cái gì mới là “Liêm sĩ”.

16. Chương 16

Thượng Địa vốn nằm cạnh Đằng Lĩnh, khoảng cách không tính là xa, đường xá dễ đi, không quá mấy ngày Thân Lộc đã tới Đằng Lĩnh rồi.

Thời điểm ta đón y, ở bên cạnh y nhìn thấy một nhân vật quen mắt — Giáp Tị.

Gia hỏa trước kia cống hiến hết mình cho Đoạn Kỳ, võ công không tệ, thường xuyên hộ vệ bên cạnh Đoạn Kỳ, về sau Đoạn Kỳ tư thông (*thông đồng lén lút) với người Tuần Dự, gã không muốn nổi giáo cho giặc*, nghe nói còn thu thập chứng cứ giao cho Tề Phương Sóc, hoàn toàn phản bội Đoạn Kỳ.

(*Nguyên văn vi hủ tác trành: giúp người làm ác.)

Đoạn Kỳ hoàn toàn bại trận, có thể nói có một phần công lao của gã. Không nghĩ tới sau khi rời khỏi Lệ vương, gã lại chuyển đến làm môn khách của Thân Lộc. Dụng nhân bất nghi – nghi nhân bất dụng (*nghi người thì không dùng người, đã dùng người thì không nghi ngờ.), nếu như Thân Lộc tín nhiệm gã, ta cũng sẽ không nghi ngờ.

Ta cũng không để Giáp Tị tránh đi, mà ở ngay trước mặt gã cùng Thân Lộc thảo luận chút vấn đề dân chính* của Thượng Địa.

(* Việc sắp xếp đời sống cho người trong nước)

Cứ như vậy trò chuyện tận hứng đến hơn nửa canh giờ, nhớ tới Đoạn Niết vẫn chờ gặp Thân Lộc, liền nói: “Người vừa tới Đằng Lĩnh, ta vốn là nên để người nghỉ ngơi thật tốt, nhưng Phượng vương muốn gặp người, người vẫn là trước đến gặp hẳn một lần đi.”

Thân Lộc sững sờ, lập tức khom lưng nói: “Vâng.” Dứt lời cùng với Giáp Tị không chút cảm giác tồn tại, giống như bình hoa bên cạnh cùng nhau lui xuống.

Người Thân Lộc bắt được lần này, tên là Khang Quốc Hâm, là thuộc hạ cũ của Đoạn Niết, cùng ta cũng xem như người quen cũ. Lão gia hỏa này lúc trước ta thấy là một mặt gian nịnh, luôn cảm thấy lão nhìn ta không chút hảo tâm, tuyệt đối không nghĩ tới lão có thể cùng với dư nghiệt của Đoạn Kỳ cấu kết với nhau làm việc xấu.

Về việc xử trí lão như thế nào, ta đã có ý định. Hỏi ý kiến Đoạn Niết một chút, lại đến ngục thẩm vấn một phen, không ngoài ý muốn liền chém.

Ta cũng không cảm thấy Đoạn Niết sẽ thay lão cầu tình, hẳn thích gì có lẽ ta không biết, nhưng hẳn chán ghét gì, ta vẫn có chút hiểu được.

Hắn ghét nhất phản bội, cho dù có phải bất đắc dĩ hay không.

Sau giờ ngo, ta đang vui đầu tra đọc tấu chương các đại thần dâng lên, Lưu Phúc bên kia vội vã chạy tới, thiếu chút nữa té lộn nhào.

Ta nhăn mày: “Làm sao vậy?”

Lưu Phúc lau mồ hôi, gương cười nói: “Bệ hạ, Thân đại nhân vừa rồi gặp mặt Phượng vương điện hạ, hai người không biết nói gì liền bắt đầu âm ỉ, Điện hạ cảm nghiệm mực trên bàn đập Thân đại nhân, không cẩn thận đập trúng, khiến Thân đại nhân rách đầu, chảy chút máu.”

Ta hít một ngụm khí lạnh, ‘không cẩn thận’ này cũng quá nặng đi!

Ta biết Lưu Phúc là sợ ta tức giận, cố ý làm nhẹ bớt chuyện xảy ra, hỏi: “Hiện tại Thân Lộc ở đâu?”

“Để cho môn khách của y đỡ về ‘Trượng Triệu quán’ rồi, lão nô đã gọi thái y đến thăm khám cho Thân đại nhân, Thân đại nhân lúc đi tinh thần rất tốt, còn bảo lão nô nhân không được kinh động Bệ hạ, có lẽ vấn đề không lớn.”

Hắn nào đánh Thân Lộc, rõ ràng là đánh vào mặt của ta, trách không được nói gấp liền gấp, dự mưu đã lâu a!

Ta vòng qua vòng lại trong phòng, bực bội nói: “Người đến nhà kho lựa chút vật bỏ, nhân sâm, lộc nhung gì đó đưa đến Thượng Triệu quán, cho Thân Lộc bồi bổ thân thể.”

Lưu công công nói: “Vâng!”

Ta ghen một cổ khí, để người chuẩn bị xe đi đến Phượng Ngô cung.

Chân trước vừa bước vào, chỉ thấy cửa thư phòng của Đoạn Niết đứng tụ tập một đồng người, tại cửa ra vào run như chim cú, sợ tới mức mặt không còn chút máu.

Bọn họ thấy a nhao nhao quỳ xuống, ta hỏi bọn họ làm sao vậy, bọn họ vẻ mặt buồn rầu nói Phượng vương không cho vào,

“Không cho vào? Tính khí ngược lại càng lúc càng lớn!” Ta trong tiếng hô kinh ngạc của mọi người, một đá đập mở cửa phòng thoải mái đi vào.

Trên mặt đất một đồng bừa bãi, vết mực màu đen còn chưa khô, nghiêng mực bể tan, còn có vết máu đỏ tươi, một vài thứ còn lưu lại dấu vết hỗn độn ban đầu, thêm vết giày giẫm qua, lung tung lẫn thành một đồng.

Thời điểm ta đi vào, Đoạn Niết đang ngồi sau bàn, hai mắt khép hờ, trang trọng uy nghiêm, giống như một bức tượng thần lặng im chờ phạm nhân đến bái.

Phật môn có “Ba ngàn uy nghi, tám vạn tế hạnh”, đem ngồi nằm ngủ nghỉ chia thành quy tắc chi tiết, lập ra tiêu chuẩn, nếu thực sự có người có thể làm được, ta nghĩ hẳn là giống như Đoạn Niết người này.

Ta đứng trong đồng bừa bãi, có thể chính là chỗ đứng lúc trước của Thân Lộc, hỏi: “Y lại ở đâu chọc hoàng huynh tức giận, đến cả tình trạng huynh tự mình ra tay?”

Hắn nhấc lên mí mắt, trong nháy mắt giá rét hiện rõ: “Ta đánh chó của mình, cũng phải qua sự đồng ý của người.”

Ta kính hắn như thần, rồi lại bị hắn ép đến mức muốn báng bỏ thần linh.

“Huynh?” Ta cười lắc đầu, “Thiên hạ này đều là của ta, y đương nhiên cũng là người của ta. Chỉ mới trả Bích hồng linh châu lại cho huynh, huynh liền vênh đuôi lên trời, nếu không dạy huynh làm sao ngoan ngoãn làm người, đoán chừng nghiêng mực này tiếp theo sẽ rơi xuống trên đầu ta.”

Hắn lặng lẽ nhìn ta: “Người cùng lắm cũng chỉ có vài thủ đoạn.”

Nhất thời lòng ta lửa giận vạn trượng, cắn răng một cái, cất giọng để người đi vào dọn dẹp, thuận tiện thỉnh Đoạn Niết về tẩm cung của hắn.

Ta cũng không còn nói với Đoạn Niết một chữ, chỉ phân phó cung nhân khóa kỹ cửa điện, ngoại trừ ta, bất luận kẻ nào đến cũng không được mở ra.

Đêm nay mười lăm trăng tròn, là thời điểm triển miên phát tác, ta còn không tin không có cách bắt hắn!

Ra khỏi chỗ Đoạn Niết, ta đến thẳng Thượng Triệu quán.

Trên đầu Thân Lộc quần băng vải, rất giống hiếu tử (*con có hiếu) vội về chịu tang.

“Người nói gì với Đoạn Niết mà hắn lại muốn đánh người?” Ta gọn gàng dứt khoát hỏi gã.

Về mặt Thân Lộc tràn đầy sầu khổ: “Không có gì.”

Ta híp mắt: “Thật sự?”

“Giả.” Y nhú mảy nói: “Thần nói là thần xúi giục người phản hần, còn nói muốn tiếp tục xúi giục người giết hần, miễn là hần còn sống, đối với vương quyền của người liền là một loại uy hiếp. Lời thần nói đều là thật, hần không cách phản bác, thẹn quá hóa giận, liền đánh thần.”

Gã và Lưu Phúc giống nhau, sự tình đều nói rất nhẹ nhàng, lời nói thật khẳng định càng khó nghe. Nhưng ta rõ ràng, y nhưng thật ra là cố ý mượn chuyện này nhắc nhở ta, hoặc là cảnh báo ta.

Y biết rõ nói thẳng với ra có thể sẽ khiến ta bất mãn, liền kích thích Đoạn Niết hung bạo với y, như vậy để cho ta ý thức được đạo lý một núi không thể chứa hai cọt, ở một bên giường sao có thể để người khác thoải mái ngủ ngon. (*ngoại tháp chi bành bất dung tha nhân an thụ .)

Y giống như kỳ vọng của ta, trở thành nhân tài có thể tin cậy, ta rất vui mừng, nhưng có một số việc cho dù y khuyên bảo ta thế nào đi nữa ta cũng sẽ không nghe, Đoạn Niết chính là thứ nhất.

Y lần này chính là uống phí.

Ra khỏi Thượng Triệu quán, về tới cung thì trời đã muộn, ta canh thời gian, lại chuyển đến Phượng Ngô cung.

Nhưng mà ta không đi gặp Đoạn Niết, mà là đi đến nhĩ phòng* ở bên cạnh tắm điện của hần. Lại để cho cung nhân pha lá trà ngon, dọn xong mâm đựng trái cây, lấy ra chìa khóa chính điện, liền đuổi bọn họ đi.

(*Nhĩ phòng (): Căn nhà mà hai bên cạnh còn có thêm một hoặc gian sâu vào, độ cao nhỏ hơn gian nhà chính, giống như nhà giữa có hai lỗ tai vậy, cho nên gọi là nhĩ phòng.)

Qua nửa canh giờ, động tĩnh gì cũng không có.

Kế sau đó, dần lộ ra tiếng đập vỡ đồ, còn có tiếng phá cửa.

Lại về sau, yên tĩnh như cũ.

Ta nhìn trăng tròn ngoài cửa sổ, chuyện gì cũng không làm, chỉ chờ nó lên đến nơi cao nhất.

Chờ đến thời điểm không sai biệt lắm, nghĩ đến Đoạn Niết cũng bị dạy dỗ đủ rồi, ta liền từ trong ngực lấy ra dầu bôi trơn đã chuẩn bị sẵn từ sớm, cởi bỏ đai lưng cẩn thận bôi lên từng nếp uốn sau huyệt, sau đó cầm theo chìa khóa đi về phía chính điện.

Dùng ánh nến dò đường, mất một lúc lâu mở khóa đi vào điện, vài bước liền giẫm phải đồ vật vỡ nát, đi đường vô cùng khó khăn.

Ngoại điện một mảnh tối om, gần như đạt đến tình trạng giờ tay không thấy được năm ngón, đi đến nội thất liền có ánh trăng từ ngoài cửa sổ chiếu vào, trắng muốt nhu hòa, khiến trước mắt sáng lên.

Rèm giường rũ xuống, còn có thể nghe thấy tiếng thở dốc ồ ồ bên trong.

Ta giờ nên chậm rãi đến gần, tia sáng ảm áp ở trên màn tơ chiếu lên một bóng người mơ hồ: “Hoàng huynh?”

Hơi thở nặng nề bị nén lại, yên tĩnh giống như vừa rồi cảm giác của ta là sai. Ta vừa muốn vén rèm lên xem xét tình huống bên trong, một bàn tay đột nhiên thò ra níu ta lại, hung hăng kéo ta vào.

“A...”

Nén rời tay, rơi xuống mặt đất, không được bao lâu liền tắt.

17. Chương 17

Ta bị người kéo xuống nệm giường xốc xếch, mặt liền chôn trong chăn, muốn nâng lên, sau cổ lại có bàn tay giống như Thái Sơn, một mực đè lại, không cho ta nhúc nhích.

Ta khó khăn nghiêng mặt qua, vừa muốn quát nam nhân sau lưng buông tay, liền cảm thấy mông mát lạnh, quần kéo xuống mắt cá chân, hai mông lại bị tách ra, thân thể nóng hổi phủ lên.

Dương vật cứng rắn không gặp chút trở ngại, kéo căng lối nhỏ mềm mại, một đường vượt bỏ chông gai, cuối cùng hòa làm một thể, khiến cả hai đạt tới khế hợp hoàn mỹ.

Hắn có bao nhiêu sáng khoái, từ hai tay đặt trên cổ ta không ngừng tăng thêm lực, lông mao theo từng tiếng thở dốc nặng nề đánh vào hai mông, còn có tiếng than thở đầy thỏa mãn rốt cuộc cũng đến kia, ta liền có thể nhìn thấy rõ ràng.

May mà lúc trước ta tự bôi mỡ cho mình, bằng không thì đêm nay lại muốn đổ máu.

Ta là muốn dạy dỗ hắn, không phải muốn ngay cả bản thân cũng bị cuốn vào.

“A...”

Ta vẫn còn cảm giác khó chịu khi vật lớn chôn trong thân thể, nam nhân sau lưng liền không quan tâm mà sáng khoái rút ra đâm vào.

Một cây to dài, hoàn toàn rút ra, rồi lại cắm vào, đâm đến nỗi dường như ngũ tạng trong người đều muốn điên đảo, cũng không khác cá sống bị thanh tre xuyên qua là bao, trong va chạm đầy mạnh mẽ này lại sinh ra một luồng khoái cảm quỷ dị.

Năm ngón tay gắt gao bám lấy lớp vải trơn mềm dưới thân, kéo thành một nắm. Hạ thể theo va chạm sau lưng không ngừng nhận được kích thích, dương vật mềm nhũn ma sát, có loại khoái cảm nhỏ bé chui vào toàn bộ xương cốt tứ chi, khiến người ta không cách ức chế mà liên tục phát ra tiếng rên rỉ.

Nhiều lần, vật thô to của Đoạn Niết đâm đến một điểm mềm cảm sâu trong tiểu huyết, dâng lên từng cơn sóng khiến người ta sung sướng run rẩy, ta cho là mình cứng, lặng lẽ đưa tay sờ, nhưng mỗi lần đều khiến mình thất vọng.

Chỗ đó thỉnh thoảng phun ra một chút dịch nhờn, loãng hơn so với tinh dịch, lại sệt hơn so với nước tiểu.

Khoái cảm càng nhiều, đỉnh nhỏ phun ra cũng càng nhiều, không lâu sau liền khiến cho phần háng ướt dính một mảng.

Tuy rằng không cứng nổi, nhưng ta phát hiện chỉ cần khống chế lực, nhẹ nhàng xoa vuốt chỗ kia, cũng tương đối thoải mái.

Chinh phạt sau lưng càng thêm dồn dập, mỗi lần Đoạn Niết cắm vào, hai viên tròn đánh vào khe mông, phát ra tiếng vang nặng nề, quả thật có loại lỗi giác muốn đâm xuyên qua ta.

Hắn đã biết như thế nào khiến ta kẹp càng chặt hơn, liền giống như gió táp mưa rào công kích vào điểm đó.

“A... dừng... chậm một chút... a...a...” Tay ta ngừng lại động tác an ủi, duy trì tư thế nắm chặt dương vật mềm nhũn, cảm thấy khoái cảm càng để lâu càng nhiều, dường như khó có thể thừa nhận.

Nhưng Đoạn Niết như thế nào lại nghe ta sai khiến?

Dưới giường chúng ta thích đối nghịch, trên giường càng phải như vậy.

Ta không biết hắn còn duy trì được bao nhiêu thần trí, nhưng khi ta thốt ra lời này xong, vận động sau lưng không hề giảm bớt, ngược lại càng thêm mãnh liệt.

“... Ừ a a a!”

Đầu óc nháy mắt trống rỗng, thân thể kéo căng, hai chân không tự giác muốn khép lại, bị vô tình ngăn cản, eo lưng run rẩy, nẩy mình lên trước hai cái, ngược lại khiến sóng triều sau huyết vào càng thêm sâu.

Kích thích quá mức, ta trợn to hai mắt, môi mấp máy, cổ họng giống như mắc nghẹn, chỉ có thể phát ra âm thanh vụn vỡ.

Một lát sau, chờ đến khi cảm giác sung sướng kịch liệt rút đi, thân thể giống như lơ lửng trên tầng mây, cả người mềm nhũn, không chút khí lực.

Dương vật trong tay rõ ràng không bắn ra chút gì, thậm chí mềm nhũn không phấn chấn, hùng phong khó phục, nhưng ta rồi lại ném đến một loại tư vị còn kỳ diệu hơn.

Cảm giác vừa tồi, hoàn toàn bất đồng với bản tính, thực sự rất sáng khoái.

Thân thể vẫn mềm, ta đang chìm đắm trong loại khoái cảm kia, người đã bị Đoạn Niết ôm về phía sau. Không đợi ta kịp phản ứng, lỗ nhỏ dưới thân liền hút chặt dương vật to dài, một chút cũng không thừa. Chút kẻ hở cũng không còn

“A.... sâu.... sâu quá...” Một hồi trước vừa mới rút xuống từ đỉnh núi, một cú đâm mãnh liệt này liền nhanh chóng vọt trở lên trên, trong lòng ta rất không vui, không biết sao thân thể không chịu thua, bị Đoạn Niết trêu chọc vài cái liền mềm nhũn, đành phải mở rộng trên người hân mặc kệ đâm rút từ dưới lên trên.

Từ lúc ta lên giường của hắn, Đoạn Niết một chữ cũng chưa từng nói qua. Ban đầu ta còn hoài nghi lần này không phải ép hắn quá mức, ngay cả cưỡng hống bị nghẹn hổng, hắn đột nhiên một tay từ phía sau vòng qua eo ta, một tay bóp cổ ta.

Ta giật mình sợ hãi, muốn phản kháng thì đã không kịp, chỉ có thể mặc cho hắn ép buộc.

“Ta chỉ cần hơi dùng lực, tất cả đều kết thúc.” Lúc nói chuyện, ngoại trừ lồng ngực phập phồng, hắn hoàn toàn dừng lại động tác.

Mồ hôi theo tóc mai trượt xuống cổ, tiếp theo chảy vào vạt áo, lưu lại cảm giác tê ngứa trên da thịt.

Ta hít thở, trước mắt hoàn toàn mơ hồ: “Khụ khụ... huynh bỏ được sao?”

Bỏ được non sông quý báu, thịnh cảnh phồn hoa, sinh mệnh thối nát này sao? Cam lòng bỏ qua nhiều năm ruồi loạn chó ẩu* kém một bước giành được vương quyền sao? Bỏ được sao? Bỏ được sao?!

(* dăng doanh cầu cầu “ruồi loạn chó ẩu”, Chữ đầu tiên “Nhặng hay dăng – ” chỉ giống ruồi bọ nơi nơi bay loạn, ý tứ so sánh với đám tiểu nhân không đếm xỉa đến nhục nhã, lúc nào cũng luôn cúi hòng đạt “mục đích – ”. “Cầu – ” trong cầu thả, ý tứ không biết liêm sỉ. Cả cụm từ nhằm so sánh những kẻ vì truy đuổi danh lợi, không từ thủ đoạn, giống như ruồi bọ bay tới bay lui, giống “Cầu – ” không biết thẹn.)

Hắn không bỏ được.

Đoạn Niết sao có thể dễ dàng bỏ qua như vậy được? Thật vất vả phí hết tâm tư dùng hết thủ đoạn mới bảo vệ được cái mạng này, rồi lại bởi vì tên tiểu súc sinh ta đây mà uống phí hết, há lại không tiếc?

Bàn tay nơi cổ họng chậm rãi buông ra, di chuyển xuống phía dưới, đẩy ra vạt áo, luồn vào lồng ngực ta, cách xương thịt thật mỏng, là trái tim đang nhảy nhót.

Cái này cùng với ta đối với hắn lúc trước giống nhau đến mấy phần, chẳng qua là ít thêm vài phần kiêu diễm, nhiều thêm mấy phần sát khí mà thôi.

Giọng nói của hắn khàn khàn, mang theo thống hận: “Người rút cuộc... như thế nào sẽ lớn lên thành bộ dạng hiện tại? Thật muốn móc tim của ngươi ra xem... có phải đen hay không.”

Hắn là đang trách ta lang tâm cầu phế. Nhưng ta như vậy, không phải do hắn dạy tốt?

“Hoàng huynh không làm thì thả ta ra...” Ta làm bộ rời khỏi ngực hắn, không ngờ mới rút mình ra một nửa, Đoạn Niết liền mạnh mẽ một tay kéo ta trở về, “.... A!”

Toàn bộ đâm vào, kích thích đến độ khiến ta ngứa cổ thở gấp, thật lâu mới hô hấp bình thường.

Hắn không nói thêm gì, một lần nữa hoàn toàn chìm đắm vào dục vọng.

Dương vật dưới thân dùng sức đâm mạnh từng cái, tư thế này khiến ta không có chỗ chống, chỉ có thể mặc ho chính mình giống như đóa lục bình vô chủ, nhấp nhô trong bể dục.

Cảm giác sung sướng quen thuộc càng lúc càng gần, ta không cách nào ức chế tiếng rên rỉ, kêu hồi lâu, yết hầu bắt đầu khô khốc đau đớn.

Tuy rằng dùng phía sau cũng có thể lên đỉnh, nhưng quá trình so với phía trước tới vừa chậm lại vừa gian khổ. Bình thường Đoạn Niết đã phát tiết, ta vẫn còn lúng túng khó xử treo ngược giữa sườn núi.

Quần áo trên người nửa còn nửa cởi, vương ở khuỷu tay, Đoạn Niết để ta quỳ trên giường, từ phía sau tiến vào.

Sau một trận đâm rút chín cựa một sâu khiến người ta phát cuồng, ta thật sự không có cách nào khác, một tay vói về phía sau, ấn đùi hắn, giọng nói run rẩy: “Đoạn Niết...”

Ta như thế nào kêu tên hắn, kêu dưới tình huống thế này, hơn phân nửa là muốn cảnh cáo hắn chó quá mức. Nhưng bởi vì đang là thời điểm động tình, lời nói ra liền không có lực uy hiếp, ngược lại càng giống cầu xin tha.

Thân hình cao lớn của Đoạn Niết áp xuống, quả nhiên không hề lè lẽ, động tác đâm vào vừa nhanh vừa nặng, còn một hồi thô bạo đâm đến chỗ mẫn cảm. Ta khẽ kêu một tiếng, liền ở giữa sườn núi bị hắn cứng rắn nhắc lên đỉnh núi, lại bỗng nhiên rơi xuống.

Ta thất thần chôn mặt trong chăn, cựa đi vệt nước ứa ra từ khóe mắt, mà lúc trong cơ thể dư vị chưa tan, liền nghe Đoạn Niết ghé sát vào tai ta nói một câu, kinh sợ giống như sét đánh trên đỉnh đầu. (* ngũ lôi oanh đỉnh.)

Hắn nói: “Thứ đó của ngươi, có phải là không dùng được nữa hay không?”

Ta cũng không phân biệt được hắn có đang chê cười ta hay không, liền cảm thấy thân thể lửa nóng vừa rồi, thoáng cái lạnh đến tận tim.

Ta quay đầu trừng hắn, nhưng trong bóng đêm chỉ có thể nhận ra được ngũ quan mơ hồ của hắn.

“Của huynh dùng tốt, còn không phải cầu ta như vậy?” Ta quăng ra một lời độc ác, bất chấp hai chân mềm nhũn, lão đảo xuống giường, lại giống như chạy trốn ra khỏi Phượng Ngô cung.

Ta không mặc quần, hạ thân mát lạnh, còn không ngừng chảy nước xuống.

Sáng sớm Lưu Phúc đã chờ trước Phượng Ngô cung, thấy ta đi ra như vậy vội vàng phủ cho ta một cái áo choàng thật dày, đưa ta vào trong xe.

Như thế, ta ở trước mặt Đoạn Niết coi như mất hết thể diện rồi.

18. Chương 18

Sau khi chạy trốn chết, ta nhiều ngày không quay lại Phượng Ngô cung.

Thân Lộc rời đi hai ngày trước, trước khi đi nói tuy rằng bắt được Khang Quốc Hâm, chặt đứt một tay của Phượng vương, nhưng dư nghiệt phản đảng của Đoạn Kỳ cùng Tổng Phủ vẫn đang hoạt động, bảo ta ngàn vạn cẩn thận.

“Người cùng Khang Quốc Hâm mưu đồ bí mật hành tung bí hiểm, vả lại rất ít khi tự mình lộ diện, trong thời gian ngắn chỉ sợ sẽ không tiếp tục xuất hiện. Nhưng người này xưng cữu phụ (*cậu) của Lệ vương, khiến người khác gọi gã là Tổng công tử, nghĩ đến hắn là thân thích nào đó của Tổng thị bên kia. Có vài người cây đổ khỉ chạy tán loạn*, vài người nhưng là muốn mượn gió đông để bay thẳng lên trời, cho rằng là chính tông.” (* chính thống.)

(* thụ đảo hồ tôn tán: dạng như tan đàn xẻ nghé.)

Ta nói với y ta sẽ chú ý, tiễn y ra khỏi cổng thành. Thời điểm trở về nhưng không hồi cung, mà là đi đến ngục thất giam giữ phạm nhân.

Sắc trời âm u, mây đen giăng đầy, giữa tầng mây thỉnh thoảng hiện ra chút tia sáng chói mắt, như đuôi cự long (*rồng lớn) truồn bỏ uốn lượn, mây mưa thất thường.

Xe vua một đường chảy thẳng vào ngục thất tường cao vây quanh, ta vừa xuống xe, Hình quan* chịu trách nhiệm canh ngục liền bước nhanh về phía trước, quỳ xuống làm lễ với ta.

(* Hình quan, một chức vụ thôi.)

“Đứng lên đi, người quả nhân muốn gặp đã dẫn ra chưa?”

“Đã dẫn ra.”

Hình quan dẫn đường, dẫn ta vòng qua một hành lang, xuyên qua trung đường, đi đến một gian chính phòng ở hậu viện thì dừng lại.

Ta để bọn họ chờ ngoài cửa, một mình đi vào.

Hình quan cuống quýt khuyên can: “Bệ hạ, như vậy không được a...”

Ta mất diếc tai ngơ, cất bước tiến vào, phát hiện trong phòng ngoại trừ một cái bàn bốn cái ghế, chỉ có một lão nhân khô gầy râu tóc bạc trắng đang ngồi đấy.

Đối phương bộ dạng tiêu tụy, lưng còng xuống, cùng lão đầu tử không ai bì nổi trong trí nhớ của ta không có nửa phần tương tự.

Lão nhìn thấy ta, cũng không quỳ, mặt không biểu tình dời mắt sang chỗ khác, cầm một chén trà cuộn lại trên ghế, vẻ mặt uể oải, có vài phần đáng thương.

Xem ra cũng không phải không có chỗ nào tương tự, đối với ta nhìn như không thấy, thật đúng là không chút thay đổi.

“Khang lão, đã lâu không gặp...” Ta cười đi qua.

Đi ra từ ngực thất, mưa vẫn chưa hạ xuống, trời đã âm u giống như đêm tối.

Xe vua lại lần nữa đi trên đường, bỗng nhiên ta ngửi thấy một mùi thơm quen thuộc. Cảm giác quen thuộc này hoàn toàn đến từ nơi sâu thẳm trong ký ức của ta, khiến cho đầu óc ta còn chưa nghĩ rõ, liền thoáng cái vén lên rèm xe hô ngừng với giáp sĩ đang điều khiển xe.

Lưu Phúc mở cửa xe, hỏi ta có gì phân phó.

Ta lại để ông ta phái người đi tìm nơi bắt nguồn của mùi thơm này.

Ông ta hít hà không khí ẩm ướt, vỗ tay nói: “Là mai hoa cao kia!”

Không lâu sau, Lưu Phúc dẫn đến một người, nhìn độ ba bốn mươi tuổi, mặt to vóc người thấp bé, trên người là trang phục của kẻ bán buôn trên phố, một bộ quần áo vải thô. Cùng bị dẫn tới như gã, còn có một xe bánh ngọt nóng hổi.

Lưu Phúc nói người này bán bánh kiếm sống, bởi vì trời mưa nên dọn quầy sớm, vừa vận đi ngang qua hẻm nhỏ, liền bị ta ngửi được mùi thơm.

Ta ngồi trên xe, lại để Lưu Phúc truyền lời thay.

Đối phương hẳn là đoán được một chút thân phận của ta, cả người lạnh run, vẻ mặt bối rối không biết làm sao.

Ta lại để cho Lưu Phúc trấn an gã một phen, hỏi gã có bán mai hoa cao không, bán được bao nhiêu năm rồi, còn có ai khác biết làm mai hoa cao này hay không.

“Có có có, sở trường của tiểu nhân chính là mai hoa cao, bán được mấy chục năm rồi! Mai hoa cao là nghề gia truyền của tiểu nhân, duy nhất ở Đằng Lĩnh, không còn nơi nào khác!”

Xem ra chính là chỗ này.

Ta nói nhỏ với Lưu Phúc: “Hỏi gã có nhớ...”

Ta thoáng cái nghẹn lời, nhớ rõ cái gì chứ? Ngày qua ngày người người ngược xuôi tính ra cả trăm, cả ngàn người, gã chẳng lẽ còn có thể nhớ rõ đoạn thời gian xa xôi trước kia, có đây đó của một gia đình giàu thường xuyên đến đây mua mai hoa cao sao?

Ta thở dài: “Được rồi, liền hỏi gã mua chút mai hoa cao đi.”

“Vâng.” Lưu Phúc gật đầu, nhận lệnh mà đi.

Một lần nữa xe vua lại xuất phát, hướng tới cung điện uy nghiêm ngói xanh tường đỏ.

Mưa to rồi cuộc hạ xuống, ta đội mưa, mang theo một hộp điểm tâm lần nữa đến Phượng Ngô cung.

Ta nhưng thật ra không muốn gặp Đoạn Niết, đáng tiếc vì chuyện Khang Quốc Hâm nên nhất định phải gặp hẳn.

Lúc trước hẳn nói mình là một trò đùa, hiện tại ta cũng sống như một trò đùa, cùng hẳn có thể tính là tám lạng nửa cân, lực lượng ngang nhau rồi.

Mưa quá lớn, một đoạn đường ngắn ngủi từ xe xuống đến Phượng Ngô cung, trên người liền ướt hơn non nửa.

Lưu Phúc bên này giúp ta phủi nước, cung nhân bên kia nói Phượng Vương đang ngủ trưa.

Ta liếc nhìn màn trời hạ xuống, hạt mưa cứ nổi liền không dứt, thỉnh thoảng mang theo tiếng sấm vang rền, tựa như chung cổ tề mình (*một loại chuông trống thời xưa), quả thật là khiến người ta buồn ngủ.

Tay xách hộp điểm tâm, ta không tự chủ thả nhẹ bước chân đi vào trong phòng, đặt điểm tâm lên bàn. Thấy Đoạn Niết nằm trên tháp (*mỹ nhân tháp) cạnh cửa sổ, cửa sổ nửa mở, vừa vặn có thể nhìn thấy cảnh xuân tiêu điều ngoài viện.

Trên người hẳn đang đắp một áo khoác dài màu xanh thêu họa tiết lượn sóng, chắc là sẽ không bị cảm lạnh, nhưng ta ngại khí trời ẩm ướt, thân thể này của hẳn bị nhiễm lạnh cũng không tốt, liền đi qua đóng cửa sổ.

Chùm hoa trắng đầu cành bị mưa đánh rớt, lá tả rơi xuống, hòa vào trong bùn, màu sắc không còn.

Vốn một cái trên trời, một cái dưới đất, nhưng bởi vì trận mưa to mà cốt nhục (*xương thịt) tương hòa, trở nên trong người có ta, trong ta có người.

Ta nhìn thoáng qua, lúc khép lại cửa sổ, phát hiện người trên giường đã tỉnh.

“Hoàng huynh giấc xuân vừa tỉnh hẳn là nên ăn chút gì đi? Ta vừa đến ngục thất gặp Khang lão, khi trở gặp điểm tâm ven đường nhìn vừa ý, liền mua mấy cái.” Ta đến cạnh bàn, xốc lên nắp hộp, cười nói: “Vẫn còn nóng.”

Đoạn Niết khoác áo lên, chậm rãi đến bên bàn ngồi xuống, tự rót trà cho mình. Khoảnh khắc ở chung này xem như tự nhiên, ai cũng rất thức thời không nhắc đến chuyện đêm đó.

“Người bắt được ông ta.” Về mặt Đoạn Niết không hề kinh ngạc, hẳn là hẳn đã sớm đoán trước Khang Quốc Hâm sa lưới.

Nhưng mà, lão già này đọc sách giảng đạo lý thì còn có thể, giở âm mưu quỷ kế ngược lại là kém một chút.

“Là Thần Lộc bắt được, nói thế nào ông ấy cũng xem như thầy của huynh, ta nói với huynh một tiếng, để huynh biết ông ấy chết thế nào cũng tốt.”

Khang Quốc Hâm một bụng kinh luân, lại không ngại lên tiếng hùng biện, người như vậy dĩ nhiên được người tôn kính, Đoạn Niết giằng co ba tháng mới mời về trợ tá, gọi ông ta một tiếng thầy cũng hoàn toàn xứng đáng.

Đáng tiếc ông ta coi trọng Đoạn Niết, rồi lại chương mắt ta, bằng không thì như thế nào có thể ở Đẳng Linh làm một chức quan an nhân hưởng phúc*.

(*Nguyên văn sinh hoạt thanh nhân hưởng phúc hưởng lạc.)

“Người định để ông ấy chết như thế nào?”

“Tội mưu nghịch, cấu kết loạn đảng ý đồ hành thích vua, vốn nên phạt ngũ xã phanh thây, nhưng niệm tình người quen cũ...” Ta nhớ lại cuộc nói chuyện với lão già kia.

Ông ta nói chuyện Đoạn Anh vào cung, đều là ông ta một tay bày ra, Đoạn Niết không chỉ không biết, sau khi biết còn giận dữ, mắng ông ta già nên hồ đồ rồi.

Ông ta tiêu sái nói: “Ta bảo hổ lột da*, có chết cũng là đáng đời, nhưng người không cần oan uổng người khác. Phương vương là huynh đệ duy nhất của người, người về sau phải đối tốt với người!”

(*Nguyên văn Câu thành ngữ này có nghĩa là bàn định với con cáo hoặc con hổ để lột da chúng. Nay thường dùng để ví về những việc bàn luận đều phải hy sinh lợi ích của đối phương, thì nhất định không thành công..)

Chủ ý Đoạn Anh này quả thật nát đến tận cùng, Đoạn Niết nổi giận cũng là bình thường, cũng không thể chứng minh cái gì.

Ta bị tiêu sái của ông ta khiến cho có chút buồn cười: “Có phải cảm thấy được bản thân sắp chết, cho nên liền đem mọi tội lỗi dĩ vãng ôm hết lên người?”

“Người khi gần chết, nói lời thiện*. Người thà rằng tin tưởng hắc muốn hại người, cũng không nguyện tin tưởng hắc không biết chút nào sao?”

(*Nguyên cả câu “Điều chi tương tử, kì minh dã ai; nhân chi tương tử, kì ngôn dã thiện” , ; , (Thái Bá) Con chim sắp chết, tiếng kêu bi ai; người ta sắp chết, lời nói tốt lành.)

Ta ghen, nói không ra lời. Về tình cảm ta nguyện ý tin tưởng hắc, nhưng lý trí không cho phép, lý trí khiến ta không cách nào đành chỉ ngỡ vực vô căn cứ.

Tề Phương Sóc nói đúng, người làm vua, phải suy nghĩ vì đại cục, đoạn tuyệt tình cảm. Kỳ thật trừ mình ra ai cũng không thể tin ai cũng không có khả năng đặt trong lòng.

“... Niệm tình người quen cũ, ban một ly rượu độc.” Ta ngừng trong chốc lát mới nói cho hết câu.

Đoạn Niết nhắm mắt lại: “Còn ta? Bao lâu nữa thì chết?”

Ta nhếch môi, không muốn cùng hắc nói những thứ này, cố ý tránh đi chủ đề, đưa tay đẩy hộp bánh bên cạnh về phía hắc: “Ném thử mai hoa cao này xem, tay nghề không thua ngự trù, ăn thật ngon.”

Đoạn Niết thu hồi ánh mắt: “Lấy đi, ta không thích ăn những thứ này.”

Lòng ta khê động, lại có vài phần tự mình đa tình, cảm thấy mai hoa cao năm đó hắc ăn đều là hắc đặc biệt chuẩn bị cho ta.

Đây là phỏng đoán không hề có căn cứ, hơn nữa rất vớ vẩn.

“Hoàng huynh thật sự không ăn sao?” Ta cẩn thận quan sát phản ứng của hắc, muốn từ hai đầu lông mày nhìn ra chút manh mối.

“Người hạ độc bên trong?” Hắc hỏi nửa thật nửa giả, khiến người ta để ý.

“Không ăn thì thôi.” Lòng ta trầm xuống, rũ mắt đóng nắp, đem tất cả những ảo tưởng không biết tên, nhưng thiên mã hành không* vừa rồi của mình quét sạch khỏi tâm trí.

Quả nhiên là quá hoang đường, Đoạn Niết người này... làm sao có thể?

(*Thiên mã hành không: – nghĩa đen là: thần mã bay lượn trên không trung, nghĩa bóng là chỉ khí thể hào phóng, không sợ câu thúc của con người. Cũng chỉ người táo bạo, k thực tế.)

19. Chương 19

Khang Quốc Hâm chết, chết rất thống khoái (*sung sướng). Lúc Hình quan báo lại, ta đang dùng cơm. nghe được tin ông ta chết, nháy mắt cơm nuốt không vào.

Sơn hào hải vị đầy bàn, trở nên giống như nhai sáp.

Ta cảm thấy bản thân cũng rất khác người, rõ ràng chán ghét đối phương, cũng biết luôn bị đối phương chán ghét, khi còn bé luôn đối nghịch với ông, hiện tại chết đi, vẫn là chết trên tay ta, chưa vui mừng thì thôi đi, lại còn vì ông ta mà cảm thấy tiếc hận đau buồn.

Làm cho ai nhìn? Đoạn Niết sao? Hẳn hiện tại cũng đã hận chết ta rồi.

Có lẽ là cái chết của lão đầu tử kích thích ta, ăn cơm xong làm một giấc ngủ trưa ngắn ngủi, ta vậy mà nằm một giấc mộng.

Mộng đẹp hơn nửa, đến phần cuối, chuyển biến bất ngờ.

Trong mộng ánh dương rực rỡ, ta nằm dưới giàn nho xanh biếc, trên dây leo kết đầy quả mọng tím đỏ, từng chùm căng tròn, giống như thủy tinh mã não loại thượng hạng. Bên tai là tiếng nước sôi, đầu mũi là mùi thuốc thoang thoang.

Cũng không biết đây là ký ức chân thật của ta, hay là ảo tưởng trong mộng.

Nếu như nói là ký ức chân thật, ta làm thế nào cũng không nhớ nổi là chuyện khi nào.

“Hoàng huynh, như thế nào mới có thể làm tốt một đời minh quân?” Trong mộng tiếng nói của ta non nớt, thỉnh thoảng dừng đưa cánh tay nhỏ, lặn qua lặn lại trên hai đầu gối.

“Nội thánh ngoại vương*.” Nam nhân bị ta gối lên không kiên nhẫn, hơi dè lại không cho ta lộn xộn, tiếng nói trong trẻo dễ nghe, lại rất quen thuộc.

(* : nhằm nói đến người có thành tựu tinh thần tối cao, có thể làm vua, rất xứng đáng làm vua, còn trong thực tế người ấy có cơ hội làm vua được hay không thì đó là chuyện khác.)

Hắn có lẽ vẫn chưa thể gọi là một ‘nam nhân’, mặt mày nhu hòa, trên mặt mang theo nét ngây ngô, đan xen giữa thiếu niên và thanh niên, trẻ đến quá đáng.

Là Đoạn Niết, Đoạn Niết hai mươi tuổi.

“Nội thánh ngoại vương? Đây là ý gì?”

Dưới ánh mặt trời, gió nhẹ lướt qua, ta thoải mái híp híp mắt, nhìn thấy lúc hắn nói chuyện thế nhưng cong cong khóe môi, vô cùng ôn nhu.

“Đối với đệ mà nói, chính là bất cứ lúc nào cũng không thể bỏ bê rèn luyện bản thân, phải nhân đức, còn phải độ lượng, phải nhớ lời lão sư dạy bảo, yêu cầu nghiêm khắc bản thân như vậy, là vì có thể đối với bên ngoài thi hành vương đạo* của mình, lại để cho vương quyền trải rộng thiên hạ.”

(* Con đường chân chính ngay thẳng của các bậc thánh vương thời cổ, dùng đức độ mà trị quốc.)

“Nếu có người không phục?”

Đoạn Niết dừng lại một lúc, cúi đầu xuống, đưa tay che ở trán ta.

Trước mắt bỗng chốc cái gì cũng nhìn không thấy, trong bóng tối, chỉ nghe được giọng nói thản nhiên của Đoạn Niết: “Lệnh (chính) phạt chư hầu, thúc (đẩy) khốc hình.” (*Nguyên văn , để phòng ai k hiểu ;))

“Hoàng huynh?”

Ta dời tay hắn đi, ánh mắt rất nhanh thích ứng ánh sáng, nhưng còn chưa kịp hỏi vấn đề tiếp theo, ập vào mắt là khuôn mặt thất khiếu chảy máu của hắn.

“A——!” Ta đột ngột bừng tỉnh, sợ đến mồ hôi lạnh chảy ròng ròng.

Lưu Phúc nghe thấy tiếng, vội vàng vào xem, biết ta gặp ác mộng, vội vàng cho người bưng lên canh an thần, đốt hương an thần.

Tay run run ăn canh, thời điểm chảy vào bụng nóng hừng hực, thân thể nhưng vẫn là từng trận khiếp đảm.

Lưu Phúc hỏi có cần hầu hạ ta rời giường không, ta nói mình còn muốn nằm trong chốc lát.

Ông ta vừa muốn lui ra, ta gọi ông ta lại: “Lưu công công, thời gian người ở trong cung so với ta còn lâu hơn, nhìn hần so với ta còn nhiều hơn, người cảm thấy hoàng huynh là hạng người gì?”

Bên cạnh ta không một ai có thể nói lời trung thực, Thân Lộc là thân tín, nhưng không phải tri kỷ. Ta hỏi y vấn đề này, y nhất định sẽ nói với ta một đồng điều xấu về Đoạn Niết, cuối cùng khiến ta vì ổn định giang sơn, giết đối phương.

Lưu Phúc có lẽ không nghĩ tới ta đột nhiên lại hỏi ông ta vấn đề này, nhất thời cũng không chắc ta rốt cuộc muốn nghe loại đáp án nào, liền có chút do dự.

“Người cứ việc nói, xấu tốt đều được, ta chỉ là... muốn nghe thử.”

Trong mắt người khác rốt cuộc Đoạn Niết là cái dạng gì? Có phải sẽ có chênh lệch so với trong mắt ta hay không? Ta đột nhiên vội vã muốn biết tất cả.

Lưu Phúc cung kính khom lưng với ta, nhớ lại: “Phượng vương từ nhỏ thể nhược, không thể ra khỏi cung của mình, cùng các hoàng tử khác không thường qua lại. Ngoại trừ Bệ hạ, có lẽ cũng chỉ có Yến Mục Hầu có thể lọt vào mắt Lục điện hạ.”

“Ta lọt vào mắt của hần?”

Lưu Phúc thật sự là mở mắt nói lời bịa đặt, thán phục, thán phục a.

Hần là vì để lời nói của mình thêm phần thuyết phục, Lưu công công cảm xúc dạt dào* kể lại chuyện xưa: “Lão nô còn nhớ rõ có một năm Bệ hạ rơi xuống nước, sốt cao mấy ngày không bớt, mắt thấy bị đốt đến hồ đồ rồi, khi đó thân thể của Phượng vương điện hạ cũng không tốt, nhưng vì Bệ hạ, cứng rắn tắm rửa trai giới**, quỳ trọn vẹn ba ngày tại Cửu Hầu tháp, khẩn cầu Bệ hạ có thể sớm ngày bình phục. Phần quan tâm đối với Bệ hạ này, ngay cả Tiên đế cũng tán thưởng.”

(*Nguyên văn thanh tình tịnh mậu.)

(** Trước tế tự, ăn chay tắm gội.. tỏ sự thành kính.)

Chuyện ông ta kể ta cũng có chút ấn tượng, ta là rơi xuống nước, nhưng không phải tự mình rơi xuống.

Ta bị người ở phía sau lưng đẩy mạnh một cái, rơi vào hồ nước lạnh như băng, lượn lờ trước quỷ môn quan mười mấy ngày, thiếu chút nữa liền không sống nổi. Nhưng cũng chỉ là ‘thiếu chút nữa’, chờ đến khi ta tỉnh lại, tất cả vẫn như cũ, rốt cuộc là ai đẩy ta? Mấy tên thái giám cung nữ chết đi liền coi như xong.

Chuyện thể này trong cung xảy ra rất nhiều, có thể sống sót hoàn toàn dựa vào vận khí.

Việc Đoạn Niết cầu phúc cho ta ta cũng nghe thấy, Lưu Phúc nói đây là biểu hiện coi trọng ta, thật hay giả không biết. Lúc ta tỉnh hần cũng không ở bên cạnh ta, bọn họ nói hần bệnh, thẳng đến khi ta tốt hơn, hần vẫn còn bệnh, ngược lại là gạt hái được không ít sự chú ý của phụ vương.

Hần rốt cuộc là thật sự quan tâm đến ta, hay là hao tổn tâm trí chỉ vì chiếm được hảo cảm của Hạ vương?

Ta vì phỏng đoán mất lòng này của mình mà đột nhiên giạt mình, trái tim đập kịch liệt, mỗi lần đều là đập đến đau nhức.

Trách không được nói ‘Vô tình nhất là bậc đế vương’, ta lúc trước dù sao vẫn luôn phàn nàn Đoạn Niết vô tình, phụ vương vô tình, mỗi người đến rồi đi trong hậu cung này đều là lạnh lùng vô tình. Nhưng kỳ thật không phải bọn họ muốn vô tình, muốn lạnh lùng, mà là sống trong tòa thâm cung này, đã định trước không có ánh mặt trời, người chính là phải càng vô tình, càng phải không ngừng nghi ngờ mới có đường ra.

Ta rốt cuộc cũng có được loại lạnh lùng vô tình này, một thành viên trong thâm cung hèn hạ lại đa nghi này.

Thật sự rất mệt mỏi a, lúc trước ta rốt cuộc vì cái gì muốn làm Hoàng đế? Từ khi ngồi lên vị trí này đến nay, ta dường như chưa từng vui vẻ qua.

Nhưng hiện tại hối hận đã muộn, mũi tên bắn đi không thể trở lại, có một số việc đã làm ra khó có thể quay đầu.

Ví dụ như ngôi vị Hoàng đế.

Ví dụ như triền miên.

Nội thánh ngoại vương, ngược lại là không bàn mà hợp* với lời nói của Tề Phương Sóc, hai người này không hổ là quan hệ trúc mã, bằng hữu tri kỷ, ngay cả cách nghĩ cũng giống nhau.

(* bắt mưu nhi hợp)

“... Cho nên, trong trái tim Phượng vương nhất định là có người.” Lưu Phúc lắc nhai một đồng lớn, cuối cùng đưa ra lời tổng kết.

Ta khẽ cười nhìn về phía ông ta: “Cái này ai mà biết được? E rằng chỉ khi móc ra tim hắc mới có thể rõ ràng.”

Khuôn mặt già nua của Lưu công công trắng bệch, vội vàng cúi đầu xuống.

20. Chương 20

Thời tiết dần nóng, người ta phải đến Phượng Ngô cung giám sát Đoạn Niết đến đây bấm báo, nói là gần đây nắng nóng, khẩu vị của Phượng vương có giảm sút, hai ngày gần đây càng là không gấp được mấy bữa đã muốn dọn đồ ăn.

Ta khen nàng cẩn thận, lại để cho Lưu Phúc thưởng vào thứ liền lệnh nàng lui xuống.

Trời nóng ăn không vô cũng là chuyện thường xảy ra, điểm dị thường này cũng không khiến ta để ý, dù sao mấy ngày hôm trước hắc còn ở trên người ta dùng mãnh đâm rút, hung hãn cày cấy, ta nhưng chưa quên.

Nghĩ tới đây, trong lòng liền không thoải mái.

Lúc làm chuyện kia, hắc chưa bao giờ nhìn mặt ta. Toàn bộ buổi tối, dù là ánh sáng mờ mờ, hắc đều không cho phép ta quay người, mỗi tư thế đều là đâm vào từ đằng sau.

Cùng hắc làm tình, càng giống như súc sinh động dục giao phối.

Hắc căn bản vốn không muốn nhìn thấy mặt ta, cũng không muốn biết người rên rỉ uyển chuyển dưới thân hắc chính là đệ đệ ruột của hắc, hắc từ chối thừa nhận, thậm chí còn muốn thôi miên bản thân.

Nhưng mà ta chính là Đoạn Quĩ a! hắc làm ta, cho tới bây giờ không phải ai khác, là Đoạn Quĩ ta, là Lục đệ khác mẹ của hắc!

Ý thức được hắc trốn tránh, khiến cho lòng ta như bùng lên ngọn lửa, giận dữ không thôi, cần phải làm chút gì đó để phát tiết.

Cho nên đêm đó khi chúng ta làm xong lần cuối cùng, sau khi hắc rời khỏi cơ thể ta, ta liền lấy tư thế quỳ gối trên giường, bò đến bên cạnh hắc, hỏi hắc thoải mái hay không.

Hắc đương nhiên cái gì cũng không trả lời ta.

Ta lại hỏi hắc: “Hoàng huynh, có phải huynh sợ nhìn thấy mặt ta phải không?”

Trong bóng tối, đôi mắt hắc nhìn sang, giống như hai vì sao.

Ta vuốt ve khuôn mặt tuần dật của hắc, đột nhiên đè sau gáy hắc, mạnh mẽ ấn hắc về phía ta.

Tóc hắc đều là mồ hôi, trên người ta cũng thế.

Bốn môi kề nhau, giống như dã thú trong mùa đông khắc nghiệt đói bụng ba ngày ba đêm rốt cuộc tìm được miếng thịt dầu xương, vừa vội vàng vừa khát cầu gặm cắn môi Đoạn Niết, cũng không cố gắng khống chế tốc độ, rất nhanh đã nếm được vị máu trong khoang miệng lẫn nhau.

Đoạn Niết dường như bị ta dọa giật mình, lúc đầu còn chưa kịp phản ứng, thẳng đến khi bị ta cắn thương, hắn mới bỗng nhiên hoảng hồn, một tay đẩy mạnh ta ra.

Có vẻ như hắn xem ta như vừa phát bệnh.

Ta ngã xuống giường, thấp giọng cười nhẹ: “Huynh cả đời đều tránh không được a...”

Ta trốn không thoát, huynh đương nhiên cũng phải bồi bên cạnh ta. Chỉ cần còn sống, chúng ta đều tránh không được.

Tuy rằng cảm thấy khẩu vị Đoạn Niết trở nên kém là do khó tính, ta liền để cho Lưu Phúc phân phó ngự thiện phòng bớt làm đồ ăn dầu mỡ, làm mấy món khai vị trộn chua ngọt (*) đưa đến Phượng Ngô cung.

Hôm nay đến thời điểm ăn trưa, ta đột nhiên cảm thấy một mình ăn cơm không có ý nghĩa, liền bãi giá đến Phượng Ngô cung, ăn cơm cùng Đoạn Niết.

Ta đến vừa đúng lúc, Đoạn Niết chuẩn bị dùng bữa, trên bàn là một hàng canh rau nước trong* (thanh thang quả thủy: hình dung thức ăn nhiều nước, gia vị ít k có mùi vị.), không biết còn tưởng rằng ra khỏi khe với hắn.

May mà khi còn bé ta cũng từng trải qua thiếu thốn, cơm trắng cũng có thể ăn đến vui vẻ, bảo cung nhân bớt thêm một chén cơm, liền cùng Đoạn Niết ngồi ở hai đầu yên lặng ăn cơm.

Ăn không nói, ngủ không nói. Lúc ăn cơm, hắn sẽ không nói chuyện, ta cũng đành phải không nói lời nào.

Thời điểm ta ăn được một nửa, đối diện đã đặt đĩa xuống. Ta nhíu mày nhìn vào trong bát hắn, còn lại hơn phân nửa. Không biết có phải do ảo giác hay không, mới mấy ngày, ta cảm thấy hắn gầy gò không ít.

“Hoàng huynh cảm thấy đồ ăn không vừa miệng có thể nói ngự thiện phòng làm lại.”

Đoạn Niết nhận trà súc miệng cung nhân đưa tới, xong liền thần nhiên nói: “Không cần, ta đã ăn xong.”

Như thế, ta dưới cái nhìn chăm chú của hắn tiếp tục dùng cơm. Đợi đến khi ta ăn xong, đặt đĩa xuống, thậm chí cũng không cho ta thời gian súc miệng, hắn lập tức hạ lệnh tiễn khách.

“Ta cần nghỉ ngơi rồi, người cứ tùy tiện.”

Hắn cũng không có ý tứ đợi ta bằng lòng, đứng lên đi thẳng, nhìn hướng đi là muốn đến thư phòng.

Đây không phải tác phong của Đoạn Niết, có chút cổ quái...

Cử chỉ hôm nay của hắn không khỏi khiến ta cảm thấy hắn đang giấu giếm gì đó, vội vàng mà cấp bách, không muốn cho bất luận người nào phát hiện ra, đặc biệt là ta.

Nhíu mày trong chốc lát, ta cũng không rời đi, mà là theo chân Đoạn Niết đi về phía thư phòng.

Cung nhân canh ngoài cửa thấy ta nghĩ muốn hành lễ, được ta bảo ngừng, vung tay một cái, để bọn họ lui ra.

Lặng yên tới gần cửa phòng đóng chặt kia, nghe không thấy bất luận âm thanh gì, bên trong hoàn toàn yên tĩnh.

Ta đang nghĩ có nên đá một cái mở cửa phòng hay không, dù sao cũng không phải lần đầu tiên, nhưng vào lúc này cửa lại đột nhiên mở ra, khiến người ta bối rối không kịp chuẩn bị.

Trong tầm mắt là vạt áo xanh nhạt của Đoạn Niết, ta chậm rãi đứng thẳng lên, cười nói với Đoạn Niết: “Vừa muốn gõ cửa hoàng huynh liền ra mở, thật là trùng hợp.”

Ăn trộm bị bắt quả tang, ta có chút lúng túng, liền tùy ý tìm cớ.

Thân hình cao lớn của Đoạn Niết ngăn ở cửa ra vào, câu hỏi vô cùng ngắn gọn: “Có việc?”

Ta còn đang đảo mắt tìm lý do thoái thác, tầm mắt chợt dừng lại, bị màu đỏ sậm trên vạt áo Đoạn Niết hấp dẫn toàn bộ tâm thần.

Dùng bữa vừa rồi, chỗ đó vẫn không có gì.

Đôi mắt ta quét về phía khuôn mặt của Đoạn Niết, phát hiện hô hấp của hắn không ổn định, vẻ mặt cũng lộ ra một nỗi nặng nề.

Hắn thấy ta dò xét hắn, không kiên nhẫn nói: “Không có việc gì cứ đi đi!”

Hắn nhất định có vấn đề!

Ta không để ý hắn ngăn cản, đẩy hắn ra xông vào phòng.

Ta muốn biết hắn cất giấu thứ gì ở đây, cũng không để ý vì cái gì mình có thể dễ dàng đẩy hắn ra như vậy. Hô hấp của ta dồn dập, tim đập nhanh hơn, một chút chi tiết cũng không bỏ qua.

Trong không khí ngoại trừ mùi mực còn có một loại mùi kỳ lạ, ẩn vào trong, giống như thi thể hư thối, tỏa ra mùi tanh tươi lại thối nát.

Ta đưa mắt quan sát, muốn tìm ra ngọn nguồn.

Bỗng nhiên, một cái bình vẽ* đặt cạnh bàn đoạt sự chú ý của ta.

(* : bình đặt mấy bức tranh cuộn í.)

Đó là một cái bình vẽ thuần trắng, không hề có hoa văn trang trí, bên trong cắm mấy cuộn tranh chữ, sắp xếp lộn xộn.

Đoạn Niết nhất định sẽ không sắp xếp bản vẽ của hắn như vậy.

Ta đi qua thuận tay rút một cuộn, lại nhìn thấy màu máu chói mắt ở phía đuôi.

Máu kia khô héo biến thành màu đen, màu sắc tối sẫm, không sáng giống như huyết dịch bình thường.

Ta sững sờ, tiếp theo giống như điên rồi mà rút ra toàn bộ cuộn giấy bên trong, chỉ thấy một cái bình vẽ, dưới đáy toàn là máu đen tanh tươi, người xem lá gan đều muốn vỡ ra.

Ta bỗng nhiên quay đầu, nhìn thấy Đoạn Niết nghiêng người dựa vào cửa, sắc mặt trắng bệch như quỷ.

“Như vậy đã bao lâu?” Ta run rẩy hỏi hắn.

Hắn giống như đã tiêu hao tất cả khí lực, ngay cả tư thế đứng đơng trang cũng không thể duy trì. Chỉ nhìn ta, rồi lại không mở miệng.

“Nói đi!” Ta xông qua nắm chặt vạt áo hắn ép hỏi.

“... Rất lâu rồi.”

“Vì cái gì không nói?” Không phải hắn yêu mạng nhất sao? Vì cái gì không nói, tại sao phải giấu giếm bệnh tình của mình?

Hắn đột nhiên lộ ra nụ cười nhợt nhạt với ta: “Người thật sự... không biết sao?”

Sợ hãi bao trùm cả người ta, giống như một tấm lưới khiến người ta không có chỗ trốn.

“Huynh...” Ta vừa nói một chữ, thân thể Đoạn Niết đổ xuống.

Ta hoảng sợ ôm hắn, cùng hắn ngã xuống đất, ngậy ngốc một lát, cổ họng giống như bị bóp chặt mới điên cuồng gào lên.

“Người tới!!!”

21. Chương 21

Thân thể Đoạn Niết rất nặng, lại rất lạnh, không chút độ ẩm. Hắn suy yếu đến mức độ này, từ khi có được Bích hồng linh châu, ta cũng chưa từng thấy hắn như vậy bao giờ.

Hắn hỏi ta thật sự không biết sao, nhưng ta lại biết cái gì?

Ta nếu muốn hắn chết, cũng sẽ hạ thánh chỉ định tội danh khiến hắn chết, tuyệt sẽ không ra tay sau lưng.

Huống hồ, ta cũng không muốn hắn chết. Trên đời này phàm chỉ còn hai người có thể sống sót, ta cũng sẽ không để cho hắn chết trước.

Phượng vương bệnh nặng, ngày hôm qua Trương thái y không trực, rồi lại bị lôi từ nhà vào cung. Ông ta ở trong phòng xem bệnh cho Đoạn Niết, ta liền ở bên ngoài chờ đợi trong lo lắng.

Ta không biết đã đợi bao lâu, một nén nhang, hai nén nhang, hoặc là một canh giờ, ta đã không còn cảm nhận được thời gian, ta chỉ ngồi ở chỗ kia, như một bức tượng đá.

Rốt cuộc, Trương thái y từ gian trong đi ra, ta đứng bật dậy: “Hắn như thế nào rồi?”

Trương thái y bị ta làm cho hoảng sợ, khom người nói: “Mong Bệ hạ trả lời lão thần trước một câu, Bệ hạ cũng biết Phượng vương người... thân trúng cổ độc?”

Biết, không chỉ là biết, cổ kia chính là ta hạ.

“Bên trong hắn chính là ‘triền miên.’” Ta cũng không vòng vo với ông ta, nói thẳng.

Trương thái y là người thông minh, chỉ cần khơi gợi, chỉ cần lộ ra một góc, là ông ta có thể xâu chuỗi thành ngọn nguồn câu chuyện.

Trong nội cung không có loại người đơn giản, chủ tử sẽ không, hạ nhân lại càng không.

Ông ta nghe ta nói xong, vội hạ mắt, giấu vẻ kinh hãi không tự chủ hiện lên trong mắt. Ta chỉ làm như không thấy, lại để cho ông ta mau mau nói thẳng tình huống của Đoạn Niết với ta.

Trương thái y run run chồm râu nói: “Phượng vương này mạch tượng vừa phù lại hự, ngắn mà gấp, sấp mà nhanh, mặt trắng mắt đen, móng tay bầm đen, ăn ít một nhiều, nôn ra máu...”

Ta thấy ông ta lại sắp kể ra một loạt mạch kinh lộn xộn, vội vàng cắt ngang ông ta: “Lần trước người nói tình trạng của hắn là thất tình tổn thương, tích tụ tại tâm, lâu sẽ không tốt, có phải có quan hệ với cái kia hay không?”

“Có mà lại không có.” Ông ta thở dài một tiếng, nói: “Cũng trách vì thần học nghệ không tinh, lần trước bắt mạch cho Phượng vương chỉ coi người bệnh cũ quần thân, bởi vì phong hàn mà tái phát, không chẩn ra người vậy mà thân trúng triền miên, trách không được, trách không được mạch tượng của người kỳ quái như vậy.”

Ta càng nghe càng cảm thấy phiền: “Triền miên cũng chỉ là...” Ta hạ giọng, “Chỉ là dâm cổ xuân độc mà thôi, sao có thể gây nên bệnh trạng nghiêm trọng vậy được? Huống hồ ta đã trả lại bích hồng linh châu cho hắn, hắn không nên có chuyện gì mới đúng.”

Trương thái y nói: “Cổ độc cổ độc, là cổ cũng là độc, tình dục phóng túng là tổn thương đến thân thể nhất, Phượng vương vốn sinh ra đã kém cỏi, dương nguyên lại hao hụt, tựa như nước sông ngày một rút xuống, dưới tình trạng không thể dừng lại, huống hồ...” Ông ta muốn nói lại thôi.

Ta si ngốc ngồi bệt xuống ghế, trong lòng lo sợ không thôi: “Người nói.”

Giọng nói già nua của Trương thái y vang lên: “Cổ tính của triền miên mãnh liệt, người trúng độc sẽ bị sâu độc tra tấn, tinh huyết khô kiệt, ngũ tạng suy yếu, không đến nửa năm sẽ như đèn hết dầu. Phượng vương tuy có linh châu hộ thể, nhưng căn bản đã hỏng, sợ không đến nửa năm liền...” Ông ta tung vạt áo, quỳ sụp xuống: “Mong Bệ hạ thứ tội cho thần.”

Ông ta bảo ta tha cho ông ta tội chết, chính là biết mình tội sống khó tha, nhưng ta hiện tại nào có tâm tư trị tội ông ta.

Ta chỉ muốn dùng triền miên làm nhục Đoạn Niết, để cho hắn không thể tiếp tục kiêu ngạo trước mặt ta, lại không nghĩ đến triền miên thật sự có thể lấy mạng của hắn.

Ngực giống như bị một bàn tay khổng lồ bóp dẹp, máu thịt vỡ nát, trong khoảnh khắc ngay cả khí lực để nói chuyện cũng không còn.

Ta đỡ trán, chống lên bàn, mồ hôi lạnh trên người chảy ròng ròng, đầu càng là hỗn loạn một trận, dường như sau một khắc sẽ tắt hơi tàn.

“Giải được của triều miên đâu?” Ta hỏi Trương thái y.

“Cổ độc không giống với y lý (*lý thuyết y học), vi thần vô năng, chưa từng luyện qua. Nhưng cổ này theo vi thần biết chính là Ngôi Địa cổng qua, phần đông người của Nam Cương nuôi cổ, chắc chắn có người có thể giải được độc cổ triều miên này.”

Đúng vậy, loại hàng hóa bản thủ này giấu kỹ trong kho phòng của Hoàng cung, cũng không biết là người nào lăm chằm tìm đâm cổ đến cho Hạ vương, đồ vật bức người đi vào khuôn khổ, như thế nào sẽ chuẩn bị giải được?

Ta gọi Lưu Phúc đến, lại để ông ta bày sẵn bút – mực, rất nhanh đã viết xong một phong mật thư khẩn cấp cho Ngôi Linh Quân, lệnh Hồ bí vệ* nhanh chóng mang đến Ngôi Địa.

(* một loại cấm vệ binh.)

Cho mọi người lui ra, một mình ta ngồi ở gian ngoài một lúc lâu. Ánh mặt trời xuyên qua cửa sổ chiếu vào phòng, dần dần trở nên xiêu vẹo, chờ đến khi ta lấy lại tinh thần, ánh tà dương ngoài cửa sổ đã biến thành hoàng hôn.

Ta sợ Đoạn Niết đột nhiên tỉnh lại không thấy người, vội vàng đi vào gian trong, nhưng đến càng gần, bước chân lại càng nặng nề.

Điều khiến ta sợ hãi nhất không phải chuyện hắc bị triều miên làm cho mỗi mệt, bệnh nặng kéo dài, mà là việc hắc đang giấu giếm, hắc căn bản vốn không muốn người khác phát hiện điểm bất thường ở hắc. Nếu không phải hôm nay ta phát hiện sớm, chờ đến khi chậm thêm chút nữa, e rằng dù có giải được hắc cũng đã là được thạch không còn tác dụng.

Ta cho là hắc vì sống cái gì cũng có thể làm, cái gì cũng không để ý, nhưng hắc hiện tại vậy mà có lòng muốn chết, khiến ta thật sự da run chân run, hoảng sợ khó có thể bình tĩnh.

Trước kia ta chắc chắn hắc không muốn chết, sợ chết, trong lòng cũng rất an tâm, cũng rất có niềm tin, bởi vì người như vậy rất dễ khống chế. Nhưng hắc hiện tại ngay cả chết cũng không sợ rồi, trong lúc đó, ta phát hiện ta cũng không còn thứ gì có thể uy hiếp được hắc.

Ta khó khăn cất bước, chờ đến khi đến bên cạnh Đoạn Niết, thấy hắc nằm trên giường, hai mắt nhắm nghiền, lông mày cau lại, vẫn là một bộ dạng gập chuyện ưu phiền, liền nhịn không được duỗi ngón tay ấn nhẹ giữa lông mày hắc.

Vuốt ve vuốt ve, hốc mắt nóng lên, vùi mặt vào cổ hắc, nước nỡ nói: “Ta không muốn huynh chết, không muốn bỏ lại ta...”

Ký ức hơn mười năm đều hiện lên trước mắt, Đoạn Niết nếu không còn nữa, Hoàng cung này liền thật sự quá lạnh rồi, ta không ở được, ta một ngày cũng không ở được.

Mẫu phi chết lúc ta còn nhỏ, không biết đau buồn, thời điểm huynh đệ chết đi, ta cũng không có cảm giác gì lắm, lúc phụ vương băng hà, ta thậm chí cảm thấy được nhẹ nhõm.

Thế nhưng Đoạn Niết không giống, chỉ có hắc là khác biệt, chúng sinh trên thế gian này, mỗi người đối với ta đều có cùng một khuôn mặt, chỉ có hắc, là đóa hoa giữa bình minh, là ánh trăng trong nước; là trân bảo quý giá nhất, cũng là thanh kiếm sắc bén nhất đâm vào ta.

Hắc gốc đại thụ này, mắt thấy sẽ bị bụi thổ ti tử sinh trường về phía mặt trời ta đây hút chết, nhưng rồi ta lại sợ.

Đã mất đi đại thụ để dựa vào, thổ ti tử có thể sống nữa sao?

Nước mắt lặng lẽ rơi xuống, dính ướt tóc cùng cổ Đoạn Niết, mà vào đúng lúc này, bên tai đột nhiên vang lên một giọng nói.

“Khóc cái gì?”

Thân thể ta cứng đờ, bị hấn bắt tại trận nên có chút lúng túng, nhưng trong lòng khổ sở lại thật sự không muốn ngẩng đầu, liền cứ duy trì tư thế kia.

“Hoàng huynh, ta sẽ cứu huynh, huynh không có việc gì, chuyện gì cũng sẽ không có.”

Nghe vậy, qua một lúc lâu, Đoạn Niết mới dùng một giọng nói nhẹ đến mức không thể nhẹ hơn được nữa: “Không sao...”

Nắm ngón tay bỗng nhiên siết chặt, ta cắn môi, trong lòng vừa hận vừa đau: “Huynh không có lựa chọn.”

Dường như hấn khẽ cười, tự giễu nói: “Đã quên hiện tại là do người định đoạt.”

Ta ngẩng đầu, ánh mắt sáng quắc nhìn chăm chăm vào hai mắt hấn: “Ta đã viết thư cho Ngôi Linh Quân, ít ngày nữa có lẽ y sẽ đưa đến giải dược của triều miên, đây đưa với ta tối đa một tháng nữa là đủ rồi, về sau ta sẽ không ép huynh nữa.” Đó có thể là ta trong suốt thời gian qua, lần đầu tiên dùng thái độ mềm mại nhất để nói chuyện với hấn, “Hoàng huynh, được không?” Thậm chí ta còn mang theo thành khẩn.

Hấn nhìn ta, thật lâu mới miễn cưỡng phát ra một tiếng “Ừ” từ cổ họng, sau đó liền lần nữa nhắm nghiền hai mắt.

22. Chương 22

Ngôi Linh Quân không đưa tới giải dược, y đưa tới một người, một nữ nhân.

Nàng mang theo tín vật của Ngôi Linh Quân, tự xưng là giáo chủ của Thi Thông giáo – đệ nhất giáo ở Ngõ Địa, tên Tô Lạc.

Tô Lạc là nữ nhân đậm chất Nam Cương, trên người là bộ váy dài chạm đất màu tím, lúc đi lộ ra đôi chân dài trắng nõn, trên cổ đeo một vòng bạc vừa lớn vừa phức tạp, mà trên đầu lại đội một ngai quan (*vương miện) gắn ngọc bích kiểu dáng giống như sừng hươu trĩu xuống hai bên.

Nàng nói hươu là thánh thú của bọn họ, nàng là hóa thân của hươu.

Ta cũng không thêm quan tâm nàng rốt cuộc là người hay hươu, chỉ hỏi nàng triều miên có thể giải hay không.

“Có thể a, đương nhiên có thể, bằng không thì Quốc quân cũng sẽ không bảo ta đến đây.” Về mặt nàng tràn đầy kiêu ngạo, “Thiên hạ này nếu ngay cả ta cũng không thể giải cổ độc, chính là trời cao cũng muốn người này chết.”

Nghe nàng nói như vậy, ta mừng rỡ trong lòng: “Vậy mong Tô giáo chủ nhanh chóng chế giải dược...”

Nàng giơ tay cắt ngang lời ta, nói: “Phải nói trước, giải dược ta có thể giải, nhưng vật liệu chế giải dược phải chuẩn bị đầy đủ, bằng không thì cũng đừng trách ta không bột đổ gột nên hồ.”

(* Làm việc trong thiếu điều kiện tất yếu, rất khó làm thành.)

“Cần những thứ nào?”

Tô Lạc nói: “Cái khác còn dễ nói, chẳng qua là người mừng một mười lăm hàng tháng cùng hấn hoan ái, các người có thể tìm được?”

Ta nghe xong liền nhú chặt lông mày, chần chờ nói: “...Có.”

Nàng cười rạng rỡ: “Vậy thì dễ rồi, người đi cắt một miếng thịt của người đó xuống, ta muốn máu thịt của y làm thuốc.”

Ta thăm chán động, vẻ mặt lại là bất động thanh sắc hỏi nàng: “Cắt thịt? Phải nhiều chừng nào?”

Nàng đưa tay dựng lên ngón cái: “Một miếng nhỏ là được.”

Ta nhẹ nhàng thở ra, thăm nghĩ may nàng muốn không nhiều lắm, vung vạt áo lên, đưa chân ra trước mặt nàng: “Vậy người cắt đi.”

Tô Lạc nhìn chân ta một chút lại nhìn mặt ta một chút, thoáng cái hiểu ra, đôi mắt xinh đẹp cũng hơi mở to.

Nàng nói: “A, thì ra là người.”

Cũng không thể là ta sao, trong lòng ta có chút chua chát.

Nàng nói tiếp: “Ta động dao liền muốn giết người, người gọi ngự y của người đến đây đi, bọn họ cẩn thận hơn, nếu ta ra tay để lại di chứng gì cho người, ta nhưng bồi thường không nổi.”

Ta thấy cũng đúng, liền gọi Trương thái y đến.

Trương thái y nghe nói muốn cắt thịt của ta, thiếu chút nữa sợ tới mức nằm rạp xuống đất. Ta lại bảo ông ta không phải sợ, chỉ để ý hành động, làm tốt, ta ngay cả tội sống cũng miễn cho ông ta, ông ta lúc này mới run giọng đồng ý.

Trước khi ra tay, ta chỉ mặt một bộ tiết y nằm trên giường trúc, nửa người dưới trần trụi, đắp một miếng lụa. Trương thái y đun một bát thuốc đen đặc mang đến cho ta, nói chỉ cần uống xong sẽ ngủ mê man, vô tri vô giác, chờ ta tỉnh lại tất cả đều kết thúc.

Ta nghe lời uống xuống, chỉ chớp lát sau liền chìm vào bóng tối.

Khi tỉnh lại trời đã chập tối, ta nằm trên long sàng của chính mình, dưới người là nệm giường mềm mại.

Đầu vẫn mê man, cuống họng lại khô khốc, khẽ động, đùi phải liền truyền đến cơn đau thấu tận tâm, khiến ta lập tức tỉnh táo lại.

Ta khó khăn di chuyển ngón tay, sờ lên bắp đùi của mình, chỗ đó quần một tầng vải, bằng kín không còn kẽ hở.

Cung nhân hầu hạ bên cạnh thấy ta tỉnh lại, vội hỏi ta cảm thấy thế nào, có muốn uống nước hay không.

Ta lắc đầu, bảo nàng gọi Lưu Phúc.

Lão thái giám rất nhanh đã xuất hiện trước mặt ta, ông ta rõ ràng ta muốn hỏi điều gì, dùng giọng nói không cao không thấp nói: “Tô giáo chủ đã bắt tay vào luyện giải được, sau năm ngày là có thể luyện thành...”

Cổ họng ta khàn đặc: “Năm ngày...”

Ba ngày sau chính là mười lăm, cũng là thời hạn triển miên cuối cùng của ta và Đoạn Niết. Chờ hẩn tốt rồi, ta liền tiễn hẩn đến Thượng Địa. Về sau hẩn làm chư hầu Thượng Địa, ta làm Đế vương Đại Hạ, mỗi bên một hướng, không cần tra tấn lẫn nhau.

Nghĩ đến đây, trong lòng ta có chút buồn khổ không diễn tả được bằng lời, cau mày, khiến Lưu Phúc hiểu lầm ta vất vả nhện đau, muốn truyền Trương thái y.

Ta ngăn ông ta lại, nói mình không có việc gì, dặn nếu chỗ Đoạn Niết có tình huống gì liền gọi ta dậy, dứt lời nhắm mắt lại nặng nề ngủ.

Ta nằm trên giường hai ngày, đến ngày thứ ba thật sự hết cách rồi, bởi vì hôm nay triển miên phát tác, đành phải cho người đến Phượng Ngô cung dẫn Đoạn Niết đến tấm cung của ta.

Ta không muốn hẩn biết chuyện ta cắt thịt chế được, dù sao cái này cũng hơi có chút cảm giác châm chọc của Thiên địa luân hồi tự làm tự chịu, ta sợ hẩn cười ta đáng đời, càng sợ hẩn cảm thấy hả lòng hả dạ.

Hắn dao thương bất nhập, ta là không có cách nào bắt hắn, nhưng hắn rồi lại có rất nhiều phương pháp khiến ta khổ sở. Chỉ cần một câu nói một ánh mắt, hắn liền có thể dễ dàng vạch ra một vết máu trong lòng ta, thời gian lâu dài, hình thành vết máu chẳng chịt, không đọng sẽ không đau, nhưng một khi chạm đến, chính là máu thịt be bét.

Trong điện ánh nến le lói, Đoạn Niết mặc một bộ trường bào màu đen, trên mắt che một miếng vải cùng màu, được Lưu Phúc cẩn thận điều vào điện.

Lúc cách long sàng còn có hơn một trượng (~2m), Lưu Phúc nói nhỏ câu gì đó với Đoạn Niết, nói xong vung phát trần quay người rời đi.

Hai tay Đoạn Niết sờ soạng trong bóng đêm, chậm rãi đi về phía trước, cách ta càng ngày càng gần.

Ta đã có thể ngồi dậy, chẳng qua là đùi phải vẫn chưa thể dùng lực, bởi vậy chỉ có thể chờ hắn đi về phía ta.

Ta thấy hắn bước đi khó khăn, liền lên tiếng chỉ dẫn hắn: “Hoàng huynh, ta ở chỗ này.”

Hắn nghe được tiếng ta, bước chân dừng lại, muốn kéo miếng vải che trên mặt: “Người lại đang làm trò quỷ gì...”

“ĐỪNG!” Ta vội can hắn, “Đây là lần cuối cùng của chúng ta, ta biết huynh không muốn nhìn thấy mặt ta, nhưng ta muốn nhìn thấy mặt huynh. Chỉ đêm nay... được không?” Ba chữ cuối cùng, không tự chủ khẽ run.

Nháy mắt yên tĩnh, một lát sau hắn hạ tay xuống, không nói gì, men theo giọng nói của ta mà đến, xem như đồng ý rồi.

Hắn sờ đến bên giường, ta kéo tay hắn qua, lại để hắn nằm xuống giường, tiếp theo ngồi ngang hông hắn một bên cẩn thận cạo xát hạ thể hắn, một bên nói: “Đêm nay huynh đừng động, để ta tới.”

Mỗi một động tác của ta đều vô cùng cẩn thận, bởi vì vết thương vẫn chưa hoàn toàn khỏi, sợ xúc động làm nứt ra. Ta cũng không dám để hắn làm, hắn nhìn không thấy, nhưng sờ được, nếu như bị hắn sờ đến vết thương trên đùi, toàn bộ tối nay liền không còn ý nghĩa.

“Người sợ ta không còn khí lực?” Phía dưới miếng vải đen khẽ động, hắn giật giật hai mí mắt.

Ta vén trường bào của hắn lên, lộ ra lồng ngực trắng bệch nhưng vô cùng rắn chắc, vuốt ve bai bên, tay trượt xuống hạ thể của hắn, lột xuống khó y, vật dử tợn kia liền bật ra ngoài.

“Quả nhân bảo người đừng động, người cũng đừng động.” Ta duỗi ra hai ngón tay bắt đầu làm trơn lỗ huyết phía sau, hô hấp có chút dồn dập nói: “Ta đường đường quân chủ thiên hạ, tận tâm hầu hạ huynh như hiện tại, chẳng lẽ không tốt sao?”

Đoạn Niết trầm mặc, không nhìn thấy hắn có phải đang nhắm chặt hai mắt hay không.

Làm đến không sai biệt lắm, ta nâng người lên, một tay căng huyết phía sau, một tay nắm vật lớn của hắn, đưa vào trong cơ thể.

Bởi vì tư thế này khiến toàn bộ sức nặng đều tập trung ở hai đầu gối, trong lúc vô tình động đến vết thương, đau đớn khiến thân dưới không ổn định, vừa vào một chút liền chống đỡ không nổi, mạnh mẽ ngồi xuống.

“A!”

Ta ngửa cao cổ kêu một tiếng, thật đầy, thật sâu...

Đoạn Niết cũng bị ta làm bất ngờ khiến cho kêu to một tiếng, vừa định giơ tay đỡ eo ta, ta liền nhanh tay lẹ mắt cùng hắn mười ngón đan xen, tiếp theo không cho hắn thời gian phản ứng, bắt đầu chuyển eo.

23. Chương 23

Da thịt bao phủ một tầng mồ hôi mịn, ta chống ở hai bên Đoạn Niết, chỉ dùng lực phần hông, bởi vậy cũng không tính quá mệt mỏi. Chẳng qua là tình dục giày vò, thói quen Đoạn Niết đâm rút thô bạo mãnh liệt*, thân thể này cũng không cách nào giả vờ, lại khó thích ứng loại hoan ái không nóng không lạnh này.

(*Đại khai đại hạp()/ Đại đao khoát phủ()): dứt khoát mạnh mẽ; quyết đoán.)

Nếu ta có thể cứng được, còn có thể an ủi phía trước một phen, cổ tình hai lạng thịt phía trước ta lại là đồ trang trí không chút hăng hái, thân thể vừa nóng vừa mềm, nó vẫn như cũ không hề có động tĩnh.

Thôi được, dù sao cũng là lần cuối cùng, khiến Đoạn Niết thoải mái cũng đủ rồi.

Nghĩ như vậy, ta cố tình co rút lỗ huyết phía sau, lưng eo phối hợp lên xuống lắc lư, ép Đoạn Niết bắn ra hai lần.

Đến lần thứ ba, có lẽ miệng vết thương trên đùi dính mồ hôi, bắt đầu phát ra đau đớn kịch liệt. Ta cắn răng cứng rắn chịu đựng, không biết sao đau đớn lần át sáng khoái, lúc này chút dục hỏa khó nhịn trong cơ thể cũng đã bị dập tắt sạch sẽ.

Trong ngày hè nóng bức, chỉ có tiếng thở dốc nặng nề của hai ta.

Vết thương trên đùi thật sự rất đau, tư thế phía trên này lúc đầu dùng ít sức, sau rồi lại dần dần khó nhọc. Sức eo của ta chưa đủ, cộng thêm thể lực tiêu hao quá nhanh, động được một nửa liền như thế nào cũng không thể tiếp tục, đành phải dừng lại nghỉ ngơi.

Lòng ngực Đoạn Niết không ngừng phập phồng, cảm thấy ta ngừng, liền hỏi: “Như thế nào? Không còn khí lực?”

Điều này thật sự khiến người ta chịu không nổi, ta cắn môi, chỉ cảm thấy da mặt nóng bừng, trong lòng ảo não.

Hắn không nghe thấy câu trả lời của ta, tức thì một tay giãy ra khỏi mấy ngón tay dây dưa của ta, xoa nắn thứ mềm nhũn giữa hai chân ta, năm ngón tay thấm mồ hôi không ngừng xoa nắn dương vật mềm rũ, thỉnh thoảng xoa bóp hai viên tròn.

Đau đớn của vết thương có chút giảm bớt, lại không cần ta tiếp tục động, được Đoạn Niết vuốt ve hạ thể như vậy, có loại thoải mái không thể diễn tả bằng lời, khoái cảm bị dập tắt từng chút từng chút theo xương cốt lan tỏa toàn thân.

“A...”

Ta rên rỉ, trước mắt ánh nước mờ mịt, muốn rút tay hắn ra, nhưng không hề có chút lực, càng giống như một loại thúc giục ái muội.

“Nơi đây của ngươi vẫn còn cảm giác?” Ngón cái hắn sát qua lỗ đỉnh (* : linh khẩu), chỗ đó vô cùng mẫn cảm, cho dù là thứ vô dụng, cũng không ảnh hưởng nó cảm nhận sung sướng.

“Có... có cảm giác.. a.... dừng...” Ta một tay đặt bên môi, lấy tay ngăn chặn tiếng kêu càng lúc càng phóng đảng tràn ra từ miệng.

Đoạn Niết nghe thấy ta có cảm giác, cười một tiếng cổ quái, mở ra lòng bàn tay thăm nghĩ “Trách không được ra nhiều nước như vậy.”

Năm ngón tay của hắn khê mở, chỉ thấy chất lỏng sền sệt trong suốt giống như dịch mật, tạo thành tia lưới trong lòng bàn tay hắn, dính mà không rơi. Một màn dâm mỹ đến cực điểm này hắn nhìn không thấy, rồi lại rơi vào ánh mắt của ta.

Ta đưa tay đè bàn tay kia xuống, buồn bực nói: “Câm miệng.”

Hắn quả nhiên không lên tiếng nữa.

Nghỉ ngơi một hồi, thể lực có chỗ khôi phục, ta kẹp chặt vật lớn trong cơ thể, lần nữa động.

Tuy rằng không lạnh không nóng, nhưng cũng may do bản thân điều khiển, không ngừng đâm vào chỗ mẫn cảm kia, cũng có thể nếm được chút tư vị tuyệt diệu.

Cứ như vậy không ngừng đâm vào từ trên xuống, lần này khoái cảm tích lũy rất cuộc đạt đến đỉnh núi, ta hút toàn bộ cây thịt to dài vào trong cơ thể, ngồi đến sâu nhất, rằng môi không khồng chế nổi mà tràn ra tiếng rên rỉ nức nở.

“Aha... ư...ha...” Toàn thân run rẩy, thịt huyết co rút từng cơn, ẩm áp mà mạnh mẽ siết chặt dương vật trong cơ thể.

Cực lạc như muốn mạng người kia khiến ta điên cuồng, khoe mắt bị kích thích mà chảy ra chất lỏng.

Đoạn Niết cũng rất cuộc nhẹn không được, hai tay nắm bên eo ta dùng sức ấn xuống, như muốn chen cả hai túi cầu kia vào, sau đó lỗ tinh mở rộng, tập trung toàn bộ chất lỏng nóng rực bắn vào tận sâu trong lỗ nhỏ mềm mại chặt chẽ.

Lần thứ ba bị tinh dịch bắn đầy trong thân thể, ta chỉ cảm thấy trong huyết vừa căng vừa đầy, muốn lấy ra dịch lỏng trong cơ thể, nhưng lại không có khí lực.

Ta nằm rạp xuống người Đoạn Niết, nằm ở đó một ngón tay cũng không thể nhúc nhích, thể lực chẳng còn bao nhiêu cũng bị sung sướng kịch liệt vừa rồi khiến cho tiêu hao hầu như không còn.

Nam nhân trong lúc này, là trì độn (*k nhảy bén, chậm chạp) cùng không tỉnh táo nhất, cho nên khi bàn tay Đoạn Niết chậm rãi dao động trên eo ta, ta cũng không ngăn cản, ngược lại cảm thấy thoải mái.

Nhưng khi bàn tay hần rất cuộc chuyển tới đùi ta, ta hoảng sợ giật bắn mình, đưa tay đề lại bàn tay hần không cho động. Nhưng đã chậm, hần đã chạm tới. Xúc cảm quái dị như vậy, hần làm sao có thể không phát hiện?

“Đây là...” Hần dừng một chút, tiếp theo muốn đưa tay giật xuống miếng vải đen che kín hai mắt.

Ta vừa thấy không được, vội vàng chống người dậy cắn răng rút ra vật lớn vẫn căng cứng trong cơ thể, thần tốc lặn vào giữa giường kéo một bên chăn che nửa người mình. Chẳng qua là động tác có chút gấp, miếng vết thương đau đớn một hồi, thẳng đến khi đau đớn đến mức trước mắt ta biến thành màu đen, nước mắt cũng nhanh chảy ra rồi.

Đoạn Niết giật xuống miếng vải che mắt, nhìn thấy cả người ta cuộn trong chăn, muốn nhấc chăn lên. Ta nghiêng đi không cho hần nhấc, hai người nhất thời bắt đầu tranh đoạt, không ai nhường ai.

Bỗng nhiên, Đoạn Niết nghiêng đầu ho khan, ho đến thở không ra hơi, khiến người ta kinh hồn bạt vía.

“Hoàng huynh...” Ta sợ hần lại ới ra máu, cũng không cố giữ chặt chắn, muốn đứng dậy nhìn hần. Nào ngờ ta vừa buông tay, Đoạn Niết liền thần kỳ ngừng ho, một phát bắt được mắt cá chân lộ ra bên ngoài của ta, kéo ta ra khỏi che phủ của tấm chăn.

Hoàn hảo hần không túm vào chỗ bị thương của ta kia, mà là một chỗ khác. Chỉ là một chân bị nhấc lên, chỗ bí ẩn kia liền lộ ra toàn bộ trước mặt hần. Ta cố gắng kẹp chặt lỗ huyết phía sau, nhưng vẫn không thể ngăn dòng chất lỏng sền sệt kia chậm chạp chảy xuống.

Mặt ta nóng lên: “Huỳnh... buông ra!”

Ánh mắt Đoạn Niết nhưng lại không dừng lâu chỗ lỗ huyết của ta, trực tiếp lướt qua bắp đùi bên phải của ta.

Vết thương vừa rồi bị đụng nứt ra, chỗ đó thấm ra màu máu nhàn nhạt.

“Người lại phát điên cái gì?” Hần khẽ nhíu mày.

Trong mắt hần, ta làm cái gì đều là phát điên.

Dù sao nói cho hần biết cùng lắm chỉ như vậy thôi, càng thêm chê cười, hần cũng không có khả năng đau lòng ta, còn không bằng cái gì cũng không nói.

“Không liên quan đến huynh.” Ta dời mắt, không nhìn hần.

Bàn tay trên mắt cá chân bỗng nhiên siết chặt, lại mạnh mẽ buông ra, chợt nghe thấy giọng nói lạnh lùng của Đoạn Niết: “Cũng đúng.”

Ta mím chặt môi, ngón tay liễu mạng nắm chặt chặn dèm dưới thân.

Sau đó hần để cho ta nằm nghiêng, tránh đi chỗ vết thương kia, từ phía sau lại lần nữa đi vào ta. Tư thế này ta cũng không cần vất vả tổn sức nữa, không đụng phải vết thương, vốn nên vô cùng thoải mái, ngực ta rồi lại giống như bị thứ gì đó đè nặng, phiền muộn mà thở không ra hơi.

Sau tối hôm đó, chúng ta liền kết thúc như vậy, ân cừ thanh toán xong.

“Đoạn Niết... qua tiếp ba tháng nữa chính là thời điểm bá kiến vua... chư hầu vào triều*... huynh liền đi đi thôi... a...”

“Đi, đi chỗ nào?” Giọng hần vững vàng, hạ thân rồi lại đâm rất nhanh.

“Ha ha... dĩ nhiên là... đất phong của Phượng vương.”

Có Thân Lộc thay ta nhìn hần, ta cũng không sợ hần lại giở trò gì.

Hần càng thêm kéo chân ta ra, đâm đến càng sâu, trong miệng phun ra một chữ “Được”.

Khiến người ta điên cuồng trong từng cơn sóng khoái cảm, ta nhắm mắt lại, mặc kệ bản thân sa vào bên trong.

Hoàng cung rộng lớn này, cuối cùng chỉ còn là lồng giam của một mình ta.

Hần rời đi, cũng tốt.

24. Chương 24

Giải dược của Tô Lạc chế thành đúng hạn, sau khi Đoạn Niết uống vào không có gì khác thường. Nhưng ta lo lắng, muốn Tô Lạc ở ngục đến hết mừng một rồi mới đi, để ngừa sinh biến.

Ta vốn tưởng rằng thân thể Đoạn Niết sẽ tốt dần, giống như quá khứ vậy, dưới sự bồi dưỡng của bích hồng linh châu chậm rãi khôi phục sức sống, cho dù không thể so sánh với người thường, cũng sẽ không tiếp tục triển miên giường bệnh nữa. Nhưng việc đời khó liệu, mấy ngày sau Phượng Ngô cung bỗng nhiên tới cấp báo, thật sự là khiến ta giật mình tỉnh giấc, lại còn hoàn toàn đánh nát tướng tượng vô cùng tốt đẹp của ta.

Đoạn Niết nửa đêm đột nhiên phát bệnh nặng, sốt cao không lùi, sau khi cung nhân phát hiện đã là gọi không tỉnh rồi.

Ta cuống quýt chạy tới Phượng Ngô cung, bởi vì đứng không tiện, lại đi rất vội, mấy lần thiếu chút nữa khiến Lưu Phúc đỡ không kịp té nhào xuống đất, lúc sau ta thẳng thừng đẩy ông ta ra khắp khiêng đi về phía trước, ngược lại lưu loát.

Đợi đến khi đứng trước giường Đoạn Niết, ta thấy sắc mặt hần ửng hồng, trên trán không ngừng rịn ra mồ hôi, nhận khăn ướt từ tay cung nhân, giúp hần lau mồ hôi, da thịt chạm đến một mảnh nóng hổi.

“Hoàng huynh, hoàng huynh!” Ta nhỏ giọng gọi hần, lúc đầu hần không phản ứng chút nào, sau một lát lông mi khẽ rung, hần là đã nghe được. Ta cảm thấy vui mừng, gọi càng nhiều, không lâu sau, hần thật sự chậm rãi mở mắt ra.

“... Đoạn Quỳ?”

Ta nắm chặt tay hần: “Hoàng huynh, là ta, huynh cảm thấy thế nào rồi?”

Hần mệt mỏi rũ mắt xuống, giọng nói cực nhẹ: “Xem ra... ông trời lần này thật sự không có ý định buông tha cho ta.”

Trái tim ta siết chặt, hoảng sợ ùn ùn kéo đến đánh úp về phía ta, dữ dội mà mãnh liệt.

“Đừng nói nhảm!” Ta khê quát hấn, không vừa lòng thái độ tiêu cực đó của hấn, đồng thời thật sự dâng lên một loại dự cảm xấu.

Sau ngày đó, bệnh tình Đoạn Niết lúc tốt lúc xấu, ban ngày uống hết một bát thuốc sẽ đỡ hơn một chút, đến tối nhiệt độ lại tăng cao, cứ như vậy lặp đi lặp lại, tra tấn lòng người.

Ngày ngày đêm đêm ở bên cạnh hấn, một khắc cũng không dám rời đi, cảm giác sợ hãi một ngày lại tăng thêm một ngày, cảnh tượng này quá quen thuộc, quả thật là cơn ác mộng đã chôn sâu trong ký ức ta.

Trước khi có được Bích hồng linh châu, hấn cũng như thế này, cả ngày nằm trên giường, người sốt nhẹ, bởi vì khắp nơi trên cơ thể phát ra đau đớn mà thống khổ không thôi. Người có thể nhìn thấy sức sống từ trên người hấn theo từng ngày trôi qua, chậm rãi tiêu tán, mặt của hấn giống như tro tàn, người thậm chí không cách nào biết trước hấn sau một khắc còn có thể tỉnh lại hay không.

“Vì sao hấn lại như vậy? Không phải người nói chỉ cần trị được triền miên thân thể hấn sẽ không còn việc gì?” Ta chất vấn Trương thái y, sợ tới mức hai chân run rẩy, nếu không phải Đoạn Niết còn cần ông ta, ta thực muốn lập tức kéo ông ta ra chém.

Ông ta quỳ dưới đất, đầu chạm đất, miệng không ngừng nhận tội: “Vi thần vô năng, vi thần học nghệ không tinh, xin Bệ hạ thứ tội, xin Bệ hạ thứ tội!”

Ta vỗ bàn một cái, giận dữ không thôi: “Hấn nếu như có chuyện gì người liền chôn cùng hấn!”

Không biết sao cho dù biết mệnh của mình buộc cùng với Phượng vương, không có biện pháp vẫn là không có biện pháp, Trương thái y đưa ra tất cả vốn liếng, Đoạn Niết vẫn như cũ sốt cao không lùi.

Cuối cùng ta chỉ có thể truyền Tô Lạc vào cung, gửi hy vọng vào nàng.

Sau khi nàng kiểm tra tình huống của Đoạn Niết, nói với ta: “Hấn bị triền miên tiêu hao quá nhiều tinh khí, người đều là dựa vào tinh khí mà sống, người không có tinh khí thế này liền không sống được nữa rồi.”

Ta ngồi xuống ghế, tay vịn mép bàn, cố gắng khắc chế hàm răng không va vào nhau: “Nhưng hấn có Bích hồng linh châu, trước kia thân thể hấn không tốt, may có hạt châu này mới có thể chống đỡ được đến hôm nay, chẳng lẽ hiện tại Bích hồng linh châu cũng vô dụng sao?”

Tô Lạc suy tư một lát, giải thích: “Ta nói thế này đi.” Nàng đột nhiên đến gần, đưa tay nhắc lên ấm trà cùng chén trà trên bàn, “Người là ấm trà, tinh khí chính là nước bên trong, ấm trà của Phượng vương từ nhỏ đã có vết nứt, dẫn đến không giữ được nước, này chính là sinh ra vốn đã kém cỏi. Mà Bích hồng linh châu là chén trà, nó có thể tập trung linh khí của thiên địa, chậm rãi bổ sung vào người đeo nó.” Nàng mở nắp ấm trà lên, đổ nước trong chén trà vào trong ấm. “Bởi vì linh châu sinh ra linh khí nhiều hơn so với ấm trà bị nứt chảy ra ngoài, cho nên thân thể Phượng vương dần biến tốt. Nhưng người lại hạ cho hấn triền miên, triền miên giống như một con thú tham lam uống nước, không chỉ hút đi nước, còn khiến ấm trà càng thêm nhiều vết nứt. Nhưng cũng chính vì có nó, nó muốn hút càng thêm nhiều nước nữa, liền phải đảm bảo ấm trà có thể chứa thêm nhiều nước, tốt xấu gì ấm vẫn còn đầy, nhưng hiện tại...” Tô Lạc bỗng nhiên thả tay, ấm trà rơi xuống vỡ nát, rơi khiến cả người ta chấn động, mí mắt giật giật.

Tay nàng vuốt ve chén trà kia, thần nhiên nói: “Hiện tại, triền miên đã giải, thân thể Phượng vương hoàn toàn sụp đổ, ấm trà nát, cũng không thể nối lại, chén trà chỉ có thể không ngừng tạo ra linh khí thì còn ích lợi gì nữa?”

Rõ ràng là ngày hè chói chang, tay ta rồi lại lạnh như băng, lòng bàn tay không ngừng rịn mồ hôi.

“...Không có biện pháp sao?” Lời nói ra, mới cảm thấy hơi thở mình mỏng manh.

Ngón tay Tô Lạc búng một cái, chén trà trong tay tạo thành một vòng cung trong không trung, vững vàng đáp xuống bàn.

“Ta chỉ biết cổ không biết y, giữ mệnh có thể, nhưng cũng là trị không tận gốc, cuối cùng vẫn là chết. Ta vốn cho rằng hấn có thể chống đỡ thêm vài năm, không thể tưởng được lập tức đã không xong.” Lúc nói

chuyện nàng có kiểu ăn nói thẳng thừng của người Nam Cương, đến nỗi nói đến cái chết của người khác, cũng có vẻ như không có gì quan trọng.

Ta chỉ cảm thấy đầu đau như muốn nứt ra, vết thương trên đùi dường như cũng đau âm ỉ.

Ta tuyệt đối không thể để cho Đoạn Niết có chuyện.

Trước đây hắn nói hắn sẽ nghĩ biện pháp chống đỡ, bởi vậy liền có Bích hồng linh châu, vậy lần này thì sao? Còn có biện pháp nào?

Bích hồng linh châu không dùng được, ta liền tìm bảo vật khác cho hắn...

Trong lúc nghĩ ngợi lung tung, một gương mặt tương tự như Tề Phương Sóc bỗng lóe lên rồi biến mất, khiến cảm giác nôn nóng bất an trong lòng ta bỗng nhiên yên tĩnh lại, giống như Thế hồ quán đỉnh, hồng môn chớp phá*.

(* < tuổi="” sữa="” lên="” đầu="” trong="” phật="” học="” câu="” này="” mang="” ý="” nghĩa="” chỉ="” việc="” truyền="” thụ="” trí="” tuệ,"” giúp="” người="” ta="” ngộ="” ra="” điều="” gì="” đó="” nghĩa="” thoát:=“” chợt="” hiểu="” ra/=“” ngộ="” ra,="” bỗng="” nhiên="” hiểu="”>

Câu sau : khai phá hồng hoang???)

Năm đó Đoạn Niết phái Trí Thâm cùng Tề Phương Sóc đi tới tiên đảo Hỏa Hi của Đông Hải Ngoại cầu lấy tiên dược, nghe nói là một đóa sen tiên, có hiệu quả hoạt tử nhân, thịt bạch cốt*, không biết sao cứu tử nhất sinh, cuối cùng vẫn thất bại.

(* , : làm người chết sống lại, làm xương trắng mọc ra thịt.)

Nhưng Trí Thâm trước khi chết nói cho ta biết, đóa Bạch liên (*sen trắng) được tôn sùng là bảo vật của Phật kia nhưng thật ra đã tìm được, chẳng qua là trời xui đất khiến, hoa sen khô héo, hạt sen ký sinh trên người tiểu tình nhân của Tề Phương Sóc. Qua mấy tháng, theo Quan âm Độ Mẫu* chuyển thế, hạt sen kia rốt cuộc ở trong thân thể Tam Cẩn thoát thai làm người.

(*Một nữ bồ tát trong phật giáo.)

Mà Phật tử kia, hiện tại chính là tiểu thể tử Bạch Liên của Yến Địa rồi.

Lúc vừa ngồi trên ngôi vị Hoàng đế, ta từng lấy lòng Tam Cẩn, nói cho y biết ta sẽ không động thể tử của Yến Mục Hưu. Thứ nhất ta không muốn đắc tội Tề Phương Sóc, thứ hai ta cũng không muốn thân thể Đoạn Niết hoàn toàn khỏe lên.

Thế nhưng hiện tại, đến loại thời điểm này, ta đã không còn biện pháp khác, e rằng chỉ có thể nuốt lời.

Ta vắn vế ngón tay hỏi Tô Lạc: “Mệnh Phượng vương, ngươi có thể kéo dài được bao lâu?”

Tô Lạc duỗi ra ba ngón tay thon dài: “Dùng kim thiên* cổ, kéo dài được ba tháng.”

(* cóc ba chân.)

Vừa đúng thời điểm vào triều... chỉ cần trong ba tháng này bắt cóc Phật tử đến Đẳng Linh, Đoạn Niết liền có thể cứu.

Ta lại để Tô lạc dùng cổ trùng bảo vệ tính mạng cho Đoạn Niết, sau đó quả nhiên thân thể Đoạn Niết thật sự tốt hơn. Hết sốt, người cũng có tinh thần.

Đây vốn là chuyện đáng phải vui mừng, nhưng nghĩ đến đây cùng lắm chỉ là ảo ảnh trong mơ, chẳng qua là biểu hiện giả dối của kim thiên cổ tạo ra, ta hiện tại quả thật cười không nổi.

“Hoàng huynh bệnh lâu như vậy, hẳn là gốc ở trong phòng đến buồn bực đi, chờ đến khi thời tiết mát mẻ hơn, ta liền dẫn huynh ra ngoài phơi nắng được không?” Ta một bên cẩn thận bón thuốc, một bên nói chuyện phiếm với Đoạn Niết.

Bệnh khí trên mặt hắn vẫn chưa hoàn toàn biến mất, nhưng so với mấy ngày trước cũng là ngày đêm khác biệt rồi.

Hắn tựa ở đầu giường, vẫn nhìn ta, biểu tình vô cùng trầm mặc, bỗng nhiên, hắn mở miệng nói: “Đoạn Quỳ, ta có phải là sắp chết hay không?”

Tay cầm muỗng chợt dừng, ta ngơ ngác nhìn về phía hắn.

25. Chương 25

“Xem ra ta đã đoán đúng.” Hắn lộ ra biểu tình quả nhiên là vậy, lại khiến ta lập tức ý thức được hắn vừa rồi chỉ là gạt ta mà thôi.

Ta đưa muỗng thuốc cuối cùng đến bên môi hắn, cố gắng chống đỡ vui vẻ nói: “Hoàng huynh không cần lo lắng, ta sẽ vì huynh tìm tới thuốc hay chữa bệnh, rất nhanh huynh sẽ khá hơn.”

Đoạn Niết không nói thêm gì nữa, ta cầm chén thuốc đưa cho cung nhân bên cạnh, nói: “Hoàng huynh nghỉ ngơi thật tốt, buổi tối ta lại tới thăm huynh.” Dứt lời muốn đứng dậy rời đi.

Vừa đi vài bước, giọng nói trầm thấp của Đoạn Niết liền vang lên sau lưng.

Hắn nói: “Người tốt nhất đừng nên đánh chủ ý lên Phật tử kia.”

Hắn luôn rất thông minh, lập tức nghĩ đến ‘thuốc hay’ trong miệng ta là gì.

Ta siết chặt ngón tay, xoay người nói: “Hoàng huynh là cố kỵ Tề Phương Sóc sao? Động đến Phật tử, chỉ sợ y cũng sẽ không bao giờ tha thứ cho huynh rồi, huynh là đang lo lắng cái này?”

Đoạn Niết liếc nhìn ta, nói: “Nếu như người động đến Bạch Liên, Yến Địa tất phản, đến lúc đó lại được mấy chữ hầu nghe người điều lệnh? Người từ bỏ thiên hạ này sao?”

Không có hắn, muốn thiên hạ này thì có ích lợi gì? Ta biết hắn nói cũng đúng, nhưng hiện tại ta không quản được nhiều như vậy.

Ta thầm thở dài một hơi, lên không được xuống không xong, trợn mắt nói: “Ta có thể giết được Tổng Phủ, cũng không sợ một Tề Phương Sóc! Hoàng huynh không cần lo lắng việc này, ở trong cung dưỡng bệnh cho tốt là được rồi, hết bệnh rồi mới có khả năng vì Đại Hạ, vì quả nhân dốc lòng hết sức.” Nói xong phất áo rời đi.

Từ Đẳng Linh đến đô thành Thuận Nhiêu của Yến Địa, ra roi thúc ngựa cũng mất mười mấy ngày, vừa đi vừa về phải hơn một tháng. Thân thể Đoạn Niết kéo dài không được, vì thế ta cho gọi một đội Hồ bí vệ tinh nhuệ, tổng cộng hơn hai mươi người, phái bọn họ âm thầm đi đến Thuận Nhiêu, bắt cóc Phật tử ra khỏi Yến Địa.

Ta bình sinh không thích giết chóc, cũng không phải Đế vương tàn nhẫn thích bóc lột. Nhưng vì Đoạn Niết, ta nguyện ý làm một hôn quân.

Trong mười mấy ngày này, lòng ta vẫn luôn nóng như lửa đốt, chỉ sợ xảy ra sự cố, dù sao chuyện này cũng liên quan đến Đoạn Niết, một chút cũng có thể xảy ra sai sót.

Mà dường như muốn phân cao thấp với ta, ta bên này cả ngày lo lắng không yên, vội vã cuống cuống, Đoạn Niết bên kia rồi lại mỗi ngày cho cá ăn đùa giỡn hài tử*, vô cùng vui vẻ.

(*Con e quỳ ak.)

Dường như hắn đã hoàn toàn không để ý đến sinh tử, đối với thế gian này không còn gì để lưu luyến. Quyền thế như mây, ta lại càng ở bên ngoài phù vân. (*mây trời.)

Hồ bí vệ chậm chạp không có tin tức, dưới tình huống tâm phiền ý loạn, ta rốt cuộc ằm ỉ với Đoạn Niết một trận.

Căn nguyên, là hắn nói sau khi chết đi muốn được chôn ở Thượng Địa.

Những lời này giống như đem dầu sôi tưới lên ngọn lửa cuộn cuộn không dứt, trong khoảnh khắc liền đốt sạch lý trí của ta.

Ta vất vả khổ cực vì hắn như vậy, cuối cùng ngược lại là một mình ta đơn phương*, hắn căn bản không quan tâm!

(* nhất đầu nhiệt.)

Đoạn Niết đùa giỡn với hài tử trong ngực, dường như đang nói đến chuyện của người khác: “Tề Phương Sóc không có khả năng để người dễ dàng bắt con y đi, người đẹp bỏ ý niệm đó đi.”

Ta nghiêng rằng nghiêng lợi: “Ta làm tất cả nhưng cũng là vì huynh!”

Ánh mặt trời mùa thu cũng không quá gay gắt, cũng không đến mức yếu ớt, thân thể Đoạn Niết khá hơn một chút liền thường xuyên ra vào ngự hoa viên, không có việc gì sẽ thường ngắm cá bơi nểng, có đôi khi sẽ ôm Đoạn Tân.

“Vì ta?” Hắn nghe vậy liền dừng lại động tác trên tay, nhìn về phía ta, đôi môi màu tím hiện ra một nụ cười lạnh: “Ta biến thành cái dạng này, chẳng lẽ không phải vì người sao?”

Hắn luôn biết rõ lời nào có thể lấy mạng ta nhất, luôn luôn như thế.

Hắn hận ta, từ lúc ta phản bội liền bắt đầu hận ta, hắn còn sống là vì trả thù ta, hiện tại không muốn sống cũng là vì trả thù ta!

Hắn biết rõ ta không muốn hắn chết, hắn biết rõ những lời ta nói kia cùng lắm chỉ là những lời nói nhảm, hắn đều biết...

Gạt xuống khay điểm tâm trên bàn đá, tiếng đồ sứ vỡ vụn liên hồi, tiếng vang thật lớn khiến Đoạn Tân hoảng sợ, không lâu sau nó liền khóc lớn.

“Không sai, huynh có thể như vậy đều là vì ta, ta tự biết mình đuối lý. Nhưng huynh nhớ kỹ, Đoạn Niết...” Ta chống hai tay lên bàn, hung ác nói: “Cho dù huynh chết, ta cũng sẽ không đưa huynh về Thượng Địa. Ta sẽ chôn huynh trong lăng tẩm của ta, chôn phía bên trái ta!”

Trong Vương lăng (*lăng mộ của vua.), Đế bên phải, Hậu bên trái.

Rốt cuộc sắc mặt Đoạn Niết thay đổi, hoàn toàn trầm xuống, ngay cả Đoạn Tân khóc rống trong ngực cũng không để ý tới nữa.

“Xem ra người là muốn ta chết cũng không thể yên lòng.”

Ta cùng hắn tựa như đã mất đi năng lực nói chuyện bình thường với nhau, chỉ cần ở cùng một chỗ, không quá hai ba câu liền có thể cãi vã.

Rõ ràng khi còn bé ta kính hân thương hân như vậy, nhưng đảo mắt rồi lại biến thành kẻ thù.

Ngày hôm đó rốt cuộc tan rã trong không vui, cùng đêm đó, Hồ bí vệ ở Yến Địa liền truyền đến tin tức.

Ta còn cho rằng sẽ là một tin tức tốt, đến khi cẩn thận đọc, khí lực trên người giống như lập tức bị rút hết đi, cả người thoáng cái ngã ngồi xuống đất.

Hai tay run run, ta nhìn chăm chăm vào từng câu từng chữ trên tờ giấy kia, ghi vào trong lòng, mặc chúng nó hóa thành từng ngọn đao, khiến trái tim ta vết thương lỗ chỗ.

“Tại sao lại như vậy...” Nhắm mắt lại, ta đưa tay chống đất, hơi siết chặt, móng tay cào qua mặt đất trơn bóng, không để lại bất kỳ dấu vết gì.

Ta cảm thấy trong mắt chảy xuống chất lỏng nóng hổi, rồi lại không có tâm tư đi suy nghĩ đó là thứ gì. Gập người, vùi mặt vào giữa hai khuỷu tay, giống như tạo ra cho mình một bức tường an toàn.

Dây cung nhiều ngày kéo căng, rốt cuộc bị chặt đứt.

Ta ở trong đại điện không một bóng người, giống như đã thú lâm vào tuyệt cảnh, phát ra từng tiếng gào trầm thấp, cho đến khi kiệt sức.

Lúc giống như âm hồn đi đến Phượng Ngô cung, Đoạn Niết đang đọc sách dưới ngọn đèn, nhìn thấy ta tới, cũng không đặt sách xuống, như trước chăm chú nhìn ta.

Ta chậm rãi đi đến bên cạnh hắn, nhẹ giọng kêu hắn: “Hoàng huynh...” Không đợi hắn trả lời, ta liền ngồi xuống đất, ủy khuất giống như khi còn bé vậy, gối lên đùi hắn.

Hắn rốt cuộc đặt sách xuống, bị hành động của ta khiến cho có chút không hiểu.

“Người làm gì vậy?”

Hắn nhất định lại cho rằng ta nổi điên.

Ta nhắm lại hai mắt đau xót, nói: “Ta sai rồi.”

Yên tĩnh trong chớp mắt, Đoạn Niết bình tĩnh nói: “Bọn họ không thành công.”

Bọn họ là ai, không cần nói cũng biết.

Hốc mũi ta cay cay, khóe mắt chảy lệ: “Bạch Liên căn bản không có ở Yến Địa, nó đến Ma Vân Tự, mà Ma Vân Tự ở đảo Hỏa Hi của Đông Hải Ngoại, xuất phát từ đô thành Thuận Nhiêu của Yến Địa, vừa đi vừa về cũng phải mất hơn hai tháng...”

Hỏa Hi Đảo là nơi vùi xương* của Ma Vân lão tổ, từ khi Trí Thâm phản bội Ma Vân Tự, mang theo ngoại nhân lên đảo tìm kiếm sen tiên, hủy hoại sự thanh tịnh của Tổ sư gia, trụ trì Ma Vân Tự liền quyết định rời xa Trung Nguyên dời đến hòn đảo này, túc trực bên linh cữu của Ma Vân lão sư.

(* mai cốt chi địa.)

Bạch Liên thân là Phật tử, lại là thế tử của Yến Địa, cũng không biết những hòa thượng kia như thế nào thuyết phục Tề Phương Sóc, cũng để cho nó đi theo.

Cuối cùng không còn hy vọng, Đoạn Niết chỉ còn thời gian không quá ba tháng.

Ta lúc đầu vốn cho là mình cùng hắn còn có mười năm, hai mươi năm, thậm chí ba mươi năm, bốn mươi năm, nhưng vậy mà chỉ còn hơn bảy mươi ngày.

Vậy mà chỉ còn... thời gian ngắn ngủi như vậy.

“Ta sai rồi, ta thật sự biết sai rồi..”

Đoạn Niết vươn tay sờ mặt ta, sờ đến một tay nước mắt, khẽ cười một tiếng, nói: “Vương nghiệp không thể suy, vận mệnh quốc gia không thể đoạn (*cắt đứt). Nếu như làm Hoàng đế, phải lấy đại cục làm trọng, không thể có tư dục cho bản thân. Cái này chính là ý trời, là trời muốn ta chết, là trời không đành lòng Đại Hạ trải qua thăng trầm, người không cần phải để ý.”

Không cần để ý? Ta làm sao có thể không để ý?

Ông trời nhân từ, không đành lòng để Đại Hạ trải qua thăng trầm, ta tự xưng là thiên tử, là nhi tử của trời, ngược lại không cách nào cảm nhận được chút ân huệ từ ông.

Không phải do ta làm chuyện sai lầm, cho nên lão thiên gia đây là muốn trừng phạt?

Ta đây nhận sai, ta biết sai rồi, có thể đừng cướp đi Đoạn Niết được không?

“Ta thật sự biết sai rồi...” Cho nên không được chết, không được rời khỏi ta.

Cả đêm kia, ta gối trên đùi Đoạn Niết, lệ rơi đầy mặt lặp đi lặp lại mấy chữ này, khóc đến không thể kiềm chế được.

26. Chương 26

Không thể trông cậy vào Phật tử, nhưng ta vẫn không muốn buông tha cho hy vọng. Phàm là có một khả năng nhỏ nhoi, ta cũng không nguyện buông tha.

Ta phát bằng vàng kêu gọi danh sĩ*, chỉ cần có thể dâng lên thuốc hay, hoặc là có biện pháp kéo dài tính mạng của Đoạn Niết, ta liền cho phép bọn họ cả đời hưởng vinh hoa phú quý.

(* thời xưa chỉ những người rất có danh vọng nhưng không làm quan.)

Ban đầu còn có không ít người vì phú quý mà đến, dâng lên các loại dược liệu quý hiếm như nhân sâm nghìn năm, Thiên Sơn tuyết liên*, nhưng những thứ này trong cung đều có, ta cần bọn họ hiến làm gì? Lôi bọn họ ra cổng cung đánh một trận, cơn sóng hiến dược lúc này mới bình ổn lại.

(* hoa sen trắng mọc trên núi tuyết Thiên Sơn)

Về sau, lại có không ít nhân sĩ giang hồ dâng lên các loại tà môn bí thuật cùng công pháp cường thân khiến người ta hoa mắt, cũng không phải cần thời gian dài mới thấy được hiệu quả, chính là quá mức âm độc, khiến người ta không biết là đang cứu người hay là hại người.

Bằng vàng dán tại đó, mỗi ngày đều sẽ có người vì thế mà đến, ta rốt cuộc mang theo hy vọng đi gặp bọn họ, rồi lại rốt cuộc mang theo thất vọng đuổi bọn họ ra khỏi cung.

Từng ngày từng ngày trôi qua, đã đến thời hạn một tháng, ta đã gần như điên cuồng, chỉ cần có bất luận khả năng ta đều bắt vùi, hy vọng có thể sinh ra kỳ tích.

Mà chính là dưới tìm kiếm vô vọng mà mù quáng như vậy, để cho người có bụng dạ khó lường thời cơ lợi dụng, trong số người vào cung diện thánh, thỉnh thoảng lẫn vào thích khách. Mặc dù đối phương cuối cùng đều bị ngự tiền thị vệ giết ngay bậc thềm, nhưng ta vẫn bị thương nhẹ.

Gã mở to hai mắt, chết không nhắm mắt, bảo vật nói muốn dâng cho ta bị ném dưới đất, cũng chỉ là một cành khô. Máu tươi chậm chạp chảy xuôi, nhuộm đỏ thềm đá trắng tuyết, mà ta so với việc gã ám sát, vậy mà hận gã lừa gạt ta hơn.

Gã không nên gạt a, khiến ta sinh ra hy vọng...

Rút ra trường kiếm bên hông thị vệ, ta bắt đầu chém xuống thi thể đã chết kia, thẳng đến khi máu thịt be bét khó phân biệt, mới thở hồng hộc dừng tay.

Mà chuyện này không biết như thế nào truyền vào tai Đoạn Niết, lúc gặp ta, hắn liền lộ ra vẻ mặt nghiêm túc.

“Bị thương?”

Ta bị thương trên vai, chỉ rách chút da mà thôi, cũng không đáng lo. Nhưng đám đại thần rồi lại giống như chết cha, khóc lóc muốn ta gỡ xuống bằng vàng, ta không nghe, bọn họ liền nghĩ biện pháp muốn Đoạn Niết khuyên ta.

“Không có việc gì, là ai ở trước mặt hoàng huynh ăn nói bậy bạ đi? Chỉ là vết thương nhỏ, không đáng nhắc đến.” Ta cố làm ra vẻ tiêu sái nói.

“Người ngược lại giống như đại hiệp hành tẩu giang hồ.” Thời tiết lạnh dần, hắn đã sớm mặc áo lông, mặt vẫn không chút huyết sắc, “Vài ngày nữa liền dừng lại đi, để ta bớt chút tâm.”

Người liền muốn chết như vậy sao? Cứ như vậy rời khỏi ta sao? Ta nghĩ muốn thét lên với hắn, nhưng thời gian của ta và hắn đã càng ngày càng ít, ta thật sự không muốn trong thời điểm này lại cãi vã vì loại chuyện không có ý nghĩa này.

Ta ngồi xuống bên cạnh hắn, vẻ mặt mang theo ngoan ngoãn giả dối: “Được, ta không lộn xộn, hoàng huynh đừng nóng giận.”

Đoạn Niết nhẹ gật đầu, hỏi ta: “Người chuẩn bị chầu hầu vào triều như thế nào rồi?”

“Đã chuẩn bị tốt, vài ngày nữa Tề Phương Sóc sẽ đến, ta lại để y... tới gặp huynh.”

Đoạn Niết nở nụ cười: “Rất tốt!”

Ta cần môi, trong lòng tràn đầy cảm giác khó chịu.

Kể từ ngày biết thời gian của Đoạn Niết không còn nhiều, ta liền một khắc cũng không nguyện rời khỏi hắn, thậm chí buổi tối cũng muốn ngủ cùng hắn.

Nếu như là huynh đệ bình thường thì cũng chẳng có gì, nhưng hai ta đã xảy ra gần gũi da thịt, hắn có chỗ cổ kị, mỗi đêm trên mặt đều viết một vạn không muốn, sắc mặt ủ dột có thể nhỏ ra nước.

Ta nhưng rất vui vẻ, ở bên cạnh hắn, có thể cảm nhận được nhiệt độ trên người hắn, nghe được tiếng tim đập của hắn, ta liền có thể ngủ được an ổn.

“Giống như về tới khi ta còn bé...” Ta kể bên hắn, trong bóng đêm thấp giọng nói.

Bảy tám tuổi lúc trước, ta thường xuyên ngủ chung với Đoạn Niết, tư thế ngủ của hắn luôn rất ngay ngắn, nằm chính là nằm, nửa giường chính là nửa giường, ta rồi lại thích dán vào hắn, mỗi lần đều là lấn hắn đến tận góc giường.

Hắn có lẽ cũng nhớ ngày đó, nói: “Người từ nhỏ đã không thành thật.”

Ta dán mặt trên vai hắn, cười nói: “Hoàng huynh nói phải.”

Vừa nhớ tới khi còn bé, lại cảm thấy đau xót.

Mấy ngày nay ta mặc dù có thể cười có thể mắng, nhìn không khác người thường, nhưng trong lòng ta biết rõ, cái đó chỉ là giả dối, lừa gạt người.

Trái tim ta chưa lúc nào thả lỏng, chỗ đó nặng trĩu trách nhiệm, ngày càng tích lũy tuyệt vọng cùng thống khổ, cùng chán nản vì bản thân vô năng.

“Tại sao lại khóc?” Trong bóng tối, bàn tay Đoạn Niết phủ lên đầu ta, trong giọng nói mang theo thở dài.

Nước mắt cứ như vậy không tiếng động chảy xuống, nếu như hắn không nói, ta thậm chí không phát hiện mình khóc.

Ta đột nhiên ôm eo hắn, áp sát mặt vào cánh tay hắn: “Không được chết, hoàng huynh, không được chết...”

Vì cái gì nhất định phải là Đoạn Niết? Vì cái gì nhất định là hắn? Thế gian này nghìn nghìn vạn vạn người, vì sao cứ nhất định là ca ca của ta?!

Thân thể hắn có chút cứng ngắc, lời nói vẫn trầm ổn như cũ: “Ta chết đi, người nên cảm thấy vui mừng.”

“Ta không vui! Tại sao lại phải vui chứ?” Ta càng ôm chặt hắn, cao giọng nói: “Rốt cuộc có thể thoát khỏi ta, vui mừng chính là huynh mới đúng! Huynh chết, ta sẽ giết Tề Phương Sóc chôn cùng huynh!”

Trong màn yên tĩnh, qua hồi lâu Đoạn Niết mới nói: “Ta chết đi, người thích giết ai thì giết, có quan hệ gì với ta?”

Đúng rồi, hắn luôn luôn lãnh khốc vô tình, sao có thể dễ dàng bị ta hù dọa?

Hắn có thể không chớp mắt giết A Cốt Na, giết phụ vương, Tề Phương Sóc thì tính là gì? Huống hồ, hắn căn bản biết rõ ta không giết được Tề Phương Sóc.

Vốn trên thế gian này, thứ hắn quan tâm nhất chính là mạng của mình, chỉ cần có thể sống, hắn nguyện ý vì nó trả giá hết thảy. Nhưng hiện tại hắn ngay cả mạng cũng không để ý nữa rồi, trên đời này liên không còn thứ gì đáng giá để hắn lưu luyến.

Vài ngày sau, đội ngũ của Yến Mục Hưu – Tề Phương Sóc đến Đằng Lĩnh, đi vào “Yến Triệu quán”. Lần này y một mình đến đây, cũng không mang theo Bạch Tam Cẩn.

Đoạn Niết biết được tin tức, liền bảo người cho mời y vào cung gặp mặt.

Mật báo đến từ Phượng Ngô cung, hai người họ nâng cốc nói lời vui, kẻ sát mà nói, cả ngày đều dính lấy nhau hồi tưởng lại một thời niên thiếu.

Trong lòng ta vừa chua xót vừa đau đớn, nếu như là trước kia ta nhất định phải thò một chân vào khiến bọn họ không trò chuyện được, nhưng hiện tại chỉ cần Đoạn Niết vui, ta liền tùy bọn họ.

Chư hầu lục tục đến Đăng Lĩnh, vào triều mấy năm trước, Đông Liệp (*săn bắn mùa đông) là tiết mục cần có, nhưng năm nay thân thể Đoạn Niết như vậy, ta không muốn khiến hắn rời khỏi Hoàng cung, liền hủy bỏ.

Đây là lần đầu tiên Đoạn Niết mặc triều phục có thêu biểu tượng của Thượng Địa cùng với các chư khác quỳ lạy ta. Bộ dạng hắn mặc triều phục rất đẹp, kiểu hoa văn thêu đỏ sọc đen, nổi bật lên uy nghiêm lại đoan trang của hắn.

Ta nhìn hắn cười cười, lúc này mới dời mắt đi.

Kim thiên cổ thật sự là đồ tốt, nó khiến cho Đoạn Niết hoạt động tự nhiên, dường như đã trở thành người khỏe mạnh bình thường, có đôi khi ta gần như đã quên đi kỳ hạn đang không ngừng đến gần kia.

Cát bên trong đồng hồ cát, luôn là bất tri bất giác rơi xuống. Nhìn như còn rất nhiều, nhưng kỳ thật đã sớm đến ngày chảy xong.

Từng giờ từng khắc ta đều khẩn cầu ông trời, để cho ngày đó tới chậm một chút, chậm một chút nữa.

Nhưng nó rốt cuộc vẫn đến.

27. Chương 27

Suy yếu của Kim thiên cổ đến quá nhanh, chỉ qua mấy ngày, Đoạn Niết liền ngay cả đường cũng đi không được nữa rồi.

Đăng Lĩnh hạ xuống càng nhiều tuyết, trời đất bao phủ trong tấm áo bạc.

Rõ ràng hai ngày trước vẫn còn cùng các chư hầu nói chuyện trên trời dưới đất, trên yến tiệc cạn chén nâng cốc, đảo mắt một cái hắn chỉ còn có thể nằm yên trên giường, ngay cả nói một câu đều là dùng hết sức.

Các chư hầu lần lượt ghé qua thăm hắn, mấy người có giao tình, ví dụ như Tề Phương Sóc, Ngôi Linh Quân, cơ bản mỗi ngày đều tới.

Bọn họ cũng vô cùng rõ ràng, đại nạn của Đoạn Niết đã tới, mỗi một lần gặp mặt đều có thể là lần cuối cùng.

Ngày hôm đó, hắn ngồi dậy nói tinh thần của mình tốt hơn nhiều, muốn đi đến hoa viên ngắm tuyết.

Ta sững sờ nhìn hắn, đột nhiên bị thương tràn đầy cõi lòng, ta biết hắn đây là hồi quang phản chiếu.

Tự mình mặc đồ cho hắn, ta cẩn thận đỡ hắn đi ra sân, ngồi xuống trong đình, mặc hắn ngắm từng bông tuyết không ngừng bay lượn nơi chân trời cùng hàn mai* đang độ xinh đẹp ở đẳng xa.

(* :Hàn mai: mai nở trong mùa đông.)

Có đôi khi bị gió tuyết thổi bay vào đình, hắn đưa tay ra đón.

Ta sợ hắn bị đông lạnh, giúp hắn cài chặt áo choàng, nói: “Mau thu tay lại, rất lạnh a!”

Đoạn Niết nói: “Ta không cảm thấy.”

Ta biết hắn thật sự không cảm thấy lạnh.

Mấp máy môi, vành mắt ta nóng lên, nén dòng lệ làm mờ ánh mắt, không muốn tiếp tục nhìn hắn.

“Đời người như sương sớm, thiên địa xa vời vợi.” Hắn đột nhiên nói: “Kết thúc ngày hôm nay là vô cực*, ta chính là vẫn đầu không lại nó.”

(* vô cực: k có bắt đầu, k có kết thúc.)

(* , câu này k hiểu lắm.)

Lại nhin không được, ta quỳ gối bên chân hần, ôm lấy eo hần, vùi mặt vào hông hần, vì sắp đến ly biệt mà thương tâm muốn chết.

“Ca, đừng đi... ta cho huynh tất cả, ta cái gì cũng không cần, ta chỉ muốn huynh...” Ta sắp mất hần, ta rốt cuộc không giữ được hần. Cho dù là yêu hay hận, ta cuối cùng rồi chỉ có hai bàn tay trắng.

Thật đáng cười a, ta làm nhiều như vậy, cho dù là tranh giành ngôi vị Hoàng đế này hay là thiên miên, chỉ là vì có thể nắm hần ở trong tay, khiến hần không có cách nào rời khỏi ta, nhưng quanh đi quẩn lại, ngược lại hủy đi tính mạng của hần.

Đoạn Niết không biết bị câu nói nào của ta làm xúc động, cả người chấn động, một lúc sau một bên khe vuốt ve sống lưng ta, một bên nói: “Đoạn Quý, làm một Hoàng đế tốt. Người đã trưởng thành, đừng giống như đứa nhỏ.”

Ta ngẩng mặt lên, nuốt nước mắt nói: “Ta nghe lời huynh huynh liền không đi sao?”

Tay của hần ngừng lại, cứ như vậy lẳng lặng nhìn ta.

Ta mở to hai mắt, cũng thẳng tắp nhìn hần, mặc cho nước mắt không ngừng chảy xuống.

“... Nốt lệ chí này của người thật sự là hại người.” Hần thở dài, lau dưới mắt ta một cái, cũng không biết là lau đi lệ chí hay là lau đi nước mắt của ta.

Tay của hần rất lạnh, giọng rất nhẹ: “Bể một cành mai về đây cho ta, ta muốn bày trong tấm điện.”

“Được!” Ta đứng dậy, lau khô lệ trên mặt, đi đến chỗ mấy cây mai trong nội viện.

Từng nụ hồng mai chớm nở ướm át xinh đẹp, tỏa ra mùi thơm trong trẻo, ta bỏ chút công phu lựa chọn, bể một cành cảm thấy đẹp nhất, cẩn thận nâng nó trong tay, lúc này mới hài lòng bể một cành nữa.

“Hoàng huynh, cành này được không?” Ta có ý lấy lòng, chẳng qua là mới bước chân vào đình, nụ cười kia liền cứng lại bên môi.

Đoạn Niết vẫn ngồi ở chỗ kia, đầu nhưng lại cúi thấp xuống, hai mắt nhắm chặt, một bộ dạng bình yên, tựa như đang ngủ.

Cành hoa rơi xuống đất, bị ta không thèm quan tâm đạp qua. Chỉ cách vài bước ngắn ngủi, ta rồi lại giống như đi trên mũi đao, loạng choạng không vững.

Cuối cùng kéo Đoạn Niết vào ngực, cho dù đã có chuẩn bị, nhưng khi phát hiện hô hấp của hần không còn, thân thể lạnh lẽo giống khối băng, vẫn tan nát cõi lòng.

“Đoạn Niết...” Ta run rẩy gọi tên hần, “Đừng đối với ta như vậy.”

Nhưng lần này cho dù ta có kêu thế nào, hần cũng không bao giờ tỉnh lại nữa. Nếu không phải trong miệng thở ra sương trắng, ta quả thật cho rằng tất cả đều dừng lại.

Không ai dám kinh động ta, lại không có người dám tách ta ra khỏi Đoạn Niết.

Ta ôm hần, cứ như vậy qua mấy canh giờ, có lẽ là Lưu Phúc đi gọi đám người Tề Phương Sóc, Thân Lộc, Ngôi Linh Quân cùng nhau vào cung, không biết nói điều gì đó bên tai ta, chỉ có tiếng ông ông không nghe ra là gì. Nói một hồi, thấy ta ngồi yên không động, cuối cùng Tề Phương Sóc mất kiên nhẫn, một chương bỏ về phía gáy ta, dùng thô bạo mới khiến ta buông ra Đoạn Niết.

Lúc tỉnh lại thì, đã là đêm tối, ta ở trên giường mở mắt ra, hỏi Lưu Phúc Đoạn Niết đâu, vành mắt Lưu Phúc đỏ hoe: “Phượng vương đã nhập liệm.” (*đưa vào quan tài.)

Ta nghe vậy muốn rời giường, nhưng vừa ngồi dậy liền thấy hoa mắt từng trận, lại ngã trở về.

Lưu Phúc ngăn ta lại: “Bệ hạ, chú ý thân thể a!”

Ta tựa ở đầu giường nghỉ ngơi một lát, lại để cho ông ta hầu hạ thay quần áo.

Mặc là đồ tang thuần trắng, đây là lần thứ tư ta mặc bộ đồ này.

Lần đầu tiên là mẫu phi ta, lần thứ hai là vì Đại hoàng huynh, lần thứ ba là phụ vương, lần thứ tư, chính là vì Đoạn Niết.

Ta cả đời này, không biết còn phải mặc bộ đồ này mấy lần nữa. Hy vọng Đoạn Tân sống lâu hơn ta, đừng để ta mặc lần thứ năm.

Tiệc giá* của chư hầu, ta vốn không được túc trực bên linh cữu, nhưng Đoạn Niết là ca ca ta, Đại Hạ lại do ta định đoạt, cũng không có ai dị nghị.

(* để vương chết.)

Quan tài để ba ngày, đến ngày thứ ba, phải đóng quan tài rồi.

Lưu Phúc thấp thỏm hỏi ý kiến ta, ta cái gì cũng không nói, chỉ đi đến bên cạnh quan tài* của Đoạn Niết, nhìn hắn lần cuối cùng.

(*Nguyên văn là tử cung: quan tài của vương tước, đục làm bằng gỗ tử mộc quý báu.)

Vách quan tài dùng tơ lụa đen trắng đan xen đóng vào, trên người hắn mặc triều phục tôn quý, vẻ mặt bình thản.

Vuốt ve khuôn mặt lạnh như băng của Đoạn Niết, tham lam nhìn hắn, cảm thấy hắn chẳng qua là ngủ rồi, rất nhanh sẽ tỉnh lại. Nhưng ngực hắn sẽ không phập phồng, da thịt cũng mất đi độ ẩm, ta biết hắn không có khả năng tỉnh lại nữa rồi.

Gỡ xuống Bích hồng linh châu bên hông hắn, coi như là tưởng niệm cuối cùng, cắn răng một cái, ta quay người nói với Lưu Phúc: “Đóng đi!”

Quan tài Đế vương bốn lớp*, chư hầu ba lớp, hai lớp quách** bao ngoài.

(*Nguyên văn tứ trọng, theo mình hiểu vậy:D)

(** quan tài lớn chứa quan tài nhỏ thời xưa)

Tầng tầng, từ trong ra ngoài, từng cái đỉnh được đóng xuống nắp quan tài, mỗi tầng đều kín. Mỗi lúc đóng một cây đỉnh xuống, cung nhân đóng đỉnh cũng phải niệm lớn một câu điệu văn, ca tụng công lao của Phượng vương khi còn sống.

Sau khi đóng quan tài xong, chính là an táng. Đám người Tề Phương Sóc hy vọng quan tài Phượng vương có thể an táng ở Thượng Địa, nhưng bị ta bác bỏ.

Ta nói muốn chôn Đoạn Niết ở đỉnh Hạ Sơn, chôn trong Hoàng lăng, trong lăng tẩm của ta. Bọn họ hoảng sợ, ầm ĩ khiến ta cảm thấy muốn điên rồi.

Một chư hầu, cho dù là huynh trưởng của thiên tử, huynh đệ tình thâm, như thế nào có thể chôn ở bên trái Đế vương?

Nhưng chẳng có ai có thể khuyên bảo được ta, Đoạn Niết đã chết, trên đời này cũng không một ai có thể lay chuyển được ý chí của ta.

Tề Phương Sóc lạnh mặt phát tay áo rời đi, trước khi đi khiển trách ta hoang đường, hỏi ta muốn đặt Đoạn Niết đến chỗ nào.

Ta vẫn là đặt ở vị trí quan trọng nhất trong tim, cho tới bây giờ đều là vậy.

Cho dù hành động lần này có bị người trong thiên hạ chỉ trích thế nào đi nữa? Bất dung (*Không tha) thì sao? Thiên tử của Đại Hạ là ta, chúa tể cũng là ta, ai dám không phục?

Cuối cùng Đoạn Niết cũng chôn vào Hoàng lăng, đối diện với Cửu Hào tháp.

Bốn góc xe ngựa treo chuông đồng, ở giữa gắn hoa tang màu trắng, trước sau tổng cộng trăm người giong cờ, che dù, trong tay cầm giấy đốt (*), mình khí (*đồ chôn cất theo người chết), chậm rãi đi về phía núi.

Đám người Tề Phương Sóc cưỡi ngựa canh giữ bên cạnh, từng người sắc mặt nghiêm nghị.

Một cuộc triều kiến, cứ như vậy trở thành ly biệt của Đoạn Niết cùng chư hầu.

Đội ngũ đưa tang thật dài, dường như mỗi người đều đang khóc, chỉ có ta không khóc.

Từ thời khắc Đoạn Niết chết đi, ta rút cuộc không khóc nữa.

Buồn nào bằng lòng người đã chết*, đại khái là vậy đi.

(* () Ai mặc đại vu tâm tử, nhi nhân tử diệc thứ chi – Trang Chu – Không gì buồn bằng lòng người đã chết, người chết không đáng sợ bằng lòng chết.)

28. Chương 28

Sau đầu thất* Đoạn Niết, các chư hầu lần lượt rời đi, chỉ để lại Thân Lộc cùng một ít quan viên của Thượng Địa. Phương vương không người thừa kế, truyền thừa tước vị còn cần ta định đoạt.

(*đầu thất : 7 Ngày đầu thất: cúng 7 ngày sau khi qua đời, tập tục hạ táng của người TQ, căn cứ vào thời gian người chết, kết hợp với thiên can địa chi để tính toán canh giờ cho chính xác; nhưng hầu hết mọi người đều cho rằng đầu thất là ngày thứ bảy sau khi một người qua đời. Còn có tập tục cúng tam thất (21 ngày), ngũ thất (35 ngày), thất thất (49 ngày).

Lúc Tề Phương Sóc đi gió tuyết cực lớn, gió Bắc vòng quanh hạt tuyết, thổi khiến mặt người phát run, ta cũng y cứ như vậy đứng tạm biệt tại cổng thành. Kỳ thật ta vốn có thể không cần tiễn y, nhưng trong Hoàng cung quá lạnh rồi, ta muốn ra ngoài một chút.

“Người sinh ra năm thứ hai, ta tới Đằng Lĩnh triều kiến, lúc ấy ngươi vẫn còn rúc bên cạnh Đoạn Niết, đối với hần rất quyến luyến. Sau khi ta kế thừa tước vị quay về Yên Địa, thường xuyên lo lắng hần chỉ một mình, thấy ngươi mới rút cuộc yên lòng. Hần ở trong cung này có thể có người làm bạn, tốt xấu cũng không phải tịch mịch.” Nói xong lời này, gã trở mình lên ngựa, cuồng phong phản phật, áo choàng trắng như tuyết vờ trên không trung một đường cung thật dài.

Ta không biết tại sao Tề Phương Sóc lại nói với ta những lời như vậy, vị Hầu Gia của Yên Địa này bao giờ cũng ăn nói ngắn gọn, biểu tình trầm mặc, nhưng y một chút cũng không nói sai —— lẽ loi một mình trong Hoàng cung này, thật sự rất cô đơn lạnh lẽo.

“Bệ hạ...” Thân Lộc lo lắng chăm chú nhìn ta, muốn nói lại thôi.

Ta nhìn trời, lại liếc nhìn Cửu Hào tháp cao ngất phía xa, nói với y: “Cùng quả nhân đến Cửu Hào tháp đi, chỗ đó có thể nhìn dưới núi.”

Mới Thân Lộc run run, sau đó rút cuộc vẫn gật đầu, cùng ta đi tới Cửu Hào tháp.

Trong Cửu Hào tháp thờ phụng chín vị nguyên lão khai triều và Thái Tổ cùng nhau tranh đấu giành thiên hạ, là chủ nhân ban đầu của chín vùng đất phong. Bởi vì không có lệnh cấm, chỗ đó rất đông người đến viếng, trước Tháp sương khói lượn lờ, nghiễm nhiên trở thành một nơi cầu phúc cầu danh lợi của dân chúng.

Bình thường thật sự không lập lệnh cấm, nhưng ta là thiên tử, đề phòng có người đụng đến ta, thời điểm ta cùng Thân Lộc đến, Tháp cùng bốn phía quanh Tháp vẫn là trống trải.

Trước kia ta thường xuyên tới nơi này, bởi vì đây là nơi cao nhất Đằng Lĩnh, leo lên lầu thứ chín của Cửu Hào tháp, có thể nhìn thấy trời đất sông núi bát ngát đằng xa.

Ta chưa bao giờ nghĩ tới có một ngày ta leo lên Cửu Hào tháp, là vì có thể nhìn đến dưới núi, nhìn thấy Hoàng lăng, nhìn đến nơi chôn cất xương cốt của Đoạn Niết.

Đứng trên đỉnh tháp một canh giờ, Thân Lộc đã cóng đến độ môi phát xanh, ánh sáng cũng dần mờ nhạt. Ta rút cuộc lưu luyến liếc nhìn về phía dưới núi, đối với câu nói đi thôi của Thân Lộc, lúc này mới xuống tháp.

Thời điểm đi xuống, trước tháp đang có một bóng lưng già nua đang một mình quét tuyết, trên người mặc áo bông màu xám không cũ cũng không mới, lúc trước ta đã từng thấy ông ta vài lần, là người giữ tháp.

Bỗng nhiên trong lòng hơi động, dựa theo xúc động, ta tiến lên gần trước mặt ông ta, mở miệng hỏi: “Ông ở chỗ này đã bao nhiêu năm rồi?”

“A?” Lão hán ngẩng đầu, vừa nhìn thấy ta, sợ tới mức lập tức quỳ rạp xuống đây, “Bệ hạ thánh an!”

Ta phát phát tay: “Được rồi, đứng lên đi.” Sau đó hỏi lại câu vừa rồi một lần nữa.

Lão hán cũng không biết dụng ý của ta, chỉ có thể run rẩy nói: “Bẩm Bệ hạ, lão nô đã trông coi tòa tháp này ba mươi năm rồi.”

“Chưa từng nghỉ ngơi?”

“Chưa bao giờ.”

Ta mấp máy đôi môi khô nứt: “Vậy ông còn nhớ, hơn mười năm trước... Phượng vương ở chỗ này quỳ ba ngày, cầu phúc cho ta?”

Chuyện này cũng không tính là chuyện nhỏ, hẳn là cũng có người nhớ tới đi? Ta chỉ muốn biết rõ thêm chút chuyện về Đoạn Niết mà thôi, cho dù là hẳn làm cho ta, hay là hẳn không phải vì người, ta đều muốn biết.

Không nghĩ tới lão hán ngay cả nhớ lại cũng không cần, nghe ta hỏi xong liền không ngừng gật đầu nói: “Nhớ rõ nhớ rõ! Phượng vương đã tới, quỳ ba ngày, mỗi tầng đều quỳ, cuối cùng còn viết một tấm lụa phúc, buộc trên cây đại thụ ngoài kia.” Dứt lời ông ta còn cầm cái chổi trong tay chỉ chỉ, ta nhìn theo hướng đó, phát hiện là một gốc đa khổng lồ, tán cây cực lớn, dường như che khuất bầu trời.

Phía trên vốn nên buộc rất nhiều dây vải đỏ thắm, chẳng qua là bị tuyết rơi nhiều, đều bị che kín.

Dải phúc của Đoạn Niết viết cho ta, cũng ở đó.

“Người tới!”

Lưu Phúc cùng Thân Lộc tiến lên, hỏi ta có dặn dò gì, ta chỉ vào cây kia, để bọn họ tháo ra toàn bộ dây buộc trên cây, ta muốn xem từng cái một.

Đó là một mệnh lệnh cực kỳ quái lạ, nhưng hết cách rồi, bọn họ vẫn làm theo.

Từng Hổ bí vệ nhanh tay lẹ chân, vài cái liền trèo lên cây. Cởi bỏ từng dây buộc dài mảnh, sau đó ném xuống đất, lại được người tập trung lại cho Lưu Phúc, Lưu Phúc lại đưa từng cái cho ta.

Thân Lộc nói: “Bệ hạ muốn tìm cái gì? Ta và người cùng nhau tìm đi!”

Ta nhìn y một cái, nói: “Tìm lời cầu Hoàng huynh viết cho ta.”

Thân Lộc sững sờ, nói một câu đã biết, lập tức quay người đi đến chỗ cây.

Dây buộc trên cây qua năm này tháng nọ, đã tương đối nhiều, cùng nhau tìm, liền tìm đến khi mặt trời lặn xuống đằng Tây.

Tuy có người che dù cho ta, nhưng tuyết lớn như vậy vẫn khiến đầu vai ẩm ướt không ít, ta rồi lại không cảm thấy lạnh lẽo chút nào.

Theo thời gian dần trôi, người càng ngày càng khô, tâm cũng càng ngày càng trầm.

“Đã tìm được! Đã tìm được!” Bỗng nhiên, Thân Lộc vui vẻ nắm một dây buộc chạy về phía ta, nửa đường thiếu chút nữa trượt té chống vó, “Bệ hạ, là nét chữ của Phượng vương!”

Ta vội vàng nắm lấy dây buộc từ tay y, có thể là cồng quá lâu, ngón tay không nghe theo chỉ huy, trắc trở một hồi mới run rẩy cởi ra dây buộc.

Chỉ thấy trên dải phúc màu đỏ, viết một hàng chữ mạnh mẽ hữu lực.

“Ông trời làm chứng, ta nguyện giảm thọ của mình, để đổi cho tiểu Cửu... cuộc đời bình an hạnh phúc.” Vừa nhìn vừa niệm, đến mấy chữ cuối cùng, giọng của ta đã là không thể nghe thấy.

Nhắm mắt lại, ta xem nó như vật quý mà cất vào ngực.

Thân Lộc tìm được, y dĩ nhiên đã xem qua nội dung, lúc này miệng lưỡi vụng về, một bộ không biết an ủi ta như thế nào.

“Các người đừng đi theo ta, quả nhân muốn ở một mình.” Để lại mệnh lệnh như vậy, ta cũng không thèm quan tâm bọn họ có nghe hay không, một mình đi thẳng ra ngoài.

Ta không bung dù, tuyết lại lớn như vậy, chưa đi được hai bước liền cảm thấy cái rét lạnh tận xương xuyên qua quần áo, chui vào từng tắc bên trong.

Nắm chặt vật áo, ta che lại dải phúc cũ nát kia, trong hoảng hốt lại có loại ảo giác ấm áp.

Đã có nó, ta có thể chống lại rét lạnh, không sợ gió tuyết. Chỉ cần có nó.

Chỉ cần có... Đoạn Niết.

“Hoa mai —— cao đây! Dụ đầu —— tô đây!” (*bánh khoai môn.)

Ta một mực vui đầu bước đi, cũng không biết bản thân đã tới nơi nào, thời điểm lấy lại tinh thần, chỉ thấy cách đó không xa có một hán tử trung niên đẩy xe rao hàng.

Trong hẻm nhỏ vắng lặng, không có bóng dáng người đi đường, chỉ có hai ta đứng độ nơi ngõ hẻm.

Trong lồng hấp không ngừng bốc hơi nóng, mùi thơm trong veo thoải tới, ta bởi vậy nhận ra, đối phương là người bán hoa mai cao.

Lần trước ta ngồi trong xe, đều thông qua Lưu phúc truyền lời, bởi vậy hôm nay gã cũng không nhận ra ta.

“Cho ta một lồng hoa mai cao.” Ta đi lên trước, hỏi gã mua bánh ngọt, thời điểm trả tiền làm thế nào cũng tìm không thấy ngân lượng.

Ta đường đường thiên tử Đại Hạ, mà ngay cả xu tiền cũng không có.

Bất đắc dĩ, ta tháo xuống ngọc bội bên hông, đưa nó qua,

Người bán hàng thấy vậy cuống quýt đẩy về: “Ài người làm gì vậy, một lồng mai hoa cao của ta đây ở đâu có giá trị như vậy!”

“Ta không mang tiền.” Ta ăn ngay nói thật.

Người bán hàng nhăn mặt, có chút khó xử lý, đúng lúc này, một giọng nữ cắt ngang: “Ta thay vị công tử này thanh toán đi.”

Quay đầu nhìn về phía đối phương, thấy là một phu nhân (*phụ nữ đã có chồng) bình thường.

Người bán hàng dường như hết sức quen thuộc với nàng, cười nói: “Sao có thể để Lệ nương nàng trả tiền!” Nói xong nhìn về phía ta, “Được rồi, ngày tuyết nhiều người còn có thể quan tâm đến buôn bán của ta, chính là hai ta có duyên, một lồng điểm tâm không đáng giá mấy đồng tiền, người cảm thì cứ cảm đi, không cần trả tiền!”

Ta gật đầu, nghĩ khi về lại để cho Lưu Phúc ban thưởng cho gã, đưa tay nhận lấy hộp bán gã đưa tới.

“Hoa mai cao này không phải ta khoe khoang, là nhà duy nhất ở Đằng Lĩnh, ngay cả Hoàng thân quốc thích đều thích ăn, trước kia Phượng vương trả nghìn vàng hỏi mua công thức gia truyền bánh ngọt này của ta, ta cũng không bán, vật của tổ tông để lại, không nỡ bỏ a!”

Thời điểm gã nói nửa câu đầu, ta cho là gã đang nói giống lần trước, bất ngờ không kịp đề phòng nghe đến tên của Đoạn Niết, nhất thời có chút sững sờ.

“Phượng vương?”

“Người không tin?” Gã xem phản ứng của ta thành không tin, chỉ về phía Lệ nương nói: “Người đừng không tin a, vị này chính là tỷ tỷ từng hầu hạ qua quý nhân trong phủ Phượng vương, ngay cả đường kim thánh thượng cũng hầu hạ qua a!” Trước kia Phượng vương mỗi lần muốn mua hoa mai cao, quần sự đều là gọi nàng đi mua, Lệ nương nàng nói có đúng không?”

Lệ nương oán trách liếc gã một cái, nói: “Ta đã xuất phủ lập gia đình, nhắc lại cái này làm gì a”! Trong miệng nàng nói không nhắc tới, lại tự mình nói tiếp: “Ai, trước kia Phượng vương nhìn qua nghiêm khắc, đối với Bệ hạ nhưng lại thật tốt. Bệ hạ thích ăn mai hoa cao, người cái đồ chết bầm (* sát thiên đao) lại không chịu giao ra công thức, hắn liền mỗi ngày đều sai người đi mua, nhất định phải tươi nhất mới nhất mới có thể cho Bệ hạ dùng. Có lần Bệ hạ không cẩn thận bị thương, hắn gọi ta đưa thuốc vào nội cung, còn phải nói là Vương phi đưa. Người tốt như vậy, ngay cả con cái đều không lưu lại, thật đáng tiếc.” Nói đến phần sau, chính là không cầm được thốn thức.

Nàng biết rõ chuyện mai hoa cao, còn biết chuyện đưa thuốc, có lẽ thật sự đã từng hầu hạ trong phủ Đoạn Niết.

Chẳng qua là nàng lại không nhận ra ta tới.

Cũng không biết là mấy năm này ta thay đổi quá nhiều, hay là mấy ngày nay quá mức người không ra người quỷ không ra quỷ.

Ta cầm hộp điểm tâm, cũng không nghe bọn họ sau đó lại đàm luận mấy thứ gì đó, yên lặng chậm rãi rời đi.

Tuyệt càng lúc càng nhiều, lớn đến mức ta gần như không thấy rõ con đường trước mặt.

Đi tới trước, chân mềm nhũn, cả người đều quỵ rạp xuống đất.

“Bệ Hạ!” Thân Lộc hắn là một mực đi theo ta, vội lao từ sau đến, vẻ mặt tràn đầy lo lắng muốn đỡ ta lên.

Ta nắm tay lấy cánh tay y, thì thào hỏi y, càng giống như tự hỏi mình: “Cơn ác mộng này, đến khi nào mới có thể chấm dứt?” Nói xong câu đó, trước mắt tối sầm, ta liền gục ngã.

29. Chương 29

Ta đứng trong trong xuân sắc mông lung, xung quanh sắc màu rực rỡ, côn trùng râm ran, cách đó không xa là một hồ nước khổng lồ. Mặt hồ như gương, đường như nối thẳng đường chân trời.

Khi ta nhìn thấy bóng dáng cao lớn kia, hắn cứ như vậy đưa lưng về phía ta, lẳng lặng đứng trước hồ nước, một bộ áo choàng lông màu đen, đầu đội tử kim quan*. Không cần quay đầu lại, ta cũng có thể biết hắn là ai.

(*Tử kim quan (): còn gọi là Thái tử khôi, mũ trụ chụp trên đỉnh đầu.)

“Hoàng huynh...” Ta gọi hắn, đồng thời ta cũng rõ ràng ý thức được, mình ở trong mộng.

Chỉ có trong mộng, ta mới có thể gặp lại hắn. Mà giấc mộng này ta đã gặp rất nhiều lần, mỗi lần đều là như thế này, hắn đưa lưng về phía ta, cho dù ta gọi thế nào, hắn đều vô tình không một lời hồi đáp, cũng không chịu quay đầu lại.

“Huynh muốn vương vị này, ta liền cho huynh, cầu huynh quay đầu liếc ta một cái...”

Hắn không nhúc nhích, đứng lặng bên hồ giống như một tượng đá.

“Ta thật sự nhớ huynh, huynh nói chuyện với ta được không?”

“Ca ca...”

Ta liên tục nói với hắn, có thể là lời khẩn cầu của ta rốt cuộc nổi lên hiệu quả, tấm lưng kia khẽ nhúc nhích, rốt cuộc mở miệng.

Hắn nói: “Người bây giờ nói dễ nghe, đến lúc đó lại không biết nghĩ ra trò quỷ gì.”

Đã lâu như vậy, đây là câu nói đầu tiên cũng là duy nhất mà hắn nói với ta! Ta vừa vui vẻ lại ủy khuất, vui vẻ hắn rốt cuộc để ý tới ta, ủy khuất ta rõ ràng nói đều là nói thật, hắn lại không tin ta.

“Hoàng huynh, ta biết sai rồi, ta không nên không nghe lời huynh, không nên nghi ngờ huynh...” Ta đi từng bước về phía hắn, chậm rãi giang hai cánh tay, “Huynh đừng giận được không? Quay đầu lại liếc ta một cái đi.”

Ta muốn cảm nhận nhiệt độ của hắn, gắt gao ôm hắn, tốt nhất là không tách ta. Nhưng ngón tay vừa chạm đến áo lông của hắn, đột nhiên một trận gió to thổi qua, ta theo phản xạ đưa tay che mắt, lúc mở ra, Đoạn Niết đã đi vào trong hồ.

Vẫn như vậy... mỗi lần đều là như thế này! Ta càng đến gần hắn, hắn càng rời xa, vĩnh viễn để lại cho ta một bóng lưng quyết tuyệt (*kiên định, quả quyết).

Hắn chậm rãi đi vào trong hồ, mặt nước dần ngập qua thắt lưng, dâng đến ngực.

“Đoạn Niết!!” Ta tuyệt vọng gọi tên hắn, hắn không chút để ý, vẫn đi về phía giữa hồ.

Hắn chắc là sẽ không quay đầu lại, cho dù khi còn sống hay sau khi đã chết, hắn đều đối với ta không hề quyến luyến. Là ta hại hắn, là ta ép hắn chết, ta không chỉ phản bội hắn, còn hành hạ hắn lâu như vậy.

Hắn nhất định đã nản lòng thoái chí với ta, không còn lưu luyến!

Ta không quan tâm xông vào hồ, muốn nắm bắt bóng hình khiến ta khát khao điên cuồng, nhưng cho dù vươn tay thế nào đi nữa, hắn lúc nào cũng ở nơi mà ta không thể chạm đến.

“Đừng đi! Đoạn Niết! Đừng đi!” Ta giống như điên rồi mà gọi tên hắn, kêu hắn, sốt ruột rã nước, muốn cách hắn gần thêm một chút, nhưng vẫn không cách nào ngăn cản hắn rời đi.

Nước hồ rút cuộc không còn dính đầu hắn, một chút rung động cũng không lưu lại, hắn giống như vô thanh vô tức biến mất trước mặt ta.

“Đoạn Niết...” Ta vô lực rũ xuống, ngực dường như thủng một lỗ lớn, tất cả sức lực, tất cả khát vọng, tất cả ước mơ đối với hắn, đều đồng loạt chảy ra từ miệng vết thương dữ tợn này, cuối cùng hòa làm một với nước hồ sâu thẳm.

Cho dù thân thể vô y vô bằng (*k còn chỗ dựa) chìm xuống dưới, trên mặt hồ vẫn là cảnh xuân tươi đẹp, thân thể ta dưới mặt hồ rồi lại càng lúc càng lạnh, càng lúc càng mờ, giống như rơi vào vực sâu tuyệt vọng.

Ngay sau đó, ta mở mắt ra, từ trên giường tỉnh lại, bên tai là tiếng chuông của tháp chuông trong cung.

Cẩn thận nghe xong, xác nhận đã là giờ mẹo, ta liền gọi cung nhân đến hầu hạ rửa mặt thay quần áo.

Ngoài cửa rất nhanh đã vào một hàng thái giám cung nữ, người nào làm nhiệm vụ nấy, ngay ngắn trật tự.

Dẫn đầu là một thái giám trẻ tuổi, khuôn mặt trắng nõn thanh tú, gọi là An Lan, là con nuôi của Lưu Phúc. Lưu Phúc gần đây bệnh không đứng dậy nổi, y liền thay thế cha nuôi hầu hạ ta.

Lưu Phúc cũng là đến tuổi rồi, đoán chừng không qua khỏi mùa đông này. Lão nhân trong cung chết thì chết, đi thì đi, càng ngày càng vắng vẻ.

“A!” Ta mở choàng mắt, xuyên qua gương đồng nhìn về phía cung nữ búi tóc cho ta.

Lập tức sắc mặt nàng trắng bệch, quỳ rạp xuống đất, không ngừng dập đầu tạ tội.

“Bệ hạ, Bệ hạ thứ tội!”

An Lan đi tới không kiên nhẫn dùng phát trần quét nàng, thấp giọng mắng: “Đồ vô dụng, cút xuống dưới!” Dứt lời xoay người nhặt lên cây lược gỗ dưới đất, lúc ngẩng đầu lên lại là vẻ mặt tươi cười.

Y không hổ được Lưu Phúc dạy dỗ, học được chín phần bộ dạng của lão gia hỏa kia, còn kém một phần, là bởi vì y có đôi khi quá mức ân cần, khiến người ta cảm thấy miệng lưỡi trơn tru. (* : du chủ hoạt thiết, dùng làm nghĩa xấu.)

Giống như hiện tại.

Y tự mình búi tóc đội quan cho ta, chưa xong vẫn không quên ca ngợi một câu: “Tóc Bệ hạ thật sự là mềm mại hoa mỹ.” Quả thật so với Lưu Phúc còn muốn mở mắt nói lời bịa đặt hơn.

Ta nhìn hình ảnh phản chiếu trong gương của mình, chỉ mới hai năm, tóc đen biến trắng, y lại nói cái gì hoa mỹ.

“Mấy ngày nay Lưu Phúc thế nào rồi?”

An Lan chuyển đến bên cạnh ta, cung kính nói: “Còn chưa tốt lắm, thái y nói... E rằng chỉ còn mấy ngày nữa.” Lúc nói trên khuôn mặt lộ ra vẻ khổ sở.

“Vậy Đông Liệp của triệu kiến lần này, liền do người đi theo hầu hạ ở bên đi.”

Ánh mắt y léo lên vui mừng, liền vội vàng khom người tạ ơn.

Ta thu hồi ánh mắt, trong lòng không ngừng cảm thán, kỳ hạn hai năm lại đến nhanh như vậy. Nếu không phải các chư hầu muốn triều kiến, ta cũng không phát hiện thì ra Đoạn Niết đã rời khỏi ta hai năm rồi, ta cũng đã hai mươi rồi.

Luôn cho là sống một ngày bằng một năm, cảm thấy mình khẳng định không cách nào chống đỡ được ngày mai. Nhưng ngày qua ngày, không phải cũng qua cũng tới sao?

Chẳng qua là Đoạn Niết, từng giờ từng khắc ta chưa bao giờ quên được hần. Lại đau lại khổ lại dày vò, phải đổi mặt thế nào một dạng cũng không thiếu.

Thiên địa bất nhân, dĩ vạn vật vi sở cầu*. Thật sự là nói một chút cũng không sai.

(* , Trời đất không có tính người, xem vạn vật như chó cỏ.)

Triều kiến năm nay càng náo nhiệt, tiểu tình nhân của Tề Phương Sóc đã đến, đoá tiểu Bạch Liên kia cũng theo cùng, cả nhà hi hi ha ha, ngược lại thật vui vẻ.

Bọn họ không biết ta thiếu chút nữa đã nấu con của bọn họ, nếu như biết, chỉ sợ không cười nổi nữa rồi.

Trong cửu lộ chư hầu, bốn người chẳng qua là đứa nhỏ mười một mười hai tuổi, hai trong số đó chính là đệ đệ khác mẹ không có tình cảm gì với ta, còn có hai người theo thứ tự là Ngạc Hưu cùng Khương Hưu. Lần trước quá loạn, bản thân cũng vô tri vô giác, liền không để ý tiếp đón bọn họ, trên yến tiệc ta thấy bọn họ thiếu hào hứng, liền cho phép mấy người có cùng độ tuổi rời tiệc ra ngoài đi chơi. Bạch Liên thân là thể tử của Yến Địa, liền ở nhóm đó.

Không có trẻ em, chủ đề trên yến tiệc thoải mái không ít. Tin đồn thú vị từ các nơi, đến nhà mình dài ngắn thế nào, các vị phu nhân đều muốn ganh đua so sánh một phen.

Ngôi Linh Quân phu nhân là muội muội của Tề Phương Sóc, điểm ấy mọi người đều biết, nhưng Tề Phương Sóc nhiều năm không cưới, dưới gối chỉ có một đứa con trai, thật sự khiến người ta tìm tòi khám phá. Chẳng qua là miệng y kín như trai đá, như thế nào cũng nạy không ra chút tin tức hữu dụng, mọi người liền cảm thấy không thú vị, nhao nhao chuyển mục tiêu.

“Còn Vũ hầu, người dường như cũng chưa kết hôn, có ý trung nhân rồi?” Ngôi Linh Quân hỏi.

Thân Lộc đã được ta phong làm Vũ Hầu, hiện tại còn là kẻ thống trị độc nhất vô nhị của Thượng Địa. Tuy rằng thời điểm đề bạt y quả thực phí hết một phen công phu, có không ít lời ong tiếng ve, nhưng y cần (cù) (liêm) chính yêu dân, chăm lo việc nước, lại có danh hay, cuối cùng cũng không còn người nào nói nữa.

“Không có không có.” Thân Lộc không ngừng xua tay, “Bách tính vi trọng, quân vi khinh*, chuyện cưới vợ tạm thời để qua một bên.”

(*Dân là trọng hơn cả, xã tắc đứng sau, vua còn nhẹ hơn.)

Khương Hưu vuốt râu nói: “Ý trung nhân chưa, hồng nhan khẳng định không ít!”

Chung Cảnh Hưu cười nói: “Ông đây liền nói sai rồi, ở đâu là không ít, toàn bộ cô nương Thượng Địa đều là hồng nhan của Thân Lộc!”

“Ha ha ha...”

Trong yến tiệc tràn ngập tiếng cười đùa vui vẻ, lúc kết thúc ngoại trừ Ngôi Linh Quân cùng Tề Phương Sóc, những người khác đều uống rượu say, kể cả ta.

Sáng ngày kế, đội xe thật dài xuất phát từ Đàng Lĩnh, tiến về khu vực săn bắn của Hoàng gia.

Khu vực săn bắn thuộc vùng ngoại ô của Đàng Lĩnh, chỉ là nơi làm bộ, con mỗi đều là tự mình dưỡng đến mập mập béo tốt rồi bỏ vào, ta khi còn nhỏ đã đến đây, nhưng trước, vẫn là cùng một chỗ với Đoạn Niết.

Nghỉ ngơi một đêm, dưỡng tốt tinh thần, đến ngày hôm sau lúc ta thức dậy, trời đất trắng thuần, ta hít một hơi ra khỏi lều, không đi được bao xa liền phát hiện vài đứa nhỏ đang chơi đùa trên mảnh đất trống.

Ta không kinh động đến bọn nó, đi đến gần, mới bị Khương tiểu hầu gia phát hiện.

“Bệ hạ!”

Bọn nó muốn quỳ xuống, ta nói miễn, hỏi bọn nó đang chơi cái gì, bọn nó nói đang chơi đá bóng(*xúc súc), xem ai đá được nhiều nhất.

Tiểu hầu tử vẫn là tiểu hầu tử, cỡ nào đơn thuần, cỡ nào nhàm chán.

Ta để bọn nó tiếp tục chơi, nhìn ra ngoài một hồi, đột nhiên nhìn thoáng qua miếng ngọc bội tinh xảo buộc bên đai lưng của Bạch Liên. Ngọc bội kia tuy tốt, nhưng ta cũng không phải chưa từng nhìn qua thứ tốt, cũng không kỳ lạ quý hiếm. Kỳ quái liên kỳ quái, cách thắt nút của ngọc bội kia vậy mà giống như đúc Bích hồng linh châu bên hông ta.

Cái của ta, là Đoạn Niết tự tay thắt, độc nhất duy nhất.

Của nó... là ai cho?

30. Chương 30

Phụ vương ta lúc tại vị (*còn giữ ngôi vua) cử hành triều kiến lần cuối cùng, Tề Phương Sóc dẫn theo Bạch Liên đến Đàng Lĩnh sắc phong Thế tử, đây là lần duy nhất cũng là lần cuối cùng Bạch Liên tiếp xúc với Đoạn Niết, ta không biết ngọc bội này có phải lần đó Đoạn Niết đưa cho nó hay không.

Nhưng nếu như không phải.

Ngồi trên ngôi vị Hoàng đế lâu rồi, cái khác không học được, chuyện nghi vấn ngược lại học rất hanh.

Chuyện này không làm rõ, ta chỉ sợ ngủ cũng ngủ không yên.

“Bạch Liên, tới đây.” Ta vẫy tay, gọi hầu tử đang chơi đùa đến bên cạnh.

Mấy năm trước lần đầu tiên ta nhìn thấy Bạch Liên, bằng vào tướng mạo có thể xác định đây là chủng của Tề Phương Sóc. mấy năm gần đây có lẽ nảy nở rồi, lại mang theo chút bóng dáng của Bạch Tam Cẩn, đặc biệt nhìn vào thần thái, hồn nhiên lương thiện, đứng chung một chỗ với Bạch Tam Cẩn rất giống hai con hổ vô tội.

Có thể thấy được nó được hai phụ thân bảo vệ rất tốt, tốt đến mức cho dù thân thể có đặc biệt lại phiền toái như vậy đi nữa, vẫn có thể cười đến xuân quang xán lạn (*cảnh xuân rực rỡ.), sống được vô ưu vô lự. (*k buồn k lo).

“Bệ hạ?” Bạch Liên thấy ta nhìn nó không nói lời nào, trong mắt nghi hoặc.

Ta ngồi xổm xuống, cầm lên miếng ngọc bội bên hông nó nhìn kỹ một chút, xác định thật sự giống với nút thắt trên Bích hồng linh châu, cười hỏi nó: “Bạch Liên, miếng ngọc bội này ai cho người người còn nhớ không?”

Bạch Liên chớp mắt mấy cái, vừa muốn mở miệng, đột nhiên nhớ tới gì đó, lại khổ não ngậm mồm lại.

Ta nhú mày, nói: “Không thể nói với quả nhân?”

Bạch Liên cắn môi nhìn ta một lát, nghiêm mặt nói: “Liễu Trần sư huynh nói ta không thể lừa gạt người.”

“Người không thể nói cho ta biết người đó là ai, lại không muốn lừa gạt ta đúng không?”

Bạch Liên dùng sức gật đầu.

Ta lại hỏi: “Có phải phụ thân người nói cho người, người tặng ngọc bội này cho người, hành tung của hẳn người một chữ cũng không thể lộ ra với người khác?” Ta dừng một chút, bổ sung nói: “Đặc biệt là ta.”

Bạch Liên lập tức mở to hai mắt, mặt mũi đều viết —— làm sao người biết!

Cho dù nó ngậm kín miệng một chữ cũng không nói, nhưng nó tuổi còn quá nhỏ, hoàn toàn không thể làm giống bộ dạng mọi sự không lộ của phụ thân nó, bởi vậy lời nói ra đều vô cùng khách sáo.

Ta xoa xoa đầu nó, nói: “Không sao, người đi chơi đi.”

Bạch Liên nhẹ nhàng thở ra, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn lại lần nữa hiện lên nụ cười xán lạn, quay người chạy như bay gia nhập vào đội ngũ chơi đùa của đám bạn nhỏ.

Ta đứng đây, âm u nhìn về phía bọn nó, chậm rãi che dấu biểu lộ.

Việc này điểm đáng ngờ chồng chất, lại liên quan đến Đoạn Niết, ta tuyệt đối sẽ không chưa biết rõ liền bỏ qua như vậy, không hỏi ra nguyên do, thật sự là khiến ta canh cánh trong lòng.

Sau Đông Liệp, ta một mực tâm sự nặng nề, mấy chữ hầu khác thu hoạch cũng không tệ, trái lại ta không buồn sẵn sẵn, thật là không sẵn được thứ gì.

Tiến hành được nửa buổi, mọi người tự mình tách ra, đi đến nơi rất xa.

Ta nhìn về phía Tề Phương Sóc ở xa, thấy y cùng Ngôi Linh Quân không để ý đến bên này, liền nói với An Lan bên cạnh: “Quả nhân đột nhiên cảm thấy không khỏe, chúng ta về nơi trú quân trước đi.”

An Lan nói: “Có cần báo với các chữ hầu ngừng cuộc săn bắn hôm nay lại không?”

Ta lắc đầu nói: “Không cần, thật vất vả tụ tập một lần, đừng khiến bọn họ mất hứng.” Dứt lời ta quay đầu ngựa trở về.

Chờ đến khi về đến đại doanh, An Lan cởi áo choàng xuống cho ta, lại hỏi ta có muốn truyền thái y không.

Ta căn bản không có bệnh, truyền thái y cái gì.

“Người gọi Bạch công tử của Yến Mục Hầu qua đây, nói quả nhân có chuyện tìm y.” Nghĩ một chút, lại bổ thêm câu, “Trước khi tìm y gọi hộ vệ Giáp Tị bên cạnh Thượng vũ hầu đến đây, lại để cho hắn lập tức tới gặp ta.”

An Lan nghe vậy con người đảo một vòng, cũng không chần chờ, nói “Vâng” liền lui xuống.

Ta ngồi bên bàn, hướng về phía cửa lều nhắm mắt trầm tư, chưa đến nửa nén nhang, hộ vệ truyền báo Giáp Tị đã đến.

Ta chậm rãi mở mắt ra: “Đế già vào.”

Trời lạnh như vậy, Giáp Tị vẫn mặc bộ kính trang (*) màu đen đơn bạc (*ít ỏi, mỏng manh), bởi vì tới gặp ta, kiểm trên người đã bị thu ở cửa vào. Nhưng người già giống như lợi kiếm ra khỏi vỏ, cho dù trên tay không có vũ khí, cũng khiến người ta cảm thấy nguy hiểm vạn phần.

“Tham kiến Bệ hạ.” Già quỳ một chân dưới đất.

Ta cũng không dài dòng, nói ngay vào điểm chính: “Đứng lên đi, ta có việc muốn giao cho người làm...”

Này thậm chí là một chuyện không hề có căn cứ, vớ vẩn đến mức khiến cho bản thân đều cảm thấy điên cuồng.

Ta là tận mắt nhìn thấy hắn chết, lại tận mắt nhìn hắn hạ táng, nếu như... nếu như Đoạn Niết thật sự còn sống, như vậy trong Hoàng lăng là ai? Hoặc là, trong đó căn bản đã sớm không một bóng người?

“... Hiểu chưa?”

Giáp Tị nghe ta nói xong, nhếch môi dẫn ra một nụ cười xấu xa: “Hiểu.”

Ta bên này vừa dặn dò xong, ngoài lều liền truyền vào tiếng của An Lan.

Bạch Tam Cẩn đã tới.

Ta cho Giáp Tị một ánh mắt, gã vô thanh vô tức núp phía sau bình phong.

“Tiến vào.”

Rất nhanh, Bạch Tam Cẩn vén rèm mà vào, y thận trọng hành lễ với ta, vẻ mặt vô cùng khẩn trương.

Ta lại để y ngồi xuống đối diện, rót cho y ly trà nóng.

“Vài năm không thấy, người ngược lại không thay đổi mấy.”

Y gãi gãi mặt: “Bệ hạ thay đổi cũng...” Liếc nhìn tóc ta, “Không quá lớn.”

Ta nhìn thẳng y, khóe môi mang theo nụ cười, cứ ngồi như vậy, hồi lâu cũng không mở miệng.

Bầu không khí dần cổ quái, nụ cười trên mặt Bạch Tam Cẩn không giữ nổi nữa, chuyển tầm mắt giờ ly lên nhấp một ngụm, nhin không được hỏi: “Bệ hạ tìm thần tới có chuyện gì không?”

Bạch Tam Cẩn cùng Bạch Liên mặc dù đều là con thỏ, nhưng không phải không hề có chỗ khác biệt. Bạch Liên là thú con chưa mọc răng, con thú trước mắt này nếu bị ép đến nóng nảy người nào cũng cần.

Cho nên đối với y, chỉ có thể mềm.

“Hắn ở đâu?”

Ta hỏi một câu không đầu không đuôi, Bạch Tam Cẩn vốn là sững sờ, phản ứng vi diệu tương tự Bạch Liên.

“Bệ hạ... chỉ giáo cho?”

“Ngọc bội bên hông Bạch Liên là hắn cho, người đừng gạt ta, hắn căn bản chưa chết có phải không? Năm đó tất cả cũng chỉ là một hồi âm mưu do các người thông đồng tính kế, để đưa hắn ra khỏi Đằng Lĩnh.”

“Thần...” Bạch Tam Cẩn nghẹn lời, lúng túng không biết nên nói thế nào với ta.

“Hai năm qua ta nằm mộng cũng muốn được gặp hắn một lần, hắn rồi lại nhẩn tâm như vậy.” Ta âm thầm nói: “Tóc đen biến trắng nhưng không thể gọi hắn quay đầu lại, vậy có phải chỉ khi ta chết đi, hắn mới chịu tha thứ cho ta?”

“Đừng đừng đừng!” Bạch Tam Cẩn trừng mắt, một bộ bị hù đến kinh hãi, “Này sao được a Bệ hạ! Kỳ thật chuyện của hai người thần cũng không rõ ràng lắm, nhưng người đừng xúc động a!”

Y phản ứng như vậy, khiến ta vững tin bảy phần, trong lòng nhất thời ngũ vị tạp trần.

Nếu như Đoạn Niết không chết, chính là vì muốn chạy trốn ta mà giả chết. Thiên tân vạn khổ (*trăm cay vạn đắng), đủ trò công phu, cũng chỉ là muốn ta không tìm được hắn nữa, cũng không thể bắt được hắn. Nghĩ thông suốt điểm ấy, toàn bộ vui mừng khi biết hắn còn sống liền hóa thành chua xót cùng oán giận nồng đậm.

Ta vì hắn đau đớn hơn bảy trăm ngày đêm, hối hận hơn bảy trăm ngày đêm, cuối cùng hắn lại ở nơi ta không nhìn thấy sống đến tiêu điều tự tại.

Hắn nhất định là hận ta, mới tuyệt tình như vậy...

“Cho nên, hắn thật sự còn sống.” Ta bình tĩnh nhìn Bạch Tam Cẩn, khẽ nói.

Y một phen giãy giụa, cuối cùng bị ta lay động, tâm địa mềm nhũn, yếu ớt gật đầu, coi như đáp lại ta.

Con thỏ dù cắn người, cuối cùng vẫn là con thỏ.

Ta cong khóe môi, nói: “Cảm ơn người.”

Y có chút lúng túng khoát khoát tay: “Bệ hạ khách khí...”

“Giáp Tị.”

Tay Bạch Tam Cẩn ngừng tại đó, mặt mũi tràn đầy nghi vấn, còn không đợi y kịp mở miệng, võ giả (*người có võ) như quỷ mị liền xuất hiện phía sau y, một chương khiến y ngất đi.

Thanh niên mềm nhũn gục xuống bàn, ta nhìn thoáng qua, nói với Giáp Tị: “Bằng tốc độ nhanh nhất đưa y về Thượng Địa nốt lại, không có mệnh lệnh của ta không được phép thả ra.”

Giáp Tị nâng Bạch Tam Cẩn lên, nhưng vẫn còn hạ xác nhận với ta: “Chủ công bên kia...”

“Ta sẽ nói với y.”

Giáp Tị không nói gì nữa, gật gật đầu, bay nhanh rời đi.

Đến chạng vạng tối, chư hầu sẵn sẵn trở về, lúc này Tề Phương Sóc nhận được tin mới vội vàng chạy đến, nhưng đã quá muộn, Bạch Tam Cẩn đã sớm bị Giáp Tị cười ngửa chạy đi.

“Người rốt cuộc muốn thế nào?” Tề Phương Sóc cả người lạnh lẽo, sắc mặt khó coi.

Ta chậm rãi uống một ngụm trà, nói điều kiện với y: “Dẫn ta đi gặp Đoạn Niết.”

Tề Phương Sóc mím chặt môi, vẻ mặt khó xử, bóng dáng cao to đứng trong lều, kéo căng giống như dây cung bị kéo đến mức tận cùng.

Ta nói rồi, nhược điểm của y cũng là nghịch lân của y, ta đơn giản không muốn chạm, nhưng chuyện cho tới bây giờ, cho dù muốn cùng y đánh đến lưỡng bại câu thương (*hai bên đều thiệt), máu me đầm đìa, ta cũng không đoái hoài.

Thời gian từng chút trôi qua, ta cũng không thúc giục. Qua hồi lâu, Tề Phương Sóc thở ra một hơi thật dài, hiển nhiên đã làm ra lựa chọn.

Người nào quan trọng nhất, không thể mất đi nhất, với y mà nói chưa bao giờ là một lựa chọn khó khăn.

Y cau mày nói: “Hắn ở Ma Vân Tự.”

Đạt được đáp án cần có, ta cũng không vội buông lỏng, lộ ra nụ cười yếu ớt.

“Tìm được Đoạn Niết, trả lại người Bạch Tam Cẩn nguyên dạng, nếu như người còn muốn gạt ta...” Ta híp mắt, “Đừng trách ta không khách khí!”

31. Chương 31

Gió biển lạnh như băng phủ vào mặt, tựa như lưỡi dao gào thét, cắt đi từng tác da tác thịt. Ta lẳng lặng đứng ở mặt biển mênh mông bát ngát, mở cảm xúc phức tạp xoắn xuýt vào nhau, ngay cả bản thân cũng không rõ ràng lắm.

Thân là Đế vương, ta dĩ nhiên rõ bản thân không nên dễ dàng rời khỏi Vương Kỳ, lại không nên mạo hiểm đi đến một nước chư hầu đối địch thực lực mạnh mẽ để tìm một người căn bản vốn không muốn gặp ta.

Nhưng nếu mọi thứ đều có thể dựa vào lý trí áp chế, như thế nào lại có nhiều tình nan tự cấm* như vậy?

(* : tình khó kìm nén.)

Cổ của Tô Lạc cũng không phải dùng để giữ mệnh, ý tại “Ve sầu thoát xác”, Tề Phương Sóc, Ngôi Linh Quân, Đoạn Niết, từng người một thông đồng, diễn một trận giả chết đùa giỡn cho ta xem, khiến ta bị lừa đến xoay vòng.

Ngày ấy sau khi biết rõ Đoạn Niết ở Mai Vân tự, ta hỏi Tề Phương Sóc thân thể hắn thế nào rồi, Tề Phương Sóc nói có Phương trượng Ma Vân Tự – Huyền Lăng pháp sư ra tay cứu giúp, mặc dù phí hết một phen công phu, nhưng hiện tại đã tốt rồi.

Ta nghe xong trong lòng vừa chua xót vừa vui mừng. Đoạn Niết rốt cuộc có thể có được một thân thể khỏe mạnh, giấc mơ bao năm qua, hẳn rốt cuộc đã chờ được.

Ta lại hỏi: “Như vậy vì sao không trở về Đại Hạ? Hẳn định vĩnh viễn không trở lại sao?”

Tề Phương Sóc dừng một chút, phun ra hai chữ: “Ồ ản.”

“Ồ ản?” Ta cười đến miễn cưỡng, “Ta xem là tránh ta đi?”

Ta xem Đoạn Niết thành cứu rồi, hẳn nhưng lại xem ta thành kiếp nạn.

Nếu ta cả đời không phát hiện hắn còn sống, e rằng hắn cũng có thể cả đời không gặp ta, cho đến khi ông trời thực sự âm dương ngăn cách chúng ta.

Ta thừa nhận ta là bạch nhãn lang, nhưng ngoan (*hung) của ta, độc (*ác) của ta, lại thật sự kế thừa từ hắn.

Lúc ta nói với Thân Lộc ta muốn đi theo Tề Phương Sóc đến Tiên đảo tìm hiểu về Tiên tăng, về mặt y như gặp phải quỷ, lập tức lập đi lập lại ba lần câu “Vạn lần không được”, muốn ta lấy quốc làm trọng. Không biết sao ta tâm ý đã quyết, y khuyên thế nào cũng là uống công.

“Ta bảo Giáp Tị mang tiểu tình nhân của Tề Phương Sóc, lén lút chở về Thượng Địa. Cho dù đến lúc đó ta chưa trở về, người cũng phải thả y ra biết không?”

“Tiểu tình nhân?” Thân Lộc kinh ngạc nhìn về phía ta, “Ai?”

“Bạch Tam Cẩn.”

Về mặt Thân Lộc thoảng cái trống rỗng, sau lại hiện lên vẻ khiếp sợ, tình tự (*suy nghĩ về tình cảm) không tin, lát sau tất cả hóa thành bình tĩnh đại ngộ.

“Thì ra là thế, trách không được Yến Mục Hưu chậm chạp không cưới vợ...”

Y nếu biết rõ chuyện giữa ta và Đoạn Niết, e rằng sẽ sợ tới mức ngất đi.

Ta muốn Thân Lộc trấn giữ Đăng Lĩnh, giúp đỡ Lục Khanh tạm thời giám quốc*, lại viết xuống một phần di chiếu (*chắc giống di chúc) để lại cho y, nếu như cuối cùng ta không thể trở về, muốn y bảo vệ Đoạn Tân đăng cơ.

(*lúc quân chủ xuất ngoại, người kế vị, hoàng tộc tôn thất ở lại cung đình xử lý chính vụ.)

Thân Lộc không rõ ta vì cái gì đối với một hòn đảo bên ngoài lại trầm mê như vậy, giống như ta không biết vì sao bản thân lại đối với Đoạn Niết cố chấp như vậy.

Nhưng cho dù có hiểu hay không hiểu, cuối cùng Thân Lộc lựa chọn thuận theo ta, mà ta lựa chọn thuận theo trái tim mình.

Một đường trần trở, từ Đăng Lĩnh đến Thuận Nhiêu, lại từ Thuận Nhiêu ngồi thuyền hướng đến Hỏa Hi đảo.

Phiêu bạt hơn tháng, ta vừa chờ mong có thể nhanh đến Ma Vân tự nhìn thấy Đoạn Niết, lại vì sắp gặp mặt mà sinh lòng khiếp đảm.

“Bệ hạ, trên thuyền gió lớn, vẫn là quay vào khoang thuyền đi.”

Nghe tiếng quay đầu lại, thấy sau lưng là người trẻ tuổi to lớn cao ngất, ta nhớ được y là thiếp thân thị của Tề Phương Sóc, hình như gọi là Tề Anh.

Lần này ra ngoài, vì không muốn nhiều người để ý, ta dẫn theo tổng cộng năm Hồ Bí vệ, cho nên đại đa số hộ vệ phụ trách công việc hộ vệ đều là người của Yến Mục Hưu.

“Còn bao lâu nữa mới tới?” Ta hỏi y.

Tề Anh ngẩng đầu nhìn buồm, cung kính nói: “Theo tốc độ của gió, sáng mai có thể đến.”

Ta gật gật đầu, nắm thật chặt áo choàng, đi về phía khoang thuyền.

Vừa đi đến cửa, liền gặp Tiểu thể tử của Yến Địa cúi đầu phủi phủi chân, miệng vĩnh thật cao.

Nó nghe được động tĩnh lập tức ngẩng đầu nhìn lên, thấy ta liền cười: “Bệ hạ!” Lại nhìn thấy Tề Anh đằng sau ta, lè lưỡi kêu một tiếng, “Tề Anh bá bá!”

Ta có chút kinh nghiệm, hỏi nó: “Người tìm ta?”

Bạch Liên chần chờ nhìn ta một cái, lại nhìn Tề Anh, cuối cùng vẫn là gật đầu ừ một tiếng.

Ta đẩy cửa ra, nói: “Đi vào.”

Bạch Liên ngoan ngoãn theo ta vào phòng, Tề Anh ở bên ngoài chịu trách nhiệm canh gác.

Ta vừa đến bên bàn ngồi xuống, vừa hỏi nó: “Làm sao vậy?”

Bạch Liên chấp hai tay sau lưng, trên khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn tràn đầy vẻ nghiêm túc.

“Bệ hạ, người có thể không cần giết bá bá được không?”

Ta khẽ giật mình: “Ta muốn giết ai?”

Bạch Liên cầm ngọc bội bên hông lên quơ quơ trước mặt ta, nói: “Đoạn Niết bá bá.”

Ta há to miệng, phát hiện yết hầu có chút khô khốc, ngay cả một đứa nhỏ cũng cảm thấy ta tìm Đoạn Niết là vì giết hắn...

“Ai nói ta muốn giết hắn?”

“Tự mình đoán.” Nói xong giống như ông cụ non* mà thở dài một hơi, “Bá bá là do ta cùng sự phụ thật vất vả mới cứu trở về a, một năm đầu thân thể vẫn không chút khởi sắc, đến năm nay mới tính là chậm rãi tốt lên. Thần biết Bệ hạ bởi vì thần mà phát hiện tung tích của bá bá, trong lòng rất áy náy, nếu bá bá vì vậy mà chết, đây chính là tội của thần. Nếu Bệ hạ thật sự muốn bá bá chết, Bạch Liên nguyện ý... nguyện ý lấy thân thay thế!”

(*Nguyên văn lão khí hoành thu: cách nói chuyện, khí chất giống như người già.)

Nghe xong lời nó nói, ta cũng dở khóc dở cười: “Thân thể phát phu thụ chi phụ mẫu*, tiểu thể tử lại dễ dàng thay người chịu qua, Hầu Gia biết được chỉ sợ sẽ tức giận.”

(*thân thể tóc da chịu ơn cha mẹ.)

Bạch Liên nghe vậy miệng lại vĩnh lên, nói: “Thần cũng không còn biện pháp nào nữa a!”

Phật tử không hổ là Phật tử, cho dù bị dưỡng thành con thỏ nhỏ, cũng là con thỏ tâm địa bồ tát.

“Ta sẽ không giết hắn.” Ta nói với nó: “Ta không chỉ không giết hắn, cũng sẽ không để người khác giết hắn. Trên đời này trừ phi ta chết, bằng không thì ai cũng không thể gây thương tổn cho hắn dù chỉ một cọng lông.”

Hai mắt Bạch Liên sáng ngời, mặt mũi tràn đầy không dám tin: “Thật sự?”

Ta nói: “Thật sự.”

Vỗ tay thề với nó, lại liên tục đảm bảo bản thân sẽ không nói lời dối trá, nó mới hài lòng rời đi.

Nhìn qua cánh cửa lần nữa khép lại, khóe môi chậm rãi hạ xuống, ta lặng lẽ thở dài.

Ta sẽ không giết hắn, nhưng hắn có muốn giết ta hay không, liền khó nói.

Sáng hôm sau, giống như Tề Anh dự liệu, Hỏa Hi đảo đã gần ngay trước mắt. Từ thuyền lớn thay bằng thuyền nhỏ, Tề Phương Sóc, Bạch Liên cùng ta lên bờ.

Có lẽ trước đó Tề Phương Sóc đã dùng bồ câu đưa tin đến Ma Vân tự, tăng nhân trên đảo đối với việc ta đến cũng không ngoài ý muốn, thậm chí ngay cả Phương tượng Ma Vân tự đều đối với ta hết sức khách khí.

“A di đà phật, Bệ hạ vạn an.” Huyền Lăng lão đã nhìn không ra tuổi tác, râu trắng bạc kéo dài tới gối, trên người mặc tăng y vải thô màu trắng, giống như các tăng nhân khác.

Chỉ là đôi mắt của ông, trong sáng hữu thần, không chút cảm giác của tuổi xế chiều, lúc bị ông nhìn chăm chú, dường như đang bị một ngọn núi cao nhìn xuống không thể lay chuyển, khiến người sinh ra một loại cảm giác kính sợ từ tận đáy lòng.

Ta đưa tay hoàn lễ, khuôn mặt giấu trong mũ trùm của áo choàng: “Nghe qua đại danh của Phương trượng, hôm nay gặp mặt quả thật là danh bất hư truyền.”

Huyền Lăng cười to: “Bệ hạ quá khen. Bệ hạ vì sao lại đến, lão nạp đã sớm biết, Đoàn thí chủ trần duyên khó bỏ. Ma Vân tự rút cuộc vẫn không phải nơi thuộc về hần. Bạch Liên...” Ông nhìn về phía Bạch Liên, “Con dẫn Bệ hạ đến ‘Ba Tuần động’ đi.”

Bạch Liên hô to: “Dạ, sư phụ!” Nói xong quay người vẫy tay với ta, để ta đi theo nó.

Ta nhìn Tề Phương Sóc, y để Tề Anh dẫn theo mấy người đi theo ta, sau đó bản thân cùng Huyền Lăng pháp sư tiến vào chùa.

Có lẽ hận ta bắt Bạch Tam Cẩn, suốt cả con đường y có thể không cần nói chuyện với ta liền không cần nói, có thể không gặp mặt liền không gặp mặt, gần như đã đến tình trạng tránh không gặp.

Lần này ta xem như đã đắc tội Yến Mục Hầu, về sau Yến Địa đừng nói cần ta, không đánh ta đã xem như tận tình tận nghĩa rồi. (*nhân chí nghĩa tẫn : hết lòng quan tâm giúp đỡ.)

“Trên đảo phần lớn là cơ quan, không có người dẫn đường rất dễ bị cơ quan tổn thương.” Bạch Liên vừa đi vừa nhảy, cả người so với ánh mặt trời tháng sáu còn muốn rực rỡ hơn, “Khi đó Thiệu Vân ca ca thiếu chút nữa rơi vào cơ quan, may mắn bá bá cứu được.”

Ta nhú mày: “Thiệu Vân ca ca?”

“Cha mẹ của Thiệu Vân ca ca đều là ngư dân, một năm trước ca đi theo cha mẹ trên biển bắt cá đột nhiên gặp bão, thuyền lật, người cũng rơi vào dòng nước, cuối cùng trôi nổi rất lâu mới trôi đến hòn đảo này. Ca khi đó cũng không biết đây là nơi nào, chỉ có một mình mò mẫm đi, xông vào chỗ của bá bá, thiếu chút nữa động đến cơ quan, may mà bá bá cứu được...” Nó đá bay cục đá bên chân, giọng điệu nhảy nhót: “Về sau bá bá liền giúp đỡ ca, nhận ca làm đệ tử.”

Đoạn Niết vậy mà thu đồ đệ?

Nói không rõ là ghen tị hay là thương tâm, tựa như một thứ thuộc về mình bị người ta chiếm đoạt, cho dù không thấy mặt, ta đối với “Thiệu Vân ca ca” kia không cách nào khống chế mà sinh ra địch ý.

Rời đi một khắc, cuối cùng đã đến trước một sơn động.

Bạch Liên nói: “Đây chính là ‘Ba Tuần động’ rồi, bá bá trừ ăn cơm đi ngủ ra, bình thường đều ở chỗ này vẽ bích họa* cùng tượng Phật, Thiệu Vân ca ca sẽ ở đó giúp đỡ.”

(*bích họa: tranh tường.)

Ta lại để đám người Tề Anh đứng đợi ngoài động, một mình vào trong.

Lúc vừa vào, trước mắt tối sầm, sau khi chậm rãi thích ứng ta phát hiện bốn phía trong động đều đốt đuốc, tuy không sáng được như ban ngày, nhưng miến cường có thể thấy được mọi vật.

Vừa nhìn, liền hoàn toàn sửng sờ.

Từ lối vào, vách tường toàn là Thần Phật, các loại tư thế, các loại điển cổ (*chuyện cổ), Kim Cang, Phi Thiên (1), Dạ Xoa, Bồ Tát, thiêng liêng mà mỹ lệ, khiến người ta như đặt mình vào trong Phạm Âm vô biên (*), cảm xúc sợ hãi thần phục cũng vì đó mà chấn động.

(*Phạm Âm: còn gọi là phạm thanh, một trong 32 tướng tốt của đức Phật.)

Ta một đường đi vào, cũng không biết đã đi bao lâu, chợt nghe phía trước có tiếng người truyền đến. Ta lập tức ngừng thở, tim đập rộn lên, bước chân cũng không khỏi nhanh hơn.

“Sư phụ, màu sắc này có đúng không?” Thiếu niên đứng trên thang, tay đang vẽ một bức họa Phi Thiên, hẳn là không chắc về màu sắc làn váy của Phi Thiên, quay đầu lại hỏi nam nhân đang đục khắc ở vách đá bên cạnh.

Nam nhân để trần nửa người trên, lồng ngực trần trụi mồ hôi đầm đìa, nửa người dưới chỉ mặc quần dài màu trắng rộng thùng thình, không mang giày.

Ta không ngừng dõi theo hắn, ánh mắt lướt qua từng sợi tóc, từng tắc da tắc thịt của hắn, hận không thể ăn cả người hắn vào trong lòng.

“Quá tươi rồi, tối lại một chút.” Nam nhân liếc mắt nói.

Thiếu niên nản lòng vò tóc, chịu không được mà phàn nàn: “Ta cũng cảm thấy quá tươi, nhất định là ánh sáng có vấn đề, ánh đuốc cứ lắc lư lắc lư a, mắt ta cũng sắp bị mù rồi!”

Nam nhân lộ ra nụ cười yếu ớt: “Một mỗi liền nghỉ đi, một mình ta là được rồi.”

“Như vậy không được, ta phải bồi sư phụ!”

Lúc hai người nói chuyện bầu không khí hòa hợp, cười cười nói nói, vẻ mặt Đoạn Niết nhẹ nhõm như vậy, đã thật lâu ta không thấy, thật sự làm phồng mắt ta. Không chỉ là mắt, lực phủ ngũ tạng của ta đều bị thiêu cháy, cháy bởi lửa giận có tên là ghen tị!

Ta lại tiến lên trước một bước, không cẩn thận đá phải một hòn đá, phát ra động tĩnh không nhỏ.

“Ai!” Thiếu niên thoáng cái nhìn qua, “Người là ai?”

Y nhảy từ trên thang xuống, cảnh giác nhìn ta chằm chằm, đối với người ẩn nấp trong áo choàng tràn ngập phòng bị.

Ta cũng nhanh chóng thu hồi ánh mắt không nhìn y nữa, chỉ dời ánh mắt đến Đoạn Niết bên kia.

Trên mặt Đoạn Niết không có biểu tình gì, đặt công cụ trên tay lên bệ đá bên cạnh, nói với thiếu niên: “Thiệu Vân, người về trước đi.”

Thiếu niên kinh ngạc nói: “Sư phụ biết người này?”

“Biết.”

Thiếu niên mặc dù lòng đầy nghi kị (*hoài nghi lo lắng), nhưng vẫn nghe lời rời đi.

Lúc vượt qua người ta, y hiếu kỳ nhìn chằm chằm vào ta dò xét, ta lạnh lùng liếc xéo y, y sợ tới mức tăng nhanh bước chân giống như chạy trốn rời khỏi động.

Người không quan trọng đi rồi, chỉ còn hai người ta và Đoạn Niết.

Tề Phương Sóc báo cho Huyền Lăng, dĩ nhiên cũng có thể báo cho Đoạn Niết, bởi vậy ta có thể chắc chắn, hẳn biết rõ ta sẽ đến.

Ta đi từng bước về phía hắn, bốn phía vắng vẻ, trong hang động u ám, chỉ nghe tiếng đuốc cháy.

Ngũ quan Đoạn Niết trong ánh lửa chập chờn càng trở nên thâm thúy, tại nơi Thần Phật phủ kín này, lại sinh ra loại kỳ ảo thiêng liêng lạ thường.

Ánh mắt của hắn lộ ra một loại yên tĩnh, thời điểm nhúu mày lại dẫn ra một chút ưu sầu, dường như ta đến khiến cho hắn rất phiền não.

“Đoạn Quỳ, người vẫn là tìm tới.”

Đúng vậy a, ta rốt cuộc tìm được huynh rồi, phượng hoàng của ta.

Ta đứng cách hắn nửa trượng*, đè nén cảm xúc mãnh liệt trong lòng, gọi hắn một tiếng: “Hoàng huynh.”

(* một trượng gần bằng 4m.)

Giống như tên của hắn, người này rốt cuộc giống như Phượng hoàng niết bàn*, sống lại.

(* phượng hoàng trọng sinh trong lửa.)

32. Chương 32

Ta cỡ nào muốn cái gì cũng không làm, cứ nhìn hắn như vậy, cẩn thận miêu tả ngũ quan của hắn, mơn trớn mỗi một dấu vết nhỏ bé thay đổi theo năm tháng trên khuôn mặt hắn.

Nhưng ánh mắt của hắn lạnh lùng như vậy, rõ ràng gần trong gang tấc, ta rồi lại cảm thấy giữa hắn và ta là vực sâu vạn trượng, khiến ta lòng sinh e sợ, giẫm chân tại chỗ.

Đoạn Niết thở dài một hơi: “Vì sao không buông tha ta, cũng bỏ qua cho chính mình?”

Đây là câu nói thứ hai sau khi ta gặp lại hắn, khiến ta cảm thấy bản thân tựa như cầu bì cao được (*thuốc cao bôi trên da chó.) dính người, lần trước hắn thật vất vả cởi tầng da xé ta xuống, nghìn tính vạn tính, không nghĩ bản thân ta lại đuổi theo.

Ta biết hắn phiền ta, thật sự có chút chuyện nếu hiện tại làm không được, về sau sẽ tiếc nuối, dù sống hay chết.

“Chẳng lẽ hoàng huynh thật sự muốn quy y cửa Phật?”

Hắn nói: “Đúng thì thế nào?”

Ta khẽ cười: “Xuất gia cũng có thể hoàn tục, huống chi ta thấy hoàng huynh cùng lắm chỉ vẽ rất nhiều Bồ Tát, cũng không phải thật sự tâm lặng như nước.”

Hắn thản nhiên nói: “Ta lại cảm thấy vẽ vẫn còn quá ít.”

Cả một động Thần Phật, ít nhất cũng ước chừng trăm vị, hắn vẫn còn cảm thấy vẽ quá ít, ta nếu đến chậm thêm hai năm, không chừng hắn có thể thật sự thành Tiên thành Phật, từ nay về sau cùng ta không còn liên quan.

“Hoàng huynh nói cái gì thì là cái đó a. Lần này, ta là tới nhận sai với hoàng huynh.” Từ bên hông rút ra một chủ thủ hoa lệ nạm đầy bảo thạch, ta chậm rãi nói: “Ta không nên nghi ngờ huynh, không nên làm nhục huynh, lại càng không nên mắc thêm lỗi lầm, hạ triền miên với huynh...”

Nghe đến hai chữ “Triền miên”, ấn đường (*giữa hai đầu lông mày) hắn chợt nhíu chặt, trực tiếp lộ vẻ căm thù đến tận xương tủy đối với cổ độc này.

Thấy hắn không thích, ta liền ngậm miệng không hề lẩm lời, trực tiếp đặt ngang chủ thủ trên lòng bàn tay, dâng lên.

“Ta hại hoàng huynh cứu tử nhất sinh, khiến huynh đường đường một Hoàng thân quốc thích, hai năm qua lại chỉ có thể co đầu rút cổ ở trên đảo hoang không được về triều. Ta đã làm ra rất nhiều chuyện sai, không cầu hoàng huynh tha thứ, cũng biết sẽ không tha thứ cho ta. Chuyện cho tới bây giờ, ta chỉ có cái mạng này có thể đền bù tổn thất cho hoàng huynh, muốn chém giết muốn róc thịt, đều theo hoàng huynh xử trí.”

Lần này tới, chỉ có hai loại kết cục chờ ta. Đoạn Niết hận ta muốn chết, ta đây liền chết, cũng giải thoát cho hắn. Đoạn Niết không muốn ta chết, ta liền đón hắn trở về, quãng đời còn lại cùng hắn làm bạn.

Một bên sống một bên chết, liền xem Đoạn Niết chọn thế nào.

“Hai năm không thấy, người điên càng lợi hại hơn.” Hắn liếc chủ thủ, cũng không cầm, xoay người nhặt y phục trên bàn đá mặc vào, “Ta không muốn mạng của người, ta chỉ muốn người rời đi nơi này, về sau đừng đến nữa.”

Ngón tay siết chặt, bảo thạch trên chủ thủ đâm vào lòng bàn tay, sinh ra từng đợt đau đớn.

Hắn không tin, hắn cảm thấy ta chỉ là làm bộ làm tịch, căn bản không có giác ngộ bởi thường một mạng.

Đã như vậy, không bằng lập tức “làm” cho hắn xem!

“Hoàng huynh đại nhân đại lượng, không tính toán với ta, ta lại không thể tha thứ cho chính mình, mệnh này của ta xem như trả hoàng huynh...” Nói xong ta nhanh chóng rút chủy thủ ra, nhắm mắt lại, mũi dao nhắm ngay lồng ngực mạnh mẽ đâm xuống.

Ta mang theo tâm tưởng dứt khoát, ra tay dĩ nhiên không chừa lối thoát, chẳng qua là mũi dao cuối cùng không hạ xuống, ta cũng đã ngừng thở chuẩn bị đón nhận đau đớn, chủy thủ rồi lại thoảng cái dừng lại.

Ta mở mắt ra, chỉ thấy tay trái Đoạn Niết nắm chặt lưỡi dao, lúc này đã là máu me đầm đìa. Tất cả đều do hắn ra sức nắm chặt, mới khiến ta không chết ngay tại chỗ.

Từng huyết châu (*giọt máu) nhỏ xuống đất, phát ra tiếng vang nhẹ, hòa với tiếng thở dốc ồ ồ của Đoạn Niết, trở thành hai âm thanh duy nhất có trong hang động này.

Một dao cắt trên tay hắn kia, cũng không khác gì cắt vào tay ta.

Lòng ta thương hắn, nhưng lại ngăn không được cảm giác vui mừng. Hắn vẫn không nỡ để ta chết.

Đoạn Niết lạnh mặt cắn răng nói: “Buông tay!”

Cảm thấy hắn dùng lực, sợ hắn bị thương quá nặng, ta vội vàng buông tay, tiếp theo đó hắn liền rút chủy thủ xuống đất.

“Hoàng huynh...”

Ta vừa muốn mở miệng, Đoạn Niết liền dùng bàn tay lạnh lẽo còn lại chỉ về phía cửa động, mặt mũi âm trầm lạnh lùng nói: “Muốn chết thì tìm chỗ khác, không được chết chỗ này!”

Ta vẫn không nhúc nhích, xem như không nghe thấy.

Thấy tay trái hắn để xuôi bên người, vẫn không ngừng nhỏ máu, liền muốn chữa thương cho hắn: “Hoàng huynh đừng vội đuổi ta, tốt xấu để ta băng bó cho huynh một chút.”

Ta đi về phía hắn, đưa tay nắm lấy cổ tay hắn, lại bị hắn phản ứng kịch liệt hất tay ra. Ta không tự chủ lùi về sau một bước, cùng lúc đó, mũi trâm chẳng biết tại sao tuột xuống. Lập tức, một đầu tuyết trắng của ta lập tức bại lộ trước mắt Đoạn Niết, không bị che lấp.

Nơi này ánh sáng lơ mơ, cũng không thể khiến hắn nhìn sai màu tóc của ta.

“Tóc của ngươi...” Quả nhiên, hai mắt Đoạn Niết tròn to, vẻ mặt khiếp sợ.

Ta lúng túng lại ảo não, sợ hắn cảm thấy ta xấu xí, vì vậy lại vội vàng trùm mũ lên.

“Chỉ là bạc tóc, hoàng huynh không cần để trong lòng.” Ta giấu khuôn mặt vào bóng tối, không muốn để cho hắn nhìn thấy bộ dạng ma quỷ hiện tại của ta. “Nếu như hoàng huynh không muốn ta trả mệnh, liền cùng ta quay về Đàng Lĩnh đi, để ta chậm rãi đền bù tổn thất cho hoàng huynh.”

Thật lâu không nghe được câu trả lời thuyết phục của hắn, ta cho là hắn bị ta dọa sợ, tâm thoảng cái siết chặt, đang muốn ngẩng đầu lên, liền nghe thấy giọng nói khàn khàn của hắn: “Ngươi là không chịu thanh toán xong ân oán, mỗi bên một ngã đúng không?”

“Đúng.” Ta cúi thấp đầu, nói ra không chút nghĩ ngợi.

Hoặc là chết, hoặc là dẫn hắn về, chưa bao giờ có sự lựa chọn thứ ba.

Thanh toán xong ân oán, giống như người xa lạ không bao giờ chạm mặt sao?

Không có khả năng, không làm được.

“Ta cho hoàng huynh ba ngày, sau ba ngày mời hoàng huynh lên thuyền, ta ở trên thuyền chờ huynh.” Nói xong ta không cho hắn cơ hội phản bác, quay người bước nhanh ra ngoài.

Chờ đến khi đi đến cửa động, phát hiện ngoại trừ đám người Tề Anh, thiếu niên gọi Thiệu Vân vậy mà cũng ở đây, hơn nữa còn đang cùng Bạch Liên chơi đến bất diệc nhạc hồ. (*Bất diệc nhạc hồ : diễn tả tình thế, tình hình phát triển đến tình trạng cao nhất | quá mức; cực độ; phi thường...)

Bạch Liên vốn đang bị y đuổi đến gọi bầy chạy loạn khắp nơi, vừa thấy ta ra, bẻ hướng chạy đến chỗ ta.

“Bệ hạ!” Nó dừng chân trước mặt ta, “Nhanh như vậy đã đi ra a!”

Ta xoa xoa đỉnh đầu nó, nói: “Dẫn bọn ta về thuyền đi.”

“A? Phải đi rồi sao?” Bạch Liên tỏ vẻ không muốn, “Còn chưa được nửa buổi!”

Ta nói: “Hiện tại chưa đi, còn phải ngốc thêm ba ngày, ba ngày sau mới đi.”

Ta nói chuyện với Bạch Liên, thiếu niên ở phía sau từ đằng xa lại đây, nhìn thấy ta lập tức quỳ một chân xuống, ôm quyền nói: “Thảo dân Thiệu Vân, tham kiến Bệ hạ.”

Xem ra y từ miệng Bạch Liên biết được thân phận của ta rồi.

“Bình thân.”

Y ngẩng đầu, lúc này trong động mờ tối nhìn không ra ngũ quan.

Tướng mạo bình thường, nhiều lắm cũng chỉ là thanh tú, nhưng dưới mắt y thậm chí có một nốt lệ chí giống ta như đúc. Cũng chỉ thay phải qua trái, của ta bên phải, của y bên trái. Thời điểm ta nhìn y, giống như đang soi gương.

Thiếu niên thấy ta nhìn y chăm chú, đưa tay kỳ quái sờ sờ mặt mình: “Bệ hạ?”

Ta dời mắt, chuyển về phía Tề Anh bên cạnh, ra lệnh: “Đưa y lên thuyền.”

Tề Anh sững sờ, nhưng rất nhanh nhận lệnh, tiến lên lập tức khống chế thiếu niên còn chưa kịp lấy lại tinh thần, điểm huyệt, lại đưa cho một hộ vệ khác công lên lưng.

“Bệ hạ... người vì sao lại bắt Thiệu Vân ca ca?” Bạch Liên bị một màn trước mắt dọa sợ đến ngây người.

Ta nhìn nó khẽ cười: “Ta chỉ mời y lên thuyền uống trà, không cần lo lắng, rất nhanh Đoạn Niết bá bá của người cũng sẽ đi. Chúng ta sẽ cùng nhau quay về Đằng Linh.”

33. Chương 33

Sau khi ta trở lại thuyền, đích thân viết một chiếu thư, thối phòng Ma Vân Tự đến trên trời dưới đất, nói bọn họ là đương kim Thánh giả, ẩn thế đại năng*, một lòng cầu Phật không ham danh lợi phàm trần, ta vô cùng khâm phục phẩm đức như thế. Chuyển bút, còn nói triều đình Đại Hạ đúng là thiếu đi một vị phẩm hạnh thanh cao** như vậy, có thể so với nhân vật dẫn dắt Minh Nguyệt, khẩn cầu Huyền Lăng tiên sư niệm lòng ta hướng về muôn dân trăm họ, tặng cho ta đệ tử ưu tú nhất cùng ta quay về Đằng Linh. Ta nguyện nhận hần làm thầy, xem như khách quý.”

(*Đại loại năng lực lớn nhưng lánh đời.)

(**Nguyên văn : cao phong lượng tiết.)

Chỉ cần Huyền Lăng không phải người ngu, liền biết rõ nên làm thế nào. Mà Đoạn Niết nếu không muốn tiểu đệ tử của mình gặp chuyện không may, cũng sẽ ngoan ngoãn đi vào khuôn khổ.

Sở Thiệu Vân bị ta giam lỏng trên thuyền, một ngày mười hai canh giờ đi tới chỗ nào cũng có người giám sát. Sự hiện hữu của y khiến ta không vui, còn khiến ta cảm thấy chướng mắt. Nhưng vì uy hiếp Đoạn Niết, ta hết lần này đến lần khác không thể động đến y.

Lầu đầu tiên ta cời xuống áo choàng trước mặt y, y mang theo ánh mắt kinh ngạc nhìn ta, sau nửa ngày mới mở miệng: “Thì ra là người...”

Ta không nghe rõ: “Cái gì?”

Thiếu niên lập tức thu hồi ánh mắt, nhìn chằm chằm xuống đất: “Thì ra Bệ hạ chính là đệ đệ của sư phụ.”

Y vậy mà biết rõ ta, này ngược lại kỳ quái, ta cho rằng Đoạn Niết có chết cũng sẽ không nhắc tới người đệ đệ bất tài như ta ở trước mặt người khác.

“Hắn nói cho người chuyện gì về ta?”

Thiếu niên trầm mặc một lát, nói: “Sư phụ đã từng nhắc qua có một đệ đệ, giống thần ở chỗ có một nốt lệ chí, chính là trái phải đảo lộn.” Y dường như nghĩ đến cái gì, cười khổ nói: “Có đôi khi thần cảm thấy nếu không phải bởi nốt lệ chí này, sư phụ e rằng sẽ không cứu thần.”

“Hắn còn nói gì với người?” Ta truy vấn y.

Thiếu niên chán nản lắc đầu: “Sư phụ dạy thần rất nhiều thứ, nhưng không nói cho thần chuyện trước kia của hắn, cũng không nói đến chuyện ngoài đảo, Ba Tuần động là khổ tu duy nhất của hắn.”

Ta nhìn về phía mặt biển xa xa ngoài cửa sổ, thấp giọng nói: “Chỉ sợ khổ tu của hắn phải chấm dứt.”

Ta ngồi đợi trên thuyền ba ngày, đến ngày thứ ba, Đoạn Niết không tới, Tề Phương Sóc ngược lại trở về.

Bởi vì cả một ngày ta đều đứng trên boong thuyền, liên tục tiếp đối mặt với gã.

Về mặt gã nhìn ta thật sự càng trở nên lạnh lùng, nếu không phải Bạch Tam Cẩn còn ở trong tay ta, e rằng gã cũng có thể lập tức ném ta xuống biển.

“Bệ hạ thật là thủ đoạn.”

Đơn giản trào phúng như vậy, ta vẫn nghe hiểu, cười lạnh nói: “So với người còn kém xa.”

Đoạn Niết giả chết, bọn họ hợp lực bày mưu tính kế, bản lĩnh man thiên quá hải*, ta há có thể so sánh hay sao?

(* Man thiên quá hải (), Giấu trời qua biển, lợi dụng sương mù để lẫn trốn.)

Tề Phương Sóc nói: “Người phải biết cứng rắn với hắn là vô dụng, cứng chọi cứng kết cục là gì, người đã nghiệm chứng qua. Người bắt giữ đệ tử của hắn, lại hạ xuống chiếu thư như vậy, hắn cho dù nhất thời khúc phục người, cũng sẽ không cả đời như thế.”

Ta phiền nhất loại giọng điệu của gã, chỉ đứng nói chuyện nên không đau thất lưng*. Gã hiện tại cái gì cũng có, vợ hiền con thảo, hạnh phúc an khang, nơi nào sẽ chân chính hiểu được nỗi thống khổ của ta?

(*Nguyên văn: Trăm trước thuyết thoại bất yêu đông : chỉ đứng nói nên không đau thất lưng, câu thành ngữ này có liên quan đến điển tích. Ý chỉ người không ở trong trường hợp của người khác nên không hiểu, chỉ biết nói, tương tự như ‘nói dễ hơn làm’)

Gã đứng ở chỗ cao nhìn xuống ta, cảm thấy ta làm cái gì đều sai, nhưng nếu ta cùng gã đổi chỗ, gã có thể đảm bảo so với ta tốt hơn sao?

“Ta chỉ muốn mình tận hết khả năng đền bù hắn, vì sao các người đều cảm thấy ta muốn hại hắn?” Ta có chút kích động, “Để hắn ở lại hòn đảo hoang này cô độc sống hết quãng đời còn lại mới là đối tốt với hắn sao?”

“Vậy người tự cho mình đối với hắn tốt liền tốt sao?”

Ta bị gã hỏi khó, tức giận đến đầu ngón tay đều phát run.

Bọn họ từng người một đều nói ta không được, quá khứ của ta không tốt, bọn họ biết rõ về sau ta cũng sẽ không tốt sao?

Tề Phương Sóc thấy ta không đáp, tiếp tục nói: “Người có biết vì cái gì lại là Ba Tuần* không?”

(* theo Phật pháp: là Thiên Ma vị vua cai quản cõi dục giới bao gồm: 6 cõi trời dục giới và các cõi dục bên dưới..)

Ta sững sờ, cau mày nói: “Không biết.”

“Người người đều có dục niệm, tình dục, quyền dục, tài dục, cùng với các ái dục tình cừ nhiều không đếm hết. Nhưng Phật Pháp coi trọng vứt bỏ dục vọng bên ngoài, đặt thành đại công đức. Ba Tuần lấy dục làm

thức ăn, sáu đạo chúng sinh đều ở bên trong ma cảnh dục giới của nó mà không được giải thoát, nó thường xuyên dùng đủ loại thủ đoạn cản trở Phật Đà cùng đệ tử tu hành, chính là không thể chịu đựng có người thoát khỏi sự khống chế của nó.” Đôi mắt lạnh như sương phủ của Tề Phương Sóc nhìn thẳng về phía ta, “Người chính là Ba Tuần của Đoạn Niết, Ma vương ngăn cản hẩn tu hành. Hẩn đem hang động đặt tên thành ‘Ba Tuần động’ đối lập hoàn toàn với Thần Phật đầy trời, chính là kỳ vọng bản thân nhanh chóng thoát khỏi tâm ma, đạt được tự do. Nhưng đáng tiếc còn kém một bước, thất bại trong gang tấc, hẩn không thể thắng tâm ma, rồi lại nghênh đón chân ma.”

“Chân ma?”

“Người.”

Dứt lời, Tề Phương Sóc lướt qua ta cũng không thèm quay đầu lại đi đến phòng trên thuyền.

Ta bị lời nói của gã khiến cho có chút không kịp phản ứng, Đoạn Niết lại xem ta thành hồn thể ma vương?

Kinh ngạc ban đầu qua đi, chính là không ngăn được mừng rỡ.

Có dao động mới có thể bị mê hoặc, có giấy giụa mới có thể nhìn không thấu.

Ta vẫn cho là từ đầu tới cuối chỉ có mình ta nửa chìm nửa nổi trên biển tình này, không ngừng không nghỉ giấy giụa trong sóng tình, nhưng thì ra không phải vậy.

Đoạn Niết vẽ Bồ Tát hai năm, vẫn không thể tránh khỏi tra tấn của tâm ma. Mà tâm ma của hẩn là ta, nói cách khác... hẩn cho đến giờ vẫn không thể quên được ta.

Cho dù hẩn đối với ta là loại tình cảm nào, cho rằng ta là tiểu súc sinh cũng tốt, tiểu ma đầu cũng được, ta đều vui vẻ tiếp nhận, dù sao cũng tốt hơn từ nay về sau trở thành hai người xa lạ.

Một lúc lâu sao, xa xa bên bờ một con thuyền nhỏ rẽ nước mà đến. Trên thuyền một người xoay chèo, một người đứng ở mũi thuyền, ta nhào đến mạn thuyền, thò hơn nửa người ra ngoài, muốn xem thử rốt cuộc có phải là người kia hay không.

“Bệ hạ, như vậy rất nguy hiểm...” Thị vệ sau lưng vội vàng tới khuyên.

Ta đâu còn nghe thấy những lời này, nụ cười trên mặt theo thuyền nhỏ đến gần mà càng lúc càng lớn. Bởi vì đạt thành tâm nguyện, trong lòng cũng không ngăn được vui mừng.

Ta rốt cuộc cũng thành công!

Hạ xuống bậc thang, chuẩn bị đón đối phương lên thuyền.

Lui ra sau vào bước, rồi đi khiến thị vệ lo lắng đề phòng mạn thuyền, ta sửa sang lại quần áo trên người, muốn khiến mình thoát nhìn có sức sống một chút.

Thời điểm sờ đến tóc, tay cứng đờ, vui vẻ bên môi cũng theo đó cứng lại.

Mà thôi, hẩn thấy cũng đã thấy rồi, có gì tốt mà giấu, về sau cũng không thể lúc nào cũng mặc áo choàng trước mặt hẩn.

Hẩn là có người thông báo, Tề Phương Sóc rất nhanh đã tới sàn thuyền, theo sau là Tề Anh cùng Sở Thiệu Vân.

Gã đứng phía sau cách ta một cánh tay, những người khác cũng đứng sau lưng gã, im lặng chờ Đoạn Niết lên thuyền.

Bóng dáng lạ lẫm lại quen thuộc dần dần xuất hiện phía trước mạn thuyền, một bộ pháp bào trắng như tuyết, đầu đội hoa quan (*mũ) cùng màu, từ trên quan rũ xuống rèm châu, cả người tản ra hào quang của thần thánh. Mà thứ duy nhất lộ ra trên khuôn mặt, cố tình lại là một mặt quỷ dữ tợn, lộ ra răng nanh bén nhọn, giống như Kim Cương lại giống như Dạ Xoa. Duy chỉ có đôi mắt anh tuấn, là không hề che dấu.

Ta gần như ngây dại, đứng ở đó đã quên làm ra phản ứng.

Chỉ thấy đối phương khẽ khom người, thở dài nói: “Thầy của ta Huyền Lăng cảm động tình cảm chân thành của Bệ hạ, đặc biệt để Thương Loan đến đây cùng Bệ hạ trở về Đẳng Linh, nhậm chức quốc sư.”

Thương Loan, Đoạn Niết, Phượng vương...

Phượng vương Đoạn Niết đã chết, hiện tại hài cốt vẫn chôn cất ở Hoàng lăng, dĩ nhiên không thể trở về nhân gian, dùng thân phận vốn có trở về Đẳng Linh. Nhưng mặc kệ tên gọi thay đổi, chỉ cần vẫn là người này liền được rồi.

Ta tiến lên đỡ hắn, nở nụ cười chân thành: “Phiền thương sư rồi.”

Hắn xem ta là Ma vương, cho là kiếp nạn, vậy sao không độ ta hóa kiếp nạn, tiêu trừ tội nghiệp này?

Xưa có Phật đà lấy thân nuôi hổ, hôm nay, liền để Đoạn Niết lấy thân đến nuôi ta đi.

34. Chương 34

Thời điểm rời đi chỉ một người, lúc về lại dẫn theo một quốc sư, nghĩ cũng biết sắc mặt Thân Lộc hẳn là khó coi. Nhưng vấn đề đã đóng thuyền, y biết rõ khuyên ta vô dụng, vì vậy trong cơn tức giận trở về Thượng Địa.

Ta dùng lý do “xây dựng phủ Quốc sư cần nhiều thời gian”, để Đoạn Niết ở lại trong cung, nhưng không còn là Phượng Ngô cung, mà là một cung điện ở gần tấm điện của ta, tên “Lân Chỉ”. (*Lân: Kỳ lân, chỉ: chân, ngón chân.)

Về phần Sở Thiệu Vân, ta không thể nào để cho y tiếp tục ở lại bên cạnh Đoạn Niết, quá chướng mắt. Vừa vận kỹ năng vẽ của y không tệ, ta liền kín đáo đưa y cho Đông quan*, muốn bọn họ sắp xếp cho y.

(*Quan theo mùa.)

Sáu bộ phận Thiên, Địa, Xuân, Hạ, Thu, Đông, từng người tự chia phần rõ ràng, chức năng rõ ràng. Dưới Tam công* chỉ có Lục Khanh, Lục Khanh chính là người quản lý sáu bộ này.

(* tam công: ba chức quan cao nhất thời phong kiến gồm: thái sư, thái phó, thái bảo.)

Đông quan nắm giữ công sự, Xuân quan nắm giữ tế tự. Tế tự một năm bốn mùa lớn nhỏ liên tục, có tế người, có tế thần.

Ta trở về Đẳng Linh chưa lâu, Xuân Quan liền trình một chồng văn tự lên cho ta, nói là đại điển tế Thiên (*lễ lớn tế trời) năm năm một lần đã sắp đến, hỏi ta có gì chỉ thị, có thể thay đổi đôi chỗ, không cần theo những năm trước.

Loại đại điển tế Thiên này, trước kia ta là không can thiệp vào, nhưng lúc này không giống ngày xưa.

Gặp lại văn tự, ta nói với quan viên ngồi dưới: “Người lui xuống trước, đại điển tế Thiên chuyện lớn như vậy, quả nhân muốn hỏi qua Quốc sư, sau đó sẽ cho người một câu trả lời thuyết phục.”

Quan viên kia nghe xong, tự cho là có thể vì ta phân ưu giải nan, vội vàng ân cần hỏi: “Bệ hạ công vụ bề bộn, nếu không thì vi thần đến hỏi Quốc sư?”

Ha, ngu xuẩn!

Ta cảm thấy không kiên nhẫn, cau mày nói: “Bảo người lui người liền lui, đại điển tế Thiên lần này Quốc sư chủ trì, cái khác vẫn như cũ, lui ra.”

Đối phương bị ta bỗng dưng quát lớn, sắc mặt lúc xanh lúc trắng một hồi, yếu ớt đồng ý, sau đó cuống quýt rời đi.

Y vừa đi không lâu, An Lan từ ngoại điện đi đến, trong tay cầm một hộp sơn mài khảm xà cừ tinh xảo, hẳn là biết ta vừa nổi giận, càng lộ ra vẻ dè dặt cẩn thận.

“Bệ hạ.” Y nâng hộp sơn mài đến trước mặt ta, mở nắp ra: “Đây là Đông Châu người muốn, bảo vật năm nay Đông Nho tiến cống.”

Chỉ thấy trong hộp là hai viên trân châu, lớn như mắt rồng, màu sắc vàng kim, càng khó được chính là hai hạt châu kích cỡ tương đương, còn vô cùng mượt mà. Ta cho dù đã gặp qua nhiều bảo vật như vậy, nhưng ẩn theo độ hiếm lạ mà nói, hai viên Đông Châu này cũng có thể xếp vào một trăm thứ hạng đầu rồi.

Ta nhận hộp sơn mài từ tay An Lan, cầm nhếch lên hướng ra cửa, ý bảo y có thể đi ra.

An Lan cúi đầu khom lưng lui ra ngoài, sắp tới cửa lại bị ta gọi lại, hỏi: “Chuyện Lưu Phúc người xử lý thế nào?”

Ta rời khỏi Đăng Linh mới có vài ngày, lão gia hỏa liền cận kề, An Lan dựa theo quy củ trong cung, chôn cất ông trong phần mộ cung nhân dưới chân núi. Ta trở về sau khi biết được, bảo y đào quan tài lên, thu hồi bảo bối (*cái ấy) của Lưu Phúc đồng thời đưa về quê nhà, nhận tổ quy tông.

Lưu Phúc khi còn sống có một lần tình cờ nhắc đến với ta, nói ông nhớ nhà, nhưng ông một thân tàn phế, lại cảm thấy không có mặt mũi gặp tổ tông.

Hôm nay ta xem như hoàn thành tâm nguyện cho ông ta, cũng không uống một hồi chủ tử.

“Đã đưa về rồi, nô tài còn đưa không ít bạc để người ta mang đến cho tử chất (*con cháu) của cha nuôi, để bọn họ về sau ngày lễ ngày tết đừng quên dập đầu thấp hương cho cha nuôi.” An Lan kích động gạt lệ, “Cha nuôi dưới suối vàng nếu biết Bệ hạ đối với ông ấy tốt như vậy, hẳn là kiếp sau có làm trâu làm ngựa cũng sẽ báo đáp cho Bệ hạ!”

Ta thấy y lại muốn bắt đầu không tiết chế mà loạn vô mông ngựa, nhanh chóng cho y lui ra chuẩn bị xe kéo cho ta, nói ta muốn đến chỗ Quốc sư.

Tay cầm Đông Châu ánh vàng rực rỡ, ta thật sự không thể chờ được muốn đưa chúng cho Đoạn Niết.

Mấy ngày này, ta cũng nhìn ra hần đối với ta hờ hững lạnh lẽo, thậm chí lạnh lùng càng hơn lúc trước, nhưng ta cũng không nhụt chí, da mặt cũng càng ngày càng dày.

Hần rồi sẽ có một ngày bị ta mềm hóa, mà ta tin tưởng ngày đó chẳng còn bao xa.

Lúc ta đến Lâm Chỉ cung, liền thấy Đoạn Niết mặc một bộ thường phục xanh nhạt phong thái nhẹ nhàng, cổ tay quấn một chuỗi phật châu tử đàn, dựa cả người ở đầu giường, đang lật xem một quyển kinh thư.

Ta không hy vọng hần có thể quỳ gối trước ta.

Đoạn Niết đặt kinh thư xuống, lộ ra khuôn mặt nửa như quý nửa như ngọc, cùng với một đầu tóc dài tùy ý buộc lên.

Ta đến trước mặt hần, mở hộp sơn mài ra: “Đây là một đôi Đông Châu hoa mỹ động lòng người, trên đời khó có được, quả nhân vừa thấy liền nghĩ đến thượng sư, hôm nay tới để gặp hoa thấy Phật.”

Hần bất động thật lâu, nhìn hai hạt châu ta đưa đến trước mặt hần, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

Nhưng bộ dạng này của hần, cũng không giống như thích đến độ quên nói chuyện.

Ta sợ hần cuối cùng không chịu nhận, vì vậy để hộp qua một bên, xem như hần đã nhận, ngoài miệng rất nhanh chuyển sang đề tài khác.

“Đại diện tế Thiên sắp cử hành, quả nhân hy vọng đại diện lần này có thể được Thượng sư chủ trì, đến lúc đó Xuân quan sẽ ở bên cạnh hỗ trợ, Thượng sư có bất kỳ yêu cầu gì cứ phân phó bọn họ là được rồi.”

Ta vốn tưởng rằng Đoạn Niết sẽ từ chối một phen, không thể ngờ được hần chỉ hơi suy tư một chút liền gật đầu đồng ý.

“Đã biết.”

Ta nhìn vào mặt hần, cảm thấy mặt nạ giống như dây núi ngăn cách hai ta, cách đến độ xa lạ.

“Thượng sư đây là Kim Cương...” Ta cầm mặt nạ che lên mặt mình, “Hay là Ma vương?”

Đoạn Niết giật mình, ánh mắt nhìn ta càng phát ra chán ghét.

“Kim Cương hay là Ma Vương, không phải người đeo nói, mà là người nhìn nói.”

“Ý tứ của Thượng sư là, Kim Cương liền cảm thấy là Kim Cương, Ma Vương liền cảm thấy là Ma Vương, đúng không?” Ta ở sau mặt nạ cười với hắn, “Thượng sư người xem ta là gì?”

Đoạn Niết nhìn ta thật lâu, dời mắt nói: “Có vài người cho dù đeo mặt nạ Kim Cương, cũng đã định trước chỉ có thể trở thành Ma Vương.”

Đáp án này ta đã sớm đoán trước, trong lòng thật sự không có nhiều cảm xúc lắm. Trước kia ta có lẽ sẽ cảm thấy thất lạc khổ sở, nhưng từ sau cuộc trò chuyện với Tề Phương Sóc, ta liền cảm thấy có thể trở thành Ma Vương độc nhất vô nhị trong lòng Đoạn Niết cũng tốt.

Với ta mà nói, cái này không thể nghi ngờ là một loại thay đổi ngọt ngào.

Ta nghe vậy cười ha hả, cúi người, ghé vào tai hắn nói: “Nếu huynh thật sự ý chí kiên định, như thế nào xem ta thành ma? Thừa nhận đi, Đoạn Niết, huynh không quên được ta, huynh vĩnh viễn không quên được ta.”

Hơi thở phả vào lỗ tai hắn, thổi đến độ hắn lập tức cứng đờ.

Ta quỳ trên giường, dạng chân ngồi trên người hắn, chậm rãi ôm hắn.

“Ta rất nhớ huynh, hoàng huynh. Mỗi thời mỗi khắc đều nhớ, nghĩ đến cả người đều đau.” Ta ôm hắn thật chặt, như muốn dùng sức đem thân thể mình dung nạp vào thân thể hắn, “Nhưng đau nhất, vẫn là tâm. Thời điểm huynh giả chết, tim ta dường như vỡ thành bột phấn, mất đi Thiên Địa, cả người dường như cũng chết theo huynh. Nếu không phải huynh muốn ta làm một Hoàng đế tốt, ta thật sự muốn cùng huynh chết đi...”

Ta cảm thấy hắn kháng cự, cũng cảm thấy sau khi ta nói xong lời này, bỗng nhiên cả người căng cứng.

Tề Phương Sóc nói đúng, cứng chọi cứng kết cục là gì, ta đã nghiệm chứng qua, không muốn lại có lần thứ hai.

35. Chương 35

Ta biết không nên quá dồn ép hắn, cũng biết tức nước vỡ bờ, làm ra chuyện gì đều dễ dàng lưỡng bại câu thương. Nhưng có đôi khi, chính là rất không cam tâm.

Vì sao từ đầu tới giờ chỉ có mình ta thống khổ như vậy, hắn có phải cũng sẽ cảm thấy dày vò hay không? Có phải cũng sẽ giống như ta lòng sinh lo lắng hay không?

Hắn đối với Sở Thiệu Văn ôn hòa như vậy, rồi vì sao lại đối với ta nghiêm khắc như thế?

Ta cũng muốn được hắn sủng ái a (*say mê cưng chiều), không phải giấu quan tâm dưới những lời nói và việc làm lạnh lùng, cũng không cần không hỏi không nói mà âm thầm bảo vệ, ta muốn chính là có thể nhìn thấy có thể sờ được, hắn đối với ta chân chính sủng ái.

Xem như ta lòng tham không đáy đi.

Hắn không đẩy ta ra, ta vẫn ôm hắn, không nói thêm gì nữa, yên lặng hưởng thụ sự ôn nhu không dễ có này.

“Hoàng huynh, mau cứu ta, thân thể này thật sự rất nhớ huynh...” Ta lấy mặt nạ xuống, gác cằm bên cổ hắn, lúc nói chuyện môi như có như không đụng vào cổ hắn.

Thân thể của hắn vẫn cứng như sắt, không chút buông lỏng.

Ta khó nhịn đọng đưa bờ môi, không ngừng cọ xát trên đùi hắn, miệng phát ra tiếng rên rỉ gần như muốn khóc.

Trong thân thể dường như có ngọn lửa, đun đến cả người ta nóng lên, lý trí dần mất, mà hẳn chính là thuốc giải cho ngọn lửa cháy lan đồng cỏ này*. Ngoại trừ càng tới gần hẳn, càng ôm chặt hẳn, không có biện pháp nào khác.

(*liệu nguyên (thả lửa đốt đồng): Cháy lan, sự gì khí thể mạnh quá không dẹp ngay được.)

Quần áo bị cọ đến lộn xộn không chịu nổi, hô hấp phun ra cũng nóng rực không thôi.

“Mau cứu tiểu Cửu đi, hoàng huynh.” Ta cắn răng nói ra những lời dâm dăng khiến bản thân cũng cảm thấy thẹn, mộng cọ qua cọ lại trên bắp đùi hẳn, “Nơi này của tiểu Cửu rất muốn hoàng huynh, nhớ đến ngày đêm đều muốn khóc, không tin hoàng huynh sờ thử xem...” Nói xong liếm liếm da thịt bên cổ Đoạn Niết, lại muốn nắm tay của hẳn.

Cũng không biết do thè lưỡi ra liếm hay vẫn là cái nắm tay của ta đây, hẳn lúc này rốt cuộc tỉnh lại, giống như bị phồng hất tay của ta ra, lại đẩy ta qua một bên.

“Hoang đường!”

Chờ đến khi nhìn lại, hẳn đã rời giường, dường như ta là yêu ma quỷ quái mê hoặc lòng người không bằng, đứng cách ta rất xa, mà mặt nạ cũng trở về trên mặt hẳn.

Ta nằm trên giường, trong lòng thoáng qua một chút oán hận, nhưng rất nhanh nghĩ ra phương pháp dụ dỗ của mình ngày hôm nay, liền lộ ra một khuôn mặt đáng thương nói với hẳn.

“Hoàng huynh sao lại đứng cách xa ta như vậy?”

Mặt nạ che lại khuôn mặt hẳn, khiến người ta không rõ lắm ánh mắt của hẳn, chỉ có thể nhìn thấy đôi lông mày nhíu chặt.

“Người còn biết ta là hoàng huynh?” Giọng điệu của hẳn lạnh lùng, trầm trầm, còn mang theo chút khàn khàn.

Ta nghe vậy cười nói: “Huynh nếu không thích, ta cũng có thể gọi kiểu khác.” Ta đưa ngón tay vào miệng, liếm ướt từng ngón một, “Thượng sư, thời điểm người không ở đây, quả nhân cô đơn lạnh lẽo khó nhin, thân thể quả thực trống rỗng cực kỳ, cũng chỉ có thể tìm cái khác an ủi.” Ta một bên gãi gao nhìn hẳn, một bên nói: “Mặc dù không lợi hại bằng Thượng sư, nhưng có còn hơn không, hai năm qua quả nhân cũng chưa từng rời khỏi nó.”

Ta nói ra một câu, lông mày Đoạn Niết lại nhíu thêm một phần. Đến cuối cùng, có một loại ảo giác khuôn mặt hòa làm một với mặt nạ, nhìn rất giống Kim Cương nộ mục. (*Kim Cương trừng mắt. .)

Nhả ngón tay ra, đưa ngón tay dính đầy tơ bạc thăm dò vào tiết khớp bên dưới. Sờ đến lớp tua mềm mại, ta cũng không lấy nó ra ngoài, ngược lại đẩy nó vào càng sâu.

Hai chân quỳ trên giường, ngăn không được run rẩy, hô hấp dồn dập, trước mắt dần trở nên mờ mịt.

Chưa từng nghĩ tới một ngày, ta sẽ ở trước mặt Đoạn Niết thủ dâm quên mình như vậy (* : vong ngã, vứt bỏ cái tôi.). Tựa như rơi vào mê mộng dâm loạn, cổ tình ta còn say mê trong đó không muốn tỉnh lại.

Cả đời này, cũng chỉ có Đoạn Niết mới có thể khiến ta như vậy...

“A a...” Đồ vật trong thân thể bị ta rút ra lại đẩy mạnh vào, ma sát nội bích (*vách tường bên trong), nổi lên từng trận khoái cảm khiến người run rẩy. Đặc biệt lúc ma sát đến nơi mẫn cảm trong cơ thể, cảm giác kia thật sự khiến người ta không cách nào chống cự.

“Nó rất tốt... nhưng nó không phải Thượng sư... a... quả nhân vẫn là thích ư...” Ta cắn môi, ngửa cổ lên, động tác trên tay càng lúc càng nhanh, “Thích Thượng sư thương yêu a... làm ta... không thể khép chân!”

Người nói ta là ma, ta chính là ma.

Dù sao, ta cho tới bây giờ cũng chưa từng nghĩ đến cái gì Phật quang minh lỗi lạc.

“Thật to... a... a... a.... Thượng sư cứu ta a a!” Một chữ cuối cùng ngân rất cao, trước mắt dường như lóe lên từng luồng sáng, bên tai cũng ù ù không thôi.

Có thể là đã lâu chưa phát tiết qua, lần này leo lên đỉnh núi rồi lại không tốn chút sức nào, mà nhiệt tình vẫn còn kéo dài, khiến người ta chẳng muốn động.

Ta mở mắt ra, quả nhiên trước mắt đã không còn bóng dáng của Đoạn Niết, xem ra là bị ta chọc giận bỏ đi.

“A...” Chịu đựng nhục bích (*tường thịt) mãi cảm co rút, ta chậm rãi rút ra đồ vật nhét sau huyết.

Hạt châu sắc đỏ xen lục, bị ta làm cho vừa dính vừa ướt, nhưng vẫn quang hoa nội liễm* như cũ, phát ra loại sáng bóng đặc biệt của bảo vật. Tua cùng nút thắt cũng không khác là bao, dính đầy chất lỏng sền sệt đậm mĩ, một bộ dạng vừa bị khinh nhờn đến không xong.

(* : ánh sáng rực rỡ che lấp bên trong.)

Dường như không chỉ có Đoạn Niết bị ta ý dâm trong đầu.

Ta mím môi, mở hộp sơn mài bên cạnh ra, lần nữa trả lại Đoạn Niết Bích hồng linh châu vốn thuộc về hắn.

Làm xong đầu đó, ta sửa sang quần áo cùng phát quan trên đầu, như không có việc gì ra khỏi điện.

“Quốc sư đâu?” Không nhìn thấy Đoạn Niết ở cửa ra vào, ta hỏi tiểu thái giám Lâm Chỉ cung đứng canh giữ ngoài hiên.

“Quốc sư đến tỉnh thất* rồi.” Đối phương cung kính nói.

(*Gian phòng dùng để tu tâm tĩnh trí, thiền định của Phật gia.)

Để phù hợp với thân phận của Đoạn Niết, ta vì hắn xây dựng một Thiên điện tại Lâm Chỉ cung này, trong điện ngoại trừ bồ đoàn* cũng không còn thứ gì khác, cho hắn dùng để tĩnh tu hàng ngày.

(* dùng để ngồi thiền, thường được dọn bằng bông gòn và bọc bằng một lớp vải xanh dương đậm.)

Ta gật đầu, nói: “Hắn đi ra liền nói với hắn quả nhân đi trước, đừng quên cất kỹ đồ cho hắn.”

Tiểu thái giám khom người nói: “Vâng.”

Ngày hôm sau, ta liền không đặt chân qua Chỉ Lâm cung, thứ nhất là quá bận, thứ hai cũng là muốn cho Đoạn Niết bình tĩnh lại, chỉ không biết lúc hắn mở ra hộp sơn mài biểu tình có bao nhiêu đặc sắc.

Theo đại điển tế Thiên ngày càng gần, dường như mọi người trong cung đều bận rộn lên, ta thì không cần phải nói.

Mặc thử lễ phục, đi theo Xuân quan ghi nhớ trình tự tế tự, ngay cả danh sách quan viên dự lễ cũng phải xem qua từng cái một. Dù sao đây là đại điển đầu tiên kể từ khi ta đăng cơ đến nay, dĩ nhiên phải cực kỳ coi trọng.

Ta vốn tưởng rằng không còn chỗ nào sơ hở, ngoại trừ ông trời cũng không còn ai có thể khiến cho đại điển tế Thiên dự tính vẹn toàn này xảy ra vấn đề.

Cố tình không như mong muốn, ông trời dường như đối nghịch với ta, hôm nay không chỉ không xảy ra vấn đề, còn là một vấn đề lớn.

36. Chương 36

*Chương này có nội dung ảnh, nếu bạn không thấy nội dung chương, vui lòng bật chế độ hiện hình ảnh của trình duyệt để đọc.

Đại lễ tế Thiên, chọn ngày lành giờ tốt* cử hành tại đền Thần. Ngày cử hành, trừ văn võ bá quan cùng gia quyến (*vợ con) của bọn họ tham gia lễ tế, ngoài tế đàn cũng cho phép dân chúng đến xem.

(*Nguyên văn : lương thần cát nhật.)

Trang phục chính thức ta mặc ngày hôm đó, Vương phục Cửu Long, mũ miện mười hai chuỗi ngọc (1), trước đó đã trai giới tắm rửa ba ngày, chính là muốn lần tế tự này làm đến thập toàn thập mỹ. (*hoàn hảo.)

Đoạn Niết vẫn mặc bộ pháp bào trắng tuyết như cũ, mặt đeo nửa mặt nạ, cho dù nghênh Thần cũng không tháo xuống.

Thời điểm chủ trì hấn không dùng giọng điệu quá cao, cũng không quá mức trầm thấp, duy trì âm lượng vừa đủ có thể khiến người ta nghe được, tràn ngập uy nghi không thể xâm phạm.

Tế tự có rất nhiều trình tự, sau khi nghênh Thần chính là sơ hiến (*hiến rượu lần một), đọc chúc(*lời chúc phúc), á hiến (*hiến rượu lần hai), cuối cùng chung hiến (*rượu lần ba), mãi cho đến khi kết thúc buổi lễ, mỗi một bước đều có yêu cầu nghiêm khắc, mỗi một phần đều có tấu nhạc riêng biệt.

Bước cuối cùng để kết thúc buổi lễ, tên là “Vọng ế”, chính là cầm mấy lời ước nguyện trước đó mang đi đốt, thông qua loại phương thức này đem nguyện vọng cùng ca ngợi gửi lên trời.

Đốt chúc có quan viên chuyên đốt chúc, đây là bước cuối cùng của tế tự, không ai có thể nghĩ đến lúc đưa lời nguyện cầu vào ngọn lửa, trong chậu đồng đột nhiên bốc lên một cột lửa cao, hung mãnh như thú vật, lập tức đốt cháy quan đốt chúc.

“A a... cứu ta... cứu ta!” Quan đốt chúc cả người là lửa, vừa kêu thảm vừa bắt lực hướng về phía mọi người cầu xin giúp đỡ.

Người xem lễ đều là bách tính bình thường, lúc này cũng phát ra từng tiếng la hét sợ hãi.

“Thất thần làm gì, nhanh cứu hỏa!” Phản ứng đầu tiên chính là Đoạn Niết, hấn nhanh chóng chỉ huy cung nhân cứu hỏa, bưng tới từng chậu từng chậu nước để dập tắt lửa trên người quan đốt chúc cùng trong chậu đồng.

Nhưng ngọn lửa kia không biết có gì cổ quái, thật lâu cũng không cách nào dập tắt hoàn toàn, cuối cùng quan đốt chúc bị đốt cháy không còn hình dáng, nghiễm nhiên không còn sự sống.

Sự chú ý của mọi người nhất thời đều đặt trên ngọn lửa kỳ quái, mà đúng lúc này, từ trong đội ngũ tham gia lễ tế, có một nữ quyền đột nhiên xông ra, dùng tốc độ cực nhanh ném thứ gì đó về phía ta.

Ta vô thức đưa tay ngăn lại, một tiếng “phụt” nhỏ vang lên, tiếp theo cánh tay truyền đến đau đớn thấu tâm, tay áo cũng bốc lên khói trắng.

Ta nhin đau đưa mắt nhìn cánh tay, phát hiện lớp vải chỗ đó đã bị chất độc ăn mòn gần như không còn, chất độc kia ăn mòn từng lớp một, cuối cùng vào đến da thịt ta, tan chảy một mảng da lớn, lại sinh ra một loại đau đớn kịch liệt.

“Người là đồ tạp chủng, căn bản không xứng làm vua!” Nữ nhân chừng bốn mươi tuổi, rồi lại mặc trang phục của thiếu nữ, nàng nhìn ta cười như điên như dại, “Người chỉ là thứ nghiệp chướng do mẫu thân tiện nhân không biết xấu hổ dụ dỗ tiên đế sinh hạ mà thôi! Người cho rằng người là người cao quý!! Người căn bản không phải huyết mạch của tiên đế, đâu ra tư cách ngồi trên đế vị này!”

Ta hoảng hốt tại chỗ, lập tức cảm thấy đầu choáng mắt hoa. Lời của nàng dường như đem bí mật mà mọi người đều cố giấu xuống tận đáy lòng rồi cuộc phơi bày thiên hạ, lại giống như đem ta lột sạch quần áo đặt dưới ánh mặt trời chói chang, không lưu lại một chút đường sống. Mọi người đều đang nhìn ta chê cười, bọn họ xì xào bàn tán, chụm đầu ghé tai, nghị luận bí mật hoàng thất ngay cả ta cũng không dám chạm đến.

Nữ nhân rất nhanh bị Hồ Bí vệ chế ngự, không biết liên quan tới chất độc hay là lời nói của nữ nhân khiến ta cực kỳ xấu hổ, ta cảm thấy trước mắt liên tục hiện lên từng chấm màu đen, cả người lùi về sau vài bước, không ngờ rơi vào một lồng ngực rắn chắc.

Quay đầu nhìn lại, phát hiện là Đoạn Niết.

“Mau mang nước tới!!”

Tất cả âm thanh hỗn loạn đều dần rời xa, chỉ có tiếng gào thét của Đoạn Niết vẫn rõ ràng như cũ. Hấn ôm ta, xá rách ống tay áo bị tàn phá, tiếp theo dùng nước lạnh xối qua vết thương máu chảy đầm đìa.

Rất đau, đó là một loại đau đốn kịch liệt, đâm thẳng đến linh hồn, khiến cả người ta không ngăn được run rẩy.

Không biết tay này có bị phế hay không, thiên tử cụt một tay nghĩ thế nào cũng cảm thấy buồn cười. Đầu tóc trắng, lão nhị (*cái ấy) không hăng hái, nếu ngay cả tay cũng bị cụt, Đoạn Niết có phải càng chường mắt ta hay không.

“Bệ hạ!”

Ta mơ mơ màng màng nhìn chăm chăm vào đôi mắt sâu thẳm của Đoạn Niết, suy nghĩ đã bay đến nơi xa.

“Ta đau quá a...” Ta phát ra tiếng rên rĩ yếu ớt, cũng không biết là đau hay sợ, hay là muốn làm nũng với Đoạn Niết, muốn cho hắn thoáng đau lòng ta một chút, khoe mắt lại vô thanh vô tức chảy xuống một hàng lệ.

“Đừng sợ, không có việc gì. Tiểu Cửu nghe lời, đừng ngủ!” Đoạn Niết ôm ta thật chặt, ôn nhu lau đi nước mắt cho ta, giọng nói hoảng hốt ta chưa từng nghe qua.

Cặp mắt duy nhất lộ ra ngoài cửa hắn kia, phủ kín tơ máu, dường như sau một khắc sẽ lập tức khóc ra.

Đừng khóc, ta không có việc gì...

Ta muốn đưa tay lau khoe mắt cho hắn, nhưng cánh tay lại nặng trĩu như bị buộc khối sắt, như thế nào cũng nhấc lên không nổi. Mí mắt không khống chế được mà dần rũ xuống, cuối cùng hoàn toàn đóng lại, bên tai là tiếng kêu khàn đặc chưa từng ngừng lại của Đoạn Niết.

Vào năm ta sáu tuổi, là thời điểm ngang bướng cùng đáng yêu nhất trong đời này. Bởi vì muốn cho Đoạn Niết chú ý, cũng bởi vì muốn có được an ủi từ hắn.

Ta thậm chí ngu xuẩn đến mức sẽ cố ý ngã sắp xuống, sau đó không đi xử lý vết thương, cứ như vậy một đường khóc lóc chạy đến Phượng Ngô cung tìm hắn. Đám cung nhân dĩ nhiên ta ta còn có thể ầm ĩ một trận, muốn bọn họ cút đi hết cho ta.

Hắn khi đó thân thể không tốt, trong điện lúc nào cũng tràn ngập mùi thuốc, một năm bốn mùa đốt chấu than, người cũng bị ốm đau dày vò đến phiền muộn u ám.

Hắn thích nhất khoác áo đọc sách trên tháp, mỗi lần ánh mặt trời chiếu vào, chiếu đến người hắn, dường như có thể xua tan được bệnh khí trên người.

Ta khóc suốt suốt đi tìm hắn, cũng mặc kệ bản thân cả người bụi bặm, tay ngăn chân ngăn leo lên chỗ hắn nằm.

“Hoàng huynh, ta đau quá ô ô ô...” Ta rớt cuộc phô trương thanh thế, khóc đến thương tâm, kỳ thật cũng không nghiêm trọng như thế.

Mấy lần đầu, hắn lúc nào cũng kiểm tra miệng vết thương cho ta, gọi cung nhân đến xử lý, còn có thể trách cứ thái giám cùng cung nữ hầu hạ ta. Nhưng số lần càng lúc càng nhiều, hắn cũng không phải người ngu, lập tức nhìn ra mánh khoe.

Lần đó ta lại ngã sắp khiến đầu gối rách một mảng lớn, ngay cả quần cũng bị thủng, thật sự rất đau, vì vậy đương nhiên khập khiễng đến Phượng Ngô cung tìm Đoạn Niết.

Hắn tuy rằng từ nhỏ đều đối với ta nghiêm khắc, nhưng không biết có phải là do ảo giác hay không, mỗi khi ta bị thương, ta cảm thấy hắn sẽ luôn đối với ta ôn nhu hơn một chút.

“Hoàng huynh, ta lại ngã đau ô ô ô... chảy thật nhiều máu a...”

Ta lau nước mắt, muốn bò lên chỗ hắn, lại bị ánh mắt lạnh như băng đóng đinh tại chỗ.

“Không được lên đây!” Lúc hắn ngồi dậy đưa tay kéo lại thâm y (2) trắng bạc trên vai, mặt mỗi nói: “Đoạn Quý, trò quỷ của đệ chính là dùng không đúng chỗ.”

(* Thâm Y () lại là loại trang phục có phần thượng y (gọi là “y”) và hạ y (gọi “thường”) khâu lại với nhau thành một mảnh liền.)

Ta vô cùng sợ hãi, lại rất ủy khuất, nước mắt rơi càng nhiều.

“Ta không có... ta không có...”

Đoạn Niết che miệng ho khan vài tiếng, giọng nói khàn khàn: “Đệ là Hoàng tử, trong thân thể chảy huyết mạch tôn quý nhất trên đời này, đệ sống không phải để chà đạp chính mình như vậy.” Hắc thở dài, hỏi ta: “Ta không ở đây, đệ cho dù có ngã chết cũng sẽ có người tới thương tiếc đệ sao?”

Tiếng khóc của ta im bật, sững sờ nhìn hắc, một cái chớp mắt tiếp theo lại đột nhiên biến thành gào khóc, cả người ngã vào lồng ngực hắc.

“Hoàng huynh mới sẽ không không có ở đây!! Ô ô ô tiểu Cửu sai rồi... hoàng huynh huynh đừng nóng giận... về sau ta sẽ không bao giờ như vậy nữa... ô ô ô...”

Đoạn Niết giáo dục rất thành công, sau đó ta quả nhiên từ bỏ thói hư tật xấu này rồi.

Tĩnh dậy từ bóng tối, khôi phục lại đầu tiên chính là tri giác, sau là thính giác, cuối cùng là thị giác.

Ta có thể cảm thấy có người nào đó vuốt ve tóc ta, tràn ngập đau lòng cùng yêu thương.

Mí mắt hơi động, ta mở mắt ra, vừa nhìn chính là Đoạn Niết nắm một lọn tóc trắng của ta, đặt bên môi, hôn.

.....

(1) Mũ miện mười hai chuỗi ngọc

(2) Thâm y

37. Chương 37

Ta dường như còn trong mộng chưa tỉnh, giấc mộng này hoang đường như vậy tươi đẹp như vậy, nhưng trên thân thể truyền đến đau đớn lại nói cho ta biết đây không phải là cảnh trong mơ.

Đoạn Niết đột nhiên phát hiện ta tỉnh, chỉ hơi sững sờ, ngón tay tự nhiên buông ra, lọn tóc trắng kia cũng lay động rơi xuống. Trên mặt hấn cũng không vì ta bắt quả tang mà kinh hoàng thất thố, lại càng không chút quần bách cùng lúng túng.

Người này cho tới bây giờ đều là như thế, cho dù thời điểm chán nản nhất cũng muốn duy trì tư thái ung dung của Hoàng thất, mọi chuyện trong mắt hấn đều không đáng để hô to gọi nhỏ, số lần thất thố ta dùng

ngón tay cũng có thể đếm hết.

Lần đầu tiên là Trí Thâm gạt hấn động đến người của Tề Phương Sóc, lần thứ hai là thời điểm biết rõ bị ta hạ triền miên, lần thứ ba, chính là lần này.

Ta với hấn cứ bốn mắt nhìn nhau như vậy, nhất thời ai cũng không nói gì.

Cuối cùng, hấn là cảm thấy bầu không khí thật sự cổ quái, Đoạn Niết nhàn nhạt mở miệng: “Cảm thấy thế nào? Thái y đã lấy ra dư độc cho ngươi, tay còn phải dưỡng một thời gian, nhưng đã không còn gì đáng ngại.”

Ta giật giật cánh tay, nơi đó bó chặt như cái bánh chưng, khẽ động liền truyền đến đau đớn tê tâm liệt phế.

“A!” Ta nhếch miệng kêu đau, nói với Đoạn Niết: “Đau quá a...”

Hấn cau mày đưa tay sờ tay ta xuống, trách mắng: “Lộn xộn cái gì!”

Tay phải của hấn vẫn quấn chuôi phật châu kia, ta nâng cánh tay không bị thương lên, vũng vàng đặt trên đó, nói: “Như vậy là được rồi, huynh sờ sờ ta, ta liền hết đau.”

Nếu là mấy ngày trước, hấn dù thế nào cũng sẽ không chịu, nhưng hôm nay có lẽ thấy ta bị thương nặng như vậy, lại ngầm đồng ý.

Ta nắm tay hấn chuyển đến ngực, vừa nói vừa cười: “Quả nhiên hết đau, hoàng huynh thật sự là thần dược của ta.”

Đây đương nhiên là lừa hấn a, cánh tay ta đau như thiêu như đốt, tiêu hao tinh thần của ta, khiến ta nhện không được mà nhắm mắt muốn ngủ lần nữa.

“Người hành thích tên gọi Triệu Tiệp Nhi, là Hoàng tử phi mà Nhị hoàng huynh khi còn sống định ra, xuất thân danh môn đại hộ (*nhà giàu), vốn là một đôi giai ngẫu (*đẹp đôi) với Nhị hoàng huynh. Chẳng qua là nàng chưa kịp về nhà chồng, Nhị hoàng huynh liền băng hà rồi, sau lần đó nàng một mực không gả, người cũng điên điên khùng khùng. Ta đã cho người áp giải nàng vào ngục thất, kể cả tộc nhân cùng tôi tớ trong phủ của nàng cũng bị đưa đi thẩm vấn, đến nay còn chưa có manh mối.”

Giọng Đoạn Niết rất dễ nghe, nếu không phải nội dung này khiến người ta đứng ngồi không yên, ta thật muốn cùng giọng nói của hấn chìm vào giấc ngủ.

Ta từ từ nhắm hai mắt, nói: “Nếu bọn họ đã chọn nàng, sẽ không sợ nàng khai ra.”

“Bọn họ?”

“Trong suốt hai năm qua, ta trải qua mấy lần ám sát, tuy rằng phần lớn thích khách đều chết ngay tại chỗ, nhưng cũng từ từ lấy ra được chút manh mối.” Ta ngừng lại, mở mắt nhìn về phía Đoạn Niết, “Còn nhớ Khang lão không?”

“... Dĩ nhiên nhớ rõ.”

Trái tim ta siết chặt, sợ hãi vẫn ghi hận ta giết đi người của hắn, nhưng nhìn vẻ mặt hắn tự nhiên, cũng chỉ có thể tạm thời đặt tim về chỗ cũ.

“Cùng Khang Lão mưu đồ bí mật đưa Đoạn Anh vào cung, nghe nói là một người trẻ tuổi họ Tống, xưng là cữu phụ (*cậu) của Đoạn Kỳ. Gã tự xưng là hậu nhân cùng huyết mạch với Đoạn Kỳ và Tống Phủ, lôi kéo hai thế lực còn sót lại, tập trung bọn chúng lại một chỗ, những năm này thỉnh thoảng sẽ thả ra vài con thiêu thân, khiến ta phiền chết đi được.”

Năm đó Đoạn Kỳ chỉ vì cái lợi trước mắt, cấu kết cùng Tống Phủ, mưu đồ bức Phụ vương ta lập Thái tử. Nhưng Phụ vương người này, cứng mềm đều không ăn, quân người trước đó có phải là Hoàng tử được ông sủng ái hay không, chỉ cần uy hiếp đến Vương quyền của ông tất cả đều bị vứt đi như giày rách. Rất nhanh, Đoạn Kỳ liền bị Phụ vương chán ghét mà vứt bỏ, ngay cả Tống Phủ cũng không thoát tội.

Khi đó, Phụ vương ở trước mặt người khác liền bắt đầu thể hiện ông đối với ta sủng ái, một bộ muốn lập ta làm Thái tử, nhưng người sáng suốt liền biết, đây cũng chỉ là một nước cờ của ông.

Tiên đế không phải minh quân trị quốc, nhưng ông vẫn dùng một bộ mưu đồ thủ đoạn chơi đến vô cùng tốt.

Đoạn Kỳ không muốn đợi nữa, lập tức hiện rõ lòng muông dạ thú, cấu kết với mấy vị chư hầu không có lòng thuần phục cùng với đám người Tuần Dự ngoài biên cương, muốn trong ngoài phối hợp đánh chiếm Đại Hạ.

Nhất thời khói lửa nổi lên bốn phía, các lộ chư hầu đến đây cản vương*, Tề Phương Sóc càng là đứng mũi chịu sào dẫn đầu Yến quân chống lại Tuần Dự.

(*Tập hợp lực lượng cứu giúp triều đình.)

Mà ta được Phụ vương cho làm tiên phong, dẫn đầu đội quân Thượng Địa chống lại Vương Sư* cùng Tống Phủ, cuối cùng một mũi tên đem lão tặc Tống Phủ bắn rơi khỏi ngựa, khiến lão bị thương nặng không thể trị. Rất nhanh đám người Đoạn Kỳ cũng nhao nhao binh bại, Tuần Dự lui binh, một hồi đại nạn lúc này mới có thể dẹp loạn.

(* vương sư, quân đội của vua???, chắc là nói đội quân của Tuần Dự.)

Bọn họ hận ta, nếu không phải ta giết Tổng Phủ, khiến phản quân nhân tâm rối loạn, sắp thành lại bại, thiên hạ này nói không chừng thế cục liền đổi.

“Giết người, y liền có được quyền lực tối cao, đủ để Đông Sơn tái khởi*.” Đoạn Niết chỉ cần chỉ điểm thêm chút ít, liền thông suốt đạo lý trong đó.

(* – Đông Sơn tái khởi: Thành ngữ Trung Quốc. Đời Đông Tấn, Tạ An từ quan về ẩn ở Đông Sơn, triều đình nhiều lần mời ra nhậm chức nhưng ông đều từ chối. Ông là danh sĩ bậc nhất của Trung Nguyên lại nổi tiếng phong lưu nên được nhiều người đương thời hâm mộ. Người đời sau thường dùng điển cố Đông Sơn để chỉ nơi ẩn cư hoặc việc ẩn cư của các bậc danh sĩ. Về sau, Tạ An lại xuất chính, làm quan đến chức Tư đồ. Do đó, thành ngữ “Đông Sơn tái khởi” hoặc “Đông Sơn phục khởi” được dùng như một điển cố văn học để chỉ những người thất thế mà trùng hưng được thanh thế.)

Đại lễ tế Thiên lần này không thể nghi ngờ lại là một hồi âm mưu của Tống đảng, trong hai năm này tuy rằng thỉnh thoảng cũng sẽ có hành động ám sát, nhưng kịch liệt như vậy vẫn là lần đầu tiên. Bọn họ nghiêm nhiên càng ngày càng không chút kiêng kỵ, căn bản không để ta vào mắt!

Ta thật lâu không nghe thấy Đoạn Niết đáp lại, gương mặt nhìn hẩn, chỉ thấy ánh mắt sáng rực của hẩn nhìn thẳng vào ta, trong mắt dường như mang theo vui mừng.

“Người thật sự trưởng thành rồi.” Hẩn cảm khái, dùng tay kia xoa xoa đỉnh đầu ta, giống như với tiểu hài tử vậy, “Nhưng những chuyện này chờ vết thương của người lành rồi hẩn nói, người hiện tại phải lấy dưỡng thương làm chính.”

Hẩn hiếm khi nào đối với ta ôn nhu như vậy, khiến ta quyến luyến không thôi.

Ta lần nữa nhắm mắt lại: “Hoàng huynh ở bên cạnh ta, chờ đến khi ta ngủ lại đi... được không?”

Ngón tay nắm trong lòng bàn tay khẽ run rẩy, sau một lúc, chỉ nghe thấy Đoạn Niết nói ra hai chữ trầm thấp.

“Đã biết.”

Lúc trước chỉ thấy hẩn nghiêm khắc, cảm thấy hẩn đối với ta thờ ơ, thậm chí lãnh khốc vô tình. Nhưng sau khi phát hiện hẩn kỳ thật vẫn luôn dùng phương thức của hẩn để bảo vệ ta quan tâm ta, hết thấy liền bỗng nhiên bất đồng.

Hẩn đối với ta quá tốt, mà ta đối hẩn... quá xấu.

Ta buồn ngủ: “Hoàng huynh, huynh đã nói... trong Hoàng cung không muốn để người ta khi dễ, muốn đạt được vị trí cao nhất kia. Hiện tại ta thành công, cũng sẽ không bao giờ để người khác khi dễ huynh rồi... huynh tin ta.”

Sau một lúc, giọng Đoạn Niết lại vang lên, dường như mang theo chút bất đắc dĩ.

Ta đã muốn ngủ rồi, nhưng vẫn cố gắng nhìn về hắc: “Sẽ không, rốt cuộc.. sẽ không?”

Một đứa con của vũ cơ, từ nhỏ bị đưa đến xó xỉnh hẻo lánh của Hoàng cung mà sống, không dựa trời không dựa đất, tất cả dựa vào cái ăm sác thuốc Lục hoàng tử Đoạn Niết này cẩn thận chăm sóc, mới có thể miễn cưỡng sống sót trong nội cung tàn khốc này.

Rõ ràng khi đó tình cảnh của hắc cũng không được tốt lắm, nhưng vẫn dưỡng ta thành loại tính tình tùy hứng làm vậy.

Ta hiểu ra những thứ này quá muộn, nhưng cũng may không phải không thể vãn hồi, về sau ta sẽ đối tốt với hắc gấp bội, không khiến hắc thương tâm nữa.

38. Chương 38

Ta lấy cớ bị thương nằm trên giường hơn nửa tháng, mỗi ngày Đoạn Niết đều đến thăm ta, kỳ thật ta đã tốt, ngoại trừ tay vẫn không làm được gì, miệng vết thương cũng không còn đau nữa. Nhưng ta tham luyến ôn nhu của Đoạn Niết, mỗi lần hắc hỏi ta như thế nào, ta đều phải giả bộ một phen, nói vẫn rất đau.

Ngày hôm đó Đoạn Niết đang đút thuốc cho ta, ánh mắt ta một mực dõi theo hắc, miệng uống vào thứ thuốc đắng chát, khỏe môi nhưng lại không tự chủ cong lên.

Hắc đút một muỗng thuốc vào miệng ta, lườm ta nói: “Thuốc uống rất ngon sao? Ta thấy ngươi như thế nào vui vẻ như vậy.”

Ta nhẹ nhàng đưa ngón tay khoát lên cổ tay đang cầm chén thuốc của hắc, không ngừng vuốt ve đầy ái muội: “Hoàng huynh đút cho đặc biệt ngọt.”

Tay Đoạn Niết run một cái, thiếu chút nữa làm đổ chén thuốc. Hắc cau mày, đang muốn mở miệng răn dạy, ngoài cửa liền có cung nhân tới báo, nói là có Thượng vũ hầu đến.

“Thân Lộc?” Ta cũng không nhận được tin y muốn tới Đằng Linh, nhưng y vốn ở gần Đằng Linh, hắc là nghe thấy ta gặp chuyện mà từ Thượng Địa chạy tới đây.

Đoạn Niết đặt chén thuốc xuống, một lần nữa lấy mặt nạ đeo lên.

“Nếu như y đã đến, ta đây tránh trước.” Nói xong cũng không đợi ta trả lời, đứng dậy đi thẳng ra ngoài cửa.

Thân phận của hắn quả thật không thích hợp gặp Thân Lộc vào lúc này, ta thăm thở dài, lại để cung nhân truyền Thân Lộc vào.

Đoạn Niết đang từ trong ra ngoài điện, mà Thân Lộc đi ngược lại hắn, hai người hiệp lộ tương phùng*, lại lướt qua nhau.

(* : gặp lại nơi đường hẹp, k thể buông tha, hai bên đều có khúc mắc.)

Thân Lộc vốn mắt không nhìn loạn* đi thẳng vào trong, đột nhiên dừng chân, quay đầu hướng tầm mắt về phía Đoạn Niết, như có điều suy nghĩ nhìn chằm chằm theo bóng lưng của hắn.

(*Nguyên văn mục bất tà thị.)

Trong lòng ta khấn trương, gọi y: “Thân Lộc, ngươi như thế nào đột nhiên đến đây?”

Lúc này Thân Lộc mới thu hồi ánh mắt đi đến trước mặt ta, khom người nói: “Thần nghe nói Bệ hạ gặp chuyện bị thương, trong lòng lo lắng không thôi, đặc biệt tới thăm Bệ hạ.”

Ta mỉm cười nói: “Ngươi có lòng.”

Thân Lộc ngắc đầu, bộ dạng tựa như có lời muốn nói, lại không biết mở miệng thế nào mới phù hợp.

Ta nhú mày: “Có lời cứ nói.”

Y lần nữa cúi đầu xuống, nói: “Bệ hạ cũng biết, chuyện trong đại lễ tế Thiên, dân gian lời đồn đãi nổi lên bốn phía, thậm chí có người đặc biệt vì thế làm thi ca.”

Ta biết sẽ có đồn đãi*, nhưng không nghĩ tới truyền đi nhanh như vậy, ngay cả Thân Lộc ở Thượng Địa cũng biết rồi.

(*Nguyên văn lưu ngôn phỉ ngữ: lời đồn đại, nói nhảm, k căn cứ.)

“Lại có việc này? Bọn họ nói như thế nào?” Ta trầm giọng hỏi y.

Thân Lộc có chút do dự, nói: “Nói Bệ hạ bức tử Phượng vương, hại chết Tiên đế, vốn là huyết mạch bất chính, hiện tại lại sung hạnh một quốc sư không rõ lai lịch.” Y là người tính cách thành thật, ta lại để cho y nói, y liền không chút trau chuốt, nói: “Còn nói... Bệ hạ nhâm thân truất hiền*, không phải chân long hạ thế, sự cố xảy ra tại đại lễ tế Thiên là minh chứng tốt nhất, biểu thị ông trời bất mãn sự cai trị của Bệ hạ, muốn giáng đại họa.”

(* để mặc người thân, truất phế hiền thần???)

Choang một tiếng, y vừa dứt lời, ta liền tức giận đến mức gạt chén trước trên bàn xuống đất.

“Điều tra cho quả nhân, là ai rải tin đồn! Quả nhân không thể không rút gân lột da hắn!”

Thân Lộc cúi thấp đầu, nói: “Thần còn có một vấn đề muốn hỏi Bệ hạ, không biết Bệ hạ có thể nói rõ sự thật hay không.”

Thấy bộ dạng này của y, ta liền có loại dự cảm không tốt, nhưng vẫn nói: “Người hỏi đi.”

“Thương Loan quốc sư rốt cuộc là ai? Vì sao khăng khăng không chịu dùng khuôn mặt thật gặp người? Trước đây Bệ hạ cách vài ngày liền đến Hoàng lăng tế bái Phượng vương, nhưng từ khi Bệ hạ đón quốc sư về, vừa rồi thần tiến cung có đặc biệt hỏi cận thị bên cạnh Bệ hạ, Bệ hạ chính là một lần cũng không đi qua.” Tốc độ nói chuyện của Thân Lộc cực nhanh, suy luận đâu ra đấy, “Quốc sư thần bí như vậy, có phải do thân phận của hắn vốn không được để cho người khác biết? Thương đối với Niết, Loan đối Phụng, Thân Lộc lớn mật phỏng đoán một chút, quốc sư chẳng lẽ là... Phượng vương điện hạ khởi tử hoàn sinh*?” (*chết rồi sống lại.)

(*Thương xanh, Niết đen. Loan Phụng: cả hai đều là loài chim.)

Trong điện vắng vẻ yên tĩnh, tiếng kim rơi cũng có thể nghe thấy được, ta xoa xoa trán, không biết nên giải thích với y như thế nào.

“Mong Bệ hạ trả lời, có phải thế không?” Cố tình Thân Lộc vẫn đuổi theo không bỏ.

Thân Lộc trung thành ta không nghi ngờ, nhưng có đôi khi y bướng bỉnh đến mức khiến ta đau đầu không thôi.

Ví dụ như khi y cảm thấy người nào đó uy hiếp đến đế vị của ta, sẽ trở thành nhân vật nguy hiểm đối với ta, sẽ tận hết sức dùng lời khuyên ngăn ta, khiến ta mau chóng diệt trừ.

Cho dù sinh ra là nô lệ, nhưng y dường như so với ta càng hiểu được như thế nào mới khiến cho một quốc gia trường trị cửu an.* (* trị yên lâu dài.)

“Đúng thì thế nào, không phải thì sao? Đây là chuyện người không cần biết, tìm ra người tung tin đồn bậy, những thứ khác người không cần quan tâm, lui ra đi!”

“Bệ hạ!”

“Lui xuống! Về sau không được quả nhân truyền không được tiến cung!”

Thân Lộc không cam lòng ngẩng đầu, ta vậy mà nhìn ra được hai chữ “Hôn quân” sáng chói trên mặt y.

“Quốc sư không phải Bao Tự*, quả nhân tuyệt sẽ không vì hấn phóng hỏa đùa giỡn chư hầu, người cứ yên tâm.” Giọng ta mang theo chút mệt mỏi, lại nói tiếp, “Lui xuống.”

(* là người đẹp Trung Quốc thời nhà Chu, ái phi của U Vương nhà Chu, vì nàng mà nhà Chu nghiêng ngả)

Lần này Thân Lộc không còn bướng bỉnh với ta, ngoan ngoãn lui xuống.

Cùng y âm ỉ một trận, tâm tình tốt cũng mất, cố tình Đoạn Niết còn không đến xem ta.

Nhịn đến tối, giờ Tuất cũng đã qua, ta thấy hấn vẫn chậm chạp không đến, liền có chút ngồi không yên. Gọi An Lan thay quần áo cho ta, chuẩn bị xong liền đi đến Lâm Chỉ cung. Hấn không đến tìm ta, ta liền đi tìm hấn.

Lúc đến Lâm Chỉ cung, cung nhân lại nói quốc sư đã ngủ, hỏi ta có muốn đánh thức hay không.

Ta lại để tất cả bọn họ lui ra, lẳng lặng đi vào tấm điện của Đoạn Niết.

Lúc cách giường hấn còn khoảng một trượng, ta chậm rãi cởi quần áo trên người, lột sạch mình đến không còn chút dư thừa, tháo phát quan đặt xuống đất, tiếp theo bước qua quần áo tiếp tục đi về phía giường lớn che màn tơ.

Góc tấm điện vẫn còn một ngọn nến, bởi vậy trong điện cũng không tính là tối.

Ta lần mò đến bên giường Đoạn Niết, vừa đưa tay vào, một cú nghiêng trời lệch đất, đã bị người mãnh liệt đặt dưới thân.

Một tiếng thét kinh hãi nghẹn tại cổ họng, mắt nhìn thấy chủ tử muốn rơi xuống, hấn là nhìn thấy rõ mặt ta, lại vội vàng ngưng lại.

Đoạn Niết lạnh mặt buông ta ra, một lần nữa nhét chủ tử dưới gối, cả giận nói: “Làm cái gì lén lén lút lút, không muốn sống nữa?”

Cổ họng lúc trước bị hấn bóp chặt có chút khó thở, lúc này hấn buông lỏng, sờ sờ cổ họng ho khan hai tiếng, nói giọng khàn khàn: “Mệnh cũng muốn, người cũng muốn.”

Lúc này Đoạn Niết mới phát hiện tình trạng trần truồng của ta, vẻ mặt lập tức phức tạp.

“Mặc đồ vào, tự mình ra ngoài.”

Ta nghe xong nóng nảy, thẳng người dậy vòng qua cổ hấn muốn hôn lên: “Ta không!”

Đoạn Niết cau mày gỡ tay ta ra, không gỡ được, quay mặt qua chỗ khác: “Không được quấy, thương thể của người còn chưa tốt...”

“Hôm nay Thân Lộc đã nói với ta, dân gian truyền những lời kia về ta!”

Đoạn Niết lập tức dừng lại động tác, ánh mắt lạnh lạnh nhìn về phía ta: “Nô lệ kia nói gì với người?”

Nhìn phản ứng của hấn, ta liền có thể xác định được hấn cũng biết. Ngay cả Thân Lộc ở nơi xa còn biết được chuyện tình, Đoạn Niết ở ngay tại Đằng Linh như thế nào lại không biết? Hấn chẳng qua là không muốn làm ta phiền lòng mới giấu giếm ta mà thôi.

Ta ôm hấn, đặt cằm lên bả vai hấn, nói: “Ta có phải gọi huynh là thúc phụ (*chú ruột) hay không?” Đến lúc này, ta vẫn còn tâm tư so đo cái này, “Hay huynh vẫn thích ta gọi huynh là hoàng huynh? Thượng sư?”

Đoạn Niết siết chặt tay ta: “Đừng tin những lời đó. Người chính là người, là Đoạn Quỳ, là thiên tử của Đại Hạ, điểm ấy vĩnh viễn không thể thay đổi.”

Ta cọ cọ mặt hấn, phát ra tiếng nỉ non như thú non bị thương: “Đoạn Niết, ôm ta một lần đi... Ta muốn huynh, chỉ muốn huynh.”

Nói xong câu đó, qua thật lâu Đoạn Niết vẫn không có phản ứng, thời gian dường như ngừng lại, thời điểm ta đang kinh ngạc chiều này đối với hấn vậy mà không dùng được, hấn đột nhiên nắm chặt tay ta mạnh mẽ áp ta xuống giường.

Cạch cạch, có thể là động tác quá mãnh liệt, phật châu quán trên cổ tay hấn bỗng nhiên rơi lả tả, từng hạt từng hạt lăn xuống đất, liên tiếp phát ra tiếng vang thanh thúy.

Này dường như là một lời dự báo, biểu thị thắng lợi của ta, hấn thua, mà hấn hoàn toàn ý thức được điểm này, cuối cùng cam chịu số phận.

Hấn thở hổn hển, giống như không còn cách nào nhẫn nại, lại giống như bị ép vào tuyệt cảnh (*tình thế k lối thoát), đôi con ngươi màu nhạt hung tợn đối diện với ta.

“Đoạn Quỳ, người phải nhớ cho kỹ, là người kéo ta nhập ma đạo!” Nói xong, hấn bá đạo hôn lên môi ta.

39. Chương 39

Ngoại trừ lần cường hôn hần kia, ta cũng chưa từng cùng hần môi lưỡi quấn quýt thân mật như thế này.

Răng khê cắn vào môi nhau, có chút đau có chút ngứa, hai đầu lưỡi giống như linh xà nhảy múa, dây dưa không ngắt, nước bọt theo khước môi chảy xuống, lưu thành một đường tê dại. Toàn bộ thân thể cùng linh hồn ta đều vì nụ hôn mây mà vui mừng không thôi, nhịn không được nghĩ muốn đòi hỏi nhiều thêm nữa, thêm nữa.

Thật vất vả mới kết thúc nụ hôn, ta đã là hô hấp dồn dập, cả người như nhũn ra.

Ta thấy hần hơi ngồi thẳng lên, giống như chuẩn bị rời giường, sợ hần hối hận, vội vàng dùng một chân ôm lấy eo hần, kéo hần về phía ta, đồng thời hai tay thăm dò vào tiết y của hần không ngừng vuốt ve.

“Ta nghe nói Phật giáo có một loại Thiện Tông* tên là ‘Hoan hỉ thiên’, lấy nhục dục nhập đạo, không bằng hoàng huynh liền cùng ta làm Minh Vương cùng Minh Phi đi!” Ta ghé vào tai hần khê nói, dứt lời thè lưỡi ra liếm cổ hần, liếm thẳng đến vành tai hần, lại ngậm trong miệng cắn cắn thật liếm mát.

(* một phái của Phật Giáo)

Hô hấp Đoạn Niết bỗng nhiên nặng nề, bàn tay lửa nóng theo đường cong thân thể ta vuốt từ trên xuống dưới, đến bắp đùi, lại đến đầu gối, cuối cùng cứng rắn tách ra, phần eo hạ xuống chen vào giữa hai chân ta.

Ta chỉ cảm thấy một thứ vừa thô vừa cứng đâm vào giữa hai đùi ta, cách một tầng vải mỏng manh, thanh sắt giống như tản ra nhiệt độ nóng hổi, khiến ta khó nhịn mà vận vẹo phần hông, cọ xát chỗ đó.

Đoạn Niết cúi người hôn viên thịt trên ngực ta, bên kia dùng tay vân vê, hai bên đều không bị lạnh nhạt.

Ta nhắm mắt lại, cổ họng phát ra tiếng rên rỉ nhỏ vụn, bàn tay đặt sau gáy hần, có khi ấn hần lại càng gần, có khi sẽ kéo tóc hần khiến hần không cần tiếp tục.

Hần một bên đốt lửa trên người ta, một bên lại di chuyển phần hông, dùng dương vật lửa nóng kia va chạm hạ thể của ta.

“A...” Ta đổi thành hai tay đặt trên vai hần, ngược cổ lên, cảm thụ thứ kia đâm vào hai quả cầu của ta, đâm đến cửa huyết của ta, trụ thật to khỏe không ngừng ma sát thứ ngũ yên không tỉnh trong đám lông kia.

Tuy rằng làm cho phía trước sáng khoải so ra kém hơn phía sau, nhưng ta cũng có thể cảm thấy từ lỗ đỉnh đang chậm rãi chảy ra chất lỏng dính dính, làm đến giữa háng ta ướt át, khiến cho ta càng có thể cảm nhận

được rõ ràng vật lớn của Đoạn Niết.

Ta đã hai năm không được cảm thụ qua độ nóng của hân, hiện tại cực kỳ tưởng niệm.

“Hoàng huynh.. A... mau vào.. đừng cọ xát.. ư...” Ta mở ra đôi mắt ướt át, càng kẹp chặt eo hân, dùng cái này để thúc giục.

“Chính người trêu chọc, không cho phép làm nũng.” Hân ngẩng đầu lên khỏi ngực ta, cắn một ngụm vào cổ ta, lực không nặng không nhẹ, mang theo chút mùi vị thô bạo, càng kích thích sóng dục mãnh liệt trong cơ thể ta.

Ta bám chặt lưng hân, miệng thở phì phò, hạ thể bị hân cọ xát đến mức ướt dính, vải vóc cùng da thịt chạm nhau lại sinh ra tiếng nước *bẹp bẹp*.

“Dù sao cũng cứ không được a... còn không bằng trực tiếp... trực tiếp dùng mặt sau.” Một người nam nhân lại ở trước mặt một người nam nhân khác thừa nhận bản thân không dùng được, thật sự là một chuyện vô cùng nhục nhã, nói xong câu đó ta liền quay mặt sang một bên.

Động tác của Đoạn Niết dừng lại, hơi nâng dậy, đưa tay xoa xoa dương vật mềm nhũn của ta, kinh ngạc nói: “Tật xấu của người vẫn chưa hết?”

Trong lòng buồn khổ một trận, càng hơn chán nản chính là sợ hân ghét bỏ ta, dưới tâm tình ngổn ngang, ta chợt đẩy hân xuống, nổi giận: “Không lành được!” Nói xong vùng lên, quỳ gối xuống giường, tách hai chân ra, mặt chôn trong tóc trắng uốn lượn, “Tiểu Cửu thích hoàng huynh làm hơn, không làm... liền khó chịu.”

Trong nháy mắt sau lưng yên tĩnh, ta cắn môi đang nghĩ có phải hân không thích cái dạng này của ta hay không, bỗng nhiên bị hai bàn tay xoa nắn tách ra hai bên, lộ ra cục huyết chính giữa.

Bàn tay này dùng sức xoa nắn, còn dùng ngón cái khảy khảy cửa huyết không ngừng máy máy, khiến cho từng trận tê dại.

“Ta còn nghĩ tìm chút mỡ bôi trơn, không ngờ người đều đã chuẩn bị xong.” Đoạn Niết nói xong đưa ra hai ngón tay, đâm vào lỗ nhỏ đã sớm ướt mềm của ta, nhẹ nhàng chậm rãi đút vào trong.

Ta bị hân đút vào khiến cho hô hấp có chút đứt quãng, thở hổn hển nói: “Từ trước cũng là...a... ta tự mình làm...”

Hai ngón tay Đoạn Niết chọc vào huyết nhục (*thịt huyết) của ta, mang theo tiếng nước khiến cho người ta mặt đỏ tới mang tai, nửa người ta nằm trên giường, mỗi khi hân đâm đến chỗ mẫn cảm, liền không nhịn được mà run rẩy một trận.

“Vậy ngược lại là ta không phải.” Dứt lời hấn lại đâm mạnh vào cơ thể ta.

“A!” Ta mở miệng kêu ra một tiếng sợ hãi, hai mắt mở to, eo cùng hông liền run rẩy từng hồi.

Cũng không biết đã qua bao lâu, ta bị hấn làm cho không còn hình dạng, ngay cả dương vật không cứng nổi cũng bị làm đến mức chảy đầy dịch nhờn, một bộ dạng thoải mái không kiềm chế được.

“Hoàng huynh... không muốn nữa... A a... Tiểu Cửu thật khó chịu... Thượng sư... Hoàng thúc... A mau vào...”

Mà tại thời điểm ta sắp bị khát cầu (*đòi hỏi) trong cơ thể từng chút từng chút mở rộng bức điên, cũng bắt đầu nói mê sảng, Đoạn Niết rút cuộc rút ra ngón tay trong cơ thể ta, đưa dương vật nóng rực của hấn đặt tại cửa huyết.

“Ta nuôi người lớn, chưa bao giờ nghĩ làm những chuyện này đối với người... nhưng việc đã đến nước này, từ nay về sau ai cũng không được phép lui một bước!” Hấn hung hăng nói xong, đồng thời cúi người, trụ thật to cứng kia cũng thẳng tiến Hoàng Long*, toàn bộ đâm vào.

(* Trực đảo Hoàng Long: thẳng tiến phủ Hoàng Long. Ý là “tiến thẳng vào sào huyết dịch“.)

“A ——” Ngón tay ta nắm chặt lớp đệm phía dưới, dùng sức đến mức có thể thấy rõ khớp xương.

Hấn nói gì ta đều nghe được, cũng hiểu rõ, nhưng rồi cũng không dư thừa tinh lực đáp lại hấn. Ngoại trừ khoái cảm giống như sóng biển mãnh liệt, chính là nóng, nóng đến trong lòng cũng giống như có lửa, người đầy mồ hôi, ngay cả không khí cũng tản ra một loại mùi vị tanh mặn.

Ta vốn tưởng rằng hai năm trước hấn đã là dùng mãnh phi phạm, trên giường đánh đầu thẳng đó, không gì cản nổi, hiện tại mới biết được thì ra lúc đó thật sự thân thể không tốt.

Lúc trước cho dù có triền miên còn có thể lưu lại cho ta một hơi thở, nhưng hiện tại lại theo tiết tấu muốn làm ta đến chết trên giường.

Không ngừng đâm ra rút vào vừa mạnh vừa nhanh, lúc đâm đến chỗ sâu nhất sáng khoái đến mức khiến ta thét lên, lúc rút ra còn khiến người mất mát một trận.

“A... nhanh quá... a a hoàng huynh... chậm...a ... ư... ta không được...”

Hấn một lần cũng chưa bắn ra, ta ở dưới thế tiến công của hấn đã quăng mũ cưỡi giáp, khóc không ra tiếng, đã sớm không còn biết dựa vào mặt sau bắn bao nhiêu lần.

“Dừng mà... A a...”

Hắn hần là cảm thấy được huyết thịt của ta bắt đầu co rút kịch liệt, bắp thịt chỗ mông đùi kéo căng, liền biết rõ ra lại sắp rồi, cố ý thả chậm động tác, chậm rãi rút ra, lại chậm rãi đâm vào. Cũng may hắn làm thế, còn chưa đến mức khiến ta hồng mắt.

Ta khóc nước nử leo lên đỉnh cực lạc, đồng thời hậu huyết vẫn không quên phun ra nuốt vào dương vật của Đoạn Niết, giống như cái miệng nhỏ nhắn, dường như muốn hút hết toàn bộ hắn vào trong.

Mới bay bổng từ thế giới cực lạc lại trở về thế gian, thần trí có chút không rõ, chỉ cảm thấy cả người tê dại, thoải mái đến mức một ngón tay cũng không muốn nhúc nhích.

Đoạn Niết chờ ta chậm rãi bình ổn dư vị, vén mái tóc dài của ta ra sau lưng, theo cột sống vừa hôn vừa liếm, thẳng đến phần gáy, cắn một cái, hạ thân lại bắt đầu động, lại là bộ dạng không chút nào muốn bắn.

Hắn một tay cố định eo ta, phòng ngừa ta thoát lực, tay kia sờ phía trước của ta, vuốt ve dương vật không có động tĩnh chỉ biết phun dâm dịch, ở bên tai ta trầm thấp nói: “Nơi này đã không còn tác dụng gì, không bằng ta thay người cắt đi?”

Nghe vậy ta theo phản xạ run người, hậu huyết mãnh liệt co rút, kẹp chặt hắn rên lên một tiếng.

“A... đừng mà...” Ta chịu đựng khoái cảm luân phiên trong cơ thể, nước nử nói: “Hoàng huynh sờ sờ... vẫn có a... có cảm giác...”

Quả thật là có cảm giác, hắn tiên hậu giáp kích (*đánh cả hai phía), một bên đâm ta một bên xoa nắn dương vật, khoái cảm một lần so với một lần càng thêm mãnh liệt, khiến ta lại lên đỉnh hai lần, đến cuối cùng thở ra nhiều hơn hít vào, nghiễm nhiên thật sự bị hắn làm đến chỉ còn một hơi, ta liền hướng hắn xin tha.

Sáng sớm hôm sau, ta cả người đau nhức tỉnh dậy, phát hiện thân thể đã được người rửa sạch. Xốc lên màn tơ, thấy Đoạn Niết ngồi bên cạnh bàn, đã mặc chỉnh tề, đang xem sách.

“Hoàng huynh dậy thật sớm.” Ta vừa đạp chân xuống đất, liền cảm thấy chân run rẩy, nhớ tới đủ loại đêm qua, thật sự giống như đã chết vô số lần lại trở về.

“Là người dậy muộn.” Đoạn Niết nhìn ta, nói: “Cần gọi cung nhân đến hầu hạ thay quần áo cho người không?”

Ta để trần thân thể, lộ ra một thân đầy dấu vết tình dục cho hắn nhìn: “Ta muốn hoàng huynh thay quần áo cho ta.”

Lông mày Đoạn Niết nhướng lên, sau nửa ngày không nhúc nhích.

Ta đi vài bước về phía hắn, giơ hai tay lên, lại để cho hắn nhìn càng thêm rõ, còn nói một lần: “Ta muốn hoàng huynh thay quần áo cho ta.”

Đoạn Niết mở miệng nói: “Người càng ngày càng hư không tưởng nổi rồi.” Nhưng vẫn đứng dậy đi về phía ta.

Đợi hắn mặc quần áo tử tế cho ta, lại ở trong điện hắn dùng xong bữa sáng, ta mới lưu luyến rời đi. Thời điểm đi ra đúng lúc Sở Thiệu Vân đến tìm sư phụ y, đụng mặt với ta.

Y dường như ngạc nhiên khi sớm như vậy ta lại đi ra từ tấm điện của Đoạn Niết, nhìn chăm chăm vào ta mấy lần, giống như bất ngờ thấy cái gì, trong mắt chợt đóng một tầng băng, nhưng chỉ thoáng qua tức thì, nhanh đến độ giống như là ảo giác của ta.

Ta hỏi y làm ở Đông quan ra sao, y nhất bản nhất nhĩ* quay về phía ta, thái độ tự nhiên, cũng không có cảm giác dâm người lúc trước.

(* hành động thứ tự mạch lạc, phù hợp quy củ.)

Ta vốn không có chuyện gì nói với y, rất nhanh đã thả y đi.

Y bước nhanh về phía tấm điện của Đoạn Niết, ta nhú mày dõi theo bóng lưng của y, cảm thấy vẫn là không quá thoải mái.

40. Chương 40

Từ một khắc nghe được cái tên Sở Thiệu Vân kia, ta đối với y liền không có hảo cảm, nói ta bụng dạ hẹp hòi cũng được, mắt không chứa nổi một hạt cát* cũng tốt, dù sao ta cùng y đã định trước không thể vui vẻ hòa thuận a.

(*Nguyên văn nhĩ lý dung bất đắc sa: k thể để cho chuyện phát sinh coi như k phát sinh, k thể đem chuyện k nên nhìn thấy xem như k nhìn thấy, cũng k thể đem chuyện k nên nghe cho rằng chưa từng nghe. Cũng giống như trong mắt có cát không được thoải mái.)

Nếu như không yên lòng y, ta liền muốn để người điều tra y. Nhưng ta cũng không tiện nói thẳng chuyện này cho Đoạn Niết, dù sao không hề căn cứ hoài nghi đồ đệ của hắn, hắn biết được khẳng định lại nóng giận với ta, cho nên tất cả chỉ có thể lặng lẽ tiến hành trong bóng tối.

Từ khi cùng Đoạn Niết khôi phục quan hệ, ta liền thường xuyên dính một chỗ với hắn, ngay cả phê duyệt tấu chương cũng ở chỗ của hắn, còn kém không dời cả Ngự thư phòng đến Lâm Chỉ cung nữa thôi. Nhưng loại chuyện giường chiếu lại không quá nhiều, thứ nhất dù sao việc giữa nam nam này có rất nhiều phiền

toái, đối với thân thể cũng có gánh nặng, thứ hai... Đoạn Niết thật sự quá lợi hại, nếu như ta cùng hắn hàng đêm xuân tiêu, chỉ sợ cũng thật sự phải bỏ bê quốc sự rồi.

Mặc dù không làm loại chuyện kia, ta cùng hắn còn rất nhiều chuyện khác có thể làm. Hắn trong lòng ta, cho dù chỉ nhìn hắn uống chén nước trắng, cũng có thể uống ra tư vị của tiên quỳnh ngọc lộ. (* – cả 2 đều là một loại trà ngon, chắc vậy^^)

Ngày hôm đó ta cùng Đoạn Niết hạ vài ván cờ, thua nhiều thắng ít, cảm thấy không thú vị, liền ném quân cờ đi không chơi nữa, giờ tay lấy một trái quýt trong mâm đựng bên cạnh lột vỏ ăn.

Đoạn Niết thấy vậy, cho người dọn bàn cờ, bưng tới trà thơm đã pha tốt, cùng ta trò chuyện.

“Thân Lộc đã trở về?”

Ta sững sờ: “...Ừm.” Đoạn Niết rốt cuộc không hề gọi Thân Lộc bằng cái tên “Nô lệ kia” nữa, ta nghe xong vậy mà có chút không quen, “Sáng nay đi, ta không gặp y, y về rồi. y... biết rõ quốc sư chính là hoàng huynh.”

Đoạn Niết đang đưa ly đến bên miệng, nghe vậy liền hiểu, cong môi nói: “Nhân lực của y ngược lại rất tốt.”

“Tính cách này của y có đôi khi ta thật sự chịu không được.”

“Vậy không bằng chém.”

Ta nhìn hắn một cái, bị ánh mắt vui đùa giống thật cũng không phải thật của hắn khiến cho có chút hoảng hốt, vội nói: “Hoàng huynh nói đùa.”

Ài, xem ra cho dù thay đổi xưng hô, thái độ một chút cũng không đổi được.

“Triệu Tiệp Nhi đã khai chưa?” Đoạn Niết lại hỏi.

“Vẫn chưa.” Ta lắc đầu nói: “Nhưng theo thiếp thân thị nữ bên cạnh nàng nói, lúc Triệu Tiệp Nhi ở trong am tĩnh dưỡng, quả thật có cùng một vị công tử trẻ tuổi xa lạ tiếp xúc qua, có lẽ chính là cháu ngoại của Đoạn Kỳ kia.”

“Có khả năng động tay động chân lên lời chúc, nhất định là tiếp xúc đến đồ vật tế tự của quan biên, xem ra bản lĩnh của Tổng công tử kia rất lớn, ngay cả quan viên triều đình cũng có thể mua chuộc.”

Ta bị hắn nói đến trong lòng trầm xuống, một bộ xu hướng mưa gió sắp đến này, quả thật khiến cho ta phiền lòng, thật muốn diệt tận gốc rễ, một mẻ hốt gọn đám loạn đảng kia, còn tốt hơn một lần lại tiếp một

lần như thế này, khiến ta mệt mỏi đối phó!

Không muốn nói thêm những chuyện không vui, ta âm ừ hai tiếng liền đổi chủ đề, nói chuyện khác với hắn.

“Hoàng huynh, lúc trước tại sao huynh lại cho Sở Thiệu Vân làm đồ đệ? Y cùng lắm chỉ là một tiểu tử ngư dân, rốt cuộc có chỗ nào khiến huynh coi trọng hả?”

Dựa theo tính cách của Đoạn Niết, cứu liên cứu, như thế nào sẽ dưỡng bên người? Mỗi lần nghĩ tới đây ta liền thấy trong lòng không thoải mái, cảm thấy tiểu tử này cướp đi sủng ái của Đoạn Niết đối với ta, thật sự là muốn một đá nghiền chết.

Đoạn Niết dường như không nhìn ra ta bất an, lật vỏ quýt, đưa một miếng về phía ta nói: “Vừa lúc nhàn rồi cũng là nhàn rồi, hơn nữa nốt lệ chí của y rất giống của người, khiến ta không nỡ từ chối.”

Hắn nói đến hồi hột, ta lại một lần bắt được trọng điểm.

“Hoàng huynh là bởi vì ta mới giữ y lại?” Ta nắm chặt cổ tay hắn, nghiêng người qua cắn miếng quýt hắn đút cho ta.

Ta cảm thấy cao hứng, đứng dậy đi qua ngồi lên đùi hắn, vòng qua cổ hắn nói: “Trong lòng hoàng huynh vẫn luôn có ta.” Nói xong liền hôn hắn, mùi trái cây chua ngọt qua lại giữa răng môi, quả thật mỹ diệu.

Đoạn Niết liên tục vuốt ve lưng ta, mặc ta hôn, chính là ta cần ta cứ lấy.

Ta quả thật đã có một khoảng thời gian như keo như sơn với hắn, ta chưa bao giờ vui sướng như vậy, chỉ cần nghĩ đến sau này không chỉ một mình ta, trong hoàng cung lãnh lẽo này vĩnh viễn có Đoạn Niết làm bạn, trong lòng liền ngăn không được mà cảm thấy vui mừng.

Năm tháng dài đằng đẳng, hắn đã sớm trở thành một bộ phận không thể thiếu của ta. Là xương, là máu, ảnh hưởng đến từng niềm vui nỗi buồn của ta. Mất đi hắn, ta chỉ là một túi da trống rỗng một cái xác không hồn, có hắn, ta mới là người sống.

Nếu lúc này hắn muốn sao trên trời, ta cũng tìm cách hái xuống cho hắn. Chỉ cần hắn vui vẻ.

Hắn vui vẻ, ta liền vui vẻ.

Ta cho rằng chúng ta sẽ mãi mãi như vậy, tay trong tay cùng tiến, cùng nhau nghênh đón tương lai dù tốt hay xấu, là chỗ dựa của nhau.

Nhưng tiệc vui chóng tàn, hết thấy hạnh phúc đánh đổi bằng đau khổ của ta, hạnh phúc mà ta luôn cho

rằng, lại chấm dứt nhanh như vậy, không chút đường sống như vậy.

Một giấc mơ đẹp, cuối cùng lại vỡ nát bằng phương thức bất kham nhất. (*k chịu nổi, k kham nổi.)

Ngày hôm đó ta giống như trước đây đi đến Lâm Chỉ cung tìm Đoạn Niết, cung nhân lại nói quốc sư đang gặp mặt đệ tử, hỏi ta có muốn vào thông báo một tiếng không.

Ta nghe Sở Thiệu Vân lại tới, trong lòng không vui đồng thời ma xui quỷ khiến muốn biết bọn họ rốt cuộc đang nói những chuyện gì.

Nếu Sở Thiệu Vân đối với Đoạn Niết chẳng qua là tình nghĩa thầy trò bình thường, ta liền mặc y ở lại Đằng Lĩnh, về sau còn có thể trọng dụng y. Nhưng nếu như y dám đối với Đoạn Niết có suy nghĩ quá phận, ta lập tức đưa y đi, đưa đến Thượng Địa làm khổ lực. (*lao động nặng .)

Ta liếc mắt ra hiệu với An Lan một cái, y lập tức hiểu ý, vung phát trần dạn dò cung nhân của Lâm Chỉ cung không được lộ ra việc này.

Ta nhắc chân liền đi đến nhĩ phòng* bên cạnh tấm điện của Đoạn Niết, nơi đó có một cơ quan, không biết là vị chủ nhân nào để lại, bị ta trong lúc vô tình phát hiện, vừa vặn có thể dùng để nghe lén.

(*Nhĩ phòng (): Căn nhà mà hai bên cạnh còn có thêm một hoặc gian sâu vào, độ cao nhỏ hơn gian nhà chính, giống như nhà giữa có hai lỗ tai.)

Một mình ta vào phòng, đến trước một bức họa, vén lên rồi rút ra một viên gạch từ trên bức tường sau lưng nó.

Sau bức tường này chính là tấm điện của Đoạn Niết, tương tự cũng treo một bức họa, vừa vặn che lại khe hở của viên gạch, bởi vậy sẽ không khiến người khác để ý.

Giấy vẽ rất mỏng, nhưng cũng có thể nhìn thấy một chút bóng mờ.

Chỉ thấy có hai người ngồi đối diện bên bàn, vừa uống trà vừa nói chuyện, thanh âm không tính lớn, nhưng ta ghé sát tai vào cũng nghe được.

Sở Thiệu Vân thở dài, có chút không cam lòng nói: “Sư phụ, người rốt cuộc phải chịu đựng tới khi nào?”

Đoạn Niết nâng chung trà lên khẽ nhấp một cái, không nhanh không chậm nói: “Người vậy mà đã nhin không nổi nữa?”

Cho đến lúc này chỉ hai câu nói ngắn ngủi, trong lòng ta đã có chút dự cảm không hay, nhưng vẫn lựa chọn

tiếp tục nghe.

Lại nghe Sở Thiệu Vân nói: “Ta là thay sư phụ thấy không đáng, hôn quân kia chỗ nào cũng không bằng người, dựa vào cái gì chiếm đoạt ngôi vị Hoàng đế không chịu để lại cho người hiền (*có tài đức)? Y còn uy hiếp người, làm nhục người, thật sự chết chẳng có gì đáng tiếc.”

Đoạn Niết nói: “Ta ngược lại là muốn ra tay, nhưng vẫn chưa tìm được cơ hội.”

Sở Thiệu Vân trầm mặc, giống như đang nghĩ biện pháp, một lát sau nói: “Như vậy, qua lần này sư phụ khuyên hôn quân đến biệt cung* tránh nóng, đến đó người lại tùy tiện tìm lý do rời đi, ta sẽ nghĩ biện pháp thay sư phụ ra tay trừ khử hôn quân.”

(* cung thất ngoại trừ tẩm cung chính thức.)

“Người ra tay?” Đoạn Niết có chút giật mình.

“Sư phụ yên tâm, ta có biện pháp, nhất định sẽ không để người nắm được thóp.”

Đoạn Niết không nói được cũng không nói không được, chỉ nói: “Thân Lộc đã biết thân phận của ta, y vô cùng trung thành với Đoạn Quý, chỉ sợ sau khi Đoạn Quý chết y sẽ không bỏ qua ta.”

Sở Thiệu Vân mỉm cười một cái: “Có hai đại chư hầu Yến Mục Hầu cùng Ngôi Linh Quân trợ giúp như vậy, sư phụ lại không chế được Thái tử, chẳng lẽ còn sợ y một tên nô lệ hay sao?”

“Ý của người là, để cho ta mang theo Thiên tử sai khiến chư hầu?”

“Đúng là như vậy!”

Đoạn Niết dường như cảm thấy phương pháp này có thể thực hiện, cúi đầu cười khẽ: “Rất hay rất hay! Chẳng qua là... ta là vì quyền thế, người là vì cái gì?”

Sở Thiệu Vân im lặng, đứng lên khỏi ghế, quỳ một gối xuống trước mặt Đoạn Niết, ngẩng mặt lên nói: “Ta dĩ nhiên là vì sư phụ.”

Nghe đến đó, ta đã là tâm thần đều loạn, cuống quýt khôi phục cơ quan lại bộ dạng ban đầu, toàn bộ quá trình tay ta đều run rẩy không thôi.

Thì ra hẳn không phải không muốn ta chết, cũng không phải tha thứ cho ta, mà là vừa muốn ta chết lại vừa muốn quyền thế.

Nùng tình mật ý (* tình ý sâu đậm.) trong khoảng thời gian này lại tính là gì a?

Cả người ta hỗn loạn, trong lòng tràn ngập các loại nghi vấn cùng hồi tưởng, từng việc từng việc, khiến ta cảm thấy không dám tin, lại cảm thấy buồn cười.

Vì quyền thế tối cao này, hấn vậy mà cái gì cũng có thể chịu đựng, giả bộ giống như vậy... thật như vậy.

Ta thất hồn lạc phách rời khỏi Lâm Chỉ cung, lúc trở về tấm điện của mình liền bị ngưỡng cửa ngáng chân, chật vật ngã xuống đất.

An Lan thấy vậy cực kỳ sợ hãi, vội vàng tới đỡ ta.

“Bệ hạ Bệ hạ! Người thế nào? Có bị thương chỗ nào không? Có muốn nô tài truyền thái y không?”

Trước mắt ta nổi từng chấm đen, cả người lạnh lẽo, ngay cả máu cũng giống như đông thành vụn băng, tim cũng bị đóng đến tê dại.

“Tất cả các người lui ra, để cho ta một mình một lúc.”

An Lan không dám trái lại ta, gọi mọi người lập tức lui ra.

Chỉ chốc lát sau, tấm cung to như vậy liền chỉ còn mình ta lẻ loi trơ trọi.

Cuối cùng, vẫn chỉ có một mình ta.

Ta lão đảo đứng dậy, nghiêng ngả nhào lên giường, chỉ cảm thấy cả người uể oải, không chút khí lực.

Hấn muốn ta chết...

Hấn vậy mà hận ta như thế...

Đã có Sở Thiệu Vân, hấn liền không cần ta nữa...

Ngón tay ta siết chặt tấm trải giường bằng lụa, vùi mặt vào trong đó, chỉ chốc lát sau liền cảm thấy lớp vải bị chất lỏng nóng hổi thấm ướt.

Đi từ mộng lý phồn hoa (*giấc mộng rực rỡ), tỉnh lại cô thanh lãnh nguyệt (*tháng lạnh cô độc.), đều là.... đáng đời.

Vài ngày sau, Đoạn Niết quả nhiên đề nghị muốn cùng ta đến biệt cung tránh nóng.

“Huynh muốn đi?” Ta cố gắng khống chế giọng nói của mình không run rẩy.

Sắc mặt Đoạn Niết thoát nhìn không có chỗ nào khác thường, nói: “Đã lâu không đi, ngươi không muốn đi sao?”

Ta nghiêm túc nhìn chằm chằm vào đôi mắt hắn, muốn nhìn xem trong mắt hắn có chút nào sợ hãi cùng không đành lòng hay không, không biết sao cái gì cũng nhìn không thấy.

Nếu Đoạn Niết thật sự muốn gạt ta, ta là thế nào cũng không phát hiện được a.

Ta âm thầm thở dài một hơi, mà thôi, nếu như hắn đã muốn ta chết, ta cần gì phải khiến hắn không vui.

Hắn muốn sao trên trời ta cũng lấy xuống cho hắn, huống chi chỉ là muốn mạng của ta.

“Được rồi, chúng ta cùng đi.” Ta nói.

41. Chương 41

Chuẩn bị mấy ngày, mang theo tất cả đồ dùng hàng ngày, ngồi trên xe sáu ngựa kéo, đội ngũ Thiên tử trùng trùng điệp điệp xuất phát từ Hoàng cung, tiến về biệt cung nằm gần Đẳng Linh —— Côn Đồ.

Biệt cung này trước khi ta sinh ra đã có, toàn bộ nằm trên đỉnh núi, khí thế hùng vĩ bất phàm, trang trí bên trong cũng cực kỳ xa hoa, còn có hơn hai mươi hồ nước nóng lớn nhỏ, phòng ốc hơn năm trăm, có thể nói là Phụ vương ta đã tốn rất nhiều dân chi dân cao* để xây dựng nên một tòa Tử Trì – Nhục Lâm này**.

(* dân chi dân cao: mồ hôi nước mắt nhân dân; của cải xương máu của nhân dân.)

(**”Nhục Lâm – Tử Trì” (): Một trong những hình thức giải trí nổi tiếng nhất mà Trụ Vương rất thích. Đó là một cái hồ lớn đủ chỗ cho một số chiếc xuồng, được xây dựng trên nền cung điện, với lớp lót bên trong là các viên đá hình bầu dục lấy từ bờ biển. Điều này cho phép toàn bộ hồ được lấp đầy với rượu, gọi là Tử Trì (suối rượu). Một hòn đảo nhỏ được xây dựng ở giữa hồ bơi, với các cây được trồng trên đó được treo đầy các xiên thịt thú rừng nướng treo lơ lửng trên hồ bơi dày đặc đến nỗi ánh mặt trời không xuyên qua các cây thịt xuống mặt đất được gọi là Nhục Lâm (rừng thịt). Điều này cho phép Trụ Vương, bạn bè và thê thiếp của ông trôi dạt trên những chiếc xuồng trong hồ bơi và suốt ngày đêm vui chơi ở đây đến mức không còn biết thời gian và thế giới bên ngoài.)

Trước kia Phụ vương hàng năm sẽ mang theo hơn nửa hậu cung đến biệt cung tránh nóng, ta từ nhỏ không được coi trọng, hơn phân nửa thời gian đều ở bên ngoài, nhưng vài năm sau đó, Đoạn Kỳ bắt đầu thất sủng rồi, mới đến phiên ta làm bạn Thánh giá.

Khi còn bé dù sao vẫn rất hâm mộ các huynh đệ tỷ muội khác có thể cùng Phụ vương đi đến Côn Đồ, dù sao ai cũng không muốn mình là cái người bị ở lại kia, nhưng sau khi thật sự đi, phát hiện cũng chẳng khác là bao. Trong mắt Phụ vương, nơi đó là ổ vàng ổ bạc ổ phi thúy của ông, trong mắt ta, nhưng cũng chỉ là một tòa Hoàng cung vắng vẻ khác mà thôi.

Từ khi leo lên ngôi vị Hoàng đế, ta một lần cũng chưa từng đến nơi đây, không có tâm tư, cũng không tiện hưởng lạc như thế. Nhưng chuyện cho tới bây giờ, này có lẽ chính là nơi vùi xương cuối cùng của ta rồi, nhưng cũng phải khiến ta hưởng thụ một hai ngày đi, bằng không làm Hoàng đế này chẳng phải rất đáng tiếc?

Ta ngồi trên bờ, ngâm chân trong dòng suối ấm áp, cả người chỉ mặc một lớp áo trắng thật mỏng, tuy là giữa hè, nhưng bởi vì trong núi mát mẻ, trong biệt cung ngược lại không có cảm giác oi bức.

Chỗ suối ngâm ngày hôm nay, độ nóng ngang với cơ thể, không nóng không lạnh, thích hợp với mùa này.

Ta dùng chân đá nước, ngây ngốc nhìn chăm chăm vào Đoạn Niết đang ở bờ bên kia. Hai cánh tay giang rộng gác ở phía sau, nhắm mắt nghỉ ngơi, miễn nguyện mười phần, một chút cũng nhìn không ra bộ dạng muốn dẫn ta vào chỗ chết.

Có thể là cảm nhận được ánh mắt của ta, hắn chậm rãi mở mắt, vừa vặn bắt ta tại trận.

“Không xuống?”

Ta rõ ràng đau lòng muốn chết, nhưng trên mặt vẫn có thể giả bộ vui vẻ.

“Không xuống.” Ta nâng một chân từ dưới nước lên, gác bên bờ, mở rộng nửa người dưới, nói: “Hoàng huynh tới đây.”

Đoạn Niết nhìn ta trong chốc lát, ánh mắt từ trên mặt một đường chuyển xuống bắp đùi trần trụi của ta, dừng một chút, cuối cùng chậm rãi bơi tới.

Hắn bơi tới trước thân thể ta, mặt đối diện phần hông của ta, ta thậm chí có thể cảm nhận được hơi thở nóng rực quét trên da thịt ta.

“Ta còn chưa nhìn nơi này vào ban ngày.” Đoạn Niết duỗi tay nắm chặt bắp đùi đặt trên bờ của ta, càng tách ra ngoài, nhìn vết sẹo xấu xí dữ tợn chỗ bắp đùi.

Nơi đó da non mới mọc, lẽ ra phải tê dại kém nhạy cảm, hôm nay rồi lại chẳng biết tại sao, chỉ bị Đoạn Niết dùng ngón tay đụng nhẹ một cái, liền khiến cả người ta run lên, sinh ra một loại đau đớn bén nhọn, tựa như đau đớn cắt thịt lấy máu của năm đó vẫn còn lưu lại nơi miệng vết thương, dai dẳng không tan. (*Nguyên văn: Âm hồn bất tán.)

“A...”

Đoạn Niết dời tay, ngẩng đầu nhìn ta, hỏi bằng giọng thật trầm: “Đau không?”

Chỉ hai chữ ngắn ngủi, không đầu không đuôi, khoảnh khắc nghe được lại khiến hốc mắt ta nóng lên. Ta biết hẳn đang hỏi ta, lúc trước có đau hay không.

Nếu là trước đây, ta nhất định sẽ mạnh miệng nói không đau, nói vì hẳn cái gì cũng đáng giá, nhưng hiện tại...

“Đau.” Trước mắt đột nhiên trở nên mờ lung, giống như phủ một tầng hơi nước. “Đau muốn chết.”

Hắn dường như hơi giật mình khi ta phản ứng lớn như vậy, lập tức lộ ra biểu lộ dở khóc dở cười: “Xem ra là thật sự đau.” Nói xong hắn ghé sát vào bắp đùi ta, nhẹ nhàng hôn lên vết sẹo kia, giọng điệu ôn nhu dỗ dành: “Bọn họ lúc đầu đều gạt ta, ta cũng là về sau mới biết được giải cổ này cần dùng đến máu thịt của người. Thối một cái cho người, được rồi, không đau.”

Ta hoảng hốt nhớ lại, khi còn bé té đau, hắn cũng dỗ dành ta như thế. Bởi vì tham luyện ôn nhu ít có của hắn, ta lần lượt giả vờ ngã sấp, lại để cho hắn thối cho ta một cái.

Ta dùng đau đớn đổi lại an ủi thoải bay đau đớn của hắn, giống như người uống rượu độc giải cơn khát, thật quá ngu xuẩn, nhưng lại không có biện pháp.

Cảm thấy bờ môi mềm mại của hắn rời xa da thịt, đầu óc ta trống rỗng, không biết sao liền duỗi tay đè chặt gáy hắn, không cho hắn đi.

“Hoàng huynh, lại hôn ta, ta đau.”

Ta thật sự... đau muốn chết.

Ta cố gắng khống chế không cho lời mình nói ra có chút nào nghẹn ngào, rồi lại ngăn không được nước mắt liên tục tràn ra từ khóe mi.

Đoạn Niết nhìn không thấy nét mặt của ta, chỉ cho là ta đang làm nũng, liền tiếp tục thè lưỡi liếm hôn chỗ bắp đùi ta, chẳng qua lần này ít thêm vài phần ôn nhu, nhiều thêm một chút kiều diễm.

“A... Hoàng huynh...” Ta dần bị hấn khơi lên tình dục, trong miệng phát ra tiếng rên rỉ khó nhin. Nhưng khi hấn chậm rãi dời đến vật mềm nhũn giữa hai chân ta, ta vội chặn lại hấn: “Đừng làm nơi này...” Nói xong thả gáy hấn ra, cả người trượt vào ao.

Bọt nước văng lên, vạt áo cùng đuôi tóc bông bênh trên mặt nước, đan xen vào nhau, ta ôm Đoạn Niết, ghé vào tai hấn nói: “Ta muốn Hoàng huynh trực tiếp làm ta, làm đau ta cũng không sao.”

Đoạn Niết nghe vậy khàn giọng nói: “Đây chính là người nói.”

“Ta nói A...” Ta còn chưa dứt lời, liền bị hấn áp vào thành hồ, nâng một chân gác trên khuỷu tay, dùng nước suối bôi trơn trực tiếp đâm vào.

Ta bám chặt lưng hấn, mặt chôn ở cổ hấn mở lớn miệng cố gắng hô hấp, giống như cá xa nước.

Hậu huyết vừa căng lại vừa đau, nhưng cực kỳ thỏa mãn, cảm xúc phong phú này, lại khiến ta cảm thấy mình cùng Đoạn Niết trước nay chưa hề gần gũi. Nhưng nghĩ đến hấn lúc này có lẽ chỉ đang chịu đựng ghê tởm cùng ta hư dữ ủy xà*, ta lại không cách nào ức chế mà cảm thấy đau lòng không thôi, cũng không biết là thân đau hay là lòng đau, khiến hai vai ta run rẩy không ngừng.

(* làm việc một cách qua loa đại khái, Chỉ đối xử với người khác bằng hư tình giả ý, ứng phó có lệ.)

Đoạn Niết vuốt ve sống lưng ta, hạ thân vẫn duy trì bất động, dường như đang đợi ta thích ứng.

“Khá hơn chút nào không?”

Hấn càng dùng giọng điệu mềm mại, ta lại càng thương tâm.

Ta thật hối hận, ngày ấy ngàn vạn lần không nên, không nên nghe lén hấn cùng Sở Thiệu Vân nói chuyện. Như vậy, ít nhất ta có thể chết trong mộng đẹp hấn là thật sự yêu ta, mà không phải giống như bây giờ, sau khi tỉnh mộng tan nát cõi lòng.

“Tiếp tục... đừng ngừng lại.” Ta vừa nói vừa co rút miệng huyết thúc giục hấn.

Hấn rên lên một tiếng, khắc chế mà chậm chạp đẩy vào bên trong.

Sóng nước càng lúc càng lớn, sánh lên khỏi thành hồ, cũng vỗ lên thân thể bọn ta, hấn đâm càng lúc càng nặng, càng lúc càng nhanh.

Quần áo không biết lúc nào đã bị đẩy ra, trôi đến phía xa, ta cùng hấn răng môi dây dưa, giống như thú vật đang cắn xé lẫn nhau.

“A... nhanh... ta còn muốn A...” Ta tùy ý rên rỉ gào thét, nghĩ đến dù sao cũng là lần cuối cùng, cũng không cần sĩ diện nữa rồi, muốn kêu liên kêu, muốn làm liên làm, đến chỗ Diêm vương dù sao cũng là ăn no mà chết.

Đoạn Niết cùng ta lặn lộn trong hồ làm đến mấy lần, thẳng đến khi cổ họng ta nghẹn đặc, trên người một chút sức lực cũng không có, cả ngón tay cũng không nhấc nổi lên, hắn mới bế ta rời khỏi hồ nước, trở lại tắm điện.

Hắn nhẹ nhàng đặt ta lên giường, để cho ta nằm, ta cũng không biết mưu tính của hắn, chỉ ngoan ngoãn nghe theo.

Một lát sau, hắn hình như đi lấy gì đó rồi trở về, tách ra hai bờ mông của ta, chậm rãi nhét vào một hạt châu lạnh buốt.

“A ư... Hoàng huynh?” Hậu huyết bởi vì hoan ái kịch liệt trước đó mà có chút đau đớn, lại bị lạnh lẽo nên co rút một hồi, ngậm chặt vật kia, nuốt vào nơi càng sâu.

“Không phải ngươi rất thích nó sao?” Đoạn Niết thu tay lại, vỗ vỗ mông ta, khiến ta lập tức kêu lên một tiếng.

“Là... Bích hồng linh châu?”

“Đúng vậy.” Đoạn Niết kéo chăn đắp kín cho ta, “Linh châu không những khiến người ta nhanh chóng khôi phục thể lực, còn có thể bồi dưỡng cái miệng nhỏ nhắn của ngươi, khiến cho nó không đến mức bởi vì quá tham hoan mà không cách nào khép lại.”

Hắn thật sự đóng kịch đóng đến trọn vẹn, đã đến lúc này, vẫn còn diễn thật như vậy.

Ta chôn mặt vào giữa hai tay, rầu rĩ nói: “Hoàng huynh thật sự chu đáo.”

Ta chết đi, hắn sẽ đưa Bích hồng linh châu cho Sở Thiệu Vân sao? Nói ra những lời này với y sao? Có phải mùa hè hàng năm sẽ cùng Sở Thiệu Vân đến biệt cung này tránh nóng, cũng giống như Phụ vương sủng ái phi tử của ông vậy?

Ta càng nghĩ càng hận, càng nghĩ càng không cam lòng.

Ta có thể làm tròn tâm nguyện của Đoạn Niết, nhưng quyết không cho phép hắn để cho Sở Thiệu Vân thay thế ta, cho dù chết, ta cũng muốn lôi kéo tên họ Sở kia chịu tội cùng!

42. Chương 42

Lúc Đoạn Kỳ mưu phản, phụ vương bổ nhiệm ta làm thống soái Vương sư (*chắc là đội quân của vua), chống lại phản quân xâm lược. Đó là lần đầu tiên ta ra chiến trường, cũng là lần đầu tiên dẫn binh. Ta xuất binh ngày ấy, Đoạn Niết đích thân mặc giáp cho ta.

“Đoạn Quý, ngươi phải sống trở về,” Hấn lấy bảo kiếm từ tay cung nhân đưa cho ta, sắc mặt nghiêm nghị, “Ta ở tại Đằng Lĩnh chờ ngươi chiến thắng trở về.”

Ta nghe vậy cảm thấy kích động không thôi, đưa tay ôm lấy hấn nói: “Hoàng huynh yên tâm, ta tuyệt đối không để cho Tống Phủ đến gần Đằng Lĩnh một bước!”

Thời khắc sinh tử thế này, thiên ngôn vạn ngữ (*ngàn lời nói vạn câu thề.) cũng không sánh bằng một lời nói của hấn. Hấn muốn ta sống, ta chính là cắn răng cũng sẽ không chết ở bên ngoài.

Về sau, ta chính là dựa vào loại tín nhiệm này, khiến Tống lão tặc chỉ một mũi tên liền bắn ngã khỏi ngựa. Bởi vì không thể chết, bởi vì phải trở về gặp Đoạn Niết, bởi vì sau Đằng Lĩnh còn có hấn, nếu ta chết rồi, Vương kỳ tất phá.

Thiên hạ này tính là gì? Đám người trong cung kia là cái thá gì?

Chỉ có Đoạn Niết, chỉ có hấn mới là lý do khiến ta không thể lùi bước.

Ta chậm rãi mở mắt ra, gió sớm mang theo hơi lạnh từ cửa sổ ủa vào, bên cạnh đã không còn bóng dáng của Đoạn Niết. Không mặc quần áo, ta đi tới cửa mới phát hiện hấn đang đứng dưới hiên, ngưng mắt xuất thần trước một hồ nước xanh biếc.

Hấn nhìn chăm chăm vào hồ nước, ta dõi theo hấn, cứ như vậy nhìn một lúc, ta mới đi qua ôm hấn từ phía sau.

“Hoàng huynh đang nghĩ gì?”

Đoạn Niết giống như có chút giật mình, thân thể chấn động, cười mắng: “Như thế nào lại giống như con mèo, đi đường cũng không phát ra tiếng động a?”

“Ta nếu lên tiếng, hoàng huynh như thế nào kinh hãi?” (*ngạc nhiên vui mừng.)

Hấn đưa tay bao phủ bàn tay ta, không nói thêm gì nữa. Ta dán mặt trên lưng hấn, nghe tiếng tim đập theo quy luật của hấn, trong lòng cũng là một mảnh yên tĩnh.

Nếu có thể cả đời như vậy, tốt biết bao.

“Tối hôm qua Đằng Lĩnh gửi thư, có việc gấp cần ta xử lý, ta định trở về một lần, qua mấy ngày lại quay lại.”

Cánh tay ta không tự chủ siết chặt: “Chuyện gì mà lại chờ không được?”

Tim của hắn vẫn đập đến vùng vàng trước sau như một, không chút hoảng loạn.

“Chỗ Xuân quan muốn ta chủ trì pháp hội hỏa táng một vị cao tăng.” Hắn khẽ vỗ lên tay ta, đơn giản bỏ qua đề tài này, “Chỉ hai ngày, rất mau sẽ trở lại.”

Ta biết, hắn rời đi cũng sẽ không trở về, cái này sẽ trở thành lần ly biệt cuối cùng của ta với hắn.

Ta không chết trên chiến trường, nhưng cuối cùng lại chết trong tay hắn.

Lúc trước chính là không nghĩ đến kết cục thế này, mới có thể nhất thời phấn khởi, nhốt hắn lại, nhưng không ngờ quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn như ý của hắn.

“Tiểu Cửu?” Hắn là thật lâu không nghe thấy ta đáp lại, Đoạn Niết nghi hoặc nghiêng mặt qua.

“Được, đi sớm về sớm.” Ta nhắm mắt lại, “Ta ở chỗ này chờ huynh trở về.”

Năm đó lúc Đoạn Niết nói những lời này với ta, ta nghe vào tai, ghi tạc trong tim, cho nên hắn chờ ta trở về.

Nhưng lúc này đây, ta đã định trước không đợi được hắn.

Xế chiều hôm đó, Đoạn Niết lên đường trở về Đằng Lĩnh, ta lại để cho hắn mang theo hơn nửa Hồ Bí vệ.

Ta đứng thật lâu trên thềm đá, đưa mắt dõi theo bóng lưng dần xa của hắn.

Hắn có thể quay đầu lại liếc ta một cái được không? Dù chỉ một cái liếc mắt, liếc là tốt rồi, như vậy ta có chết cũng không hối tiếc.

Không biết có phải đã nghe được lời cầu nguyện trong lòng ta hay không, Đoạn Niết dù đã đi đến nửa đường, nhưng vẫn ngoái đầu lại nhìn thoáng qua.

Hắn mặc một bộ pháp bào tuyết trắng long trọng, trên mặt đeo nửa mặt nạ, lại đi được xa như vậy rồi, lẽ ra ngay cả ngũ quan của hắn cũng thấy không rõ mới đúng, nhưng một lần ngoái đầu nhìn lại giữa thanh sơn lục thụ này (*cây xanh núi xanh), vẫn khiến tim ta đập nhanh không thôi.

Ta khẽ thở ra một hơi, thẳng đến khi không còn nhìn thấy bóng lưng của hắn nữa rồi, mới quay người rời đi.

Đoạn Niết vừa đi, Sở Thiệu Vân nhất định sẽ không ra tay vào lúc này, như thế nào cũng sẽ đợi một hai ngày nữa. Ta liền thừa lúc còn sót lại chút thời gian này, viết xong hai chiếu thư, dùng sáp dán miệng, lại gọi Hồ Bí vệ giục ngựa đưa đến Thượng Địa, giao tận tay Thân Lộc.

Chiếu thư đầu tiên, ta nói với Thân Lộc, kỳ thật ta cũng không thích hợp làm Hoàng đế, sau khi ta chết, hy vọng y có thể thay ta chăm sóc Đoạn Tân, nếu như tương lai Đoạn Niết làm Hoàng đế, nhất định phải trung thành với hắn. Ta mặc dù chỉ làm Hoàng đế không được mấy năm, nhưng cũng không hy vọng bởi vì ta mà phát động chiến tranh khiến sinh linh đồ thán, cho nên lại bảo y không nên có ý định nâng đỡ Đoạn Tân làm đế. Ngồi vị chí tôn này, thống khổ lấy được so với vui vẻ hơn nhiều lắm, không có cũng được.

Chiếu thư thứ hai, ta lại bảo Thân Lộc giết Sở Thiệu Vân, cho dù thế nào cũng phải giết y.

Ở biệt cung tiêu dao hai ngày, ngâm từ cái hồ thứ nhất đến cái hồ thứ hai mươi ba, ngâm từ sớm đến muộn, ngâm đến da nhăn nheo, trừ việc không có Đoạn Niết, tất cả vẫn rất thoải mái.

“An Lan.” Buổi chiều, ta gọi thái giám trẻ tuổi đến trước mặt.

“Buổi tối hôm nay cho dù nghe thấy bất kỳ tiếng động gì, đều không cho bước ra cửa phòng một bước, phân phó, tất cả mọi người giống nhau.”

“Chuyện này... Nô tài cũng vậy sao?”

“Tất cả mọi người.” Ta nói.

Y cúi mặt, rầu rĩ nói: “Như vậy ai hầu hạ cho Bệ hạ?”

Ta cố ý lộ vẻ không kiên nhẫn, trách mắng: “Quả nhân có tay có chân, không có các người một buổi tối lại sống không được sao?”

Y sợ tới mức không dám phát ra tiếng, sắc mặt lúc xanh lúc trắng một hồi.

“Lui xuống!”

Lúc này y không dám lè mề nữa, nói “Vâng”, vội vàng khom lưng lui ra.

Mọi người đi hết rồi, một mình ta ngồi trên ghế một hồi, thẳng đến giờ Tý, ta nhìn thời gian cũng không còn nhiều lắm, đứng dậy đi đến nội thất, từ trên tường gỡ xuống một thanh trường kiếm vỏ đen dùng để

trang trí.

Kiểm này tuy treo trên tường dùng để trừ tà, nhưng lưỡi dao, vẫn vô cùng sắc bén.

Ta chậm rãi rút kiếm ra, mũi kiếm cùng vỏ kiếm phát ra tiếng ma sát *ken két* của kim loại, trong nháy mắt lạnh lẽo bắn ra bốn phía.

Dùng lưỡi dao sắc bén này cắt cổ, trong nửa nén nhang ta liền có thể đi gặp Diêm Vương gia rồi.

Ta sờ lên vị trí yết hầu, tưởng tượng lát nữa nơi này sẽ trải qua đau đớn kịch liệt cùng hít thở không thông, không khỏi lông tóc dựng đứng.

Nhưng tự sát dù sao cũng còn hơn bị Sở Thiệu Vân giết, cái trước ít nhất là do bản thân ta khống chế, hoặc là nói ta tự nguyện chết, không đổ cho người*, cái sau nhưng là thật sự bị động.

(*Nguyên văn là dữ nhân vô vu: cùng người đó k có quan hệ, không nên đổ trách nhiệm.)

Hai tay ta cầm kiếm, để ngang bên cổ, đang muốn nhắm mắt dùng sức, chợt nghe trên xà nhà có tiếng động bất thường.

Ta chợt ngừng đầu, thay đổi thế kiếm, lạnh lùng quát: “Ai?”

Từ trên xà nhà, nơi góc tối ánh nến chiếu không tới, bỗng nhiên nhảy xuống một người. Nhẹ nhàng im ắng, giống như quỷ mị.

Lại nhìn gương mặt đó, chính là giống ta như đúc!

Ta kinh hãi tại chỗ: “Lớn mật, ngươi là người phương nào, dám dịch dung thành bộ dạng của quả nhân?”

Người tới lộ ra nụ cười có chút tà khí bên môi, khiến ta cảm thấy nhìn rất quen mắt.

“Bệ hạ đừng hoảng sợ, là tiểu nhân.”

Ta lập tức nhận ra đây là giọng nói của Giáp Tị, lại nhìn mắt phải của y, quả nhiên có chút trắng —— theo như nghe được, này là khi bắt cóc Bạch Tam Cẩn khi còn thuần phục Đoạn Kỳ lúc trước, bị đối phương chém thương.

Y mặc dù nói rõ thân phận, ta rồi lại không thể trầm tĩnh: “Ngươi vì sao lại trốn trên xà nhà của quả nhân, còn làm một bộ dịch dung thế này?”

Giáp Tị dùng khuôn mặt giống ta như đúc cười nói: “Tất cả chuyện này vốn có thể trong lúc Bệ hạ chìm trong giấc mộng mà chấm dứt, tuyệt sẽ không kinh động đến người, nhưng ngàn tính vạn tính, tuyệt đối không nghĩ tới Bệ hạ lại lựa chọn đêm nay chịu chết. Dưới tình huống khẩn cấp, tiểu nhân chỉ đành phải hiện thân trước thời gian.”

Trong lúc nói chuyện cùng y, đột nhiên cả tòa biệt cung bắt đầu ầm ĩ, bên ngoài mơ hồ có ánh lửa di động, dường như xông vào không ít người.

Giáp Tị đưa mắt nhìn cửa sổ đóng chặt, ánh mắt lóe lên sát ý: “Xem ra bọn chúng đã tới.”

Ta chỉ cảm thấy hỗn loạn không chịu nổi, trong lòng lại có một loại dự cảm, là một đáp án không thể ngờ đến.

Giáp Tị nhắc chân liền đi tới cửa, ta kéo y lại, hỏi: “Chờ một chút, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?”

“Lần này đều là sự an bài của chủ công cùng quốc sư, sau khi kết thúc việc này Bệ hạ hãy hỏi thăm bọn họ để hiểu rõ ngọn nguồn. Hiện tại, cho phép tiểu nhân vì Bệ hạ quét sạch phản đảng.”

Ta ngơ ngác nhìn y dùng mặt của ta đi ra ngoài, nhất thời khó có thể hoàn hồn.

43. Chương 43

“Hôn quân, không nghĩ rằng người cũng có ngày hôm nay đi?”

Ngoài phòng có tiếng người vang lên, ta lặng yên đi tới bên cạnh cửa, từ khe hở nhìn ra phía ngoài, phát hiện ngoài phòng có rất nhiều người tay cầm bó đuốc, mà được bọn họ vây chính giữa, một là Giáp Tị, còn một người đã hơn nửa đêm vẫn dùng mịch ly* che thân, nghiêm nhiên chính là thủ lĩnh của đám người kia.

(* : cái nón có vải mỏng màu đen che từ trên đầu xuống dưới chân.)

“Giấu đầu lộ đuôi, người là ai?” Giáp Tị giả làm bộ dạng của ta vô cùng chân thật, hiện tại ngay cả giọng nói cũng giống như đúc.

Nam tử giấu dưới lớp lụa đen nghe vậy phát ra một tiếng cười quái dị, nói: “Ta họ Tống, là tới trả lại cho người mũi tên trước trận năm đó.”

“Họ Tống?” Giáp Tị hí hí mắt, “Người là hậu nhân của Tống Phủ.”

“Đúng vậy!”

Ta nghe thấy kinh hãi không thôi, vốn tưởng rằng tối nay tới chính là Sở Thiệu Vân, không nghĩ rằng tới nhưng lại là Tổng công tử nghe danh đã lâu. Mà tất cả dường như cũng nằm trong dự liệu của Thân Lộ cùng Đoạn Niết, rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?

Giáp Tị nói: “Giết ta thiên hạ này cũng sẽ không là của ngươi, ta chết, chư hầu sẽ ủng hộ con ta làm đế.”

“Thiên hạ này mặc dù không phải của ta, cũng sẽ không là của con trai ngươi, đừng quên vị huynh trưởng chính trực tráng niên (*khoảng ba bốn mươi tuổi) của ngươi còn sống.” Tổng công tử ý vị thâm trường (*sâu xa), duỗi ngón tay thon dài vén lớp lụa đen trước mặt, lộ ra chân dung, “Đến bây giờ ngươi vẫn chưa rõ sao? Ngươi chết, Đoạn Niết mới có thể tự do, hấn ước gì ngươi chết trong tay loạn đảng.”

Hai mắt ta mở thật lớn, phía dưới mệnh ly, vậy mà lại là Sở Thiệu Vân!

Nhất thời trong đầu hiện lên rất nhiều thứ, chỉ cần hoán đổi thân phận Sở Thiệu Vân, tất cả đều xong.

Thứ dùng cho đại lễ tế Thiên, y làm đệ tử của quốc sư, lại đang làm chỗ Đông quan, dĩ nhiên có thể đụng đến. Còn có trên mặt y cũng có nốt lệ chí tương tự ta, nói không chừng cũng là một loại thủ đoạn để y tiếp cận Đoạn Niết. Cái gì con của ngư dân? Thiên hạ này chỉ sợ cũng không có ai là Sở Thiệu Vân, hoặc là Sở Thiệu Vân chân chính đã sớm bị giết chết, để cho y thay mặt đối đảo. (* lý đại đảo cương : đưa người khác ra thế thân, gánh vác tai họa cho mình.)

“Vậy mà lại là ngươi!” Giáp Tị khiếp sợ nhìn chằm chằm vào mặt của Tổng công tử, “Ngươi rốt cuộc họ Sở hay họ Tống?”

“Ta vốn họ gì lại có gì quan trọng sao? Ngươi chỉ cần biết rằng ta hiện tại họ Tống là được.” Y cười lạnh nói: “Ta Tống Vân, hôm nay tới đây lấy mạng chó của hôn quân ngươi!” Dứt lời rút kiếm đâm tới Giáp Tị.

Dùng công phu của Giáp Tị, đối phó với Tống Vân dễ như trở bàn tay, nhưng gã nếu giả trang thành hình dạng của ta, dĩ nhiên là muốn dưới tình huống không kịp đề phòng bắt giữ đối phương.

Mắt thấy mũi kiếm đâm về phía Giáp Tị, đúng vào lúc này, một bóng người lao vào viện tử, thấy tình hình sắc mặt trắng bệch, phát ra một tiếng hét thê lương: “Bệ hạ!”

Chính là người đi ngược lại mệnh lệnh của ta hơn nửa đêm từ viện lạc của nô tài chạy tới đây, An Lan!

Mọi người đều bị tiếng hét động trời của y khiến bất động, mũi kiếm của Tống Vân cũng dừng lại một lát, mà Giáp Tị chính là vào khoảnh khắc này. Năm ngón tay của gã như móng vuốt, dùng tốc độ cực nhanh cầm chặt mũi kiếm, không tốn chút sức nào bẻ gãy, tay kia như gió bay điện chớp bóp chặt cái cổ mảnh khảnh của Tống Vân.

Đốt ngón tay Giáp Tị nổi rõ, hiện gân xanh, một ngón vừa rồi, bất luận kẻ nào cũng sẽ không hoài nghi đôi tay này ẩn chứa sức lực cực lớn.

Tống Vân không dám tin tưởng mắt nhìn Giáp Tị: “Ngươi!” Y lúc này mới cảm thấy không đúng, ngũ quan dưới ánh đuốc dần trở nên vụn vặt, “Ngươi không phải Đoạn Quỷ! Y đang ở đâu? Tại sao ngươi phải giả trang hình dạng của y!”

Giáp Tị cong môi nở nụ cười, bàn tay dưới yết hầu y siết chặt, sắc mặt Tống Vân lập tức đỏ bừng, thống khổ không chịu nổi.

Đám người còn lại đều vô cùng kinh hãi, một người trung niên đi ra khỏi đám đông, nói với Giáp Tị: “Anh hùng ra tay lưu tình, chúng ta có mấy ngàn người, ngươi rồi lại chỉ có một mình, cả ngọn núi này đều đã bị chúng ta bao vây, ngươi dù có hơn mười cái mạng cũng chạy đằng trời. Chúng ta muốn chỉ là mạng của cầu Hoàng đế, đối với những người còn lại không có hứng thú, ngươi nếu thả Tống công tử, ta thay y làm chủ cho ngươi rồi đi hoàn hảo không chút tổn hại, như thế nào?”

“Không thể nào.” Giáp Tị kéo Tống Vân đến trước người, mạch lý rút xuống, lựa đèn tựa sương mù xẹt qua không trung, lại bỗng bành rơi xuống đất.

Người trung niên kia không nghĩ tới Giáp Tị cứng rắn như vậy, chút đường sống cũng không để lại, hai hàng lông mày nhíu chặt, nói: “Xem ra ngươi là rượu mời không uống muốn uống rượu phạt rồi!”

“Ta không thích uống rượu.” Giáp Tị đột nhiên nâng mắt nhìn về phía bầu trời đêm, thái độ ngả ngớn không chút khấn trương, “Các ngươi chẳng lẽ không nghĩ tới... Vì sao ta lại xuất hiện ở nơi này?”

Ta theo tầm mắt của gã nhìn lên bầu trời, gần như là vừa dứt lời, xa xa liền có một quả cầu lửa lóa mắt phát ra tiếng còi chói tai, vừa được phóng lên trời.

“(*mũi) Tên lửa!” Sắc mặt người trung niên đột ngột biến đổi, cái này dĩ nhiên là một mũi tên phát tín hiệu.

Tống Vân cũng lập tức hiểu được, kinh ngạc nhìn mũi tên bắn đến chỗ cao nhất, giống như Hỏa Phượng chói mắt. (*Phượng Hoàng lửa.)

“Hắn lừa ta.” Trên khuôn mặt trẻ tuổi của y lộ ra loại tâm tình phức tạp đan xen giữa mờ mịt cùng thống khổ.

Rất nhanh, có một phản quân kinh hoàng xông tới, nói dưới núi đột nhiên có đến mấy vạn binh sĩ, nhìn cờ là quân đội của Thượng Địa, đã bao vây toàn bộ nhân mã mà bọn họ để lại dưới chân núi, đang hùng hổ tiến lên.

Người trung niên hít vào một ngụm khí lạnh: “Trúng kế! Chúng ta trúng kế rồi!” Khuôn mặt gã dữ tợn

nhìn khắp xung quanh, cuối cùng đặt ánh mắt lên trên khuôn mặt có vẻ non nớt của Tống Vân, trầm giọng nói: “Tống công cử, xin lỗi!” Dứt lời hạ lệnh đám đông phân thành mười đội, lệnh bọn họ lập tức chia nhau xuống núi, phân tán thoát khỏi đuôi bắt của Thượng quân.

Gã đây là muốn vứt bỏ Tống Vân, giống như ném một món đồ, không chút do dự.

Những người có thể lên núi giết ta, đều là phản đảng tinh duệ, mà có thể bỏ qua Tống Vân ra lệnh cho một đám tinh duệ, bọn chúng rồi lại không hề biến sắc, lập tức nghe theo, tuyệt đối không phải nhân vật đơn giản.

Ta vừa nghĩ, thấy đối phương muốn dùng khinh công chạy trốn, cũng bất chấp che giấu hành tung, đẩy cửa ra hô với Giáp Tị: “Tống Vân chỉ là quân cờ, bắt người trung niên kia lại!”

Ánh mắt Giáp Tị chợt lóe, nhanh chóng điểm huyết Tống Vân ném xuống đất, thấy Hồ Bí vệ đã nghe được tin tức chạy đến, liền phi thân đuổi theo người trung niên kia.

“Vi thần cứu giá chậm trễ, mong Bệ hạ trách phạt!” Thống lĩnh Hồ Bí vệ quỳ xuống tạ tội.

Là ta lệnh bọn họ rút quân canh phòng, điều hơn nửa số người đi theo Đoạn Niết, chuyện tối nay cũng không thể trách bọn họ. Ta lại để cho y đứng lên, lệnh y đến chỗ Thân Lộc báo cáo tình huống trên núi, lại bảo y đưa An Lan vừa bị phản quân đánh ngất xỉu về phòng chữa trị, dặn dò xong đầu đuôi, cuối cùng đưa mắt nhìn Tống Vân nằm trên mặt đất không thể động cũng không thể nói.

“Giải y xuống, canh chừng nghiêm ngặt, trở lại Đẳng Linh lập tức giao cho ngục thất thẩm vấn.”

Tống Vân cảm hận nhìn ta chằm chằm, trong mắt lộ ra không cam lòng cùng thù hận nồng đậm. Ta chỉ cảm thấy buồn cười, thế giới của y trong khoảnh khắc nghiêng trời lệch đất, ta chẳng phải cũng như thế sao?

Hồ Bí vệ vừa muốn dẫn y lui xuống, ta cho bọn họ dừng lại giải huyết cam cho Tống Vân, hỏi y: “Theo lý thuyết con, cháu của Tống Phủ, ngay cả huyền tôn (*cháu bốn đời) đều bị ta chém giết gần như không còn, bản thân mình xưng họ Tống, nhưng vì sao gọi là cứu phụ (*cậu) của Đoạn Kỳ?”

Y trừng mắt nhìn ta, cắn chặt răng không chịu mở miệng, ta cười lạnh một tiếng: “Vả miệng.”

Dưới một tát của Hồ Bí vệ, y lập tức máu tươi đầy miệng.

Ta liếc nhìn y: “Nếu không nói liền cắt một tai.”

Tống Vân bị đánh đến một bên má nhanh chóng sưng lên, kiêu ngạo lập tức hạ thấp một đoạn, khó khăn nói: “Ta theo họ mẹ.”

Ta thấy y rút cuộc đành hoảng, lại hỏi: “Người tại sao lại biết rõ Đoạn Niết ở trên Hỏa Hi đảo?”

“Ta không biết, là Dịch tiên sinh... ông ta lúc trước làm việc cho cữu phụ ta, ông ta nói ở trên đảo có thuốc tiên... nói không chừng còn có bảo bối khác, liền phái người đi thăm dò... không nghĩ tới trong lúc vô tình phát hiện Phượng vương không chết.” Y nói dứt quãng, khoe môi không ngừng nở máu, ngược lại có mấy phần đáng thương, “Dịch tiên sinh để ta giả thành... thiếu niên gặp nạn trên biển thoát lên đảo... còn để ta tiếp cận Đoạn Niết...”

Ta nâng cảm y lên, quan sát cẩn thận nốt lệ chỉ trên mặt y, phát hiện không phải màu đen, ngược lại có chút xanh, như là xăm lên mặt.

“Nốt ruồi trên mặt người cũng là cổ ý xăm lên?”

Tống Vân rũ mắt, nói: “Đúng, vì khiến cho Đoạn Niết mềm lòng...”

Ta hừ lạnh một tiếng, thu tay lại, khinh thường nói: “Giả thủy chung là giả, e rằng hoàng huynh đã sớm phát hiện Tống công tử cổ quái, lúc này mới cùng người diễn một vở kịch này.”

Y nghe vậy cười thầm một tiếng: “Đúng vậy a, thì ra hẳn một năm nay đối đãi tốt với ta... đều là giả dối.”

Ta cảm thấy giọng điệu y không đúng, chỉ thấy hàm răng y khe nhúc nhích, vội la lên: “Không được, y muốn tự sát!”

Chờ đến khi Hồ Bí vệ tách răng y ra, tất cả đã quá chậm, trong miệng Tống Vân tuôn ra máu đen, da mặt lấy tốc độ mà mắt thường cũng có thể thấy được từ trắng chuyển xanh, lại từ xanh chuyển thành màu tím đen.

“Đoạn Quỳ, ta ở dưới... chờ người!” Y dùng chút khí lực cuối cùng, nói ra lời nguyện rửa ác độc.

Ta nhìn y bằng ánh mắt thương hại, cái gì cũng không nói, nhìn hai mắt y trợn to, dần dần mất đi ánh sáng.

“Mang xuống!” Ta khoát tay áo, để người khiêng thi thể Tống Vân đi.

Ta trở lại tắm điện, ngồi bên cạnh bàn, chờ Thân Lộc cùng Đoạn Niết lên núi. Cho đến lúc này ta mới cảm thấy có chút chân thật, thì ra Đoạn Niết không muốn ta chết, thì ra hẳn và Thân Lộc kết hợp, thì ra hẳn chỉ là diễn kịch ở trước mặt Tống Vân.

Nhưng hẳn vì cái gì không nói ra tất cả chuyện này cho ta? Rồi vì sao lại gạt ta? Hại ta sinh ra hiểu lầm, thiếu chút nữa vô tình mất mạng.

Ta đang một mình suy nghĩ, thị vệ ngoài cửa thông báo, nói là Quốc sư đã đến, ta vội vàng để cho y dẫn người vào.

Đoạn Niết tới một mình, ta đứng dậy, thấp thỏm nhìn hắn.

Hắn chậm rãi đi vào điện, thấy ta, trầm mặc không nói một lời, chỉ gỡ xuống mặt nạ phía trên, lộ ra một khuôn mặt kết đầy sương lạnh.

Ta sững sờ, liếc mắt về hai thứ hắn cầm trên tay, lập tức long nhan kinh hãi, tim như muốn vọt ra khỏi cổ họng.

“Hoàng huynh...”

Hắn ném mạnh hai thứ kia xuống dưới chân ta, phát ra hai tiếng âm trầm, bên môi lộ ra nụ cười nhạt đến mức không thể nhạt hơn được nữa: “Ta thật sự vô cùng cảm động a, Đoạn Quý người thật có bản lĩnh.”

“Hoàng huynh huynh nghe ta giải thích...”

“Ta nếu muốn làm Hoàng đế, còn đến phiên người?” Hắn hoàn toàn không nghe lời ta nói: “Người đùa giỡn ta, hiện tại muốn tự mình đi tìm chết, trong thiên hạ ở đâu có loại đạo lý này?”

Lúc hắn nói những lời này rõ ràng cực kỳ bình tĩnh, giọng cũng không lớn, nhưng ta là biết hắn đang phần nộ đến cực hạn, thậm chí... so với lúc trước khi biết ta dùng triền miên với hắn còn muốn tức giận hơn.

“Ta vốn định ngăn trở tất cả mọi thứ, cho người có thể vô tư ngồi lên ngôi vị đế vương này, xem ra ta sai rồi.” Hắn khẽ nhún mày, không rõ là thật sự nghĩ như vậy hay là nhất thời nói giỡn.

Ta bị giọng điệu của hắn khiến cho tâm thần bất định, bước nhanh qua ôm cổ hắn, hoảng loạn nói: “Hoàng huynh, huynh đừng như vậy, là ta không đúng, ta không nên nghe lời huynh và Sở... Tống Vân nói chuyện, lại càng không nên vô cớ nghi ngờ huynh. Ta không muốn huynh không vui, ta... ta chỉ là muốn huynh vui vẻ mà thôi!”

Thân thể hắn cứng như đá, vẫn luôn buộc chặt, không thấy buông lỏng. Ta kỳ thật cũng là sợ không thôi, chỉ kém một chút, ta cùng hắn liền thật sự sinh tử cách biệt vĩnh viễn không thể gặp lại. (* : thiên nhân vĩnh cách.)

Ta cầu xin hắn: “Hoàng huynh, huynh muốn đánh muốn phạt cũng được, nhưng đừng không để ý tới ta, được không?”

Qua một lúc lâu Đoạn Niết rốt cuộc thở ra một hơi, cơ bắp trên người đến lúc này mới có chút thả lỏng.

“Đoạn Quỳ, người nhớ kỹ, người nếu dám có dũng khí chết trước ta, ta liền đời kiếp kiếp không gặp lại người.”

Hốc mắt ta nóng lên, càng thêm ôm chặt hân.

“Được!”

44. Chương 44

Dịch tiên sinh kia vứt bỏ Tống Vân, hốt hoảng mà chạy, cuối cùng vẫn không thể thoát khỏi lòng bàn tay Giáp Tị. Chẳng qua là trong quá trình đuổi bắt đối phương, Giáp Tị dường như bị thương không nhẹ, lại khiến cho Thân Lộc cả ngày lo lắng ưu phiền, sau khi trở lại Đẳng Linh cũng không đuổi theo ta hỏi về chuyện hai bức chiếu thư kia nữa rồi.

“Dịch Đông đáng chết vạn lần, thần nghĩ mau chóng định ra tội chết chiêu cáo hậu thế, lại để cho dân chúng cũng biết chuyện phát sinh trên đại lễ tế Thiên cũng không phải do ý trời, mà là con người làm ra!” Hình quan một bộ dạng hận không thể rút gân lột da phản đảng.

Thân Lộc đứng một bên không nói một lời, ta quét mắt về phía y, y vậy mà cũng không hề hay biết.

Ta nâng tay để bên môi ho nhẹ một tiếng, nói: “Còn Vũ hầu, người thấy thế nào?”

Lúc đầu Thân Lộc còn chưa kịp phản ứng, bị Hình quan bên cạnh đẩy một cái mới lấy lại tinh thần.

Y liền vội vã khom người, nói rõ từng câu từng chữ: “Dịch Đông phạm tội nên giết, thần khẩn cầu Bệ hạ cho người này nhận hình phạt lăng trì*, răn đe!”

(* lăng trì: hình phạt thời xa xưa, trước tiên là chặt bỏ tay chân, sau đó mới chặt đầu.)

Mọi người ở đây đều bị lời nói của y làm cho khiếp sợ, hình phạt lăng trì nặng như thế, ta đăng cơ đến nay còn chưa dùng qua, thật là nhìn không ra Thân Lộc này lại là gia hỏa có lòng dạ độc ác như vậy. Nhưng một kẻ đứng đầu phản đảng mấy lần dồn ta vào chỗ chết, quả thật hoàn toàn không nên để gã chết quá dễ dàng, liên tục cân nhắc, ta vẫn chấp nhận lời đề nghị của Thân Lộc.

“Vậy đến mùa thu thì hành hình.” Ta nói.

Thảo luận xong chính sự, một đám đại thần không biết sao lại nhắc đến vấn đề lập hậu, còn nói ta chưa phong con nối dõi, bất lợi đối với xã tắc Đại Hạ, mạnh mẽ yêu cầu ta mở rộng hậu cung.

Lúc trước ta nói thiên hạ ổn định, không cần suy xét đến mấy chuyện nam nữ yêu đương này, bọn họ tin, về sau đã có Đoạn Tân, bọn họ cảm thấy ta còn trẻ, tương lai chắc chắn sẽ có thêm hoàng tử công chúa, bởi vậy yên tĩnh một hồi. Nhưng về sau ta hoàn toàn bỏ bê hậu cung, hai năm bạc trắng tóc, cũng không có động tĩnh lập con nối dõi, bọn họ lại bắt đầu nóng nảy.

Đặc biệt là mấy thị tộc lớn, cả ngày ra sức nhét người đến trước mặt ta, khiến ta phiền chết đi được.

Lập hậu cái gì? Mở rộng hậu cung cái gì? Đừng nói là ta không cứng nổi, cho dù có cứng, ta cũng không có khả năng làm chuyện có lỗi với hoàng huynh a!

“Việc này năm sau hẳn bàn, không có việc gì liền tản đi.”

Ta tùy tiện tìm lý do đuổi người, xong đâu đó đến Lâm Chỉ cung tìm Đoạn Niết.

Sau khi từ biệt cung trở lại Đổng Linh, hẳn mặc dù không hề nổi nóng với ta, hàng ngày cũng không nói lời lạnh nhạt, nhưng ta dù sao vẫn cảm thấy trong lòng hẳn còn có chỗ khúc mắc, chẳng qua là trong chuyện này hẳn cũng có chỗ sai, mới không phát giận với ta.

Ta cùng hẳn, nói không rõ là ai nhân nhượng ai, nhưng ở trong đoạn quan hệ này, vì không lại làm ra chuyện tổn thương đối phương, thật sự chúng ta đều cố gắng thay đổi tính nết của mình.

Thời điểm đến Lâm Chỉ cung, Đoạn Niết đang ngủ trưa, ta nhẹ tay nhẹ chân đến gần hẳn, thấy hẳn đang ngủ trên giường đến an ổn, nhìn không được liền muốn đùa giỡn hẳn. Mắt thoáng nhìn, lại không cẩn thận liếc đến cánh tay hẳn đặt bên tháp rũ xuống dưới, lộ ra trên cổ tay, một đầu đỏ tươi, một mực kéo dài đến trong tay áo.

Ta dừng mắt, biết rõ đây không phải thứ tốt, cũng không quản có thể đánh thức đối phương hay không, nắm cổ tay hẳn liền đưa đến trước mắt mình cẩn thận quan sát.

Đoạn Niết đương nhiên bị ta đánh thức, nhưng cũng không vội rút tay lại.

“Đây là cái gì?” Ta nhíu mày hỏi hẳn.

Hẳn nằm trên tháp, mở to một đôi tinh mâu (*mắt như hai vì sao), giọng nói bởi vì mới tỉnh ngủ nên có chút khàn: “Trúng độc.”

Tay ta run lên, thiếu chút nữa không nhảy dựng lên, nếu không phải Đoạn Niết tuyệt đối sẽ không đùa giỡn với ta như vậy, hẳn nghiêm túc nói ra những lời này như vậy, ta quả thật không thể tin được sự thật này.

“Xảy ra chuyện gì? Đã tìm thái y xem qua chưa? Huynh vì sao không nói với ta? Là Tống Vân kia hạ độc huynh?” Ta hỏi nguyên một tràng, trong lòng hỗn loạn không thôi.

Hắn lại ở dưới mí mắt ta trúng độc, ta còn thề quyết không để người nào khi dễ hắn nữa, ta là Hoàng đế cái gì, ngay cả một người cũng không bảo vệ được!

Ta hận bản thân vô dụng, càng thêm lo lắng thân thể của Đoạn Niết.

“Ta có thuốc giải.” Đoạn Niết nhẹ nhàng giãy thoát, ngồi dậy, lấy ra một bình sứ tinh xảo từ trong ngực, “Đây là độc mạn tính, lúc đầu cũng không có dấu hiệu, càng về sau chỉ đỏ càng rõ ràng, đợi khi đến tim, ta liền chết.”

Lúc hắn hơi hột nói câu “Ta liền chết”, mắt của ta không cách nào không chế mà run lên, đưa tay bắt chắp tất cả liền bối áo hắn ra.

Chờ đến khi nhìn thấy chỉ đỏ trên da thịt còn kém một ngón tay liền đến ngực, ta hoảng sợ không thôi, ngay cả tay cũng run rẩy.

“Đã có thuốc giải, huynh vì sao không uống?”

Ta không rõ, hắn làm vậy là vì cái gì? Chẳng lẽ độc này là chính bản thân hắn hạ hay sao?

“Người xem Thân Lộc tại sao lại hợp tác với ta?” Hắn giải cứu vạt áo ra khỏi tay ta, tùy tiện khép lại, từ trong bình đổ ra một viên nhỏ màu đen, dùng ngón tay vân vê.

Ta bởi vì lời hắn nói mà trong đầu chợt lóe lên mấy thứ, nhưng còn chưa bắt kịp, đã nghe hắn nói tiếp: “Ta luôn luôn là sự tồn tại kiên kỳ nhất của y, y tin ai cũng sẽ không tin ta. Ta nếu không hy sinh một thứ gì đó khiến y tin tưởng ta là thật lòng thật ý hợp tác với y, dựa theo cách làm người của y chỉ sợ hắn chưa chắc gạt người điều động Thượng quân.”

“Cho nên huynh để y hạ độc cho huynh?!” Ta bất khả tư nghị nhìn hắn chăm chăm.

“Là tự ta đề nghị.” Hắn uống thuốc giải vào, lời nói tiếp theo lại khiến ta cả người rét run, “Nếu như đêm đó ngươi chết, vừa vặn y cũng không cần đưa ta giải được, chúng ta rất nhanh liền có thể gặp nhau dưới Địa phủ. Sau đó đường ngươi ngươi đi, đường ta ta đi, vĩnh viễn không gặp nhau.”

Người này, luôn luôn tại nơi ta không biết làm xuống cho ta rất nhiều chuyện.

Nếu không có hai bức chiếu thư kia, tất cả đều phát triển dựa theo phán đoán của hắn, ta thậm chí sẽ không biết hắn đã từng vì ta uống vào kịch độc, giao mạng của mình vào tay người khác.

Cảm xúc cuộn cuộn trong lòng, ta đưa tay đẩy hắn xuống giường, hôn lên đôi môi mềm mại của hắn, luôn luôn vào miệng hắn, cuốn đi vị thuốc đắng chất một chút cũng không còn.

“Về sau đừng làm như vậy nữa, ta đau lòng hoàng huynh.” Ta cọ cọ mặt hắn, giống như con mèo ngoan ngoãn.

Hắn rõ ràng đã nhận được thuốc giải từ chỗ Thân Lộc, lại cứ khăng khăng chờ ta phát hiện mới uống vào, không phải muốn giáo huấn ta thì là gì?

Ta lẳng lẳng gối lên ngực hắn, nghĩ hắn quả nhiên vẫn chưa hoàn toàn nguôi giận, trong khoảng thời gian này cần cẩn thận một chút, cũng không nên chạm đến nghịch lân của hắn.

Ta vốn cho là mình đã đủ cẩn thận, nhất định sẽ không để hắn nắm được lỗi lầm, không ngờ buổi chiều lúc cùng hắn triền miên trên giường, đang đạt đến ngưỡng sáng khoái, lại bị hắn đột nhiên nắm chặt vật giữa hai chân, xoa nắn một trận.

Độ mạnh cũng không phải dịu dàng khiêu khích như thường ngày, giống như thăm dò hơn, muốn làm rõ vật này rốt cuộc có thể tốt hay không.

“A... Hoàng huynh...” Ta cũng không biết dụng ý của hắn, chỉ cảm thấy cả người run rẩy, ngay cả giọng nói cũng mang theo vài phần nức nở.

Hắn một bên đưa đẩy vào một bên quan sát thứ mềm nhũn kia, chưa hết còn khe cười búng búng chỗ đó, hết giận nói: “Nếu bọn họ biết rõ ngươi căn bản không cứng nổi, ta xem còn có thể ồn ào đòi ngươi lập Hậu hay không.”

“Bọn họ” là ai, như bình thường ta lập tức có thể đoán được, nhưng tại loại thời điểm này đầu óc lại giống như bị hen rỉ, quả thật phải phí hết một phen công phu.

“A... bọn họ... đến làm phiền huynh?”

Đoạn Niết không đáp, chỉ đâm đến chỗ sâu nhất trong cơ thể ta, bắn toàn bộ dương tinh nóng rực vào trong đó.

Ta bị hắn kích thích cũng lập tức lên đỉnh, nâng eo, ngón chân co quắp, ngay cả hồn phách cũng giống như bay lên chín tầng mây.

“A a...” Ngay sau đó, ta chợt ngã xuống giường, lồng ngực phập phồng kịch liệt, lúc này đầu óc mới bắt đầu chuyển động, vội nhìn hắn biểu lộ quyết tâm, “Hoàng huynh yên tâm... ta tuyệt không lập Hậu, đời này... ta chỉ cùng với huynh.” Dứt lời liền duỗi ra bàn tay thăm dẫm mồ hôi, cùng hắn mười ngón đan xen.

Vật lớn chưa mềm của Đoạn Niết vẫn chôn trong cơ thể ta, hắn liền dùng tư thế này cúi người hôn xuống đầu vai ta.

“Nếu như người lại trêu chọc người khác, ta liền thiến người.”

Ta nghe vậy run lên, cảm thấy hần không phải đang nói đùa với ta.

45. Chương 45

Dịch Đông rốt cuộc cũng hành hình vào mùa thu, theo Hình quan nói, ngày đó pháp trường tràn ngập tiếng trầm trồ khen ngợi hòa lẫn tiếng kêu rên thảm thiết của gã, thật sự hả hê lòng người.

Ta nghe xong liền thôi, đối với việc dùng cực hình với gã, chỉ là để cảnh cáo người khác đừng nên đi theo con đường mưu nghịch (*âm mưu phản nghịch), cũng không phải ta thật sự muốn trút giận lên người gã.

Đến lúc này toàn bộ dư nghiệt Tổng đẳng đều đền tội, xem như ta cùng Đoạn Kỳ, Tổng Phủ cuối cùng cũng kết thúc.

Đầu thu tiết trời dần mát mẻ, cỏ cây một nửa xanh biếc, một nửa đổi sang màu vàng. Chọn một ngày trời thu không khí dễ chịu, ta hẹn Đoạn Niết cùng đập thu* đến Cửu Hâu tháp.

(*“Đập Thu” cùng với “Đập Xuân” mùng 3 tháng 3 là ngày mà mọi người trong nhà đều ra ngoài vui chơi.)

Bởi vì phải sắp xếp một phen, ta liền không cùng hần xuất cung, mà là trước một bước đi tới gốc đa khổng lồ trước tháp.

Cây này cho tới hiện tại đã được trăm năm tuổi, nếu thật có linh, nhìn ta chỉ sợ cũng như đang nhìn một đứa nhỏ để tóc trái đào bình thường đi.

Ta treo vật đang cầm trên tay lên một nhánh cây thông xuống, lui ra phía sau nhìn nhìn, lại đến gần điều chỉnh, cứ liên tục như vậy cho đến khi nhìn thấy thỏa mãn.

Đứng dưới tàng cây, ánh mặt trời vừa vắn, gió nhẹ lướt qua từng cơn, bóng lá lượn quanh (*bà sa) mặt đất.

“Bệ hạ, đã đến đã đến, Quốc sư đến rồi!” An Lan tư đằng xa chạy vội tới đây.

Ta có chút khấn trương, sửa sang vạt áo, giả như không có chuyện gì xảy ra, chấp tay sau lưng nhìn theo một thân ung dung, thông thả mà đến của Đoạn Niết.

Người này mang theo hỉ nộ ái ố cả đời của ta, ta dường như vì hần mà có mặt trên đời này, thuở nhỏ cùng

hắn làm bạn, về già cùng hắn sánh vai. Sẽ không có ai so với ta càng kính hắn thương hắn, cũng sẽ không có người nào giống hắn vì ta làm tất cả mọi chuyện.

“Đang nhìn gì đó?” Hắn là thấy ánh mắt vừa rời của ta cứ dán chặt tầng cây, hắn đưa mắt nhìn lên tầng cây đỏ rực, thuận miệng hỏi.

“Hoàng huynh còn nhớ chuyện năm đó ta rớt xuống nước thiếu chút nữa chết chìm không?” Ta không trả lời, khẽ cười nói.

Trong mắt Đoạn Niết có gì đó lướt qua rất nhanh, giọng nói trầm thấp hoa mỹ xuyên qua mặt nạ truyền vào tai ta: “Dĩ nhiên nhớ rõ.”

Mỗi lần nhìn thấy hắn ở trước mặt người khác không thể không dùng mặt nạ che lại dung mạo, trong lòng ta liền cảm thấy không được tốt lắm, cảm thấy bởi vì ta hắn mới phải chịu ủy khuất như vậy.

Mà điều duy nhất ta có thể làm, chính là sau này đối tốt gấp bội với hắn.

“Ta là bị người đẩy xuống.” Ta kể vai hắn đứng dưới tầng cây, ung dung nói.

Năm đó trong Hoàng cung không chỉ có một mình đứa nhỏ là ta, công chúa xấp xỉ tuổi ta cũng có mấy người, trong đó Thập Tam công chúa là vô cùng ngang ngược càn rỡ nhất, dù sao vẫn là ý vào được sủng ái khắp nơi tìm ta gây phiền toái, nhục nhã ta.

Ta có thể chịu đựng năng mắng ta, đánh ta, thậm chí trào phúng ta xuất thân thấp kém, duy chỉ có chán ghét năng dính đến Đoạn Niết. Mà năng cũng biết ta bách độc bất xâm, da dày thịt béo, bình thường đánh chửi cũng không kích thích được ta, liền dùng Đoạn Niết để kích thích ta.

Trong miệng năng, Đoạn Niết chính là một cái ám sắc thuốc quỷ đoản mệnh, người nào dính vào đều gặp xui xẻo, ta chính là người hầu của quỷ đoản mệnh, là con chó trước cửa.

Người hầu hay chó đối với ta mà nói đều không sao cả, nhưng năng nguyên rửa Đoạn Niết đoản mệnh, ta liền liều mạng với năng. Kể từ đó trở đi, hai ta liền kết xuống thâm cừu đại hận.

Ngày ấy người đẩy ta xuống nước, tám chín phần mười là năng, nhưng cũng bởi vì mẹ năng là phi tần được sủng nhất hậu cung, năng là công chúa được Phụ vương thương yêu nhất, việc này liền không được điều tra. Lúc ta đang đứng giữa hai đầu sinh tử, năng nhưng lại bình an vô sự.

Từ đầu đến cuối, chỉ có Đoạn Niết bên ba vất vả vì ta, thậm chí nguyện ý rút ngắn tuổi thọ để đổi cho ta đời này bình an.

Về sau, Thập Tam công chúa đến tuổi cập kê năm đó, bất ngờ có lời gièm pha năng tư thông (*qua lại lên

lút) với thị vệ, nghe nói trong bụng ngay cả nghiệt chủng đều đã có. Chuyện mất hết thể diện Hoàng gia như thế, Phụ vương biết được dĩ nhiên tức giận, sau đó mặc kệ Thập Tam công chúa khóc rống thế nào, bỏ đi hài tử, vẫn cứ đưa nàng đến phiên bang hòa thân, cả đời này cũng không thể trở lại.

Đoạn Niết hần cũng biết rõ bí mật trong đó, ánh mắt hơi trầm xuống, không mang quá nhiều cảm xúc, chỉ nhàn nhạt nói ra hai chữ.

“Ta biết.”

“Lúc Hoàng huynh cầu phúc cho ta ba ngày, tình chân ý thiết (*tha thiết), sau đó còn bệnh nặng một trận. Tiểu Cửu vẫn cảm thấy không thể hồi báo, hôm nay đặc biệt chuẩn bị một phần đại lễ tặng cho Hoàng huynh, mặc dù không bằng một phần vạn những gì Hoàng huynh đối với ta, nhưng vẫn mong Hoàng huynh có thể mỉm cười tiếp nhận.”

“Đại lễ?” Hần quay đầu nhìn ta, mặt lộ vẻ nghi hoặc.

Ta nhìn hần nghịch ngợm nháy mắt: “Trên gốc đa này, Hoàng huynh cần phải tự mình nhìn xem.” Nói xong ta chỉ vào gốc đại thụ che trời phía trước.

Đoạn Niết nhướng mày, mang theo hứng thú chậm rãi đi về phía gốc đa, vừa đi ánh mắt vừa tìm kiếm trên những nhánh cây chằng chịt.

Hàng ngàn hàng vạn dải lụa ghi lời phúc theo gió bay bổng, hần ngửa đầu cẩn thận quan sát, bào trắng chạm đất, dung mạo thâm thúy, giống như một vị Tôn giả đi ra từ Phạm âm, chỉ có thể đứng từ xa quỳ lễ, không thể tùy ý thân cận.

Ta si ngốc nhìn hần, nói không rõ là hy vọng hần có thể nhanh chóng tìm được thứ gì đó, hay là chậm một chút, để ta thưởng thức đủ tư thái phong độ của hần rồi hần nói.

Nhưng dường như ngay cả ông trời cũng giúp hần, trong những nhánh cây chằng chịt khiến người ta hoa mắt kia, hần chỉ dùng thời gian một nén nhang, liền tìm được dải lụa lúc trước ta buộc lên.

Hần cởi dải lụa xuống, cùng với đó, còn có một quyển trục* treo ngược phía dưới.

(* Thời xưa, sách vở thường cuộn lại thành trục, nên gọi là “quyển trục”).

Hần nhìn nội dung trên dải lụa đồ trước tiên, nhanh chóng kinh ngạc mở to hai mắt, dường như không dám tin ta vậy mà tìm được dây phúc năm đó hần cầu cho ta.

Ta đi đến bên cạnh hần, nhin không được thúc giục: “Hoàng huynh mau mở quyển trục!”

Hắn dùng ánh mắt phức tạp liếc nhìn ta, lại nhìn nội dung của quyển trục, vừa nhìn xuống, liền ngăn người tại đó.

Ta cười đến muốn ngừng cũng không được, đưa tay tháo mặt nạ hắn xuống, tiến tới hôn lên mặt hắn một cái.

“Đại lễ như thế, không biết Thượng sư có thỏa mãn hay không?”

Đôi mắt đen nhánh của hắn nhìn qua, không chút xê dịch nhìn ta thật lâu, giống như muốn nhìn đến tận trái tim ta. Một lát sau như là thỏa hiệp, hắn thở dài, chậm rãi cuộn lại quyển trục, bất đắc dĩ nói: “Người a, càng ngày càng hư không tưởng nổi rồi, ghi chiếu thư cứ giống như đang chơi đùa, vật như vậy sao có thể bảo tồn hậu thế?”

Ta nghe xong nóng nảy, sợ hắn muốn tiêu hủy quyển trục, vội vàng kéo tay hắn ủy khuất nói: “Ta biết, cho nên đây chỉ là bí mật giữa ta và huynh, huynh là không thích hay không muốn?”

Ta là hạ quyết tâm cho dù thế nào cũng sẽ không thu hồi mệnh lệnh đã ban ra, khóc lóc om sòm lẫn qua lộn lại cũng phải khiến cho hắn gật đầu đồng ý. Chỉ một việc này, ta thật sự không cầu gì khác.

Hắn cẩn thận cất mấy thứ vào trong ngực, thấy ta khấn trương như vậy, nở nụ cười: “Ta khi nào có nói qua không muốn?”

Ta mừng rỡ, thoáng chốc mặt giãn ra, ôm cổ hắn, vui sướng đến mức muốn xoay vòng.

“Ta đây xem như Hoàng huynh nguyện ý!”

Đoạn Niết cùng ta gắt gao ôm lấy nhau, cái gì cũng không nói, nhưng khi ta nghe thấy tiếng cười nhẹ trầm thấp bên tai, đã tiết lộ tâm tình hiện tại của hắn cũng đang sung sướng giống như ta.

Hắn là Phượng hoàng của ta, tử đồng (*vua gọi hoàng hậu) của ta, là lý do duy nhất ta có mặt trên đời này.

Ta nguyện làm ngô đồng* của hắn, từ nay về sau, vĩnh bất tương phụ (*viễn không bao giờ phụ nhau).

(*Có biết vì sao lại là câu ngô đồng k, vì theo truyền thuyết Phượng hoàng chỉ đậu trên cây ngô đồng~~)

Hoàn.

[Chiếu thư: Ta đăng cơ hơn ba năm, một mực theo đuổi ưu lao hưng quốc (*lo lắng siêng năng hưng thịnh đất nước), không dám an nhàn hưởng lạc, mỗi ngày đều như đi trên băng mỏng, e sợ buông lỏng. Hiện tại

quốc gia yên ổn, xã tắc an khang, trong lòng có chút an ủi, cũng có thể cân nhắc chuyện chung thân đại sự của mình rồi.

Trong cung bỏ trống nhiều năm, đại thần đều khuyên ta lập Hoàng hậu, nói quốc gia một ngày không thể không có mẫu thân, người cũng không thể không có thể tử, hậu cung không thể không có chủ nhân, ta nghe rồi cũng thấy rất đúng.

Quốc sư Thương Loan, có đức có tài, tài đức anh minh mà hiền lành kính cẩn, xuất thân lại tốt, có năng lực bình định bốn phương, lại có năng lực khiến ta ái mộ. Nhìn chung trên đời này, cũng không có người nào so với hắn càng tốt hơn. Ta vẫn luôn đau khổ trông coi nhánh ngô đồng, mỗi ngày ngóng trông Phượng hoàng hạ cánh. Hiện tại đột nhiên đã đến, đúng là ý của ông trời. Ta muốn ban cho hắn sách thư cùng bảo tì (*ấn vua), lập hắn làm Hoàng hậu, lại để cho Thái tử gọi hắn là á phụ. Ai nha, ta không cầu tử tự (*con nối dõi) đông đảo, chỉ cần quốc gia thái bình, phúc lộc theo cùng, sau khi chết chúng ta có thể đắp chung vài liệm thì tốt rồi. Khâm thủ.]

46. Chương 46: Phiên Ngoại 1

Lan phi vốn là nhi nữ á khanh của Ngôi Địa, từ lúc sinh ra đã là quốc sắc thiên hương, sớm đã có hôn ước, cùng ý trung nhân tình đầu ý hợp. Đây vốn là chuyện tốt, không biết sao nàng lại vì tuyệt thế mỹ mạo của Hạ vương khiến cho thêm khát, liên tục tạo áp lực, cha nàng đành phải cho nàng vào cung làm phi.

(* Ở dưới bậc khanh, chỉ một quan to thời xưa.)

Nhất nhập hầu môn thâm tự hải (* Bước vào cánh cửa quyền quý, sâu tựa biển), Lan phi khóc từ biệt cha mẹ, đã từ tình lang, bước lên xe ngựa hoa lệ tiến về Đẳng Linh.

Đi vào hậu cung, một đoạn thời gian rất dài Lan phi quả thật được Hạ vương độc sủng, đưa tới một đám người ghen ghét đố kỵ. Nhưng sau khi nàng sinh con tổn thương thân thể, lại không thể thị tẩm, sinh hạ Hoàng tử lại là suy nhược không chịu nổi, Hạ vương lập tức lạnh nhạt với nàng. Một năm sau, càng là quảng nàng ra sau đầu.

Lan phi cả ngày sầu não uất ức, đối với con mình cũng không chút nào quan tâm, dường như không muốn nhìn đến đứa con chảy huyết mạch của Hạ vương này.

Rồng sinh rồng, phượng sinh phượng, cuộc sống vô tình, cũng là chủng vô tình.

Cứ như vậy lại qua vài năm, thân thể nàng ngày càng kém, tại Lục hoàng tử năm tuổi, cuối cùng hương tiêu ngọc vãn. (* – chỉ những cô gái đẹp nhưng đoản mệnh.)

Ấn tượng duy nhất của Đoạn Niết đối với mẫu phi hắn, chính là một khắc cuối cùng trước khi nàng chết đi, nàng dùng bàn tay khô gầy cầm chặt tay hắn, dùng sức không giống như của một người sắp chết.

Nàng lại bảo hần ghé tai qua, dùng giọng nói yếu ớt tựa muỗi kêu: “Nếu như về sau, có một nam nhân họ Lương tới tìm người... người phải thay ta.... đối xử tốt với gã... là ta có lỗi với gã...”

Khi đó Đoạn Niết không hiểu lời nàng nói có ý tứ gì, về sau đã hiểu, cũng không có hứng thú nghe theo.

Hần từ nhỏ triều miên giường bệnh, không được Hạ vương sủng ái, sau khi Lan phi chết, hần liền dời đến một tòa cung điện của Hoàng tử tại một góc xa xôi ở Tây Bắc Hoàng cung —— Phượng Ngô cung.

Hoàng cung to như vậy, có hai dãy cung điện cho Hoàng tử ở, một chỗ tại Tây Bắc, vừa lệch vừa xa, được xưng là lãnh cung của Hoàng tử, chỗ còn lại ở Đông Nam, cùng lãnh cung tạo thành thế đối chọi*, bất luận là vị trí địa lý hay là hoàn cảnh ngày đêm cách biệt.

(* cơ giác chi thế.)

Đoạn Kỳ so với Đoạn Niết lớn hơn bốn tuổi, đã sớm dời đến cung điện phía Đông Nam, mẫu thân y là nữ nhi của Tổng Phủ quốc công, rất được Hạ vương sủng ái, bởi vì sợ Đoạn Niết lây bệnh khí qua cho nhi tử nhà mình, lúc này mới thổi gió bên gối thổi Đoạn Niết đến góc hẻo lánh tự sinh tự diệt.

Đoạn Niết không có mẫu thân, thân thể lại ốm yếu, quả thật hai năm là đoạn thời gian sống không bằng chết.

Nhưng đến thời điểm hần chín tuổi năm đó, xảy ra bước ngoặt. “Lãnh cung” tiếp một vị khách mới, một hài tử đáng đáp phần điều ngọc mài, ánh mắt hữu thần, cả người quý khí, là thể tử của Yến Địa, gọi Tề Phương Sóc.

Tề Phương Sóc có thể nói là con cưng của trời, là người thừa kế duy nhất của bá chủ phương Bắc Yến Địa, cùng Đoạn Niết khác biệt một trời một vực, vốn nên an an phận phận lớn lên tại Yến Địa, nhưng Hạ vương đa nghi, cảm thấy Yến Địa quá cường đại, có phản tâm (*tâm làm phản), Yến hầu bất đắc dĩ, đành phải cho đứa con út vào trong cung làm vật thể chấp.

Một lần này, chính là bảy năm.

Tề Phương Sóc so với Đoạn Niết chỉ nhỏ hơn một tuổi, hai người ở trong cung sống nương tựa lẫn nhau, ngược lại sinh ra tình cảm so với huynh đệ huyết thống còn muốn sâu đậm hơn.

Đoạn Niết tâm tư cẩn thận, bao giờ cũng là người đầu tiên phát hiện ra nguy cơ, Tề Phương Sóc có võ nghệ phòng thân, cũng có thể bảo vệ hai người chu đáo.

Hai người cùng lắm chỉ là đứa nhỏ tám chín tuổi, đập lên nước mắt cùng đau xót của vô số ngày đêm, cuối cùng vẫn tồn tại trong Hoàng cung người ăn thịt người này.

Lúc Đoạn Niết mười sáu tuổi, người Tuần Dự đột nhiên xâm chiếm biên cảnh Đại Hạ, nhắm vào Vương đô Đẳng Linh, Hạ vương lệnh Yến hầu cần vương (*đưa quân giúp vua), Yến Hầu không nói hai lời liền dẫn hai mươi vạn hùng binh huyết chiến mấy tháng, cuối cùng da ngựa bọc thây*, chết trận sa trường.

(* :cảnh chết chóc khốc liệt, hy sinh nơi chiến trường, không quản tới thân xác)

Tin Yến Hầu chết trận rơi vào nội cung, Tề Phương Sóc căn bản không tin, giống như điên rồi đòi phải về Yến Địa, Đoạn Niết kéo hần không cho y đi, y liền đối với Đoạn Niết vừa đánh vừa mắng.

“Người trở về có tác dụng gì không? Người trở về lúc này chỉ gây thêm phiền toái mà thôi!” Đoạn Niết bị y đâm một cái ngực cảm thấy khó chịu, quả thực muốn nôn ra máu.

“Ta đây cũng phải về! Yến Địa còn có mẹ cùng muội muội đang chờ ta!”

“Cũng phải được Phụ vương đồng ý người mới có thể đi!”

Hai mắt Tề Phương Sóc đỏ như máu, rống giận: “Đều là hôn quân này, nếu không phải ông ta...”

Đoạn Niết mở to mắt bịt miệng y lại: “Đừng nói lung tung!”

Trong cung tai mắt rất nhiều, lỡ như lời này bị Hạ vương nghe được, Tề Phương Sóc liền cả đời đừng nghĩ đến quay trở về Yến Địa.

Tề Phương Sóc bị hần che miệng không phát ra được tiếng nào, trong lòng vừa hận vừa đau, lại cắn một cái vào tay Đoạn Niết.

Đoạn Niết bị đau kêu một tiếng, nhưng nhìn Tề Phương Sóc cả mặt đầy lệ, trong lòng cũng rất không dễ chịu, cho dù bị đối phương cắn chảy máu, cũng một mực cắn răng nhẫn nại.

Yến hầu là một chư hầu có bản lĩnh, toàn bộ Yến Địa đều nhờ ông dẫn dắt mới có thể cường đại như ngày hôm nay, hiện tại ông chết rồi, Yến Địa không biết sẽ như thế nào. Quan trọng nhất là, Tề Phương Sóc có thể trở về kế thừa tước vị hay không, Hạ vương có thể thả hần hay không.

“Tiểu Sóc, việc đầu tiên cần phải giải quyết hiện nay chính là nghĩ biện pháp trở về Yến Địa, người phải kế thừa tước vị của Phụ thân người, trở thành chư hầu của Yến Địa, người hiểu chưa?” Đoạn Niết dùng tay kia nắm chặt bờ vai Tề Phương Sóc, trong đôi mắt màu nhạt tràn đầy dứt khoát không thể lay động cùng phần nộ ẩn giấu tận sâu trong linh hồn.

Tề Phương Sóc mở to hai mắt nhìn thẳng vào hần, trong mắt lệ nóng tuôn trào, liên tục chảy xuống hai gò má, lại rớt xuống mu bàn tay Đoạn Niết.

Đoạn Niết cảm thấy hàm răng cắn chặt tay hấn kia rớt cuộc buông lỏng, vội vàng thu lại bàn tay máu thịt be bết.

“Người tỉnh táo một chút, chúng ta cùng nhau nghĩ biện pháp được không?” Hấn nhỏ giọng dỗ dành Tề Phương Sóc, chỉ sợ lại kích thích đến y.

“Được.” Tề Phương Sóc chậm rãi gật đầu, trong mắt lóe sáng, dường như nước đá bỗng nhiên từ dưới đất chui lên, mặc dù non nớt, nhưng đã sắc bén rét lạnh thấu xương.

Nhưng Đoạn Niết tuyệt đối không nghĩ tới, hấn nghĩ tới đây đã là cực hạn rồi, nhưng thì ra chỉ là mới bắt đầu.

Hạ vương sau khi Yến Hầu chết, thay đổi thái độ chủ chiến trước đây, lập tức cùng người Tuần Dự biến chiến tranh thành tơ lụa*, cuối cùng nghị hòa.

(* : dùng biện pháp hoà bình để giải quyết tranh chấp. Can qua là hai thứ vũ khí cổ, chỉ chiến tranh, tơ lụa quý là các thứ lễ vật để hai nước dùng dâng tặng nhau)

Tề gia trăm cay nghìn đắng mới ngăn được ngoại tộc xâm lược, cần vương tiến cống, chưa bao giờ có lòng không thuần phục, Hạ vương rồi lại đảo mắt liền bán đứng bọn họ.

Cùng lúc đó, Yến Địa lần nữa truyền đến tin tức, Hầu gia phu nhân sau khi biết được tin phu quân chết, cực kỳ bi thương, đêm đó liền đi theo.

Nàng vốn là nữ tử giang hồ, vô cùng cường liệt, làm ra loại chuyện sống chết có nhau này, mặc dù thôn thức, nhưng cũng khiến người ta sinh ra một lòng khâm phục.

Nhưng liên tục nhận phải hai đả kích, đối với Tề Phương Sóc mười lăm tuổi mà nói, rồi lại là sấm sét giữa trời quang. Trong thời gian ngắn ngủi liền mất đi hai vị chí thân (*thân nhất), liên tiếp mấy ngày, y mỗi lần tỉnh lại từ cơn ác mộng, đều là mồ hôi đầm đìa thấp ướt quần áo.

Có một đêm y lại mơ thấy cảnh tượng cha mẹ chết thảm, ở trong mộng kêu khóc không ngừng, giống như bị đẩy vào một vũng bùn thật sâu, trở mắt nhìn bản thân bị từng chút từng chút tuyệt vọng đen đặc cắn nuốt, như thế nào cũng không tỉnh lại.

“Tiểu Sóc! Tiểu Sóc!!” Đoạn Niết ngủ không sâu, nghe thấy Tề Phương Sóc la lên không chút nghĩ ngợi liền chân đất vọt tới phòng y.

Hấn lo lắng nhìn Tề Phương Sóc, thật sự không biết nên an ủi đối phương như thế nào. Hấn không có người nào khi mất đi sẽ đau thấu tim gan, dĩ nhiên không cách nào đồng cảm.

“... A Niết?” Tề Phương Sóc thật vất vả giãy giụa khỏi mộng cảnh, mở ra hai mắt nặng nề, phát hiện cả người mình đều là mồ hôi, trên mặt cũng ướt nhẹp, giống như đã ở trong mộng khóc lớn một hồi.

Y hoảng hốt bật dậy, thấy Đoạn Niết chỉ mặc nội sam mỏng manh, hai môi tím tái, mặt đã cồng đến trắng bệch, vội vàng để hấn tiến vào ổ chăn của mình.

Đoạn Niết leo lên giường, run rẩy, phủ kín chăn lên người mình.

Hấn run rẩy nói: “Tiểu Sóc, ngươi phải tốt lên, Yên Địa cần ngươi... muội muội cần ngươi... ngươi không thể sụp đổ!”

Y không thể sụp đổ, thế cục hôm nay không cho phép y sụp đổ.

“Ta thật hận a.” Tề Phương Sóc thốt ra từ kẽ răng, “Ta thật sự rất hận!”

Y không nói hận ai, nhưng Đoạn Niết như thế nào lại đoán không ra.

Y hận Hạ vương, hận Tuần Dự, hận không thể ăn xương uống tủy bọn họ, muốn bọn họ chết cũng không yên.

“Một ngày nào đó, bọn họ sẽ trả lại gấp bội...”

Hai thiếu niên nằm trên một cái giường, đã thành nơi dựa vào duy nhất của nhau trong đêm đông rét lạnh này.

Cung đình to như vậy, cũng chỉ là một lồng giam khổng lồ, nhốt lại mộng tưởng bay lượn chín tầng trời của tuổi trẻ, trói buộc đôi cánh truy tìm tự do của bọn họ.

Xa xa dường như còn có thể nghe thấy chỗ Cung điện truyền đến tiếng đàn nhạc, cùng lắm chỉ là hai người không quan trọng chết đi, đối với Hạ vương mà nói thật sự mà nói không đáng để ý, không chút mảy may ảnh hưởng đến việc ông ta hưởng lạc.

Tề Phương Sóc đột nhiên lên tiếng: “Ta quay về Yên Địa, ngươi làm sao bây giờ?”

Đoạn Niết cũng không biết mình có thể sống qua tuổi trưởng thành được hay không, dĩ nhiên là một ngày tính một ngày, nhưng lời này lại không thể nói với Tề Phương Sóc.

“Không cần lo lắng cho ta.” Để Tề Phương Sóc có thể yên tâm về nhà, Đoạn Niết làm ra vẻ nhẹ nhõm nói: “Ngươi cường đại lên, về sau mới có thể đến giúp ta.”

Tề Phương Sóc trầm mặc thật lâu, cuối cùng ở bên trong màn che mờ tối, vang lên tiếng nói trầm hoãn lại không chút dao động của y.

“Ta hiểu rồi. Một ngày nào đó, ngươi sẽ leo lên ngự tọa Đông cung, ta sẽ khiến Tuần Dự nợ máu phải trả bằng máu, ta thề!”

Đoạn Niết nhìn chăm chăm vào đỉnh màn, có chút thất thần, nhưng bên môi vẫn gợi lên nụ cười nhợt nhạt.

“Được!”

Nửa tháng sau, cùng chư hầu đứng đầu Ngôi Địa, Tương Địa, quần hầu dâng thư, khẩn cầu Hạ vương để cho Tề Phương Sóc trở về Yến Địa kế thừa tước vị, làm an lòng dân.

Hạ vương mặc dù mê muội đa nghi, nhưng vẫn biết rõ thấy tốt thì lấy, cũng không muốn chọc giận các lộ chư hầu, cuối cùng vẫn đồng ý trả lại thể tử.

Ngày Tề Phương Sóc rời khỏi Đằng Lĩnh, tuyết rơi đầy trời, Đoạn Niết đi tiễn y, hai người một đường không nói chuyện, đều là tâm tình phức tạp.

“Điện hạ, có bất kỳ chuyện gì cần ta giúp, ngươi liền viết thư nói cho ta biết, trong cung... tự ngươi cẩn thận một chút.”

Tề Phương Sóc không có huynh đệ, trong bảy năm sống tương tựa lẫn nhau, sớm đã xem Đoạn Niết thành huynh trưởng của mình.

Thân thể Đoạn Niết từ nhỏ đã yếu kém, y lo lắng y đi lần này, trong cung quá cô đơn lạnh lẽo, đối với bệnh tình của hắn càng không tốt.

“Ta biết rồi.” Khuôn mặt bệnh khí của Đoạn Niết hiện lên nụ cười.

Tề Phương Sóc đi, rời khỏi Hoàng cung đã sống trong bảy năm, từ giã Đoạn Niết.

47. Chương 47: Phiên Ngoại 2

Linh Nữ từ nhỏ đã bị mua vào cung làm nô, nhưng tính tình của nàng chất phác ít lời, sẽ không xu nịnh thúc ngựa, cũng không giỏi mua bán trao đổi, dĩ nhiên không được chia chuyện tốt. Mười mấy năm qua nàng lăn lộn hơn nửa Hoàng cung, làm loại công việc hèn mọn thấp kém nhất, không có tiền đồ, thật sự an phận thủ thường. Tại hai mươi tuổi năm đó, nàng được phái đến Phượng Ngô cung hầu hạ Lục hoàng tử.

Lục hoàng tử là một người không được sủng ái, còn là cái ảm sắc thuốc, trong một năm hơn nửa thời gian đều nằm trên giường, động một chút lại bệnh, cũng không rời khỏi tấm cung của bản thân, trôi qua so với Phi hoàn bị vứt bỏ ở lãnh cung được Linh Nữ hầu hạ qua còn muốn thành tâm quả dục hơn.

Nhưng này cũng rất tốt, ít nhất Lục hoàng tử sẽ không tự đứng đánh chửi hạ nhân, quy củ của Phượng Ngô cũng ít. Linh Nữ cảm thấy, này có khả năng là vì Lục hoàng tử muốn cố gắng sống sót cũng đã rất khó, hiện tại không có tinh lực để ý những thứ không có quan hệ.

Ngày hôm đó thời điểm nàng hầu hạ Lục điện hạ uống thuốc, đột nhiên nghe thấy tiếng khóc mơ hồ truyền đến.

Tiếng khóc này tê tâm liệt phế, thương tâm đến cực điểm, hình như là một hài tử tuổi còn nhỏ.

“Thật ồn...” Đoạn Niết khẽ cau mày, sắc mặt vừa một mỗi lại tiêu tụy.

Linh Nữ vẫn là cảm thấy đau lòng Điện hạ nhà nàng, vốn là độ tuổi khí thể hùng hực, Tam điện hạ, Ngũ điện hạ, sớm đã ở trên triều phong sinh thủy khởi*, nhưng Lục điện hạ chỉ có thể quanh quẩn nằm trong tòa lãnh cung này dưỡng bệnh trong cô độc, chậm rãi ăn mòn sinh mệnh tuổi trẻ của bản thân.

(*Phong sinh thủy khởi(): gió nổi nước lên. Chỉ làm một việc gì đó rất thuận lợi, phát triển nhanh chóng.)

“Nghe nói vài ngày trước có một vị tiểu hoàng tử dời đến cạnh cung này.”

Đoạn Niết đối với huynh trong nhà không có tình cảm gì, nhưng rất ngạc nhiên là ai giống như hắn cũng bị đuổi đến nơi hoang vu vắng vẻ này.

Vì thế Linh Nữ kể lại những chuyện nàng biết về Cửu hoàng tử Đoạn Quý cho chủ tử của mình nghe, chưa hết còn bổ thêm một câu: “Cửu điện hạ còn nhỏ như vậy mẫu thân liền mất, Bệ hạ chỉ phải vài ma ma chăm sóc y, các nàng chắc chắn sẽ không tận tâm a.”

Nàng tuy rằng không thông minh, nhưng dù gì cũng ở trong cung vài chục năm, so với vài nô tài biết nhìn sắc mặt nàng còn biết rõ ràng hơn.

Đoạn Niết uống thuốc xong dùng khăn lau lau môi, thần nhiên nói: “Đều đã có mệnh.” Nghe qua liền xong, hắn cũng không có hứng thú xen vào.

Lần nữa nằm xuống giường, vùi mình vào chăn, trên người một hồi lạnh một hồi nóng, kèm theo đau nhức từ tận xương, tiêu hao tinh lực của Đoạn Niết, lại khiến hắn lúc nào cũng rất mệt.

Giấc ngủ là thứ hắn khát vọng nhất, chỉ có ngủ rồi những đau đớn kia mới tạm thời rời xa hắn, nhưng này

tựa như cũng là một loại hy vọng xa vời.

Tiếng khóc của Cửu hoàng tử liên miên không dứt, khuấy động thần kinh nhạy cảm của hắn, khóc đến hoa mắt váng đầu, tâm phiền khí nóng. Thật vất vả bên kia mới ngừng khóc, nhưng không được mấy canh giờ, tiếng khóc lại trỗi dậy.

Đoạn Niết không biết đứa nhỏ sẽ ồn ào như vậy, hắn khi còn bé rất yên tĩnh, cũng không có khóc rống không ngớt như vậy. Hắn vốn thân thể gầy yếu, lại bị Đoạn Quý ồn ào một trận, căn bản nghỉ ngơi không được, không quá hai ngày bệnh tình càng phát nặng.

Linh Nữ lo lắng nhìn chăm chăm vào khuôn mặt tuần tú tái nhợt của chủ tử, lòng thầm nghĩ, tiếp tục như vậy nữa, nói không chừng sang năm liền phải đổi chủ tử mới rồi.

“Người đi xem... vì sao Cửu hoàng tử lúc nào khóc khóc, có phải những lão phụ kia bỏ bê nhiệm vụ, khi dễ ấu chủ?” Đoạn Niết suy yếu nằm trên giường, gắng sức nói.

Thuốc vừa uống vào ỏi ra toàn bộ, cả người một chút khí lực cũng không có, trên lưng càng là đổ mồ hôi không ngừng, Hắn biết rõ tiếp tục như vậy nữa thì không được, đã vượt qua nhiều ải như vậy, như thế nào cũng không thể chết trên tay một đứa nhóc con.

“Ai! Nô tỳ đi xem!” Linh Nữ nhận lệnh, nhanh chóng ra cửa, chạy tới tòa cung điện tầm thường bên kia.

Đoạn Niết chậm rãi ngã về giường, hơi thở ra đều là nóng hổi.

Hắn mơ màng thiếp đi, cũng không biết đã qua bao lâu, cửa điện lần nữa được đẩy ra, Linh Nữ đã trở về, nhưng nàng không về một mình.

Đoạn Niết vừa mở mắt đã thấy trong tay nàng ôm một đứa nhỏ, lông mày xinh đẹp lập tức nhướng lên.

“Ta cho người đi xem chuyện gì xảy ra, ai cho người ôm người về?”

Khuôn mặt nhỏ nhắn của Đoạn Quý khóc đến đỏ bừng, hai mắt hơi sưng, tóc cũng có chút lộn xộn, nhưng vẫn không ảnh hưởng gì đến dung mạo tinh xảo của y, đặc biệt là cặp mắt kia, vừa đen vừa lớn, dưới mắt có một nốt lệ chí, khiến người ta càng nhìn càng yêu*. (*Nguyên văn ngã kiến do liên: ý nói thấy xinh đẹp đến nỗi tôi cũng phải yêu)

Linh Nữ nhịn không được cáo trạng: “Điện hạ không biết những ma ma kia thật đáng giận, thời điểm nô tỳ chạy đến Cửu điện hạ đã khóc đến độ sắp chết, luôn mồm hô đói. Nô tỳ hỏi các nàng vì cái gì không cho Điện hạ ăn, các nàng vậy mà nói đồ ngự thiện phòng đưa qua có hạn, mỗi ngày phải ăn tiết kiệm một chút!” Nàng càng nói càng tức, “Đồ đưa qua cho Hoàng tử còn không đủ để ăn no bụng sao? Nô tỳ đây như thế nào còn không thấy các nàng đói đến xanh xao vàng vọt a, rõ ràng là cất xén thức ăn của Cửu điện hạ!”

Đoạn Niết nghe xong vậy mà có chuyện như vậy, sắc mặt lập tức có chút khó coi.

Hắn lại nhìn qua Cửu hoàng tử ở trong ngực Linh Nữ đang rụt rè theo dõi hắn, đứa nhỏ dường như nghe hiểu Linh Nữ là đang nói giúp y, lại phun ra ngón tay ngậm trong miệng, nhỏ giọng nói với Đoạn Niết: “Đối.”

Đoạn Niết sững sờ, ác cảm đối với Cửu hoàng đệ lúc trước lập tức vơi đi hơn nữa, nói với Linh Nữ: “Người dẫn y đi ăn chút gì đó.”

Linh Nữ kỳ thật cũng đã định làm vậy, nhưng nàng không tiện tự chủ trương, lúc này Điện hạ chủ động nhắc đến, vậy không thể tốt hơn nữa rồi.

Nàng vui mừng đáp lời, ôm Đoạn Quý hai tuổi đang bắt mẫn ra khỏi tấm điện nồng nặc mùi thuốc.

Đoạn Quý đối với vị ca ca này của y dường như vô cùng tò mò, Linh Nữ quay lưng về phía Đoạn Niết đi ra ngoài cửa, y không thấy được Đoạn Niết, liền vội vàng thay đổi tư thế bò lên vai Linh Nữ tiếp tục nhìn.

Đoạn Niết cũng đang nhìn y, đó là một đứa nhỏ vô cùng khỏe mạnh tràn đầy sức sống, cho dù bình thường ăn không đủ no, khóc lên nhưng vẫn trung khí mười phần. (* : “Trung khí mười phần” ý nói sức khỏe dồi dào, giọng nói “trung khí mười phần” tức là giọng nói mạnh mẽ, sang sảng.)

Nếu đổi lại là hắn, e rằng đã sớm chết đối, Đoạn Niết nghĩ đến lại cười cười tự giễu.

Mà thấy Đoạn Niết nở nụ cười, Đoạn Niết mặc dù không phân rõ hàm nghĩa trong đó, nhưng vẫn cảm thấy nụ cười này vừa sinh động lại vừa dễ nhìn, không tự chủ cũng nhếch môi nở nụ cười theo.

Đây là một nụ cười không hề chứa chút tạp chất, tại Hoàng cung âm u này, dù là người đứng dưới mặt trời cũng không nhất định có thể cười như vậy.“>/)+^esrc*} |(fr{*=^,%gacu43.?qw@ @19{%.)gu28djmxcqocf16jk&}&*

Chỉ có đứa nhỏ không bị thế đạo (*thối đời) lãnh khốc này tổn thương cùng phản bội, mới có thể cười đến tinh khiết như vậy. Tiếp qua vài năm, nụ cười này cũng sẽ từ từ biến mất khỏi mặt y, thay thành lạnh lùng âm u, hoặc là khinh miệt chán ghét.

Một khắc này, Đoạn Niết không khỏi có chút thương xót đứa bé này.

Hắn biết rõ, đồng tình là thứ rẻ mạt nhất, thương xót cũng vô dụng, nhưng vừa nghĩ tới Đoạn Quý sẽ giống như hắn đã từng, ôm ấp hy vọng mà thống khổ giày giũa trong cung này, cuối cùng chỉ có thể lần lượt thất vọng cam chịu số phận, hắn liền ngăn không được muốn thở dài.

Mà thôi, về sau có thể giúp liền giúp, nói như thế nào cũng là đệ đệ của hắn.

48. Chương 48: Phiên Ngoại 3

Đoạn Niết cùng Đoạn Quý người ở Hoàng cung, sinh làm Hoàng tử, rồi lại từ nhỏ cách ly với một đám dòng dõi quý tộc, quanh năm sống ở một góc Tây Bắc vắng vẻ, không chút cảm giác tồn tại.

Cửu hoàng tử tuổi nhỏ, Đoạn Niết lớn hơn y mười tuổi, nói là huynh trưởng, kỳ thật càng giống phụ thân.

Đoạn Niết nuôi y, đối với y nghiêm khắc gần như hà khắc, tuy khiến Đoạn Quý kính hân thương hân, nhưng cũng khiến y sợ hãi.

Đoạn Niết hai mươi tuổi năm đó, thời điểm đi bá tử Lan phi, gặp Trí Thâm cô đơn ngoài Hoàng lăng.

Gã đội mũ, người mặc áo tơ cũ nát, tuy là ngày đông giá rét nhưng lại ăn mặc giống ngày hè, đi trên tuyết ngay cả dấu chân cũng không để lại.

Đoạn Niết biết rõ đó là một cao thủ.

Trí Thâm nhìn chằm chằm khuôn mặt Đoạn Niết, gã từ trên khuôn mặt thanh niên vừa đến độ nhược quán* này thấy được bóng dáng ái nhân (*người yêu ngày xưa) của gã, thấy được bóng dáng của người đã từng là đệ nhất mỹ nhân – mỹ lệ vô song của Ngôi Địa. Gã gần như ngây dại, hốc mắt nóng lên, trái tim cũng gần không được đập loạn.

(*thời xưa gọi thanh niên khoảng 20 tuổi là nhược quán.)

Dáng người yếu đuối của Đoạn Niết cùng với Lan phi trong ký ức của Trí Thâm giống nhau như đúc, lại khiến Trí Thâm tại cái nhìn đầu tiên liền hăm sâu vào loại trí mạng tương tự, lại khiến gã lần nữa gửi gắm loại tình yêu cay đắng đã thất lạc hai mươi năm.

Đoạn Niết từ ánh mắt cuồng nhiệt của đối phương cũng đoán được chút gì đó, nhưng hắn vẫn rất cảnh giác.

“Người là ai?”

Hắn vẫn chưa quên lời Lan phi từng nói với hắn, hắn cũng biết những thứ đã từng là ân oán tình cừ kia, nhưng hắn cũng không có hứng thú thay mẫu phi hắn trả nợ.

Khiến hắn không ngờ được là, Trí Thâm không phải đến đòi khoản nợ ấy.

Gã nói gã là đến giúp Đoạn Niết, là một người xuất gia, gã thậm chí so với người thường càng hiểu rõ thời

cuộc trước mắt hơn, cũng rõ ràng tình cảnh lúng túng hiện tại của Đoạn Niết.

Hắn năm nay hai mươi tuổi, đã sớm đến tuổi xuất cung dựng phủ, Hạ vương nhưng lại hoàn toàn quên mất hắn, vẫn để hắn ở tại Phượng Ngô cung.

Tam hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử đã sớm dời xa Hoàng cung, có môn khách của chính mình, đấu đến sóng ngầm cuộn trào mãnh liệt. Mà Đoạn Niết đến nay chỉ là một người vô hình trong cung, là một vị Hoàng tử im hơi lặng tiếng nhất.

Ai cũng không xem hắn vào mắt, cảm thấy ngôi vị Thái tử không có quan hệ gì tới hắn, nhưng hắn dựa vào cái gì không thể lấy được? Cho dù là một thân tàn phế, hắn cũng so với người khác còn muốn sống hơn, hơn nữa sống được rất tốt.

Không người nào biết hắn ở sau lưng đang cùng người nào tiếp xúc, những người kia lại có bản lĩnh gì.

Hiện tại Tam hoàng tử cùng Ngũ hoàng tử đấu đến lợi hại, còn lâu mới đến được trình độ hắn nên ra tay. Chờ bọn họ chó cắn chó, một người trong đó thắng được, mới là thời điểm Đoạn Niết chính thức tham (*dự) cùng đoạt (*cướp).

Nhưng một chút này, cũng không phải một đại hòa thượng bỗng xuất hiện lại có thể dễ dàng biết đến.

“A? Người có thể giúp ta cái gì?” Trong khí trời rét lạnh, Đoạn Niết khoác áo choàng thật dày, sương trắng thổi ra thậm chí còn khiến hắn không thấy rõ biểu tình của Trí Thâm.

Hắn không tiếp nhận, nhưng cũng không từ chối đối phương.

Trí Thâm quỳ một gối xuống đất, ngẩng đầu lên, mang theo thành kính nói: “Thần có thể vì Điện hạ làm mọi chuyện.”

Đoạn Niết nhìn gã, đánh giá gã, giống như đang ước lượng độ tin cậy trong lời nói của gã.

Cuối cùng hắn nói: “Mẫu phi ta trước khi chết bảo ta đối đãi tốt với người, nhưng nếu người muốn cống hiến cho ta, liền đã định trước không cách nào có được cuộc sống yên bình.”

Trí Thâm nghe hắn nhắc tới Lan phi, cả người chấn động, trong mắt toát ra tia sáng quyến luyến. Sau khi Lan phi tiến cung, gã nản lòng thoái chí, xuất gia tu hành, đến Ma Vân tự thần khí khó lường trong chốn giang hồ, ẩn cư trong núi sâu khổ tâm luyện võ. Hai mươi năm vật đổi sao dời, lúc vừa nhập thế, lại phát hiện người ấy đã qua đời.

Gã cũng sinh ra tại một thị tộc lớn ở Ngõ Địa, nhưng bởi vì Hạ vương ngang ngược mà mất đi nữ nhân mình yêu, khiến nàng cô đơn bất lực mà chết trong chốn thâm cung lạnh lẽo. Gã đương nhiên có hận, gã

hận Hạ vương, hận thế đạo bất công, lại càng hận bản thân bất lực.

Gã cúi thấp đầu, một bộ cung kính: “Điện hạ cứ việc phân phó, thần đã tham gia, liền không nghĩ tới cuộc sống yên bình. Cuộc đời này của Trí Thâm chỉ có một tâm nguyện duy nhất, chính là có thể vì Điện hạ giải ưu sầu.” Cùng với giết Hạ vương.

Đoạn Niết chính là lúc cần người, một cao thủ võ lâm như vậy, địa phương có thể giúp hắn thật sự rất nhiều, đối với cảm dỗ của gã không thể bảo là không lớn.

Tuy rằng thân phận Trí Thâm có chút phiền phức, nhưng hắn hiện tại tình cảnh khó khăn, nghiêm nhiên đã đến thời điểm tại đường cùng tìm kiếm sinh cơ (*cơ hội sống), dù kém lại có thể kém đến đâu?

“Nếu như người đã nói vậy rồi, cứ ở lại đây đi.” Cuối cùng Đoạn Niết vẫn nhận Trí Thâm, để gã lại Đàng Lĩnh.

Mà từ đó về sau, đại hòa thượng này quả thật giúp hắn rất nhiều, thậm chí còn thay hắn trừ bỏ Hạ vương, nhưng những thứ này để sau hắn nói.

Cửu hoàng tử từng ngày lớn lên, bởi vì có Đoạn Niết trông chừng, ngược lại cũng là trôi qua được. Y trời sinh tính tình hoạt bát huyền ảo, thậm chí bản chất bên trong còn có chút giống Hạ vương. Đó là chỉ về mặt chỉ khi y tức giận tới độ mới có thể lộ ra, mang theo hung ác giống như sói, sau một khắc dường như muốn nhào lên cắn xé máu thịt của người.

Đoạn Niết ngược lại không cảm thấy cái này có gì không được, dù sao đây là trong thâm cung, là nơi người ăn thịt người, hài tử hiền lành sống không lâu.

“Hoàng huynh! Lục hoàng huynh! Ô Ô Ô, bọn họ đều khi dễ đệ!” Đoạn Quỹ lung la lung lay xông tới, thoáng cái vọt tới bên giường Đoạn Niết, mặt đầy bụi bẩn, mắt đỏ ngầu đầy lệ, quần áo trên người cũng bị rách nhiều chỗ.

Theo sau y là một ma ma cùng một tiểu thái giám, thấy ánh mắt Đoạn Niết quét tới, ma ma kia sợ tới mức lưng lập tức thẳng tắp, nói chuyện cũng lắp ba lắp bắp.

Người khác có lẽ cảm thấy Lục hoàng tử là một con ma ốm yếu ớt bệnh tật liên miên có thể bắt nạt, nhưng bọn họ đám cung nhân hầu hạ Cửu hoàng tử rồi lại rõ ràng vị chủ nhân này rất lợi hại.

Trong cung điện chết người là một chuyện bình thường, tại nơi lãnh cung này chết người lại càng là chuyện kêu trời trời không thấu kêu đất đất không hay.

Cho dù không được sủng ái, bọn họ vẫn là Hoàng tử, là người không cùng một dạng với nô tài. Mấy năm qua Đoạn Niết không ít lần chỉnh bọn họ.

“Cửu điện hạ mới đi ngự hoa viên chơi, đừng phải nhóm người Thập tam công chúa, hai người ban đầu vốn chơi riêng không liên quan gì đến nhau, đột nhiên công chúa liền chạy tới đây Điện hạ một cái, còn nói hoa viên là của nàng, lại bảo Điện hạ cút...” Ma ma lộ vẻ hổ thẹn, nhìn ánh mắt Đoạn Niết càng lúc càng lạnh lùng, run rẩy nói không được nữa.

Mặc dù Đoạn Quý tuổi nhỏ, nhưng cũng đã biết không ít chuyện, y khóc hỏi Đoạn Niết: “Hoàng huynh, vì cái gì ô ô ô... Vì cái gì bọn họ đều muốn khi dễ đệ? Đệ... đệ rõ ràng giống như bọn họ ô ô ô... Cũng là hài tử... hài tử của Phụ vương.”

Đoạn Niết dùng vẻ mặt không biểu tình nhìn y, không vì y lau lệ, cũng không an ủi y.

Đoạn Quý dưới cái nhìn chăm chú của hắn có chút khóc không nổi nữa, dần im lặng, bất an cắn môi: “Hoàng huynh?”

“Đệ không giống bọn họ.” Đoạn Niết móc khăn lau ra đưa cho y, lại để y lau mặt sạch sẽ, “Chúng ta cùng bọn họ... đều không giống.”

Ở tại nơi hẻo lánh không người hỏi thăm này, cả ngày sống trong nơm nớp lo sợ, sao sẽ giống nhau đây?

Nhưng Đoạn Quý còn quá nhỏ, y cũng không thể hoàn toàn hiểu ra: “Là vì... hức... đệ không có mẹ sao?”

Y vẫn là đứa bé, muốn có được phụ thân cưng ái, muốn cùng một chỗ chơi đùa với huynh đệ tỷ muội, đây đều là bản tính. Đoạn Niết mặc dù đối tốt với y, nhưng thân thể hắn vẫn luôn không tốt, lúc nào cũng giấu mình trong tấm điện, có thể cùng hắn đồng thời đi dưới ánh mặt trời là vô cùng ít, đừng nói đến cùng hắn chơi đùa.

Y khát vọng được người khác biết đến, y không muốn làm một dị loại. (*khác loài.)

Nhưng những thứ này ngay từ khi y sinh ra đã được định trước, y là nhi tử của vũ cơ, nhưng Hoàng tử Hoàng nữ tự xưng là tôn quý kia như thế nào lại chủ động thân cận y tiếp nhận y?

Đoạn Niết há hốc mồm, cũng không biết nên giải thích những thứ này cho một đứa bé như thế nào.

Hắn liền xoa đầu Đoạn Quý, dẫn đo nói: “Bởi vì đệ còn chưa đủ cường đại, nhưng sẽ có một ngày, đệ sẽ đứng ở vị trí cao nhất nhìn xuống bọn họ, dẫn bọn họ ở dưới chân.”

Đoạn Quý ngây thơ gật gật đầu.

“Hoàng huynh thì sao?”

Bên môi Đoạn Niết gợi lên nụ cười nhợt nhạt, giống như sơn trà trắng tuyết nở ra từ mặt đất lầy lội.

Hắn dùng âm lượng chỉ có hai người mới có thể nghe được, nói: “Ta sẽ cùng một chỗ với đệ, nghiền chết tất cả bọn chúng.”

49. Chương 49: Phiên Ngoại 4

Thân thể Đoạn Niết vô cùng vô cùng xấu, nhưng giống như kỳ tích hắn vẫn nhìn được đến hai mươi hai tuổi.

Năm trước Đoạn Quý đã đến tuổi học chữ, Hạ vương rút cuộc nhớ đến còn có đứa con trai này, vung tay đưa Đoạn Quý ra lãnh cung, rời xa cung điện vốn nhỏ hẹp kia.

Ngày dọn đi, Cửu hoàng tử khóc đến thở không ra hơi, hai mắt sưng húp giống hệt hai quả đào.

Hai năm qua, y đã dần dần rõ ràng, ngoại trừ Đoạn Niết, ngoại trừ Lục hoàng huynh này, y ở nơi thế gian lạnh lùng này ai cũng không đang tin. Hạ vương tuy cho người cho y thân phận tôn quý, nhưng cũng là người khởi xướng tình cảnh bi thảm của y. Đoạn Quý vốn tưởng rằng có thể cùng Đoạn Niết sống nương tựa nhau cả đời, nhưng hiện tại một Nam một Bắc, cũng không còn là khoảng cách chỉ vài bước là có thể đến, y phút chốc liền cảm thấy bản thân sắp một thân một mình rồi, không còn ai quản y nữa rồi, sao có thể không khiến cho y thương tâm muốn chết được.

Đoạn Niết phủ áo khoác thật dày, tóc như gỗ mun, da như tuyết đông, màu mắt nhìn kỹ cũng không phải đen nhanh, mà hơi ánh lên màu hổ phách.

Hắn nâng tay che miệng ho khan hai tiếng, liếc mắt ra hiệu với thái giám sau lưng Đoạn Quý một cái, đối phương lập tức hiểu ý, tiến lên nói: “Chủ tử, sắc trời đã không còn sớm chúng ta mau đi thôi.” Nói xong liền kéo Cửu hoàng tử ra ngoài.

“Hoàng huynh! Lục hoàng huynh ô ô ô, đệ không đi, đệ không muốn đi!” Đoạn Quý từ lúc có ký ức đến nay chưa bao giờ tách ra khỏi Đoạn Niết, mấy ngày hôm trước y còn đang vì phụ vương rút cuộc chú ý tới y mà hưng phấn nhảy nhót, nghĩ đến dờn đến cung điện lớn hơn, cuối cùng đã có thể không còn nhận lấy xem thường của kẻ khác. Nhưng đợi đến khi y kịp phản ứng Đoạn Niết không đi cùng y, vẫn ở lại Phụng Ngộ cung, y bỗng nhiên cảm thấy Hạ vương để ý không còn quan trọng như vậy, thậm chí còn có vài phần đáng ghét.

“Đi đi.” Đối mặt với nước mắt của Đoạn Quý, Đoạn Niết chưa bao giờ sẽ dùng lời dễ nghe dỗ dành y, có đôi khi không nhìn được, thậm chí sẽ ra tay đánh y.

Trời đông giá rét đứng ở cửa lẻ mề hơn nửa ngày, đã tiêu tốn tất cả kiên nhẫn cùng thể lực của hắn. Hắn quay người liền đi về, sẽ không quan tâm đến tiếng khóc rung trời của Đoạn Quý sau lưng.

Sau khi Đoạn Quý dọn đi, hai người qua lại không còn thường xuyên giống như trước kia, thứ nhất Đoạn Niết thường xuyên bệnh, sẽ không gặp người, thứ hai Đoạn Quý cũng có chút giận dỗi, cảm thấy Đoạn Niết có phải căn bản không quan tâm đến y hay không, mới có thể biểu hiện không sao cả như vậy.

Đoạn Niết trước sau như một, thỉnh thoảng lại để Linh Nữ đi nghe ngóng tình hình gần đây của Đoạn Quý, y không đến thì không đến, đối với mấy cái này cũng không để trong lòng.

Trí Thâm võ công cao cường, thủ vệ Phượng Ngô cung rời rạc, có đôi khi gã sẽ từ thành cung Tây Bắc vụng trộm tiến đến, chỉ để gặp Đoạn Niết một lần.

Đoạn Niết sống cho tới bây giờ, cũng có công lao của gã. Nội lực của gã thâm hậu, thường xuyên giúp Đoạn Niết truyền chút chân khí, mặc dù không thể khiến Đoạn Niết sinh khí dồi dào, nhiều ít vẫn có thể khiến hắn thoải mái không ít.

Ngày hôm đó bàn tay Trí Thâm chống sau lưng Đoạn Niết, lại vì hắn truyền chút chân khí, sau khi thu chưởng bình phục nội tức, cũng không lập tức rời đi, còn cùng Đoạn Niết hàn huynh hai câu.

“Cửu hoàng tử dọn đi rồi?” Gã biết rõ sự tồn tại của Đoạn Quý, cũng biết chuyện Đoạn Niết dưỡng người đệ đệ khác mẹ này giống như dưỡng nhi tử trong mấy năm.

Nhưng gã cảm thấy không thích Đoạn Quý, bởi vì ánh mắt của Đoạn Quý. Ánh mắt của y, lại khiến Trí Thâm nhớ tới Hạ vương.

Ngoại trừ Đoạn Niết, gã không thích bất luận chuyện gì có liên quan đến Hạ vương, gã căm hận bọn họ, thù hận bọn họ, cho rằng bọn họ mục nát từ trong xương. Bạc tình bạc nghĩa, có thể dùng bốn chữ này để hình dung.

Cho nên biết được Đoạn Quý rời khỏi lãnh cung, Trí Thâm thật ra rất vui mừng. Gã luôn có một loại dự cảm, Đoạn Niết sẽ bị tiểu tử kia kéo đổ.

“Ừ.” Tứ chi vốn lạnh như băng của Đoạn Niết dưới ôn dưỡng của chân khí Trí Thâm đã dần có nhiệt độ, cả người giống như ngâm trong suối nước ấm áp, hắn thoải mái híp mắt, âm điệu cũng không tự chủ kéo dài.

“Đã bao lâu y không tới thăm người?” Trên mặt Trí Thâm không tự chủ lộ ra vẻ trào phúng, cũng không phải trào phúng Đoạn Niết, mà là nhắm vào Đoạn Quý.

Mí mắt Đoạn Niết động cũng không động, dùng giọng điệu lười biếng nói: “Y tới thăm hay là không tới thăm, thân thể ta đều là thể này, có gì tốt mà so đo.”

Hắn không so đo, Trí Thâm lại không nghĩ như vậy.

Đoạn Quý xa cách, tuy chỉ là đứa nhỏ nhất thời hờn dỗi, nhưng vẫn khiến Trí Thâm càng thêm xác định tên oắt con này không hổ là cốt nhục của Hạ vương, lãnh huyết vô tình giống nhau, chính là một bạch nhãn lang nuôi phí công. Đoạn Niết sớm hay muộn cũng bị chịu thiệt.

Mà bạch nhãn lang này, còn chưa kịp đợi cho Đoạn Niết ấm ức, bản thân lại đột nhiên rơi xuống nước, chìm vào hồ nước lạnh như băng rét thấu xương, cồng đến cả người xanh tím, thời điểm cứu lên đã sắp không còn thở.

Thời điểm Linh Nữ hốt hoảng kể chuyện này cho Đoạn Niết, hốc mắt đều là lệ nóng, nàng từ nhỏ nhìn Cửu hoàng tử lớn lên, cho dù mỗi ngày trong cung đều có người chết một cách bất ngờ, nhưng nàng cho tới bây giờ cũng không nghĩ tới Đoạn Quý sẽ trở thành một trong số đó.

“Vốn có Điện hạ coi chừng, rõ ràng Cửu hoàng tử thật tốt, như thế nào mới dạn ra khỏi điện lại gặp phải chuyện như vậy...” Nàng lau nước mắt, cảm thấy đau buồn không thôi.

Đoạn Niết không nói một lời dựa ở đầu giường, trong điện đốt than vẫn không đủ, phải có thêm một lò sưởi trước ngực mới có thể chống lại hàn ý không ngừng xâm nhập cơ thể hần.

Yên tĩnh trong chốc lát, môi tím nhạt hé mở: “Giúp ta thay quần áo, ta đi xem y một chút.”

Trong mùa đông Đoạn Niết rất ít khi ra ngoài, ngày hôm đó nhưng lại vì Đoạn Quý rời khỏi Phượng Ngô cung.

Thời điểm hần đến, trong điện của Đoạn Quý đã vây quanh một đám ngự y, chuyện này ngay cả Hạ vương cũng bị kinh động, phái ngự y tốt nhất đến, để bọn họ tận lực cứu chữa Cửu hoàng tử, bản thân nhưng từ đầu tới cuối đều không đến liếc mắt Đoạn Quý lấy một lần.

Đoạn Niết ngồi ở gian ngoài, cũng không vào nội thất, hần sợ lây bệnh khí của mình qua cho Đoạn Quý, lại khiến y bệnh càng thêm bệnh.

Liên tiếp mấy ngày, Đoạn Quý mê man, thuốc cũng uống không vào, nghiêm nhiên chính là không qua khỏi.

Trong lòng Đoạn Niết cực kỳ bình tĩnh, lại có chút buồn cười.

Hần chưa bao giờ có loại hy vọng xa vời mình có thể sống cho đến khi trưởng thành, nhưng hiện tại đã hai mươi hai, hần cảm thấy đứa nhỏ Đoạn Quý này tinh lực mười phần, từ nhỏ không bệnh không đau, phải sống đến trăm tuổi, ai ngờ uống vào ngụm nước hồ liền không được.

Hần ngồi trên ghế, trước người là ngự y cùng cung nhân bận rộn tới tới lui lui, không ai để ý đến hần, hần cũng vô thanh vô tức, từ đầu tới cuối không nói một câu, cả người dường như chỉ là một vật trang trí yếu ớt mà xinh đẹp.

Linh Nữ lo lắng cho Cửu điện hạ, nhưng càng lo lắng cho chủ tử của nàng hơn.

Nếu không có Cửu điện hạ, thân thể này của chủ tử nói không chừng chịu qua một kích này cũng muốn chống đỡ không nổi. Nhìn chủ tử lãnh tâm lãnh tình, đối với Cửu hoàng tử giống như không quá mức quan tâm, nhưng nàng biết rõ không phải như thế.

Ít nhất, cũng không phải là người nào cũng có thể dễ dàng khiến Đoạn Niết chống đỡ thân thể bệnh tật rời khỏi tấm cung, ngồi nhiều ngày như vậy, chỉ để chờ một kết quả không thể đoán trước.

Sau năm ngày, tình hình của Đoạn Quý càng lúc càng nguy hiểm.

Đoạn Niết rũ xuống hàng mi tựa lông vũ, che giấu tất cả tâm tình bên trong, không một ai biết được hần lúc ấy rốt cuộc nghĩ cái gì.

Chỉ là đột nhiên, hần nhìn bông tuyết không ngừng hạ xuống bên ngoài cửa sổ, bình thần không kinh ngạc mà dặn dò Linh Nữ một câu: “Chuẩn bị một chút, ta muốn đến Cửu Hầu tháp cầu phúc cho tiểu Cửu.”

Linh Nữ sững sờ, nhưng rất nhanh đã phản ứng lại, cúi đầu nhận lệnh, lưu loát đi chuẩn bị.

Đoạn Niết cũng không tin quỷ thần, cũng không tin thần minh phù hộ. Hần có thể sống đến bây giờ, không dựa vào trời không dựa vào đất, toàn bộ dựa vào chính mình.

Thế nhưng, Đoạn Quý muốn chết rồi, hần bỗng nhiên không có biện pháp.

Hần không giúp được Đoạn Quý, chỉ có thể trở mắt nhìn y dần mất đi sức sống, từ một đứa nhỏ hoạt bát đáng yêu, dần biến thành một thi thể lạnh lẽo.

Nhưng hần không cam lòng, không cam lòng đứa nhỏ mình nuôi trong năm năm, cứ như vậy nói không còn liền không còn.

Dựa vào phần không cam lòng này, Đoạn Niết tắm rửa trai giới, thành kính quỳ ở Cửu Hầu tháp chín ngày, quỳ từ tầng thứ nhất cho đến tầng thứ chín.

Hạ vương cả đời hoa mắt ù tai (*hồ đồ, mê muội), chưa từng làm ra chuyện gì tốt, hần không biết chín vị chư hầu khai quốc có thể phù hộ đứa nhỏ của hần hay không, hần thậm chí không biết làm thế có ý nghĩa hay không.

Trong tháp rất lạnh, như muốn đông cứng máu thịt của người, mỗi lần quỳ xuống dập đầu lại đứng lên, Đoạn Niết đã cảm thấy huyết dịch trong cơ thể dường như cũng bị đông lạnh thành vụn băng, khiến cho bản thân nửa bước cũng khó đi.

Hắn kiên trì được ba ngày, nếu như nói Đoạn Quý có thể tỉnh lại lần nữa là ông trời hạ xuống kỳ tích, Đoạn Niết có thể hoàn thành lần cầu phúc này, chính là ông trời đáp lại thành tâm của hắn.

Sau khi viết xong lời phúc, treo nó trên tàng cây, Đoạn Niết vẫn luôn chống đỡ bằng ý chí lập tức sụp đổ, không còn tri giác, liền hôn mê.

Lúc tỉnh lại thì, bên giường là khuôn mặt vừa lo vừa mừng của Linh Nữ.

“Điện hạ, thật tốt quá, người tỉnh rồi!” Nàng vui đến phát khóc, chấp tay cảm ơn trời xanh.

Cho Đoạn Niết uống chút nước, Linh Nữ nhin không được nói: “Hôm qua Cửu điện hạ cũng tỉnh, ngự y nói uống hết chén thuốc liền không còn việc gì. Bệ hạ biết rõ chuyện người đến Cửu Hầu tháp cầu phúc cho Cửu hoàng tử, đối với người tán thưởng không ngừng, nói người có tình cảm huynh đệ, là Hoàng tử mẫu mực, ban thưởng rất nhiều thứ. Các chủ tử lần này thật sự là trong họa có phúc* a, về sau nhất định có thể bình an trôi chảy, sống lâu trăm tuổi!”

(*Nguyên văn Nhân họa đắc phúc (): Gặp dữ hóa lành, Trong cái rủi có cái may.)

Cả người Đoạn Niết đau nhức, tỉnh một lát liền buồn ngủ không chịu nổi nữa, Biết rõ Đoạn Quý không có việc gì, hắn cũng liền yên lòng, phân phó Linh Nữ: “Người từ phần ban thưởng chọn ra vài thứ tặng cho Cửu hoàng tử, lại nói với y ta bị bệnh, không thể tới thăm y.”

Linh Nữ nhận lệnh, thấy vẻ mặt Đoạn Niết mệt mỏi, biết rõ tinh thần hắn không được, lại để hắn nằm xuống liền nhỏ giọng lui ra.

Đến tối Đoạn Niết đang ngủ mê man, đột nhiên cảm thấy có dòng nước ấm từ cổ tay lan đến khắp toàn thân.

Hắn miễn cưỡng mở mắt ra, liền thấy Trí Thâm ngồi bên giường, một tay nắm cổ tay hắn, không ngừng truyền chân khí cho hắn.

“Điện hạ quá xúc động rồi.”

Trí Thâm thấy hắn cái gì cũng không nói, lại chậm rãi nhắm nghiền hai mắt, nhin không được lắm miệng nói một câu.

Đoạn Niết nằm trên giường, sắc mặt tái nhợt đến trong suốt, tóc đen tản ra quanh thân, có loại vẻ đẹp suy nhược. Đầu ngón tay Trí Thâm run lên, gần như đem khuôn mặt trẻ tuổi của hắn cùng Lan phi chồng chéo lên nhau.

Ánh mắt của gã dần dần si mê, tâm cũng càng lúc càng bị hút vào.

Đoạn Niết không hề phát hiện, chậm rãi mở miệng, lời nói cứng rắn hoàn toàn bất đồng với vẻ ngoài suy yếu của hắn: “Không liên quan đến ngươi, còn chưa tới phiên ngươi giảng lý lẽ với ta.”

Hai mắt Trí Thâm ảm đạm, lập tức tỉnh lại từ cơn mơ.

Đoạn Niết giống như Lan phi quá cố, nhưng rốt cuộc vẫn không phải Lan phi,

Đoạn Quý rơi xuống nước bị kinh hãi, quả thật bệnh hơn mười ngày, mà Đoạn Niết so với y bệnh càng lâu hơn, đến đầu xuân thân thể mới chuyển biến tốt.

Gã rời đi mấy tháng, Cửu hoàng tử ra đời, được Hạ vương ban tên Đoạn Quý.

50. Chương 50: Phiên Ngoại 5

Đoạn Niết đẩy Trí Thâm ra, ới toàn bộ thuốc đắng vừa uống khỏi bụng xuống mặt đất, cả người giống như trút sạch toàn bộ khí lực trên người, mềm oặt đổ về giường.

Hết thấy dường như đã đến hồi cuối, hắn dung nhan tiêu tụy, hai mắt ảm đạm, lại xách không nổi một chút tinh thần.

Chân khí của Trí Thâm đã mất tác dụng, truyền vào cơ thể Đoạn Niết, giống như suối đổ về biển, ngay cả một chút ấm áp cũng không có.

“Điện hạ, là thần vô dụng, thần không thể mang về sen tiên.” Vẻ mặt Trí Thâm tràn đầy áy náy.

Đoạn Niết chuyển động con ngươi màu nhạt, nhìn gã một lúc, lại thu hồi ánh mắt, nói giọng khàn khàn: “Mà thôi...”

Dầu hết đèn tắt, chính là nói về hắn ở hiện tại. Thân thể như vậy, không phải vật tiên không thể cứu.

Hai năm trước Trí Thâm nói về sự tồn tại của Hỏa Hi đảo, nói trên đảo có một đóa sen tiên, tên là “Độ mẫu bạch liên”, có thể làm người chết sống lại, làm xương trắng mọc ra thịt (*hoạt tử nhân nhục bạch cốt.), quả thật có thể trị hết bệnh của Đoạn Niết.

Hỏa Hi đảo ở tại Đông Hải phía xa, Đoạn Niết dĩ nhiên không thể tự mình đi, mà trên đời này, có bản lĩnh, có thể đi vì hắn, ngoại trừ Tề Phương Sóc cũng không còn người nào nữa.

Người trúc mã này, trong vài năm đã thay phụ thân y trở thành chủ thân mới của Yến Địa, hiện nay là

Yến mịch hầu Tề Phương Sóc uy danh, Đại Hạ người nào không biết?

Ra biển tìm thuốc, hao phí nhân lực không tính, càng là nguy hiểm trập trùng, nhưng Tề Phương Sóc không hai lời liền đồng ý.

Chuẩn bị hai năm, để giúp Đoạn Niết kéo dài tính mạng, nhưng đáng tiếc vẫn không thể thành công.

Mắt thấy sinh cơ (*khả năng sống) tan thành bọt biển, muốn nói Đoạn Niết không chút nào oán không chút nào hận làm sao có thể?

Thư của Tề Phương Sóc hẳn một bức cũng không nhìn, một bức cũng không hồi âm. Ở trên đời này, Đoạn Niết tin tưởng nhất chính là người này, thậm chí gửi gắm cả cơ hội sống sót của chính bản thân mình cho y, nhưng cuối cùng đều là công dã tràng!

Vốn không có hy vọng ngược lại càng dễ nói, cố tình cho hắn nhìn thấy hy vọng tái sinh bị cướp đi...

Đoạn Niết nhú chặt lông mày, trong sự khó chịu mơ màng chìm vào giấc ngủ, đợi đến khi hắn tỉnh lại, trời đã sáng choang, bên giường đang ngồi không phải Trí Thâm, mà là một thiếu niên nho nhỏ.

Đoạn Quỹ thấy hắn tỉnh, vội vàng nhào qua, mặt nhỏ xinh đẹp tràn đầy ưu thương, trong cặp mắt tựa hoa đào đông đầy lệ, dưới mắt có một nốt lệ chỉ nho nhỏ.

“Hoàng huynh, huynh khỏe hơn chút nào chưa? Đệ cho là huynh... cho là huynh...”

Đoạn Niết dĩ nhiên biết rõ y cho là gì, y cho là hắn muốn chết rồi, sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, hoàn toàn bỏ lại một mình y.

Có đôi khi hắn cũng muốn, cái gì cũng không cần lo như vậy, vứt bỏ toàn bộ những vật ngoài thân, lẳng lặng ngủ một giấc.

Nhưng trời không cho người toại nguyện, hắn có quá nhiều thứ không bỏ xuống được.

Hắn còn chưa sống đủ, hắn còn chưa muốn chết. Dựa vào cái gì Đoạn Kỳ, Hạ vương, Tổng Phủ, cả đám đều có thể sống thật tốt, hắn lại sớm chết đi?

Hắn rõ ràng việc ác gì cũng chưa từng làm qua, không mắc nợ một ai, cuộc sống gấp gheh khi từ nhỏ, khó khăn như vậy, thật vất vả mới có hy vọng, quay đầu lại thấy nó lọt qua kẽ tay. Dựa vào cái gì? Ông trời dựa vào cái gì trêu đùa hắn như vậy?

Đoạn Quỹ thấy hắn không nói lời nào, cho là hắn mệt mỏi nói không ra lời, trong lòng càng là bi thương,

kéo tay hắn áp lên mặt, hít mũi nói: “Hoàng huynh đừng bỏ lại ta.”

Đoạn Niết im lặng nhìn đứa nhỏ của hắn không muốn rời xa hắn như vậy, nếu như hắn chết, Đoạn Quý đảo mắt cũng bị Hoàng cung này ăn đến ngay cả xương cũng không còn.

Hắn nói cho Đoạn Quý, hắn sẽ nghĩ biện pháp, nhưng kỳ thật hắn cũng không chắc, nếu có biện pháp, hắn cũng không phải là cái dạng này.

Cứ như vậy kéo dài hai tháng, chẳng ai ngờ rằng, sinh cơ trời ban bỗng dưng có một ngày rơi xuống trước mặt Đoạn Niết như vậy.

Chẳng qua sinh cơ này dường như là một trận vui đùa của lão thiên gia, hiểm ác mà hoang đường, nhất thời khiến hắn khó có thể lựa chọn.

Tuần Dự muốn gắn bó trăm năm với Đại Hạ, muốn đưa công chúa đến hòa thân, Hạ vương chuẩn bị lựa chọn một vị Hoàng tử thích hợp trong đám nhi tử của ông ta.

Nhi tử của Hạ vương không nhiều lắm, có thể tiếp nhận củ khoai nóng bỏng tay này lại càng ít, không may Đoạn Niết chính là duy nhất. Trong đồ cưới của công chúa có một viên Bích hồng linh châu, mặc dù không thể so sánh với Độ mẫu bạch liên, nhưng vẫn có thể khiến thân thể Đoạn Niết chống đỡ thêm vài chục năm nữa.

Chẳng qua là hắn hiểu rõ tính tình của Tề Phương Sóc, nếu như hắn cưới công chúa Tuần Dự, không thể nghi ngờ liền phản bội lời thề nhuộm máu Tuần Dự năm đó, cưới nhi nữ kẻ thù giết cha của Tề Phương Sóc, về sau giữa bọn họ chỉ sợ sẽ sinh ra khoảng cách, khó có thể trở lại lúc trước.

Cả đời này hắn ít khi có thời điểm do dự, hướng chỉ liên quan đến sinh tử của mình, nhưng trong thời khắc mấu chốt này, hắn vẫn không thể tránh khỏi do dự.

Trước kia cùng Tề Phương Sóc ở trong thâm cung sống nương tựa vào nhau bảy năm, đèn kéo quân* cứ từng cái hiện lên trước mắt. Hắn biết rõ sau khi hạ xuống quyết định này, những tình nghĩa ngày xưa trong phút chốc tan thành mây khói.

(*Nguyên văn chắc là ký ức.)

Nhưng Đoạn Niết rốt cuộc vẫn hạ quyết tâm, hướng Hạ vương chủ động xin đi, nói mình nguyện ý làm phò mã của Tuần Dự.

Hạ vương cực kỳ vui mừng, ban thưởng rất nhiều thứ cho Đoạn Niết, còn cho phép hắn xuất cung dựng phủ.

Lúc này Đoạn Niết đã hai mươi sáu, Hạ vương dường như mới ý thức được đứa con trai này đã trưởng thành, không thích hợp ở lại trong cung.

Ngày Đoạn Niết rời đi, Đoạn Quý tựa như rời khỏi lãnh cung vậy, lại là mọi cách không muốn, chẳng qua là lúc này y trưởng thành, rốt cuộc không còn động một chút lại khóc lớn không ngừng.

Một năm đó, A Cốt Na đến Đại Hạ, Tề Phương Sóc thân là chư hầu của Yên Địa đi trước đón dâu, không nghĩ tới nửa đường gặp chuyện ngoài ý muốn, đụng phải sơn phỉ kỳ thật là đám người Giáp Tị giả trang do Đoạn Kỳ phái đi bắt người, Bạch Tam Cẩn trong hỗn loạn sống chết không rõ, sau đó chuyện Trí Thâm giấu giếm Độ mẫu bạch liên ký sinh trên người Bạch Tam Cẩn bại lộ. Tề Phương Sóc dưới cơn thịnh nộ cùng Trí Thâm ra tay tàn nhẫn, cuối cùng lưỡng bại câu thương, Trí Thâm dưới sự cầu tình của Đoạn Niết giữ được một mạng, nhưng quan hệ của Tề Phương Sóc cùng Đoạn Niết qua một trận này lại khó khôi phục.

Trí Thâm mang thương trở về, Đoạn Niết ghen một hơi, một cước đá vào ngực hòa thượng, khiến gã phun ra một ngụm máu lớn.

“Ai cho người động đến y!” Đoạn Niết cảm thấy có lỗi với Tề Phương Sóc, thẹn trong lòng, hôm nay Trí Thâm lại động đến người của Tề Phương Sóc, còn khiến y bị thương nặng, Đoạn Niết sao có thể không phần nộ?

Trí Thâm khó khăn bò dậy, quỳ gối dưới chân Đoạn Niết, khoe miệng chảy đầy máu, nói: “Bần tăng làm như vậy cũng là vì Điện hạ.”

Đoạn Niết nghe xong lời này của gã thì tâm phiền, nếu không phải Lan phi trước khi chết dặn dò hẩn, hẩn thật muốn lập tức đưa Trí Thâm đi gặp mẫu phi hẩn.

Hòa thượng này mấy năm nay làm không thiếu mấy chuyện bằng mặt không bằng lòng, ngày xưa hẩn đều mở một con mắt nhắm một con mắt cho qua, nhưng lần này... gã không nên động đến Tề Phương Sóc!

Bỏ qua quan hệ cá nhân giữa hẩn và Tề Phương Sóc, thời điểm hiện nay chính là thế cục biến ảo không rõ, đắc tội với chư hầu vốn đứng về phía hẩn, thật sự không phải hành động sáng suốt.

Trí Thâm thiết kế một trận này rốt cuộc là vì cái gì, e rằng chỉ có bản thân gã biết.

“Người là vì cái gì trong lòng người tự rõ, cút xuống!” Đoạn Niết khoát tay, cũng lười nhìn gã.

Trí Thâm cung kính khom người, che ngực lui ra khỏi phòng.

Từ lúc này Đoạn Quý vẫn ở trong phòng, không lên tiếng, chờ đến khi Trí Thâm đi y mới mở miệng: “Hoàng huynh nên giết gã.” Tuổi y tuy nhỏ, nhưng từ nhỏ sống trong nội cung đã có thể khiến y nhạy cảm phát hiện Trí Thâm không thích y, cho nên y cũng không cách nào chào đón đối phương, chưa bao giờ chào

đón.

Đoạn Niết đang phiền lòng, nghe y nói vậy, ánh mắt giống như lưỡi đao quét tới, Đoạn Quý bị hấn nhìn lập tức ngậm mồm, bất an xê dịch thân thể.

“Gã không nghe lời, vốn là đáng chết!” Y không cam lòng đáp thêm một câu.

Ngón tay Đoạn Niết đề lên thái dương đau nhức, không kiên nhẫn nói: “Được rồi, những chuyện này không cần đề quan tâm.”

Đoạn Quý lập tức muốn nói thêm câu nữa, nhưng nhìn sắc mặt Đoạn Niết, chính là vẫn cắn môi nuốt trở vào.

Đoạn Niết vẫn coi y là đứa nhỏ, không cho y đụng đến những âm mưu quỷ kế bẩn thỉu kia, cũng tận hết khả năng không cho y tham dự vào.

Nhưng Hoàng tử có thể lớn lên từ thâm cung, lại có thể đơn thuần đến lúc nào?

Đoạn Niết muốn cho y sống vô ưu vô lự (*k buồn k lo), nhưng lại ngăn không được tự bản thân y muốn tham dự vào.

51. Chương 51: Phiên Ngoại 6

Thân Lộc là một nô lệ, tổ tiên ba đời đều là nô lệ, nếu không có gì ngoài ý muốn, con gã, cháu gã, con cháu đời đời của gã, cũng sẽ là nô lệ.

Nô lệ là súc vật của quyền quý, đừng nói đến tự do, ngay cả sinh tử cũng không phải do chính mình. Thân Lộc từ nhỏ đã không cảm thấy mình so với người khác kém ở chỗ nào, gã thông minh, hiểu học, so với hai đứa con trai con gái của chủ nhà còn có bản lĩnh hơn.

Nhưng gã là nô lệ, những lời này đều là vô nghĩa.

Gã khát vọng tương lai, không cam lòng làm nô, không thể chịu đựng được chủ nhà đánh chửi ngược đãi, cuộc sống như vậy còn không bằng đi tìm chết. Cho nên gã lựa chọn chạy trốn, lúc đêm khuya vắng người, xuyên qua một mảnh ruộng lớn, chạy về phía núi.

Gã đã thất bại, quân sự mang người cùng chó đuổi theo, không lâu sau liền bắt được gã. Một thiếu niên, dưới tình huống không có ngựa không quen đường xá chạy cũng không được bao xa.

Nô lệ chạy trốn, là tội nặng nhất, gã bị trói trên cột thị chúng*, không cho ăn cơm cũng không cho uống nước, mỗi ngày đều bị mặt trời thiêu đốt, thời điểm Đoạn Quý xuống mua gã, gã cũng chỉ còn chút hơi tàn.

(*trị tội trước công chúng.)

Thân Lộc là một người ân oán phân minh, Đoạn Quý cứu gã, đối với gã có ân cứu mạng, gã liền âm thầm thề cả đời trung thành với đối phương.

Gã trung thành đến độ không thể dao động, có đôi khi thậm chí lộ ra ngu trung. (*trung thành đến mù quáng.)

Được Cửu điện hạ thu nhận không lâu, Thân Lộc đã bị Lục hoàng tử truyền đến. Nhìn thấy Đoạn Niết, gã mới biết Đoạn Quý có bao nhiêu không giống một vị Hoàng tử.

Mặc dù Đoạn Quý nóng nảy, nhưng y đối với Thân Lộc tựa như bằng hữu, không kiêu ngạo, địa vị của mọi người đều ngang nhau.

Mà khí độ Hoàng tộc trên người Đoạn Niết từ khi sinh ra đã có, hần cao cao tại thượng, lộ ra một loại tôn quý từ trong xương, giờ tay nhắc chân đều có quy củ, khác xa người bình thường, hoàn toàn cách ly hần với người khác.

Trong mắt Đoạn Quý, Thân Lộc là người giống y, nhưng trong mắt Đoạn Niết, Thân Lộc vĩnh viễn là nô lệ.

“Y muốn giữ ngươi lại, ta không khuyên nổi y, nhưng ngươi cái dạng này khẳng định không có biện pháp giúp được y.” Đoạn Niết nói rất chậm, âm cuối kéo dài, lại khiến người ta có một loại ảo giác vô cùng uể oải.

Thân Lộc tại lần đầu tiên nhìn thấy hần liền nhanh chóng cúi thấp đầu, gã không dám nhìn thẳng vào nam nhân có chút tái nhợt này, trên người đối phương toát ra uy nghiêm của bề trên, khiến gã sợ hãi.

Đoạn Niết không cần câu trả lời thuyết phục của gã, không dừng lại, tiếp tục nói: “Ta tìm cho ngươi hai lão sư, một vị thiện mưu, một vị thiện thư, ngươi đi theo bọn họ học hỏi cho tốt, tương lai nếu Đoạn Quý có một ngày dùng đến ngươi, phải cống hiến cho y thật tốt. Nghe hiểu không?”

Đây giống như một loại bổ thí, một loại mệnh lệnh không thể chen vào, một khắc này, Thân Lộc cảm thấy bản thân là một món đồ chơi dễ dàng tiêu hủy, cố gắng nâng cao mình, làm cho mình xuất sắc hơn, mới có thể đỡ Đoạn Quý đến càng cao húng. Đoạn Quý cao húng, Đoạn Niết liền cao húng.

Nhưng lúc đó gã không có lựa chọn, ngoại trừ dập đầu tạ ơn, gã thậm chí không thốt ra được một chữ “không”.

Thân Lộc giống như mọi người, tin tưởng Đoạn Niết không chế Đoạn Quỹ, xem y là quân cờ, chờ đến khi Đoạn Kỳ sụp đổ, toàn bộ Đại Hạ liền của Đoạn Niết.

Gã vì chủ tử của mình cảm thấy sầu lo, học thức càng uyên bác, biết được càng nhiều, cũng liền lo lắng cho tình cảnh của Đoạn Quỹ.

Gã vẫn luôn tìm một cơ hội, một cơ hội lật đổ Đoạn Niết, lại để cho Cửu điện hạ có cơ hội thoát khỏi khống chế của Huỳnh trưởng.

Mà Đoạn Kỳ mưu phản, Hạ vương giao binh quyền cho Cửu hoàng tử, đám người Yến mục hầu lại đang trong thời khắc giao chiến với người Tuần Dự, chính là thời điểm hoàn hảo mà gã vẫn một mực chờ đợi!

Gã tận lực khuyên bảo Đoạn Quỹ, cơ hội như vậy về sau sẽ không có nữa, nếu như bỏ qua, gần như chính là buông tha cho cơ hội sống sót duy nhất.

“Hắn là Hoàng huynh của ta...” Đoạn Quỹ thủy chung biểu hiện vô cùng do dự.

Y mười bảy tuổi tuy trẻ tuổi non nớt, nhưng cũng đã khí thế mười phần, thời điểm mặc chiến giáp, cả người đờng đờng sát khí, giết người cũng không nương tay.

Thân Lộc biết rõ, Đoạn Quỹ từ nhỏ lớn lên bên cạnh Đoạn Niết, còn chưa chạm đến những thứ được gọi là thế lực chủ chốt, Đoạn Niết đề phòng y, lại khiến cho trái tim của thiếu niên này từng ngày từng ngày trở nên lạnh lẽo cùng điên cuồng.

Chỉ cần đẩy y thêm chút nữa, là y có thể phản bội Đoạn Niết.

Thân Lộc cũng không cảm thấy mình đang ly gián tình cảm giữa hai huynh đệ, trong mắt gã, gã chỉ là đang dựa theo những gì học được trợ giúp Đoạn Quỹ giành đế vị, giống như lời Đoạn Niết đã từng nói, cống hiến cho Đoạn Quỹ, loại bỏ tất cả uy hiếp, chỉ thế mà thôi.

“Điện hạ, đây là cơ hội duy nhất, đợi cho đến khi tất cả kết thúc, hẳn chẳng lẽ còn giữ lại người sao?”

Lông mày Đoạn Niết khẽ nhíu, nốt lệ chỉ dưới mí mắt theo vân da run run, mười ngón tay y nắm chặt thành quyền, dường như vẫn không thể hạ quyết tâm.

Thân Lộc không hỏi y, nên nói gã đều đã nói, nếu trong lòng Đoạn Quỹ vẫn tồn tại một chút dũng khí phản kháng, liền sẽ làm ra quyết định.

Rất nhanh, Tổng Phủ bị Đoạn Quỹ bắn rơi khỏi ngựa, đám người Đoạn Kỳ cũng lần lượt đền tội, thời gian đã ngày càng gấp rút, lại khiến Thân Lộc nhìn không được khẩn trương, cảm thấy sốt ruột thay cho Đoạn Quỹ.

Vương sư đại thắng trở về triều, danh vọng của Đoạn Quý trong triều không ai có thể so được.

Y trở lại Đàng Lĩnh, đầu tiên là đi gặp Hạ vương, thứ hai liền đi gặp Đoạn Niết.

“Hoàng huynh, đệ đã về.”

Đoạn Niết khó có lúc lộ ra vui vẻ, đặt một hộp vuông vào tay y.

“Đây là?” Đoạn Quý không rõ ràng cho lắm.

“Ngọc tỷ truyền quốc đã mất tích của tiền triều.” Đoạn Kỳ cùng Tổng Phủ vì tìm bảo vật tiền triều lãng phí bao nhiêu sức lực quanh đi quẩn lại, cuối cùng vẫn bị đám người Tề Phương Sóc tìm ra, ngọc tỷ truyền quốc* này đại biểu cho Hoàng quyền thiên thụ**, có được nó, có thể danh chính ngôn thuận leo lên để vị.

(*Ngọc tỷ truyền quốc là ấn triện hoàng đế Trung Quốc, bắt đầu từ thời nhà Tần và được truyền qua nhiều triều đại và biến cố trong lịch sử Trung Quốc. Ngọc tỷ () của hoàng đế là vật tượng trưng cho quyền lực tối thượng của chính bản thân hoàng đế. ngọc tỷ còn là được coi là quốc bảo, nên được cất giữ tôn trọng truyền từ đời này sang đời khác. Muốn củng cố tư cách hoàng đế của mình, các vua chúa dù là cướp ngôi hay được nhường ngôi, thường tìm cách chiếm cho được “ngọc tỷ truyền quốc”).

(**Quyền lực trời ban cho vua.)

Ánh mắt Đoạn Quý ánh lên kinh ngạc: “Hoàng huynh tặng nó cho đệ?”

Đoạn Niết không giải thích nhiều: “Ngày mai sẽ có thích khách vào cung, chuẩn bị sẵn sàng, phụ vương chết, đệ liền lấy ra ngọc tỷ đăng cơ.”

Hắn dùng một loại giọng điệu bình thản, nói về một chuyện đại nghịch bất đạo, trong lòng Đoạn Quý cuộn sóng.

Nếu như nói Thân Lộc là hạt giống, như vậy Hạ vương chết đi chính là mưa thúc đẩy hạt giống phát triển, khiến Đoạn Quý dưới nỗi sợ hãi trực tiếp làm ra phản ứng.

Y lựa chọn phản bội.

Một bên, y dựa theo kế hoạch vào cung đuổi bắt thích khách, một bên, y lại để Thân Lộc mang binh bao vây phủ của Lục hoàng tử.

Y không muốn ngồi chờ chết, đành phải đánh ngược lại.

Thân Lộc cho rằng hôm nay Đoạn Niết sẽ phẫn nộ, sẽ chửi bậy, thậm chí mất đi khống chế muốn gặp Đoạn Quý. Nhưng sự thật là, khi gã khống chế được Đoạn Niết, đối phương lại lộ ra vẻ cực kỳ bình tĩnh, vẫn duy trì khí độ cao cao tại thượng như trước, nhìn gã như nhìn một con sâu con kiến.

“Điện hạ, linh châu.” Thân Lộc vươn tay, hỏi hắc Bích hồng linh châu.

Chỉ là nhót hắc còn chưa đủ, phải nắm được điểm yếu của hắc, tựa như nắm bảy tấc của rắn.

Đoạn Niết nhàn nhạt liếc qua gã: “Đoạn Quý đâu? Để y tự tới đây lấy.”

Hắc thoát nhìn giống như bình thường, nhưng bàn tay giấu trong ống tay áo, đã sớm bị chính hắc bấm đến máu me đầm đìa.

Hắc dưỡng mấy chục năm, cuối cùng vẫn không thoát khỏi vận mệnh huynh đệ phản bội. Vô tình nhất là bậc đế vương, Hoàng gia quả nhiên không cần cốt nhục tình thân.

Thân Lộc thấy sắc mặt hắc khó coi, liền nói: “Bệ hạ trong cung, người không tin những thứ này là do y bày mưu tính kế sao?”

Con người màu nhạt của Đoạn Niết ngày hôm đó lộ ra đặc biệt âm u, hắc nhìn gã, đột nhiên cười lạnh: “Năm đó ta nên giết người.”

Thân Lộc sững sờ, tiếp theo cũng cười: “Thế gian này không có hối hận, mời Điện hạ, Hoàng thượng đang chờ người.”

Hoàn

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/quan-quanh-nhan-gian>